

קונטראס / עת נסיוון

לעגון גן ירושלים
ט' נובמבר 2002

קונטראס

עת נסיגין

ביאור בעניין הציונות וענפיה
דבירים העומדים על הפרק בתקופה הזאת

פעיה"ק ירושלים תובב"א
שנת התשל"ב לפ"ג

ה ק ד מ ה

הדברים מה כה פשוטים ומובנים עד שכמעט אין צורך כלל לכותבם ולפרנסם, הכלולים מה כה רבים וחוקים עד שכמעט אין אפשר לברורם ולכטלם. מה שהי' ברור ומוחש ליהודי שומר תורה בדור שלפניו, נעשה החיים לדבר זו וחדש שאין לשומו ולקבלו, כי המקורות שאמם שאבו הדעות וההרשות נשתנו ונתחלו, גם התוצאות נערכות לפי המקורות החדשות הללו. דברי תורה וספרים הקדושים שהיו המזון היהודי לנפש ישראל, געבו ונעמדו למחוק ותחתייהם באו מנהיגי המפלגה הדתית ולביריהם הממלאים את העולם בדבריהם, המעיםדים ומציירים את התמונות ומסיקים את המסקנות לפי רצונם והגונם.

גודל הנסין והירידה של אחרית הימים הללו, קוצר הדעת וקטנות הנפשות של דור האחרון הזה, מונעים מלחתמוד נגד תוקף המינות של ציונות זו, מינות חלotta וחזופה ובוטחה בעצמה עד למאד. באמצעות מציאותם נולד המצב האיום שנאנו נמצאים בו, כי רבינו המכשירים והמלפפים רבו הכלולים והמכלולים, יצרו פירושים וגמץ יצרו פתגמים, יצרו השיגים ויצרו ניסים, יסודות של שקר ובנינים של שוא ותרמיות מלאים חללו של עולם עד שא"א מכלי לפגוע אותם על כל צעד ושעל. הפכו עולם ומלאו, אסן וחורבן נחפכו לישועה, כפירה ואפיקורסות נחפכו לאמונה, יהודים חרדים שוה לפני זמן קצר חשבו על הציונות עם כ"ב התנדות, בעת מביטים עלייה עם כ"ב התפעלות.

התפתחות של הערימות הלשונית בזמן הזה עם כל מין שיחת נאה שלהם, לעורר רגש לבני אנושיبشرוי ולדון עם שתחיות זו על כל הדברים העומדים ברומו של עולם, הביא אסן נורא לנפשות ישראל. אין לך דבר שלא יפטטו בו ושיעמוד מחוץ לרשומות של המנהיגים ולביריהם הללו, ובחשתמשם עם התחכחות של מין אנושי בעת החוא, מהירות הדפוס והחפaza ובאמצעים הכספיים העומדים לרשותם, הרי אפשר להם לשלוט כמעט שליטה גמורה על כל הכלבות ועל כל הדיעות בכת אחת. קטנות הנפשות וריקנות הלב הפכו הרגש וחרצון של התקומות נגד דיעות הללו המופצות, אדרבה מוכנים בני דורנו לקבלם ולהבitem עליהם בעל דבריהם של תורה. דברים גדולים ועיקריים נתרשו בפירושים של דעת אנושיות מגושמת עולמית, ענינים קדושים ונכבדים נתרכנו ר"ל מכל זיק של קדושה וגთבארו באותו הביאורים, המצדיקים את כל המהפהכה הכללית בתוכה הכללים עם

הספר אפשר להשג לפי הכתובת:
ת. ד. 5069 ירושלים
P.O.B. 5069 Jerusalem

ומשחיתים לנו ביותר. גם בהכרח להביא העתקות שונות לחיזיג את העובדות גם מן מקורות עולמיים, בכדי לברר את שקרים שונים שהפיצו וביקר הנטה של ניסים ונפלאות מן השמים שנעשו למדינה, הבופרת ועקרת מלכות שמות מלכויות ישראל. העתקות הללו הובאו בכאן באחריות מלאה ובדקוק גמור, ומפני כך נעתקו בלשונם, לשון הציוני הנקרא עברית, המרווחן מן יהודי מאמין כמו הציונות עצמה.

מה שהוא עוד יותר זוקק לבירור זה הציונות עצמה, מה היא, מה התחלתה ומה סופה, מה זאת המדינה שבנו עליה ומה מה הידועות שיסדו יסודותיה. החוב לברר ולדבר הדברים הפshootים הנראים בעט לכ"ב רוחקים ומןוגדים, לחיזיג האמת של תורה הירושה לנו מימות עולם ושתתקיים בכל דור ודור. החוב לפרש הדברים מן אותו המקור של אמת ואמונה המכבק ורעות עולם והנבען מן עצם קדושת ישראל הנצחית, לדבר לא פחד ולא חת ללא נתינת מקום לשום ספק ולכל תרי אנפי. החלץ לפרש את העניין עם אותן המלים שאפשר לקבצם לצורך זה, הדלים והחסרים להקוף הדברים בעומק עומקם, החלשים ונטולי כח השפעה איזה השפעה הנדרשה בכדי לשנות המצב באיזה שניוי ניכר, או לראות איזה פרי שיצמח מן העבודה הקשה הזאת המפרכת הנוף והנפש יחד. החוב לדבר ולהשמע אפילו למעטם, אחדים, או שלא ישמעו אפילו האחד כלל, יהיו הדברים הפshootים והברורים מוכנים לפניו מי שירצה ליטלם באיזה פעם, תה' זאת לעד בבני ישראל, יהיו נא אמרנו לרצון לפני אדון כל.

לונדון. חמישה עשר בשבט תשל"ב לפ"ק.

ירחמייאל ישראל יצחק דאמב

הפרטים יחד. דברי תורה ומאמרי חז"ל נחתכו ונסתרו עם סילופ בזחני ונוגני, הפכו דברי אלקיים חיים וערבו בהם הגינויות זרים, בכדי למונע איזה ניגוד להבלבולים שבהם מכשילים את ההמרה וההתכחשות בה' אלקינו ישראל. נוסף על זה הוא עניין הציונות והמדינה הציונית, אף שזה נוגע בשראשי השרסים יגעו להראות שואת רך עניין עולמי ודברים של רשות, בלתי נוגע כלל אל תורה ואמונה. משום כך נולדה הטענה שבענין זה יש לשמעו אל העובדות וגם אל המסקנות של המנהיגים הדתיים, יודעי דבר המערכיים ובכארים עניין זהה בראשות וחיתר לפי מיטב ידיעתם והכרתם בענייני העולם, כיוון שאין בעניין מדינה הציונית הלכות מפורשות שימוש כך יתמעט זכותם באיזה צד, מלהיות מהם המודיעים והפוקים ומחלייטים. כבר נקבע הדבר שבענין הכללי הזה של הציונות וסתמעה ממנה הרוי כולם מתפננסים מן המנהיגים הדתיים והבלברים, המקור הזה הוא האחדני המנהיג ומדריך את דעת הציבור כולו, את ההמון ורבניהם, את הצערירים ומילדייהם, ואת החסידים ואדמורייהם, עד שכולם מוכלים אל ציונות והשמה הנבללת בה. הציונות בהיותה הכפירה העומקה מאי להזקחת את כוחה מן עצם הרע בתכלית, נתחזקה בהשפעה עוד יותר בשעה שלקחה לבוש ממשי בעובדות קיימות לפי שעיה, תנאי החיים היوم יומיים ניכרים עם העוזם הזה עם הדיעות המשוחררות בתוכם. מייד ניסא התאנגדות מול הזום העצום הזה של העולם נלקח עמו, נתמעט ונחלש עם הגברת הצד שכנגנד, גם וביקר מלחמת החטפון של הנדולה בישראל המעדת אנשים גדולים עם השראה של קדושה עליונה, שדבריהם יחויקו הכה להשפעה ממעל שאינה יודעת גבול ואינה מתפעלת מאייזות עינים השולט על אנשיים פשוטים ורנוילים. בזמן האחרון הכל יורד ומתכסה בתוך מי המכוב וכבלתי ניכר שישנה עוד התאנגדות לציונות ועניין המדינה, ומעולם לא הי' עוד מצב במידה זו בתנאים בהם, האמת היורד מטה נגד הטומאה העולה מעלה, האוחזים באמת הפשט ב"כ מתמעטים והנהוגים אחרי הכפירה ב"כ מתרבים, השקר הכה מוחלט נגד האמת הכה ברור.

בעת היה אחים להוב לדבר מה שאפשר לדבר ולברר מה שאפשר לברר בענין זהה, לברר את הצורה והחשיבות ואת מעשיהם של הציונים שהשתלטו בחזוק גדול על עם ישראל. החוב לברר את מעשיהם של הדתיים העוזרים להם ומשתפים את השפעתם, להציג את ההקשרים והבלבולים כייחד עם המבשירים והבלבולים באותו הלבוש הנקון עכורים, ולמדdam באותה מידת החולמת את מידתם, עד שייתו נראים ומובלטים כמו שהם. מן ההכרח הי' להביא דבריהם וביחוד דברי הדתיים האנוגדים הקורבים אלינו ביותר והמזוקים

בשם השם
היהדות והציוויליזציה

א

נסיונות גדולים עברו עליינו מעט היווננו לגו, מעת שבחר אברاهם אבינו צור מחזבתיינו ע"י נסיונותיו עד היום הזה. הנסיונות מהה זיכיון הבירור והציוויליזציה, מכל נסיוון ונסיון ישנו התעלות מדריגת לא מדריגת באופן נגלה ונראה לעין כל, וגם לעיתים באופן נסתר ונעלם מעינו בשר כמהם עמידי החותם באוצרות, עד עת שיתקציבו ויתגללו הפעולות וחיקונים שנתחוו מאותן הצורות והנסיונות ייבקע כשרור אוור. עד אז מהה נסתרים, ענייניהם מופלאים ולחשוב בהן גלאו כל העשונות. לכארה אין שם תיקון נראה מהנסיונות הללו ואך קלקל על קלקל הולך וגובר, רק אדון כל הנשומות רבון כל המעשים יודע בידיעה הנעלמה מעין כל חי שלב וזה מוביל ומוביל אל תיקון העולם תיקון השלם של כל הבריאה כולה, התגלות כבוד ה' קדושה אלקית עליונה ונשגבה על הכנסת ישראל מרכז הכללי, שזה סוף ותכלית הכל לעדר ולנצח נצחים. כל נסיוון הוא סילוק המאורות וההשפעה, הן במה שנוגע לגורף והן במתה שנוגע לנפש. הנסיוון שאנו בו קשה מכלם מכל הנסיונות שהוא לפניינו, כי הנסיוון הזה כוללם ואחרוןיהם. בו סילוק האור בתכלית ובכל הבהירונות, החושך הזה שהוא לפניינו כבש כל העולם ולא ה' עוד כמו שהוא באיכותו ובחשתתו. בכל עת שה' צרה ואפילה בעולם נשאר חלק גדול וניכר מישראל מחוץ לרשותו והשפעתו של כה הרע השורר, כתע כמעט נכלל בחושך הזה, הגוי כולו כל בית ישראל. בעת גלות מצרים שנשקרו בחומר ובבניהם במ"ט שער טומאה, נשאו שבט לוי, משה ואחרון, חזקניהם, שעלייהם לא חלה ההשתעבדות לכוחות הרע שנכללו למצרים. בעת חורבן בית ראשון, ישראל שהלכו בבל ה' עם יוחאל הנביא ושאר הנביאים שנשאו מן למצרים המקדש ה' דניאל, חנני' מישאל ועזרי, החרש והמסגר. החלק מישראל שהלכו אז למצרים ה' ירמי' הנביא עמהם, דלת העם שנשאו בא"י ה' גדי' בן אחיקם עמהם. בימי חורבן בית שני נשאו המאורות האגדולים של יבנה וחכמי' שושלתא דרבנן גמלאיל, שהם המשכה שלשלת התנאים ואמוראים, רבנן סבראי, גאונים, ראשונים, אחרונים, וכן זאת לפלא שדווקא מן או נתגלה שלימות התורה, פנימיות סודותיה, ואמתיות סדר העבודה הגבואה. מעולם לא שקעה המשמש בשקיעה כללית כמו היום עת נכבו כל קו או רחוב המעניינים הנשאים אחדים ועיפויים המה, כה קטנים, כה מפוזרים, נלקח מהם כל השפעה ניכרת על מהלך החיים ומהשבחה של הכנסת ישראל בעולם כולם.

תורה הניתנה לנו מסיני באופן תכלייתי ושגם פעולות הציונים במעשהם הם רק גידולים ממנה, הציונות כמו שהיא במחשבה ובנפש עוד טרם נתגלתה במעשה, שגדלת וഫחת מעשים הללו, גדרה פי כמו בפוגמה וטומאה מן הפעולות בעצם שהמה רק תוצאות והשלשות ממנה.

השורש הזה של הציונות עצמה בלתי מצור לנו כל צרכו, וגם אין לנו הכלים במאה לתפוס ציור זה, הציונות כוללת כל הטומאות שהיו מימות עולם עד היום והות. אחד קדוש הרה"ק מהרש"ב מליבאואריטש ז"ע אמר בימי התחלת פריחתה שמיימות דור הפלגה לא ירדה טומאה לעולם כתומה הציונית, אבל גם זה באופן מושאל כי גם מעשי דור הפלגה אמרו חז"ל שלא נחרשו. אין לנו נבאים והזופים ברוחה"ק מדירוגה גבוהה זו שיגיעו בראשיתם לעומק הנאה וסדרי הבריאות שם יגלו לנו העקריה הרשנית שתומאה הציונית עוקרת ופעולת והפגמים הרבים המסתפים מזה. הגאנונים והקדושים ז"ע הרגישו בהרגשה כללית והתבהלו מגודל הרע הניכר והמתקדים, החלשים מה שומרין מזות הלאו לעמוד גגדם, כי עוד יותר מלבושים בזרם ורעיון הציוני, אבל הענין זה, לא נתברר בפרטיו באופן נגלת ובמילים מיוחדות, חדשים ומתחאים לטומאה החדשosa זו שנתחדשה מכח כלויות, הכוללות בתוכה הכל, והתגלות כל מוחו של נש החדרוני המתגלה בזוהמת זו. מפני חוסר הביאור וחותור ההרגש בפרטיו טומאה הציונית המבהילה זו, נחרר ג"כ הזיהירות הגדולה שבכרכה להזהר מתוקף הרע הזה, ואנכי הסתר אסתר פנוי ביום הוא שגם ההסתירה עצמה תה"י נסתירה מأتנו והידיעה בה ג"כ חסירה לנו.

ב

האמונה במחשבה היא היסוד והמקור לכל קיום התורה במעשה, שכן אכן ולא יתיר לך מפי האבורה שמענו, ושניהם במחשבה בלבד כמו שביארו מוני המצאות. כל קיום מצות התורה במעשה, מלבד שימושי המצאות עצמן הם מחייבים את כל ישראל מקטנים עד גדלים מצד מצות התורה, אבל המשעים הללו מביאים גם לאמונה בהרגשת הלב והשראת הקדושה בנפש שזה תכלית הכל. הכהירה ר"ל היא היסוד לכל ביטול התורה במעשה וגם מצד עצמה פוגמת יותר מן ביטול מצות תורה"ק במעשה מיהודה. הכהפרים הגמורים אין להם חלק לעזה"ב מפני כפירתם ולא מפני העבירות שעוברים במעשה, כי על עבירות פרטיות שאדם מישראל עובר עליהם שלא בקביעות ישנן עונשים רבים בעזה"ז, בית דין או באופן אחר, או בעונשים רבים של עזה"ב בשל העונשים הללו מנקים את הנפש מחטא ומוותמתה, והמומחים מתוודים ומתקפירים ומיთם כפרותם. הכהירה התכליתית כפי גודל עמוק פועלתה, וזה עקרת הנפש בתכלית, אם כי אין זאת אלא במחשבה ואין על הכהירה במחשבה עונש בב"ד בעזה"ז, אבל פגס הווה המחייבתי מגע עד שרשאה של הנפש ואין לפגס הווה זיכוי ע"י עונשים של מלכות ומיתת ב"ד ובהגדל הפגם הווה נערת הנפש לגמרי ר"ל. המינות

החוש הזה הנוכחי שונה בתוכפו מן כל אשר הי' לפני באיכותו, החושך הזה עבר מאר וישמש חושך, כפירה ואפיקורסות נוראה המגעגת מוסדות תבל ומגעת בשורש הקשר והברית שבין ישראל לאביהם שבשמים. התקוף הזה מתראה גם בערך התפשטו, תשעים ושמונה אחוזים מן בית ישראל, אין שומרים חוקי תורה ר"ל, אפילו בוגר למעשה שמירת המצאות המפורסמות כגון שמירת שבת וכשרות. שני אחוזים הנשארים השומרים באיזה בחינה במעשה, מצות התורה המפורסמות, שקיים המשמה במחשבה מבולבלת הנראית ומתבלטת גם מחרך שמירת המצאות שלם. הבלבול הזה מחליש ופוחת שמירת מצות מעשיות הללו עד תחום גבול האחרון בשמירת המצאות ששמורים מפתה מנהגם ורגש הלב אנושי לבל להתפרק מן תחולכתם חמורגלת. מפניה פגימת וחולשת היסוד רגש אנושי הזה בהמשך הזמן, ומפתה תנאים שונים הללו הולך ופוחת עם התכווצות רגש אנושי הזה בהמשך הזמן, ומפתה תנאים שונים המתחווים ומשמשים להתקפות על שמירת התורה מן חי העולם הזה. האנושיים החולכים ומפתחים, החלשים מה שומרין מזות הלאו לעמוד גגדם, כי עוד יותר החלשים הטעמים והרגש שלם בשמירת התורה, ואין כמעט בכוחם לעמוד נגד זרם רוב העולם המכרי, המרבה טענות והצדקות על פריקת על תורה לגמרי ר"ל. הבלבול שמלבב כל העולם יכול לעת הזאת, מתחלק במידתו, במראותו,abal כולל נבעו מקור אחד של מינות ואפיקורסות מתוך עמקו של הרע ר"ל, מתוך השער הנ' של שער טומאה שמעולם לא ירדנו לתוכו ואין ציר נכוון על החושך והעדר הזה כמו שהוא באמיתת עניינו. נפשות הגדלות נאספו מאתנו קודם זמן ירידת האימהה הזאת ונשאר רק דור אחד פחות ובודד, אין לנו אפילו ההכרה הנוכחית על המתרחש נגידינו, נשארו לנו רק שמות מושאים במה לדבר מול החורבן הפלאי הזה, דעתינו קצרה מלידע הענין בשורשו ולגלותו בדיבורים מיוחדים וצירורים אמתיים המכונינים נגד עמק העמיקים הזה, הפגמים הנוראים וקלקל הסדרים כמו שהם באמת באמת, בלתי מודיעים לנו, ומפני כך הדברים הנארים בניגוד לטומאה זו, אין מכך תולע התוכן הנכון והאומץ הנחוץ שיפעליו וישפיעו לעמוד בפני הורם הזה האמץ והקשה. כלויות ההתגלות הרע המוחלט בדור האחרון הזה, נקרא בשם ציונות. אבל מתחלק לציונות במעשה והפעולות הנצחים והוציאים ממנה. הציונות זה עניין אחר, ומעשיה אנשטי הציונים זה עניין אחר. מעשיהם של הציונים כגון חילול ש"ק ואכילת כל דבר אסור לבטל כל המצאות ולעבור על כל העבירות ר"ל, פריקת על תורה לגמרי, לילכת במעשה אחרי כל הגוים ולהשתווות להם. הדברים המעשיים גראים לעיניהם שהם נגד כל התורה כולה ואוורחות מפורשות שנאמרו על המעשיות הללו. ישנן גם פעולות של הציונים הנובעים ישר מותו שאיפה הציונית, כמו מרידה באומות ועלי בחומה וגם מה מעשיהם, שעל המעשים הללו נתפרשו לנו אזהרות נגדם בדברי חז"ל. אבל הציונות עצמה מהוות ועצמותה של כפירה מוחלטת זו, המביאה לכל פריקת על

חידות וציוויל

ה

המינים הציוניים, הוא עיקר ההתנגדות לכל סדרי האמונה לכל עיקרי תוה"ק במחשבה ועל ידה תבוא חילול התורה גם במעשה, הצינות הוצאה להיות לנו עם ומדינה בלבד היא הותמה הכוללת כל הזהמות שבעולם, הכפירה הכלכלת כל הփירות שבעולם.

הדברים הם דברים פשוטים מפורטים לעיני כל ישראל שאין מזו חזור עליהםם ואין בהם כל היישוש אדרבה שום היישוש אסור בעיקרים הללו שכאפשר למצוות אותם בכל תורה שבכתב, בכל דברי חז"ל, בכל התפלות שתקנו לנו אנשי הכנסת הגדולה, בכל הסה"ק, ובכל מצות התורה שאנו מקימים. בעת זאת של הסתלקות הדעת והתרוקנות הלב, הדברים פשוטים והמפורטים הללו נחוצות גוזלה לדבר עליהםם, שהרי כי נשבחו ונשפטו מן המחשبة עד שבזוכרים חידוש גדול נשמע. אפילו שומר תורה במעשה רוחקים מהנה בהבנתם והרגשותם מן תורה הלבבות, מן השכלה וידעיה הפשטוה בעיקרי אמונהינו באופנו נגלה בנפש, ללא תערובות ההסתייחס הרבים המקרים ומתקנים ומוגשים ההרגשה של קדושה ואמונה יסודית, והמוגגה זאת מכשרת ומכתנת לבבלול עוד יותר גדול עד הבלבול האחרון וה של תומאה הציונית. ההכרה לחזור על הדברים הללו ולהעמידם בולט בפני התהוו ובוואו הממלאים העולם כולו, אם כי אין להגיא אל המהות של שורש העניין הזה, אבל עכ"פ לראות מה שאפשר לראות, אם כי לא יהיה בו יותר מן לחזור על פסוקי תורה מפורשים.

ג

התובות והרעות שהיו ושיתה' לעם סגולה הנה אלוקים, ומה שמי ווענש, שכבר על קיום מצות תורה ועונש על עבריות שהتورה הזרירה עליהם כל לעונש. השכר והעונש הנה עניינים כולים כל האמונה וכל תורה כולה, שכיר ועונש בעיה זו ובעה"ב לנפש פרט ולכללות ישראל. הבתחת השכר על קיום תורה והעונש על ביטולה ח"ו נאמרו בפ' בחוקות הcritique ברית בהר סיני, וכן בפ' כי חבא בה הcritique ברית של ערבות מואב, חז'מן מקומות רבות בתורה ובמשנה תורה. הcritique ברית זה הוא עניינו של עם סגלה. מפני שבחור ה' בנו מכל העמים בברית ושבועה, מפני זה השכר והעונש נתקשרו בנו לניצח. המצאות שאנו מקימים מקרבים אותנו להש"ת, ממשיכים השפע לנו בנפש ובגוף ומתקנים התקיונים שבכוון לתקן. החתאים של ישראל, מטמאים ומרחיקים, מהסרים השפעה זוגרים עונש ר"ל ומקלקלים הקלוקלים שבוחק לעבריות שיקלקלו. אם איש מישראל יוכל מצה בלילה י"ד בניסן, הרחו גורם לכל השפע והשמה שימושו מעשה זאת, ואם יוכל בעשרה בתשרי גורם קלקל גדול וכריות הנפש, אם לובש תפילין ורכזות הרי זה גורם לכל התקיונים, ואם לובש כלאים צמר ופשתים ייחדי גורם לכל הפוגמים. אבל אם אחד משאר האומות בעולם כלו צרפת או אנגלי או רוסי או גאהני, אם יעשה מעשים הללו ובזמנים הללו אין בהם שום ממש, אם יוכל מצה אינו גורם כלום ואם יוכל חמץ אינו מחסר כלום,

ואפיקורות זה גם יסוד לכל עבריות במעשה, אבל בעצמותה גדולה מהם אפילו שזה רק במחשבה בלבד ואפילו לא תגיע להיות גראה ונתגלת בפועל המעשים. גם בכפירה עצמה, גדולה זו של הצינות מן כל אשר ה' לפניו ומן הכתובת של אפיקורות השונים שהי' כל ז מגן, הצדוקים כפרו בקבלה חז"ל מהר טני אבל לא כפרו בכלל תורה, ואדרבה ה' להם מס"ג עבר עניינים שכן אחד מהם ניסק ע"ג רגלו ואע"פ שרגמווה המשיכו אחרים האלה לא עשו, מעשייהם, וכן בהקטרת הקטרת ביום הcliffe שחוציאו מטה את מי שלא קיים עבודה זו כתיקונה, אבל כן חיו משביעים בכל שנה את כה"ג שלא ישנה. הקרים לא כפרו ג"כ בכלל תורה"ק וכן כל שאר כתות המינים, אם כי יש דין אפיקורס אבל מי שאנו מודה באיזה חלק תורה"ק או באחד מן העיקרים מבואר בחו"ל ופוסקים, זה בוגע להמין בעצמו ולעונשו. אבל ככל ז מגן הומנים לא נמצא כת בישראל שיכפרו תורה"ק בכפירה כללית והמיןנות שלהם הגיעו בכל הhipikud ועד השרשים כמו הציונות הזאת העומדת מול עינינו, שאינה כופרת באיזה חלק מן תורהינו ובאייה פרט מן אמונהינו אלא עוקרת הכל, גם אינה עוד כתה המנעה איזה חלק מישראל אלא משפט עצמה על כל ישראל, בכל מקום שהם על פיזוריהם ומקוםתם.

הכפירה הכללית והעמוקה היא של ציונות עצמה. העזה בטומאתה מכל מעשי הציונים. הציונים מחללי ש"ק ועובי עבירות, פועלות הציונים בכיבשת הארץ שזה כבר נובע במיוחד מן הציונות, ובנסיבות הציונות זו עברו על עבריות חמורות ואזהרות מיוחדות עליהם, אבל זאת הziyah לפועל במעשה ותוצאות הרצון והמחשבה. הציונות שקדמה לפועלות הללו, הציונות כשהיא עצמה קודם שעלה בידיה להביא תקומה המדינה והמעשים הללו, ועוד שנותהו הציונים למחללי ש"ק ופוקרים, הציונות הזאת שלא כילה יתר מן שאיפה שהיא להם לישראל מדינה ושיהיה להם לישראל מקום מנוח בארץ ישראל, הרעיון והשאיפה הזאת לבדה מבלי ללולות אל המחבשה הזאת שום יציאה מן הכה אל הפועל במעשה, מבלי שיתפרקו הופשי השאיפה הזאת לעבר על כל תורה כולה, השאיפה הציונית זו מבוססת על כפירה בכל ה"ג עיקרים, כפירה כללית ורשאית, הציונות כשהיא עצמה שלטת האמונה בכל קדושת התורה ובכל קדושת ישראל, בביית המשיח ובתחיית המתים, בשכר עונש בכל עניין אליק שהנחיל לנו הקב"ה.

הציונות כופרת בכל. בכל עניין הבחירה שבחור בנו מכל העמים, בכל העניין של גלות על חטאינו וגאולה באופן אליק ע"י משיח צדקינו. הציונות כלומר להיות לנו מדיניות חירות ועצמאות, שלכארה אין ואית מתנגד לאית לאוין ועשין מפורשים, ושם אפשר להמשיך עלי' חוט של חן וחסד בעקלקלות ובבלבולות שוניים ובבדיקות שונות לפי התנאים השונים, הציונות הוצאה, זאת הכפירה הנוראה. המינים הציוניים חוץ מן

היהדות והציונות

ושמרות טהרה או עבודות הקרבות בבית המקדש, קשר עם ירידת גשמי גשמיים, פריחת האילנות והדשאים, מה הוא החיבור של תקיעת שופר באחד בתשרי ויישבה בסופה בחמשת עשר בו, עם ברכת שגר אלפיך ועתורת צאנך, ומה הוא החיבור בעת כשאחד מישראל מגביה מעט מן הבור שיש בו עשרה טפחים אל שפטו להתחיב על זה סקילה ולמנוע הגשם והשובע ולגורום יירקון ושיקפון ר'יל. אין להבין כל זאת בהגיוון אנושי כי השכר שאנו ממשיכים במצב, והעונש שאנו גורמים בעבירות אינט טבעיים וארכיזים אלא קשורים וכונניות לפי סדר אלקי וסדר התורה שסדר הש"ית בעולמו. בפ' בחוקותי בכרית ברית של הר סיני, ובפ' כי תבוא בכרית ברית של ערבות מואב מפורש הסדר האלקי הזה והנוגה הש"ית את עולם לפי סדר המורה. אם בחוקותי תלו החקקים האלקים, וננתני גשמייכם בעתם ועז השדה יתן פריו, ואם בחוקותי תמאסו וננתני את שמייכם כברזל וארצכם כנחושה ולא חנן ארצכם את יבולת ועז השדה לא יתן פריו. והי אם לא תשמע בקהל ה' לשומר לעשות את כל מצוחיו וחוקותיו ארוּ טנאָך ומשארתך שגר אלפיך ועתורת צאנך, והי אם שמוע השמע לשומר את כל מצוחיו וbau עלייך כל הברכות האלה ברוך פרי בטןך ופרי אדמתך שגר אלפיך ועתורת צאנך. וכן קוראים אנו זאת בק"ש פעמים בכל יום לקבוע עניין וזה בלכינו תמיד.

הברפות והקללות הם נאמרים עם כריתת ברית, אלה דברי הברית אשר צוה ה' את משה לכרות את בני ישראל בארץ מואב מלבד הברית אשר כרת אתם בחורב, ואת היא הבטחה שיחי', כה, שנחנו נמשיך ונגרים כל זה במעשינו, וזאת הוכי' הגדולה בעולם והמעלה העילונה האלקית הנצחית שהגינו אליו ועל זה נכרת ברית אנחנו לעולמי עד. ובברבות מואב קודם הברכות והחותמות נאמר לנו את ה' האמורת היום להיות לך לאלקים ולשמור הקיום ומשפטיו ולשמוע בקהל, והוא האמורך היום להיות לך לעם סגולת כאשר דבר לך ולשמור כל מצוחיו, שזה הבטחה על הבהיר העילונה שבחר בנו הש"ית לעם סגולת. העניין של סגולת הוא דבר למעלה מן טעם ושלל מובן, שמנני זה וכינו להיות עליון על כל הגוים אשר עשה ולהיות עם קדוש לה' אלקי ר' ולעיננו לשמר כל מצוחיו. השכר והעונש שבאפשר רק לנו לישראל לפועל, זאת עצם הברית של בחירת וקדושת ישראל, גiley' מהות העילון הזה היא ההקדמה להחובב של שמרת התורה והמצוה שקבלנו עליינו באהבה, כי כן קודם מתן תורה נאמר ג"כ והיitem ליל סגולת מכל העמים, סגולת הוא עניין נעלם ללא הסבר ותפיסה בטעם, אלה הדברים אשר תדבר אל בני ישראל קודם קבלת התורה, וקודם נעשה ונשמעו שאמרו כל העם יחדרו.

השבר והעונש ע"י מעשינו, זאת עצם האמונה ועצם המהות של קדושת ישראל, ודבר זה יshown לאדם מישראל בפרטיות ובכלליות האומה הישראלית. העיקר הבתוות של ברכה וגם ההיפך ר'יל בפ' בחוקותי ובפ' כי תבוא הם הדברים בכללות ישראל

יעשה כל המצות או כל העבירות הנאמרו לישראל איינו פועל שום פעולה בהנוגה, ואדרבה בעניין זהו יshown ההלכה בכרי ששבת חיב כי אין לו חלק בסדר העולם המתנגד עפ"י תורה וכיוון שנכנס חוץ מגדרו חיב מיתה. השבר והעונש הם עצם המהות והענין האלקי. שি�ינו דק בישראל. נבחרנו לעם קדוש סגולה מכל העמים להיות מוכנים ומעוטרים במחות הנשגב הזה שלא עשה כן לשום גוי מגוי הארץ, בחר ה' בנו והכין אותנו במדרגת האלקית הואת להיותינו מרכז כל הבריאה, רק על ידינו יסתובב כל הנוגה של כל הבריאה כולה, הקירוב והרחוק, השפע והחטרון, בנפש ובגוף בנוגע לנפש הפרטיה ובנוגע לכל העולם, רק לנו נתן הש"ית את תורתנו ונתקשר בנו בברית, לשמור המצוות מישראל בלבד, יפעלו פעולות הללו לעד ולנצח. מבואר בספרי בעלי רוח"ק, מה שאמור בדיבורו הראשון **אנכי ה'** אלקי אשר הרוצחיתך מארץ מצרים, ולא נאמר אשר ברatty שמים ואرض, שהדיבור הראשון זה יסוד לכל מה שנאמר אחריו. ביציאת מצרים נחלנו כל המדרגת העילונה האלקית באופן ששמירת התורה שיך רק לנו לעם קדוש, ביציאת מצרים אחרי הזכוכות בכור הגלות נתגלה לנו עצם עניין אלקי שעיל והיתה כריתה ברית של בין הבתרים ומפני זה קרבנו לפניו הר סיני ואשא אתכם על כנפי נשרים ובאיו אחים אל, בחר בנו מכל העמים מקודם ואח"כ נתן לנו את תורה, הבחירה הזאת נשתלה בשלהות הצריכה עם יציאת מצרים. הדיבור הראשון של נתינת התורה ששמעו כל ישראל מפני ה' הודיעו זאת לבני ישראל רק להם נתן תורה ומצוות, מפני שיך להם בלבד שיך כל זה, ואני ה' אלקי מפני אשר הרוצחיתך מארץ מצרים, התורה האלקית נתונה לנו הנבחר במדרגת אלקית נצחית.

כח העבודה בתורה ומצוות ניתנו לנו מיד הש"ית במתן תורה, והרי זה ההפרש בין המצווה ועשה לשאיינו מצווה, וגם בין ישראל הבדיל הש"ית את שבט לוי לעובdotו, וכחון העובד בביהם'ק מתכוון כל העולם, וזה שעבד חילל, וכחון בעצמו בלבד בגדים הרי הוא כור והכל חלי בבחירת הש"ית והורמאן דמלכא. כח העבודה נתן ה' לישראל מפני שהוא מוכנים להז, ובמעמד הר סיני נשלמו בכל העיטורים ובכל היקר להיות להם הכהן הזה לשמר כל מצות התורה, ושמעשיהם יעשו הפעולות הנוצריכים לתקן העם מעת מתן תורה נתגינו לממלכת כהנים וגוי קדוש, מובדים מכל העמים בכל העולם כולם ומעוטרים בכך עליון נACHI לנגע עליונים ותחתונים, לתקון או לפגום, להרבות או להסר השפעה, ע"י מעשה המצווה וקיים התורה בכל הפרטיהם, שאין בכח מעשים הללו בעצם לגורום כל זה אם לא נעשה ע"י ישראל דока והגלה והגכלל בהם.

המעלה הגדולה העילונה הזאת שנחעלנו מעל כל גויי ארץ ומעל כל בריות עולם, שכל הבריאה כולה מחתנהגת ע"י מעשה המצווה וקיים התורה בכל הפרטיהם, זאת היא הגליוי האלקית בעולם. לפי שכל האנושי הטבעי, אין למשעי המצוות של שמירת שבת

ונתני שלום בארץ, ורדפתם את אויביכם, ונתני משכני בתוככם, ואולך אתכם קוממיות, וכן בפ' כי תבואו, ונתן לך עליון על כל גויי הארץ, וברך בארץ אשר ה' אלקיך נתן לך, יקיםך ה' לו לעט קדוש וראו כל עמי הארץ כי שם ה' נקרא עליך ויראו מכם, והיית רק למלعلاה. וכן החיפר, והפיצר ה' בכל העמים מkickה הארץ עד קצה הארץ, ונסתה מל האדמה אשר אתה בא שמה לרשותה, והארץ תעוזב מהם, וכורתי להם ברית ראשונים, הדברים בעיקרים הם נאמרים בשכר ועונש של הכנסת ישראל לעזה^ב, ולפעמים מהיננים הרשעים מצליחים ואנשי עולה עושים חיל, בכדי שתתהי הבחירה חפשית ועוד עניינים הגלויים לידוע תלומות ובתתי ידועים לנו. אבל במא שנוגע לככלו ירושלים והוא נגלה בתוה^ק וכן נתקיים בנו לעיני כל העולם כי מפני חטאינו גלינו מארצינו וכן אנו אמורים בק"ש פעמים בכל יום, ואבדתם מהרה מעל הארץ הטובה ודבר זה כולל כל התורה וכל דברי נביי האמת וצדקה וכל דברי חוץ^ל בכל מקום שם.

חרובן בית ראשון והగלות שאחריו, חרובן בית שני והגלות האחרון הוא, שהיו עוניים על עבירות שבתורה, היו באופן שמיימי ובאופן פלאי, כי כל העניינים הנוגעים לכנסת ישראל כולה מתגלים לנו בדרך טבעי, היציאה ממצרים היתה ביד חזקה ובורוע נטו^י באותות ובמופתים, וכן הכניסה לארץ ישראל עם הניסים והנפלאות שהיו מן ימות יהושע עד הישיבה בארץ. גם הכניסה ביום עזרא היו שמה נביים המתנבאים בה/ וגם להם נעשו פלאות. הכניסה לארץ ישראל והישיבה שם, לא היתה זאת חכלייה בפני עצמו לשבת בארץ במנוחה ובטהר, אלא היו רק הכנה להגלייה שכינה והשראת הקדושה העלונה בבית המקדש על הר מרים, בית זבול מכון לשבותינו עולמים. הגלייה האלקית בבית המקדש ראשון ושני זה העיקר שהכל מתלו אליו ועצם העניין של קדושת ישראל והישיבה בארץ הקודש.

7

היציאה מן ארץ ישראל בגשמיות היתה גם אבידת המנתנות העליונות שלנו בשעת יציאת זו ה' ג"כ חרובן בית המקדש וביטול התמיד והסתלקות ההשראה העלונית הנגלית זו. כל עניינים של ישראל בכללו, العلي' והירידת, הבניין והחרובן, הכניסה לא"י והיציאה ממשם הוא במדרגה אלקית נגלית ונראית, היציאה מן ארץ ישראל לא הייתה מושום טبعי אלא משום עונש חטאים ופשעים וverbens על דברי תורה, גם החרובן עצמו היה בלא טבעי ובאופן אלקי, כמובן באיכה כי לא האמינו כל מלכי ארץ כי יבוא צר ואויב בשעריו ירושלים אך ה' הוגה על רוב פשעי, ממורים שלח אש, יד של אש ירדה מן השמים להחריב את בית המקדש, וכן כל שאר הדברים הפלאים המפורשים בדברי חוץ^ל שהוא בבית ראשון ובחורבן בית

שני, כי במה שנוגע לכלויות ישראל ישנה הנהגה נגלית בכל עת. ובשירת האוינו הכללת כל סדר הנהגה לישראל הזרירה תורה^ק על זה שהו בלב נחשוב כי העונש הוא טبعי ארצי כי גם אופן של העונש והחרובן ה' בתתgalות באופן אלקי שלא עשה כן לכל גויי הארץ, ובול נטעה ח'יו בזוה ובל נה'יו גוי אובד עצות ואין בהם תבונה, ואלי ישימו אותנו אחרים לחשוב כזאת, פן ינכרו צרימו פן יאמרו הגוים ידינו רמה ולא ה' פעל כל זאת, לו חכמו ישכלו זאת יבינו לאחריותם כי אין זאת העונש והחרובן בדוגמא לשאר מקרים בכל העולם, אצלם עם קדוש כל זאת מתהווה באופן אלקי פלאי, כי איך יודוף אחד אלף ושנים ינוסו רבבה אם לא כי צורם מכם וה' הסגורם.

הගאולה והישועה הנצחית שאנו מקוים אליו, המובטחת מה' בתורת משה בנביים ובדברי חז"ל היא אלקית פלאית נשגבה מכל מחשבות אנוש. התקווה האחרונה והגדולה הזאת היא תכלית כל המעשים וסיבוב כל הנהגה כולה, בעת שירום קרנו עם קרובו לנצח, והבריאה כולה תגיע אל תיקון השלם אל המנוחה והשמה עד עז.

אופן גאולה האחרונה הזאת תגדל בחתعلותה על כל מה שייה' בעולם לפניו עד הופעתה כمفושם בדברי חז"ל במקומות רבים. ולא יאמר עוד כי ה' אשר העולך מארץ מצרים, אלא כי ה' אשר העולך ובכצורך מכל הארץ האל, שתהיה יציאת מצרים עם הניסים והפלאות טפלה ושיעבוד מלכויות עיקר, וכל הנביים נתנבאו לימות המשיח. הביהם^ק שיבנה או יוגדל במעלו ובקדשו על כל אשר לפניו, גם על המשכן שעשה משה שהי' ניסים נגילים בעשיותו ובמשיחת כלו בשמו המשחת, גם על המקדש שעשה שלמה במעשי הכרובים ומקום קדש הקדשים והארון שלא מפס מקום גשמי, ומלא כבוד ה' את הבית, והאש ברה חממה ואוכל לחים כיבשים שירד מן השמים לעיני כל ישראל. אבל המקדש האחרון יתעלה על כל זאת, ירד ככל מן השמים עט מעשיינו ומדתוינו הגנויזים בנבואת יחזקאל הנביא עד עת קץ.

בבית המשיח ותיקון העולם, סדר העולם החדש המתוון עם כל הפרטים שלא נפרשו לנו ושאי אפשר להציגם ולידע אותם כל זמן של סדר עולם זה הקודם לו, כל זה הוא שלימות של מהות עניין אלקי ומדריגה העלונית של ישראל עם קדוש. השכר והעונש של הנהגה התורה זאת האמונה הפושטה והברורה הביתה לנו בחורב מתחוך האש, אם כי החריג והראייה בזוה הוא כמו בשאר עניינים רוחניים שהוא משתנה ומתחלף לפי הדרגת הנפשות מסוישן ותולדותן, ה�建ות והתאמצות במשעי הממצאות וכונונתם, טהרת הגוף ובמחשבה והתעצמות בקדושה העלונית ע"י קניתה התורה במ"ח דברי תורה, גם החרובן עצמו בטעמי ה' בלא טבעי ובאופן אלקי, כמובן באיכה כי לא האמינו כל מלכי ארץ כי יבוא צר ואויב בשעריו ירושלים אך ה' הוגה על רוב פשעי, ממורים שלח אש, יד של אש ירדה מן השמים להחריב את בית המקדש, וכן כל שאר הדברים הפלאים המפורשים בדברי חוץ^ל שהוא בבית ראשון ובחורבן בית

תאותיו, הנאחזים בכל הדרכים והגנות המובילים ישר או בעקיפין אל הרע הגמור והמוחלט השולט בזמן האחרון זהה כמעט שליטה גמורה ומלאת.

לאミון של דברים, אין כאן דין ישב ארץ ישראל העומד בשאלת, אין כאן רצון של קיום איום חיובים הנוהגים שמה להתווכח עלייו ואין כאן שום דבר עם רושם דקדשה שיתה' המדובר עליו מה שטרם על הפרק הוא עיקר ויטוד כל היחסות ופל התורה פולה, הי"ג עיקרים בכללם וכל האמונה הקדושה שודענו אותה מימות אברחות אחרון הזה שאנו חיים בו, נוסף על התפתחות המהירה של כוחות הטבעיים הארץניים המתנוגדים לכל עניין של קדושה, נתנו מקום אל עניין הציונות והשללה לכל עיקרי האמונה לחול להתקומם ולהתרפסם. ההסתדר פנים נתגדל מאד בדור זהה שהרי העולם חולך. מן זמן אל זמנו, דוגמת הבירה כולה שבראשית הייתה רוחנית געלמה עד שנשתלשה וירדה ירידת ירידת עד עולם זהה הגשמי שרובו רע וחושך, וכן בבחינת זמן מן הזמנים וכן בנפשות בדור אחרי דור. בימי דור המדבר אשר דבר ה' בהם פנים אל פנים, נפש הכללית של דור דעה היה משה רבינו ע"ה ולא קם עוד נבייא כמשה. התגלות היהת תמידית בכל יום בעמוד ענן ועמדו אש-לילה, ועל כל חטא כל אפלו בדיבור תיכף נגענו, שהוא ג"כ הילך מן התגלות הנגהה אלקית להעיר וזהמת החטאים כי אין העונש אלא לזרק ולטהר. בימי השופטים והנביאים גם אליהם דבר ה' על כל חטא ועל כל פשע, ובכל זמן המקדשים, הבית המקדש עם חתميدין מכפר על עונונינו. בזמן של בית שני בת קול וروح הקודש, הקדושה העליונה ששרה בעולם בטור נפשות הגדלות, דבריהם וכוחם של קול ה' שדבר בהם מנגעו את הטומאה להיות בתוך ישראל. ההסתדר הכללית באחרית הימים הרחוק הרבה מן המקדש עת אשר נמנע מתנו לשמעו בקול ה' באיזה התגלות שיהי, הורשה לכל טומאה להתחפש בעולם, לכל דעתה של מינות ישיתלטו ושיקיפו וימלאו את האור אפלו מינות חלotta וסופית של ציונות זו שתקבוע בישראל ומהן מוסכם כמעט מכלם.

הציונות, המראה החדש, שראה את השיך לישראל לפי משפט הטבעי העומלי, אומרת שאנו נרדפים ומוכים מפני שאנחנו הפקר לאガנה נגד הקמים علينا, הדחיפה של גוי הארץ לשנו לרדוף וליסר אותנו ג"כ נתפס באומה תפיסה והסבירה אנושית וטבעית. כיוון שאנחנו פוראים בכל הארץ על כל פנוי תבל אנו לוקחים מהגויים את השיך להם, אנו לוקחים מהם מהיותם ומקוםם. אנו בזווים ביןיהם מפני הייתינו עם נודד ומין אנושי מדראיגת שלישית שקשה למצוא דוגמתו. הציונות מגמתה לתყון כל זה וכן לפיה דעתם בהיכולת שלנו לגשם התפטרות מכל זה, "בשטרצ'ו אין זה חלום" אמר הרראש שלדם. באפשרות שלנו לארגן ולקבץ כל הכוחות להשפיע על כל האומות שיש להם הבעיה היהודית בחור ארכם, שיכירו בזכות התייטורי שיש לנו על ארץ ישראל, علينا להקשר וללמוד הנוצר בחקלאות ועובדת אדמה, לבנות מושבים למדם הרבה מלחמת, لكنות אדמה בסוף ואח"כ לרכוש השאר בכח, latent לאט לאט להציג תחריות פוליטי ומדינה עצמאית ולנקוט מעמד בין כל גוי הארץ ולהיות כמותם. התadmota במשמעותו ובחשפותינו אליהם ימצא לנו יחס של הכרה מהם בהיותינו

כל נפש בישראל, כמובן בכל פסוקי התורה ובבדורי חז"ל, זאת ידוע וברור לכל מי שעמדו רגלי אבותיו אצל הר סיני, זה היסוד של כל מי שיש לו חלק ונחלת באקלוי ישראל, אין להביא ראיות על הי"ג עיקרים, שמע ישראל ח' אלקינו ח' אחד.

ה

ההסתדר הגדול של אחראיתימי עולם אלה, הקטנות והשפעות של נפשות דור אחרון הזה שאנו חיים בו, נוסף על התפתחות המהירה של כוחות הטבעיים הארץניים המתנוגדים לכל עניין של קדושה, נתנו מקום אל עניין הציונות והשללה לכל עיקרי האמונה לחול להתקומם ולהתרפסם. ההסתדר פנים נתגדל מאד בדור זהה שהרי העולם חולך. מן זמן אל זמו, דוגמת הבירה כולה שבראשית הייתה רוחנית געלמה עד שנשתלשה וירדה ירידת ירידת עד עולם זהה הגשמי שרובו רע וחושך, וכן בבחינת זמן מן הזמנים וכן בנפשות בדור אחרי דור. בימי דור המדבר אשר דבר ה' בהם פנים אל פנים, נפש הכללית של דור דעה היה משה רבינו ע"ה ולא קם עוד נבייא כמשה. התגלות היהת תמידית בכל יום בעמוד ענן ועמדו אש-לילה, ועל כל חטא כל אפלו בדיבור תיכף נגענו, שהוא ג"כ הילך מן התגלות הנגהה אלקית להעיר וזהמת החטאים כי אין העונש אלא לזרק ולטהר. בימי השופטים והנביאים גם אליהם דבר ה' על כל חטא ועל כל פשע, ובכל זמן המקדשים, הבית המקדש עם חתميدין מכפר על עונונינו. בזמן של בית שני בת קול וروح הקודש, הקדושה העליונה ששרה בעולם בטור נפשות הגדלות, דבריהם וכוחם של קול ה' שדבר בהם מנגעו את הטומאה להיות בתוך ישראל. ההסתדר הכללית באחרית הימים הרחוק הרבה מן המקדש עת אשר נמנע מתנו לשמעו בקול ה' באיזה התגלות שיהי, הורשה לכל טומאה להתחפש בעולם, לכל דעתה של מינות ישיתלטו ושיקפו וימלאו את האור אפלו מינות חלotta וסופית של ציונות זו שתקבוע בישראל ומהן מוסכם כמעט מכלם.

לכאורה, מה זאת העבריה שידיינו יהודים בארץ ישראל, מה זאת החטא להחליף מן ארצות הגויים אל ארצינו הקדושה, ומה זאת הרעה שיהי' שמה כפרים או מושבים מן שהערבים ווזרים לגרש אותם מדינה כדי להגן כרכם יהודים, ובזמן שהערבים ווזרים לגרש אותם מדינה כדי להגן על חיותם. כה יאמרו שומרי מצות מעשיות באיזה בחינה, הנקראים בנוכחות ציונים-תדיים או תורותיהם. ובזמן הקודם קבועו אלה כי אדרבה יש מצות ישוב ארץ ישראל ומדוע נמנע מלקיים אותן חיבטים שישנן שם גם בזמן הזה, כה ישאלו כה יתוחכו וכת ידברו אותן שאינן רוצחים לראות יותר מן המדה של מודה הזאת יש להם טענות מעננת. איןם רוצחים או אולי אין ביכולתם להבין יותר, נמשכים אחרי השתחויות ואחרי הנוחיות, אחרי המיתת הלב ואחרי זרם העולם אחר כוחו של השטן המלבש בזרם הזה, אחרי מציאות והצלחה העරאית המנסמת את העינים, אחרי רחבי עולם זהה והמוני

פועלת באופן שונה מן זה של הציונים להטיב מצחים אם היו נמצאים בתנאים הללו, אנו אין חולקים על המעשים אלא על היסוד והشورש לכל המעשים הללו. אנו נפרדים לגורמי מן ההבנה הזאת בעניינו של עם ישראל, כי זאת כפירה ותתחשות גמורה בכל עיקרי אמונה.

אנו מאמינים בני מאמינים באמונה שלמה, כי לא قبل הגוים בית ישראל, לא לפחות לנו משפטים וחוקם ומנהגים אחרים, אלא כל המחות שלנו, וכל הקורות אוטנו, וכל העתיד לנו,ῆמה דבריהם שמיומיים אלקיות מפודרים בפדר התורה, הפדר האלקי הייחודי עבר נסת ישראל. האנגלים הזרפתים האטאליעים והרומים והאמעריקאים כל האומות שבועלם הם עניין אחר, ועם ישראל הוא עניין אחר נפרד מהם מוחותם וכן פרד ענייניהם ואין שם חיבור לעם ישראל בתפיסה העולמית האנושית במא שישי' לכל העולם כולו.

באו לארץ ישראל בכח ה' בורוע נטו' גלו'י בעמוד אש ועמדו ענן, גליינו שם בעונש על החטאיהם שלנו בגזירות ה', נחוור שם באופן אלקית גלי' בהבטחת ה'. שום דבר מהדברים המבאים תועלת לכל עמי העולם, לא יביאו תועלת לנו. לא בלבד שאנו חמירו את המצב הגלותי, וזה ילחץ את התושבים היהודים בארץ העמים לעזוב מקום ולסיע לארץ המולדת אפילו בחוונים יותר חמורים. עליינו לתיישב במשבצתו שמה באופן מסודר כדי שmarkets המושבות ישתמשו פעם לאיור צבאי מרוכז. עליינו להתארגן ולהתרוכז להסתדר באוטן האמצעים האפשריים ולהשתמש גם באוטן הקשרנות היתרונות העומדים לרשותם לעם ישראל, למרות האסון הגלות שנתארך זה זמן רב וכבר. לאט לאט להבנות ולהתכנס ולמצא מקום לעם זה הגויי-

היהודי בתוך מסגרת העולם בין שאר העמים.

ר

בהכרח לומר, כי הציונים עשו כל האפשר להשיג מטרתם בגיעה ובעקביות לפי מחשבתם והבנתם במחותם עם ישראל. לא ואת כי נהי ככל הגוים בית ישראל בעתיד, אלא אנחנו כבר אותו העניין בעצמו. לפי תפיסת זו שאין הבדל בין עם ישראל לבין עמי איטאיל וצרפתי בעצם מהותו וקורותיו, עשו מנהגי הציונות עברו עם הזרפתוי ישראלי, מה שמנהי האנגלים והזרפתים עשו עבור האומה שלהם. כי התכילת של עם ישראלינו שונתמן המטרה והתכלית של אומות אחרות, כי שאנו אומה כשאר האומות אין שם חילוק בהשאיפה שלנו לאוותה של שאר אומות העולם, לפי מטרת סופית זו להיות לנו מדינה לאומית עם כוח הגנה צבאי וחיים כלכליים משופרים, פועלן הציונים מה שהי' ביכתם לפועל. לפי היסוד המחשבתי זה פעולות הציונים בכל המשך הזמן נכוונים מהה בעיקרים ובכללים, שם מדינאי עולמי לא חלק על התוכניות וסדר הפעולות בוגוע למטרת זו של הציונות הלאומית. לפי הבנתם בעניין עם ישראל וקורותיו צדקם הציונים במאה אחים, שם אומה אחרת לא הייתה

נאורים ומפתחים כמותם בענייני עזה'ז ובמה שנוגע לחיים הבשריים, עליינו לעשות כל זאת כי זאת היא המטרה שלנו, כיון שאין שם הבדל וחילוק בין עם יהודי מהותו גורלו ובין זו של גויי הארץ.

עצם עניין הציונות הוא אחת שאין שם חילוק בין מהות אומה הישראלית לבין מהות אומה הזרפתית ואיטלקית אלא שהתנאים נשתנו. לשאר האומות לא קרה האסון הזה של גלות בארץם הסיבות שהי' אצלנו בשעת החורבן, ואם נפלנו מלחמתם בשארו בארץם ובנהלתם, אבל לעם ישראל מלחמת חולשות צבאים שונים נסף לנו גם גלות מארץ המולדת שלנו, ומהמת זה חידוש והטבת מצבאי הלאמי' הי' קשה ביותר. עליינו לנ��וט באוטן האמצעים הנאותים ביחס במצב אי רגילי' הות. עליינו להפיץ תעמלת, עליינו לקבץ מעות, לכווש את ארץ המולדת בחורה בכל אופן שישי' לנקות או לכבות לפיה האפשרות בזמןן מן הזמנים. אצלנו נסף גם פיזור והאסון הגלותי, עליינו גם לעורר שנהה מן העמים להזמין חנאים שעוזר יותר ייחמירו את המצב הגלותי, וזה ילחץ את התושבים היהודים בארץ העמים לעזוב מקום ולסיע לארץ המולדת אפילו בחוונים יותר חמורים. עליינו לתיישב במשבצתו שמה באופן מסודר כדי שmarkets המושבות ישתמשו פעם לאיור צבאי מרוכז. עליינו להתארגן ולהתרוכז להסתדר באוטן האמצעים האפשריים ולהשתמש גם באוטן הקשרנות היתרונות העומדים לרשותם לעם ישראל, למרות האסון הגלות שנתארך זה זמן רב וכבר. לאט לאט להבנות ולהתכנס ולמצא מקום לעם זה הגויי-

ציונות בפועל

לכארה יפלא, מדוע הוצרכה כל התעמולה עבוריינו, מדוע לך זמן רב משך חמישים שנה להסביר גם לנו לעם ישראל עצמו את הציונות המדינית לשאוף אל חירות של מדינה עצמאית דבר שכ"כ פשוט וסביר. העמים בכל מרחבי תבל יודעים מזה ולוחמים עבור זה, גם עמים פרימיטיבים בארץ כוש מוכנים מה לשלם כל מחר ולתת כל קרבן למען השיג עצמאות מדיני לעם ולארכץ, ומוצע לעם ישראל היהת נחוצה כל ההטפה משך חמישים שנה לשכנע אותנו בדבר הפשט הרגילי הזה, וכי באמת אנחנו הבעלי דעה הקצורה מכל יושבי חלד ? מדוע כי קשה לנו להפנות ההסבר הזה המבוסס בכל הצדקה האנושית, וכי באמת אנחנו עם הסכל והבלתי מפותח ביותר ? או אולי כי החיים שלנו בשאר זמן הגלות נוחים וטובים כל כרך בין האומות עד שהי קשה לנו להפריד מנעימות זו מה גלותנו ומדינה הארץ משלנו ? וכי לא כי די בנחלי דם ודמע של ישראל שביהם נרקבנו כמעט בכל העולם כולו משך שמנה עשרה מאות שנים כדי להביא אותנו אל הפטון הפשט והנראות הזה. אבל האמת שהציונות לא הסתירה לנו הפשט והובן כלל, מדינה עצמאית לפחות אין בו שום חירוש ולא שום רע כלל, אבל במה שנגע לעניינו האימיוני כמה שנגע לקדישת ונצחوت ישראל וזה שינוי המהות ומהבהה תפילית, חילוף היסוד של עם קדוש אלקי נצחי אל זה של מהות ארצי עולמי של כל יושבי תבל. הציונות כולמר להיות לנו לאום ומדינה, היא שלילתה של עניינה של כניסה לישראל, הברית בין הבתרים, מעמד הר-סיני, ברית של ערבות מואב, שירות האינו שעוזרת עלי' הם שמיים וארץ. עניינה של הציונות הוא הנזקוק הקשר הנצחי של אורייתא וישראל, לכחש כל העניין האלקרי שנטע בה' בנו והנהגה השמיימית זו, לשרש אחריה האמונה הפשטוה שאך בנו' בחר ה' מכל העמים ולהוריד מאתנו הודי של שכר ועונש מן השמיים, לכפור בגלות וגולה מן השמיים, לגשם ולוחם כל המושגים הקדושים של נפשות ישראל, להראות לנו שהוא מסתדרים באותו הסדר ובאותן הعليות והירידות של כל עמי הארץ, המושג הזה הוא ירידת לנפש מישראל שאין ירידת אחרי חושך ואפס שאין אחריו כלום. החלוף הזה הוא ירידת הכל החותר מתחת והרשימים, בהכרח שיקח זמן רב ותעמולה מפוזרת בלית תנאים מבailableים שעוזרו למהפכה זאת להשתקע ולהשליט את עצמה. הציונות אינה שיטה או תחזרות, הציונות היא מהפכה כלכלית הוקף הוטמאה בעוצם גדול שלא ה' כמוותה בישראל.

הציונים ידעו מן המהפהכה שהציונות מהפהכה, והכחש שהציונות מכחשת, הודיעו על זה גלי כל, ללא מעזרן מן זמן הופעתם עד עת היישג מטרתם. הודיעו בעיקר כי האמונה בגלות מן השמים גאה לא מן השמים עם בית משה צדקינו, זאת מעכבר לפוי דעתם, הריכזו והשתמשו בכוחות שעומדים לרשותינו שאפשר על ידייהם לפטור שאלת הגלות והתפורות בין העמים. האמונה שענין הגלות בכלל, הצרות והיסורים, ההרגות ושפרק הדם שעלו לנו העמים השווים זאת הכל גירה מן השמים, זכרו: מן החרטאים, דרכי הנהגה העליונה המביאה אל התקoon השלם שסדר הש"ת בעולמן, לפי כפירה הציונית, האמונה הזאת היא האסון הכי גדול לנו, שהרי זה מצדיק את הגלות ומונע השאייה לדרכי הפטון העולמי והארצית מה שהציונים רואים כ"כ נכון להפעיל את הדריכים הללו עבוריינו. הציונות הוכרחה להלחם עם האמונה המנגדת להם במלחמה גלי' להכשיר את עם ישראל בהכשרה הנוחה לחשוב את המשכבותיהם שהם חשבים והתבונת שלהם מביניהם.

ב כדי להביא אותנו אל הגישה הציונית פרסמו פעמי אחדרי פעמי לא הפטק המתוגמים שבתם מסבירים עצם עניינו של הציונות ושהציונות מוכחת לפטכם. "נוציא את העם מן הדרכיהם העקלקלות", "נשחררם מן האמונה הפטולות", "נסיר מלהם כבלי הקטנות", "ירחות המשיח אפסו לנו", "אנחנו נוציא אתכם מן הפטמות" הקיימות שהלכו בהם זמן דגלותי", "אנחנו בלתי מפחדים על המשיח עם חמורו" ועוד כהנה וכחנה הממלאים את ספריהם, מן נזרדי והערצל שר' עד האחרון שבתם. הציונים הישנים עוד זוכרים מלחמה זו, בן גוריון עוד מזכיר באיה פעמי מלחמותם עם המושג של אתה בחורתינו, אבל כתהום אורי אבנרי ושאר סופרים ומנהיגיהם שכחו כבר זאת, ההכחשה לכל עניין יהדות ואמונה דין במחשבתן חן במעשה הוא עניין פשוט ומקובל אצלם ואינו זוקק עוד לשום ויכוח ואינם מדברים עוד יותר בעניין זה הרבה. אולי אין צורך עוד לדבר מזה שכבר השיגו המטרה זו להשكيיע כמעט את כל ישראל במחשבתם מחשבת הציונות, על שטח זה היה להם נצחון כ"כ נקבע שאר לモתר עד להתעסק בזאת, כי התנגדות לעניין הציונות כמו שהיא באמת כמעט נבטלה ונשתתקה.

פרקתו על תורה לגמרי ר'יל, החילול שבת קודש וההפטמות במאכלות אסורות, ביטול כל מצות ולבור על כל העבריות של כל התורה, היא מצאה ישיה ומוכחת מן הציונות, אם כי במראה החיצונית של מה מצמצמת רק לרכוש ארץ ומדינה ומקום בטוח לעם ישראל. בוגרעות הללו הציונות אינה מצגת ניגוד לשומר שבת ולאכול מאכלות אסורות, אין ואთ תנאי מפורש כלל במגילת היסוד של הציונות או של המדינה, אבל ההבנה העיקרית של הציונות על עניינו של סגולה שליטה כל האמונה הקדושה מן ראש עד תכלית, שליטה ג'כ' ה�建 הרצון של קיום המצווה במעשה כאשר נצטווינו בתויה'ק. התפיסה על מהות ישראל בגין טבעית ארצית

כולה. אבל השטיחות אינה מספקת אלא על זמן מסוים, עצם העניין של הציונות עם ככירה הכללית עד אף האפסים, מתראות ומוגליות בלבד המשתייכים לה. הכפירה פועלת פעולתה, אפילו ללא רצון ולא הדוע כי "א"א בשני הפכים לתקיים כאח, "א"א להחזיק באמונה נוצרית או מהמדנית ולהיות ישראל ג"כ, זאת מובן מפני שמי שהחזק באמונה גוית הללו הוא מומר ליהדות ורוחק מאננו בכלל, יותר מזה הוא הריחוק מן עניין הציונות לשמרות התהווות, יותר מזה בלתי אפשר להחזיק בשניות.

ח

כה רב ישנה בטומאה הציונית מפני שנתחזה בדברים עליונים ביותר והוכיות הגדולות של עם סגולה. תוה"ק כמו שנתחזה מסני ושותפה בקבלת חז"ל ובuali ש"ע מה היבטים על כל יחיד וייחיד מישראל לשומר לעשות ולקיים, אבל המתוות והוכיות נתונים לכונת ישראל כולה. יציאת מצרים, מתן תורה, מן, ובאר, וענוני הכבד בארבעים שנה במדבר, וכן כל החמש עשרה מעלות עד כניסה לארץ ישראל ובנין בית הבחירה, מהה מתנות וזכיות עליונות לישראל. הכניסה לארץ ישראל הכוללת בתוכה כל עשר קדושים עם בנין בית הבחירה מהה מעלות אחרונות ושלימות הכלל, לשונו לשון הקודש היא ג"כ מן הוכיות העליונות שהרי מן זמן חורבן בית המקדש והגלות נלקחה מאננו הוציאי הגדולה הזאת להשתמש בלשון הקודש בשימוש מלא, וכל היהודים בארץ פוריהם משתמשים גם בלשונות אחרות, מפני שאין לנו עוד הזכות זהה לדבר בלשון הקודש בלבד. אבל משום שאין לדבר בלשון העמים עשו ישאל שינוי בלשוניהם, כמו יידיש שנשתנה מן גורמיה, לאדינה שנשתנה מן ספרדיות, וכן היהודים בתורכי מדברים בלשון זהה בשינויו, כמו היהודי בארץ העבריות שהלשון הערבי שלהם שונה מן זה של הערבאים, להראות הבדל בין ישראל לעמים כמו שביאר בזה מרן החת"ם סופר ולה"ה. ארץ ישראל ולשון הקודש הוכיות העליונות. נלקחו מאננו בעת החורבן מפני שאין לנו כדאים לכך, ואלה חזורים אלו בגאלה העתidea בדרישה יותר גבוהה ובבחינה יותר עליונה, כמו הגאולה עצמה תכל"ג הבראה עת אשר ימלוך ה' לעולם.

הכפירה הרשנית הנבלת בציונות החושך הגדול הקודם והמתאים לאור זהadol הנוצחי פגע בדברים עליונים הללו, כללו את ארץ הקודש ולשון הקודש בתחום כפירותם ומראים בהם את ישראל, שאל מתחת רגזה ופתחה את פי' לבולע ר"ל את הכל. הטעמה הזאת שנתחזה בדברים הגבוהים מעלה גבוהה נתאמזה ונתגברת מזו עד כדי שתחפשת באיכותה זו בשרשים והן בענפים ובענפי ענפים וכללו כמעט את כל ישראל בחוטמאה הזאת. היו מקודם כופרים גויים וגם מושיע ישראלי. אין הבדל בין כופרים גויים ובין כופרים הציונים באופן התכחשותם אלא שהציונות עוד הוסיפה והעמיקה עלייהם, כי הkopferim שקדמו להם, כפרו ר"ל בבחינת שלילה בכלל, אבל

ההסכם שהכל נחפה בהבנה הזאת המבריך מן הקצה אל הקצת, אינה נותנת מקום לשמרות התורה כאשר ניתנה לנו מן השמים. הבנה הזאת שאנו אוטו המותות ומונחים באותו ההנחה האנושית של כל הגוים, לא בלבד מכחשת את כל האמונה של עם סגולה אלא שוללת כל קיום המציאות, במעשה כאשר נצטווינו בתוה"ק שהרי כל המציאות א"א לתופסן בתפיסה אנושית, א"א להכיל בגישה זו לא את החוקים וגם לא את המשפטים. אם אפשר לפי האנושיות להסכים עם הלאו של לא חגנו, הלא א"א להציג מדו"ע ישם הגנב דוקא כפל ותו לא, מדו"ע לחולוק הגנבות של ארבעה תחת השה ולא תחת גניבת מלבו, מדו"ע יש חילוק במחתרת בין הליכתו וחירותו, מדו"ע חמשה תחת השור ולא תחת גניבת רחבים ורכב שמחיתו של אדם תלי בהם, ומדו"ע אם מודה הגנב אחר שגב פטור גם מן הCAF וגו"מ מכל עונש. אם אפשר להאנושיות להסכים על יום שביתה שהי"ה ביום השבת הCAF וגו"מ ככל עונש. מוסא מסא כבידה של שולחות וספסלים כמו שהציווים מסכימים, אבל מדו"ע אם מודה הגנב כבידה של שולחות וספסלים ברשותו פטור עליהם, ואם מזין מחת קטנה זוזה כל דחו מן רשות לרשות יש על זה חיוב סקילה, וכן ברוב מצות התורה שהם רק חוקים בלבד וא"א כלל להקיטם באיזה של אנושי. חמץ בפסח אינו מחליש את הבריאות וכוס של חמין טעם מאד ביום הכיפורים, אין יתרון לאגוף הגוף בלבד בלבישת דבר של עור הנקרא תפילין והאדם נראה הנה גם עם בגדי שעטנו, אין שום צער באכילת הלב ודם ואין שום נוחות באכילה בסוטה, כל מצות תוה"ק שגבו למלטה גבוהה שמיים מן הארץ מן מקום שיד של כל אנושי מגיעו שם. הציונות אינה גוזרת להלך ש"ק אבל עיקרת את כל הימור לשומות שבת הציונות אינה גוזרת לעבור דוקא על כל העבירות אבל מפלקת את השורש הכל ומנגד עד שורש השרשים של כל קדשות ישראל. הילול התורה כולה זה ענף טבעי הטעמה הציונית כשהיא לעצמה, פוגמת את הכל. הילול התורה כולה וזה ענף טבעי מושך הציוני, וזה בלתי אפשר שלא תבוא כי זהו שלשלת חזקה ולא ארכאה ביותר. בזמן הופעת עניין הציוני בעולם, רוב רובן של ישראל בארץ מורה איראפא מקום פריחה ורביצתה, היו שומרי תורה במעשה, הגני וההמשכה מן ביהמ"ד הייתה אל מעשה הציונות בלבד, ככלומר, להתעסק באוון הדברים שיביאו אותן אל ארץ ישראל עם המטרת לבנות בית לאומי עברו ישראל. עברו אל רוח הציוני בכל פעם יותר במספר ובכל פעם ביותר תוקף, אבל ביחיד עם המשכה במעשה, נמשכו ג"כ אחורי רעיון הציוני והתקשרו בו. ואת נתק את הנמשכים, מן הקשר עם תורה ואמונה, באותו מדה שנשתקעו בציונות לכובן עם מדינה, באותו מדה נשתקעו עם כל העבירות במוקדם או מאוחר. בשתיות אין שום תנאי בנטעה לארץ ישראל ברעיון לאומי, או כמו שאומרים הדתיים בכדי לקיים מצות ישוב א"י לקיים מצות התלויה בארץ, להציל את ישראל מן הגוים, אין בכלל זה תנאי של הילול תורה

הציונות היא בחיוב ובמעשה וכל הפעולה הציונית היא תוצאת הכפירה הזאת, ולא עוד אלא מיוחדת בבעונתה מול קדושת ישראל בפרט בכיוון ובדוקדק גמור. הציונים הציגו את העקרות לשרשן אחורי כל אמונהינו וקדושתינו כ식חה ומטרת שעיל שיטה זו כל המעשים הציוניים נבנו ונמשכו וכל פעולה מפעולותיהם מכילה התוכן הזה.

روح לאומיותם ובנין מדינתם המה דברים שבפועל, שבזה ממשיכים מפרטמים ומקיימים התחשותם שאין שכיר ועונש, אין גלות וגאות, אין בית המשיח ותחיית המתים ואין ישראל ואומות בעולם, דברים המכוננים אל המרכז והעצם של קדושתינו ואמנונינו. בזה הציונות דבר חדש בעולם, קליפה וטומה עזה מאד בהתגברות מול השורש העליון בתងודות אל קדושת ישראל בכללותו. דבר זה נובע מן עצם הרע שבulous מן שיש לו דוקא, והמשיכו כה גדול ועצום בכיפורתם המיוונית בעיקרה נגד קדושת ישראל דוקא, דוגמת עבודה זהה של ישראל שאין לה ביטול במעשה או בדיור כמו ששיך הביטול לעבודה זהה של עכוים. חמור ואמיץ עניין הכפירה הציונית מן זה מפני שהוא מן רע ישראל ושביל ישראל, ועוד יותר מפני שמחזות בעצם עניינה בקדושת ישראל, חמור ג"כ עניין הциונות מן עניין עבודה זהה אם כי טומאה הכללית שאין בראית העולם ואין שם שמיות בעולם ר'ל, אבל גם את הכפירה הכללית שאין בראית העולם וכן של הגוים הכהרים באורה כפירה הקיימת זהה פוגם ביזור בעת שבא מן הציונים מן זו של הגוים הכהרים באורה עצמה, כי כל פגם הוא לפי ערך החטא הנעשה וכן מפורש בתוה"ק חילוק של העונשיין לנוקות הפגמין השונים, ויש חילוק בין חייבי לאוין ובחייבי מיתות ב"ד יש ג"כ חילוק בחומרן, לפי ערך הפגם והמשמעות הוזמתה, כה הטומאה עצמה יונקת עוז ומתגברת עד בא הזיכוך והטהרה לפי הדריכים המפורשים בתוה"ק, אם כי הגוים הכהרים עוברים בזה על שבע מצות שזו אחת מהם, אבל אין ערך ודמיון בהגמם והחרוס בשעה שהכהרים הללו מהו מושע ישראל שקבלו תורה מהר סיני ונבחרו לחילוק ה'. מפני שכפירה הציונית היא בחיוב ובפועל, מפני שענוגם מיוחד לישראל דוקא, וגאותם בחזויות העולומות אשר לעם סגולת בגלי ומפורש, מפני זה הציונות היא הטומאה הנוראה שעלה עד מרום ואין בכוחינו לפורתה ולפרשה. נתגברת הציונות באומץ רב ונמשך כך גדול לה לסור כמעט כל ישראל מאת אביהם שבשמיים שעוד לא היה כזאת עד היום הזה.

הציונות הרסה בזוהמתה את כל המושג בעניין ארץ ישראל ארץ המקדשת בכל הקדושים וחמדת כל הנפשות, פגמה וחילפה העניין הଘורה הוה לדבר ארצי וגוי, שככל עניין ארץ ישראל לעם קדוש אין אלא העניין של צרפתים, ואנגלים, לאנגלים, תקשיר הוא קשר לאומי והמטרה היא תעשי' וצבאית, והיים כללים ככל הגוים בעולם. בעניין לשון הקודש לא לבד שהציאו חילפה וגשמה את המושג אלא גם חילפה את הלשון עצמו. העניין הזה נתבאר ע"י הגאון החסיד האמתי מרן ר' שמואן הלוי

מושעליכאו הי"ד זלה"ה. נודע מדברי חז"ל כי כל אומה מאומות העולם מיוחדת באזיה ענף מהטומאה הכללית שהזיר הקב"ה התורה על כל האומות ולא היו יכולים לקבלה מפני מיוחד של כל אומה ואומה המתנגד לאזהרה מיוחדת שבתו"ק. בדרך כלל ישנו שבע מדות כלליות בטומאה שככל אחת מתחלקת לעשר, שביעים בדברים בטומאה וזה השבעים אומות ושביעים לשון כלילות שכולם חמה ענפים מהם. כל טומה מיוחדת מתעצמת באומה זו השicket לעניין זה וזה כוחה וכח השר שלא בשורשו וכח זה מתלבש בלשון הפרט של האומה. התלבשות של טומה פרטית ואמנונינו. בזה הציונות דבר חדש בעולם, קליפה וטומה עזה מאד בהתגברות מול השורש העליון בתנגודות אל קדושת ישראל בכללותו. דבר זה נובע דומה להציגו המוחשבתי של לשון אחר. ההגין של לשון הגרמני הוא מיוחד ומתחאים לעניין רציחה וצבאיות, ההגין של לשון צרפתי מיוחד ומתחאים להבליט בו רצונות גופניות, ההגין של לשון אנגלי מתחאים לבטא בו נטיותמן האמת ושקרים פוליטיים, וכן הלשון הפולני מיוחד לאואה וגאון וכדומה. כל זה נראה בחוש של כל לשון ולשון לשוניינו נקרה לשון הקודש שמלבד העניין שאין בלשון הקודש ביטוי מיוחד לגאנז כמו שכתו הקדמוניים ז"ל, עוד בזה שהציגו הנמצא בלשון הקודש הוא כולן קדושים וטהור ולא נמצא בהציגו הזה שום מדה רעה כמו רציחה, שקר, תאווה וכדומה אך יכולו קודש נקי מכל הציגו בלתי טהור, ובלשון הזה נובע כלילות הקדושה המתעצמת בכתסת ישראל קודש יותר גאנז לה. בעברית הציונית, ישנן הרבה מילים בדווים מן הכהרים, אבל גם המילים המושאלים מן לשון הקודש מהנה נאמרים ונכתבם בהציגו הכהרים, אבל גם המילים המושאלים מן לשון הקודש יתור גדול מן הציגו שבסאר לשונות של גוים ויש כי לשון עברית של הציונים הציגו שבו הוא מעוטך מן הרבה לשונות של גוים ויש לידיות בו העתקה ישירה מן לשון גרמני אנגלי וצרפתי, אבל כן יש בו הרבה מן הציגו שבסאר הלשונות ויש בו אפילו הציגו היאפאני. עברית הציונית כולל בתוכו טומאות הציגו שהרבבה לשונות של גוים, ואינו מיוחד לאזינו אחד, העברית היא טומאה כללית. כן ביאר הגאון קדוש ה' זי"ע. הציונים מודים בזה וזה זמן לא כביר העיר בן גוריון ראש הכהרים בשעתו בכנסת המינימ שלחם, "אננו קוראים לעברית הציונות באומץ רב ונמשך כך גדול לה לסור כמעט כל ישראל מאת אביהם שבשמיים התגנחה זו צודקת ביזור כי אין הציגו והסגןון של עברית הציונית דומה כלל ללשון הקודש אלא העתקה מקובצת מכל לשונות העמים, ההברה העברית אינה ספרדית בכלל אלא מיושרת אל החד והברה של לשונות הלטיניות, העברית היא טומה מקובצת מעמים רבים, כל זאת היא, ענף מן הציונות עצמה המכחשת מהות הקודשה לעם ישראל וקובעת הילוף והשווהה של כל גוי הארץ. כדי להסביר כי בין יהודיה שר"י המציגו לשון עברית ציונית מטה בש"ק במתה חטופה בעת עישון סיגאר ובעת כתובו בלשון הזה.

ט

מה שzieenot הוא באמת, כלומר שהzieenot במעשה לבנות עם ומדינה הוא במחשבת העקריה הכללית לכל קדושת ישראל, זה גלי ומובן והzieenot בעצם אין חולקים על כל זה וכל אדרבה דברים על זה בכל ההזדמנות בזמן שהדבר עומד על הפרק ומפרנסים זאת באופן ישיר ללא ספק כלל שות הוא עניין. מי שמתווכת על הדברים הללו מה לא zieenot, אלא הדתיים או תורתיים או שאר השמות שקוראים לעצם לפי צורך השעה. zieenot-דתית, זו של מורה הקודמת או הקטנים מתם במספר האגודאים דהיום ההולכים בעקבותיהם והמעתקים דבריהם, מההआחראים עברו היקף השתלטות של zieenot. אין אחראים עברו השיגם בהישג המדייני שהרי כל פעולה ומאץ געשה מן zieenot בעצם, המורים היו רק שותפים קטנים וחלושים וכמעט לא צריך כלל בהפעלות הללו, אבל ברגע ההפתשות והשתלטות zieenot בישראל, ההיגג בדבר זה כתוב על חשבון zieenot הדתיים. מהה משיכו על עניין זה דברים שעבורם נמשכו להzieenot רובם של האוחדים בזאת ציירו את zieenot בגוניהם הולכים לב יהודים שומרו תורה רוב מנין ובנין של כלל ישראל בימים הללו, הם גשו הגרים שעלהם עברו היהודים מן דת ישראל אל ההכחשה zieenot בכל פעם במספר יותר גדול ונגררו אחריו עד שנבלעו בתוכה. zieenot ידעו מזה והחזיקו בהם בהדרתיהם והשתמשו בהם שימוש מלא, נחוצים היו להם בנחיצות גםו, אם כי שלמו להם רק חלק קטן משכרם הגיעו להם עבור מעשיהם והיגג zieenot הזה.

אולי אין להאשים את zieenot בחסרון הכרה ותודה, ס"ס ה' ברור אצלם שאין מקום לאיזה דתית באיזה צורה שתהיה מן השקפה zieenot זאת שמה עוסקים בה. הביטו על המורה שלתם כעל איזה צורך שעה, והzieenot רואו אותם בלתי כנים וחוגפים, באוחום בשתי הדברים בzieenot ובדתית, שאם אדם נמסר ונאמן לאחד מהם אין מקום להשני, וועלם אין אדם מכבד ומעריך בתוך לבו את החונף שלו הגט כי מתרצה ומשתמש בו. כן בהכרח לקבוע כי תמיד היו המורים המיעוט בתוך מסגרת zieenot, אע"פ ששומרו תורה היו הרוב הגדל בימים הללו ורק מהם נלקחו המשטיכים להzieenot וההשקפתם, אבל המורה הסופית אל zieenot הבלתי מוערת שbao ונתרכזו מן האמונה, הלכו אל המטרה הסופית אל zieenot הבלתי מוערת כבל, ובכל אופן המורה ה' רק מעבר ולא תחנה, נשתחו רק שם העורבים, מי מהם לומן מעטומי מהם לזמן יותר ארוך קצת, המורה עוזר הרבה להzieenot אבל לא ה' מועלם מטרת תכנית ולו זאת ה' תמיד מפלגה קטנה בין zieenot, ולפי מספרם נתנו להם הכרתם ולא לפאי ערד תריו שהגיא מזה.

בלבושים הרבה לבשו המורה ושאר הדתיים את zieenot עד כדי לא הכרה בהנלבש בהם, דבר המכريع הזה נעשה על ידים בהדרגה ובהתפתחות. במחלה השתמשו רק במצות, מצות יישוב ארץ ישראל, לקיים מצות התלויים בארץ, חיבת הארץ, שהלשונות הללו נמצאו בחו"ל ובפוקים, וכשהן עצמן הלשונות והמושגים הללו מה תורה, אלא שנציגו אל zieenot היפך מן התורה על ידי הדתיים הקודמים. בהמשך הזמן הוסיף ביטויים שהמה המציאו אותם, כמו שיבת ציון, פיבוש הארין, אתחלה דגאולה, הבטויים הללו כבר מוצרים מהה מן מחשבות אנוש עם רושם דוגמائي אל עניין של תורה, לבסוף ויתרו גם על הדוגמא של תורה והופיעו בהגינויו אוניות ועתונאות בלבד, כגון "התרומות העם", "אפי דת'", "דתית לאומיות" או "לאומית דתית". הבטויים היו מתאימים לפי הזמן ולפי המצב של המפרנסים את הבטויים והמקבלים אותם. בזמן שהמורה בעצמו היו עוד קרובים יותר לשמרות התורה במעשה, ה' הוצרך לבש במושגים של תורה עבר עצם ועבר אחרים, בהמשך הזמן ובהמשך הירידה וההרחקה שלהם ה' רק באיזה חיבור אל לשונות של תורה, עד הזמן הזה ש, אפי דת' ו"לאומית" הוא שיעור מספיק, להקשיט ולבלבל לאלה שאינם רוצחים עוד בחילוניות ופרקית התורה באופן כללי.

בוגר לעיקר העניין של מצות יישוב ארץ ישראל בזמן הזה, רבו בזה הדעות של הפטוקים המדברים מזה, וכבר האריך והעמיק בזה כ"ק מון אדמור' שליט"א מסאטמאר בספריו ה' וייאל משה, בדברים הנאמרים בטהרה וקדושה ומוקורות הפטוקים של הלכה. וס"ס אין למצוא בפטוקים וש"ע הlected בניין קלאניוס כמו שנמצא המכريع הזה. בש"ע כל הlected הנקודות בזמן הזה, ומדובר לא Taboo זאת מאתנו הגאנים, הראשונים, האחרונים, האר"י ה' והבעש"ט זלה"ה, והగרא"ז זיל, ומדווע כיוונו לתלכה זו רק הערצעל ונוירדי ש"ר, אבל זה ודאי שאין שם דעתו אפילו הרמב"ן זיל שייעלו יהודים לארץ ישראל בצדור וכונפי' לבטל עניין של גלות בהפaza בין העמים כמאמר הכתוב והפץ' ה' אלקיים או לבטל השבעה שהשביע הקב"ה את ישראל שלא יעלו בחומרה, אלא יש בזה קצת מצות וזכות ליהידים הדברים שמתה, וזה רק למי שבא שם בכדי לזכות להתעלות הקדושהומי שtagon וראוי לכך. עירק זכות זה הוא ליהידים בלבד דהיינו לבוא שם באופן פרט, אבל להעתות הצדור ובחומה ובכלל ישראל יכול או מקצתו על זה השבעה הקב"ה אותנו שלא לעשות כן, עונש גדול ר"ל כרור בעבירה זו כמבואר בסוף כתובות, וכל הזכות והקדושה שבידת הארץ ישראל אין שיק לעניין zieenot אלא היפך לה. לא זאת בלבד אלא כל ענייני תורה שרצו המורה ובובללה. בהרבה פעמים עברו המוסתים ישר אל zieenot עצמה ולא דרך המורה כלל, ובכל אופן המורה ה' רק מעבר ולא תחנה, נשתחו רק שם העורבים, מי מהם לומן מעטumi מהם לזמן יותר ארוך קצת, המורה עוזר הרבה להzieenot אבל לא ה' מועלם מטרת תכנית ולו זאת ה' תמיד מפלגה קטנה בין zieenot, ולפי מספרם נתנו להם הכרתם ולא לפאי ערד תריו שהגיא מזה.

נוסף על ביאור הlected בזה קובע העניין של יסוד השקפה והמחשبة שמנוגה נמשכו כל הפעولات הללו של החישבות בארץ ישראל על ידי zieenot והzieenot, שאפילו כל עניין של תורה וגפרק לפעמים מצד השאייפה הסובבת והמעוררת המעשה

או שיבת ציון, ובזה יש להם להציגים פתוחן פה והרי כאן ישנן כבר דעות מחייבות וסתוריות, ישנן כבר דוגמאות ישנן שיטות ישנו פלפל, ומאי בכך אם הדתיים מחזקים בשיטה זו ואחרים בשיטה אחרת. הגטתי הצדדי הזאת הביא לשוכח העיקר שבעיקרים כי התנגדות לציונות אינה מטעם עשי' זו או אחרת, חסרון זה או אחר, וכי יש לת匿名 דבר זה או הרבה דברים ובזה הציונות מצא מתקנת, את זה שהציונות והשקבת השורה יסודה וכל עגינה הוא ניגוד גמור ומכוון לכל היהדות כולה, את זה לא נעמד על הפרק מן הציינים הדתיים, אולי לא הבינו את זאת, אבל יש לקבוע שבזדון לא דברו מזה כי בדברים הללו אין להם להמתנים שום תירוץ ושום פתח שום שיטה או הסבר, הניחו זאת הדתיים הללו עירומניות השטן המנהיגם, והיוותם לצור מכשול ובגן נגף לבית ישראל.

גם שמירת התורה במעשה של הדתיים, הייתה נראה באותה המרתאה של דתותן לאומית והשקבת על עצם עגינה של הכנסת ישראל העיקר בבריאות שמים וארץ, במזויה ובמראה אונשיית ר'יל, ונוסף להם ענין זה בהסביר ארצי וגשמי. הקיום של איזה מצות התורה באיזה בחינה במעשה על ידי הדתיים, ה' בהכחלה לפניות לאטביר ואית באותה הסברתה עצמה ומה להם להוקים אלקיים אם לא תחוללה לו גם הסבר אונשיין. הרבו הדתיים השונים לדבר בהסרות הללו לפי תפיסתם ולפי בחינותם, וכולם בהמטרה הכלולת להכיל כל עגינה של עם ישראל הן בתורה והן באמונה, בהציונות העולמית הגوية, להתאים הכל לשור הכל ולהסביר הכל, אל אותה החפיסה של הבחשה בשמיות ושקעה באונשוות עולמית שהציונות נבנית עלי'. אולי ע"פ תורה אסור על כל בטויים של זהמה שהדתיים פלו בו זה אבל המפורסמות מפורסם לכל, בלשונות הרבה דברו הדתיים על שמירת ש"ק, שזה יום שביתה, יום מנוחה, יום משפחתי, על האפסה חג של „חירות לאומי“, על שמירת טהרה הסבירו בריאות הגוף, דברי חז"ל קראו בשם „מחשבת הישראלית“, על כל דברי תורה כינויו תודעה דתית, וכן מצאו בכל עניין מין הסבר אונשיי להקטין או לסלק השמיימות והקדושות העליזות הבלתי טבעית ואונשיית, להשוות הכל לישר הכל אל העולמית הגوية ולסלק ההבדל וההרחק שבין שמים וארץ.

ההגשמה והחווריות שבahn ר'יל דברו על מצות התורה הוא המשך מן ההגשמה והזהמה שבahn הסבירו הדתיים את עניין גאולה העתידה. וגם זה מלא בספרי מיניהם ועתוניהם, כל דברי הנביאים נתבאר להם באופן זה, נחמו נחמו עמי וכו' וזה הנחמה של הצהרת באלאפה, ולירושלים עירך ברחמים תשוב וזה בשעה שתה'י להמדינה ירושלים בתור בירה, קומי אורי כי בא אורך וכו' וזה בשעה שתה'י מדינה בהכראה ביוזלאומית, ובכך גדרינו מרבע כנפות הארץ והוא קיבוץ גלויות שהמודינה מביאה לשם ישראל נלחצו להתוכה על טענותיהם ותרוציהם, נולד מזה הציר המיטה שעיקר הוא הניגוד להתרוצחים עצמאם, לומר העיקר הוא הויפוח של עניין ישוב ארץ ישראל,

זהות לניגוד והיפוך התורה לגמרי. שהרי פועלות כתיבת ספר תורה היא מצוה מפורשת בתורה וספר תורה שנכתבה במחשבת מינות ר'יל תשורת, והרי כמה תוספת תורה הוסיף חז"ל בענינה של מעשי פרה ולעשוה בכלאי אבן, והתהו ל Kohodesh אין טהור למעשי פרה, הצדוקים שאמרו שה坦ה העשויה להיות אחרי הערב שימוש ולא טבילה בלבד, לכארה רק החמירו בחומרת טהרה בפרה, אבל אותה החומרה אסורה, וכן גם מטעמן את הכהן השורף את הפרה ועשה אותה בטבילה בלבד ולא הערב שמש. ובשנהדרין ע"ז: המחויר אבידה לעכו"ם עליו נאמר לא יאבה ה' סלוח לו, ע"פ שע"פ תורה מוחזרין אבידה לעכו"ם מצד דין תורה של דרכי שלום, „זה שאפ לעכו"ם הוא עשה כן שלא נצטו עליו“, עכ"ל רשי ז"ל. הרי שהמעשה נקבעת אם היא מצוה או לא. מן התביעה והשאיפה שבת, ואם המחשבה שמנגענות העשי' זו היא של מינות, גם המעשה הטובה מצד עצמה למינות תהש, והמוחoir אבידה מצד תיקון חז"ל עשויה מצוה, והמוחoir האבידה מטעם שאין המצות חשובות לו מצות בוראו לא יאבה ה' סלוח לו.

המדובר על ענייני התורה שהדתיים צרפו לפועלות הציונות. מהה רק תירוצים וטילופים על עצם הרצון שהוא הקשור עם הציונות הCONFIRMATION והמכחשת, ההכשרים מהה רק מסה וסמת עיניים. ומשום שעיקר הרצון בידיעה גלויה או מתחת להכרה, היא החשכה הציונית השלולה כל עניינה וקדושה לעם ישראל, המעשימים הללו שם של תורה נקרה עליהם הם גופם מוסיפים להכפירה הציונית ואין כאן לא מצוה זו ולא מצוה אחרת, אין כאן לא קדושה ולא יהדות אבל יש כאן רק מינות וחלאה. דבר זה נראה לעין, שהרי המורה ושאר הדתיים העוסקים במצבם הללו ה' נכוון שייהיו חרדים לדבר ה' יותר מן המתנגדים לציוויליזציה ולמצוות אלה, כיון שהם מקיימים יותר מן המתנגדים לציוויליזציה, וה' נכוון שייהיו מהה מקפידים על כל דקוזקי מצוה ביזור, אכן יש הבדל בין קבוץ דתילאומי ובין מאה שערים, בין המורה הי רצויים לזכות הללו ובין נטורי קורתא שאנו רוצים לקיים, המקימים מצות הנכבדים על הציונות מונחים כל מצות התורה, והמקיימים כל התורה כולה אין חוששים בעת זאת למצות הללו.

תירוצים וההכשרים רבו מפעם לפעם, ההרגשה הכלולת והמושלת היהת כי צריך גדול יש בהחשרים על הציונות, ולאחר כל ההכשרים נשarraה עוד ההרגשה הזאת כי משחו עוד נחוץ לאיוזה תירוץ על איוזה קושיא ומשום כך נוצרו בכל פעם תירוצים אחרים. ואט כי כל ההכשרים שנחלפו בכל תקופה בזמנים מצד עצם, אבל הצליחו בזה הדתיים הצלחה גדולה להטעות בטעות של נתבי צדקה. בעת שהחרדים וגදולי ישראל נלחצו להתוכה על טענותיהם ותרוציהם, נולד מזה הציר המיטה שעיקר הוא הניגוד להתרוצחים עצמאם, לומר העיקר הויפוח של עניין ישוב ארץ ישראל,

ועול של הציונים הולכים וمتربים וכן התיקונים הולכים ונוספים, המאבק עברו התיקונים הולך וחזק והשכחה והטעות בעצם עניין הציונות הולך ונكبע. לאמיתו של דבר, המלחמה עברו תיקונים בכיוון היהת מלחמתה נגד ההתנגדות לציונות, שהרי באותה שעה אתה מתנגד לאיזה פרצה בחומרה הדת ובבירה במעשה של הציונים, באותו שעה אתה מכיריו שהציונות בעצמה נבונה היא ומתקבלת, ולא עוד אלא זאת אמרת שודקה שהציונות שאיפתה הלאומית עם מדינה עצמאית היא השיפה והמטרה היקרה והגדולה, מפני זה נכוון ונחוץ ללחום כדי לתקן את המעוות שבת.

בטענה זו באו הדתיים בכל עת ובכל השמות שקראו לעצם והופיעו בהם, וכך היו אמורים אנחנו הציונים הכנים, אנחנו אוחבים את הארץ ביותר, אנחנו דואים בשביב המדינה והציונות ביותר, ומפני דאגה ונאמנות זו מוכרים אנחנו לתקן את כל הנחוץ לתקן, הציונים מכבים את המכברים כרווים כאלה ואת הלוחמים מהפני שירודים שהמה עוזרים להם ולא לוחמים כנוגם, מפני שהם אוחבים ולא שונים. שנים מהה גנטורי קרתא בשינוי גדול, אם כי מדברים ג"כ לפעים על פרצה בדת על ידי הציונים, אם מוחים מהה ג"כ על חילול שבת של הציונים אבל דברים הללו מהה גם לסימן מה שהציונות היא בעצמה, ומעולם לא היה מהה נגד חילול שבת בלבד אם לא תחולוה עם זה באותו שעה ניגוד להציונות ולציונות עצמה, ואפלו אם זאת לא נאמר בפירוש באותו שעה על אחר, אבל הכל יודעים ורואים שאין זאת הוויה במדינה עם הרצון והחפץ לתקן, אלא ניגוד החלטי בכל הבחינות, יודעים מהה הציונים החלוק הזה ומרגישים בו הרגש מלא, ואם כי להלוחמים הדתיים מושיטים כבוד והספקה עברו מלחתם, לנטרוי קרתא מושיטים מהה אנרכט, מפות אפרוריות ובית דפה.

י

אין עלי' בומו ירידה ואין בנוי בומו של הירוט. בומנים של חורבן הכל מותהף אל שלשת החורבן והרי או גם הנביאים לא מצאו חוץ מה, התפלות אין מתקבלות ספוצה בענן לך מעבור תפלה, דלותה היחיל נפתחים מאליהם ונטולקה הברכה מלחמת הפנים ונעם בשעת הדלקת המנוחה בהיכל הנרוות נכבו מאליהם. נלקחה כל גבורה הגבורות הלווחות נגד האויב חזזר רעד שאפילו האויבים בעצם לא האמינו והתפלו מז'נלחתם, כל החיצים פוגעים פירושלים אפלו אלו שלא נשתחו שם. קוה לאור והנה חזוך מקור מכל צד, בהלה ואין סדר, מארה ומהומה וכל הדברים המועליים המיוחה להרע, העוזרים נעשה למקלקלם, כל אמתה מתמוטט וירד מטה מטה. כל שקר מטעיר ועליה מעלה מעלה, עולם הפרק ומחרוף ערד הפעע, משומט ומפחים את העינית יבולם לראות, הנשארים שנשארו מהה באין כה ואין אוניות.

הרבה מגודלי ישראל שהיו בימי פריחת הציונות ושבוגה, נתבחלו מן התוקף של

halb, רעל מר השורף את הכל, ואולי פוגמים הדתיים בביורם יותר מן החפשיים במשעי עבירותם. עניין ההגשה הזאת שהמתפתחה לאט לאט בדרך של קוק שהמציא הרבה מן לשונות של השואה ומן הדרכים של בלבול, הביאו גם דבריהם וגישה של אמונה הגוים לתוככי עם קדוש ואת זו של נזירות בפרט. המשרד הדתות שיסדו הציונים בעת הוסד מדינתם כולל כל הדתות בשווה, את אומנתינו הקדושה בתוך שאר הדתות ר"ל ושאייש מורה עומד בראש של המשרד זהה, מעיד על המתלה הארץ המהופך הזה, כי כל ההשואה הזאת של הכנסת ישראל וכל שאר הגוים היא תוכאה ישירה והכרה גמור, מן תפיסת הציונות בוגוע אל עניינו של כל ישראל וכל הדברים השיכים לנו.

הចטרופות לציונות שאיפתם בא בעיקר עבור הטעות הגדול באמיתת עניינם, ודבר זה מפליא מאד איך חשבו יהודים עליהם היפך הגמור מן הקצת אל הקצתה. הרי לכל אחד באפשר היה לראות מעשיהם ולהבין מחשבותם, הרי כי נראה לכל חילול התורה של הציונים בפרתסיא וביד רמה, הרי פרסמו לכל את כפירתם המון חירופיהם ושאון גידופיהם, הרי הסתו את כל ישראל לחוף מערכות אלקיהם, הרי יסדו בת ספר להלעתו לדור הצער לכחש ולכפור בכל דבר הנאמר בתזה"ק ללא מסכה ולא ריסון כלל וכלל. כל ההצגה הגלוי' הזאת לא מנעה האפשרות להמשיך עליהם חוט של חן ויופי כי משונים מהה מעשיהם של הציונים מן הש鸦פה הציונית עצמה, הציונות עצמה זאת עניין של יהדות או אפילו מצודה, אלא שהציונים מהה לא טובים, והציונים הדתיים יתקנו מעות זה, כן אמרו וחזרו ואמרו עוד הפעם בכל פעם בלשון והסביר אחר, זאת הייתה העקר והמרכזי של החתמי' הצדדי' לכסות העקר בענינים וערפל ולהרבות באבך שישמא את העיניים. להחות ההתנגדות ורונו הלב, הבא מז'קדושת ישראל הנטווע והמטבע בתוך כל רוע' ישראל לכל מה שייעקר קדושה הנצחית זאת ויתחאים בחתא של שמד המגעים עד היסוד, להשקית ההתנגדות הזאת ולפנותה לצדדים. לשכוון האמת הפשט שהציונים אין כופרים אלא מן הציונות שהיא היא הפהירה, הציונים אין פושעים אל מן הציונות, הציונות להיות לנו עם מדינה חירות ועצמאות זאת הרשות זאת הטומאה זאת ההתחששות בה' אלקינו ישראל ובכל יסודות הדת, הכפירה המוחלטת שאין אחר זה כלום. כל החתמים והפושים ועקרות התורה במעשה היא רק הסתעפות ותולדה ישירה מן הציונות זו בעצם, את זה כיסו הדתיים את זה בילבלו בבלבול הגדול והמקיף הנקרה בשם ציונות-דרתית.

הנטוי' של פערת הלב מן ההתנגדות לציונות עצמה אל ההתנגדות לאייה פעולות פרטיות מן הציונים, היהת מוצחת ושלמה בעורת מה שקראו הדתיים, מלחמה עברו התורה והדת. בכל פעם הי' איזה תיקון עומד על הפרק, ואיזה מלחמה נגד עול זה או אחר של הציונים מלא את האוויר, מפני זה הרגש של ניגוד לעקירת הדת הי' בכללו, הולך ושקט הולך ושבע, מהמזון הזה של מלחמה עברו תיקונים. מעשי פשע

מניג האורתודוקסים ויו"ר של אגודת ישראל, כי דבר זה להלחמת בציונות היהת עיקר ישודה ועיקר זכות קיומה. דבר זה לפה, בדבר זה עיקר הטיפול, הסכנה הזאת הווה לעם עומדת תמיד לפנינו בראש וראשונה. בכדי להודיע על דבר הנadol שבוגדים הוה לעם כלו קטן גדול, נתיסדו עתונאים אגדאים עם לבלים שומר תורה, נוצרה ספרות אגדאית ואמצעים אחרים, לומר הדברים בכל לשון>Showmim כורך שעה ולזרך רבים, והותרו לבוא בקהל עניינים הללו כבשעת חירום ובשעת סכנה, רבים מגדולי ישראל לא השתתפו באגדות ישראל והיו גם אלה שהשתתפו בהתחלה ונסוגו אחר זמן קאר מארגון הזה, כי לא הביטו בעין יפה על כל המשתלשל מהצדדים הללו. לא רצוי שומר תורה בגרמניה נודע בעולם בשם אורתודוקסים שבארץ זאת, והי להם נסיבות ומלחמות נגד רובם של זרע היהודים שמה שנعوا לרופאים, נוואלאגין, ושאר השמות שקרו להם. אלה הרעפורמים היו מארגנים ומיסדים ושולטים, האורתודוקסים נחלצו גם הם להתרגם ולהתקבץ ונחיעו על זה במשך הזמן. נחיצות הקיבוץ והאיחור שלם הביאם לפועל בעניין זה, רב אחד הציע זאת גם גולי ישראל במורה איראה וגולדה החלטת לקבץ כל שומר תורה בשם "שלומי אמוני ישראל", או "

הזה, אם כי הי' מן המשתתפים אל ענייני האגדה ורצה בקיומה. לדובניינו, אגודת ישראל שנטישה לשמר החידים מן השפעה הציונית והחיצונית, נסתימה בהבאת השפעה זאת למבחן הנשארת. היה זה פרשה ארוכה וממושכת, הליכה איטית עקב就此 אגדה, עם סיבות רבות מבפנים ו מבחוץ. אבל דבר זה ברור שסופה של אגודה כמו שאנו רואים אותה היום, הי' נוץ' בתחילת בעה היתר של תקירת חוץ' לחכנס לפנים, להשתמש בפירות עולמיים ובחגיון אנושי של האורתודוקסים למען חיזוק הקדושה בישראל. ההתחלה הייתה רק בקעה קטנה דקה מאד שקשה מאד לראותה, הי' אפשר אפילו להבין ולהסביר דבר חדש וקטן זהה, בעל כרחא מצד חומר המצב, מצד החושך של ענייני הציונות שהתחילה להתקדר ולהapest אתשמי ישראל. סוף כל מלה מתנהג על פי גולי תורה והיראה, הכל באופן ההחלטה של גולי תורה עם האמצעים הנאותים לפי שעה, במטרה היחידה שהיא מלחמה נגד הציונות והציונים, העומדת על סדר היום. ההכרה הי' להשתמש עם כל האורתודוקסים יעדתו באש האירגן, אבל המהיגים מה גולי תורה וייה וכל דבר יהי' נשא על פיהם בלבד. השיתוף של האורתודוקסים הוא, רק למען הוציא לפועל את ההחלטה של גולי תורה עם האמצעים הנאותים לפי שעה, במטרה היחידה שהיא מלחמה נגד הציונות והציונים, העומדת על סדר היום. ההכרה הי' להשתמש עם כל ציון עם כל ההסברים המועילים לכל חלקי האזרחי, אלא שעודם לא התקרכו להציונות בשום קירוב וגם לאלה החלושים בדעתם שמעודם רופף ומתחלים להביט אל העולם ומלואו אפשר רם בעין אחת. אגודת ישראל תעמדו למכרז, להסביר הדברים ולוור על הסכנה. ולהפיח האמת בתוך מחנה ישראל, תעצור بعد רוח זרה של הציונות מלהתקזק ומלחתפש, הכל על פי דעת תורה של גולי תורה, ואחרים אשר בהמסגרת של הנטגה האגדה עומדים רק מוכנים להוציא לאור דבריהם ורצונם.

"אם לא הייתה ציונות לא הייתה אגודה ישראל בעולם" אמר יעקב רוזנthalium ע"ה

טומאה זו החולץ וסוער ומתגבר מיום ליום. דאגו על זה מאד וראו הצורך והנחיצות להלחם נגד ציונות זו עם כוחות מאוחדים של רוב ישראל שעמד עוד חזקה להציונות וכל עניינה. למלחמה זו הי' ההכרה לגיט הכל, ההכרה להעמיד חומה בזורה נגד האויב הציוני האויב מבפנים שחסכה צופי ממנה יותר מן כל המחריבים מבחוץ שהיה לישראל עד היום הזה. ביוםיהם הרים המהפהכה ביוזמת גרמני שבסמוך אליה עשוות שנת מהפכו כמעט כל ישראל שמה לפרק ועובי תורה על ידי העמנציפציה וההשכלה הברלינית, נתקבזו שמה מספר מאד קטן והזינו בשמרות התורה, אוד המוצל מש האגדולה ש恢ח שמה מענדלותה שרי' וסייעתו הברלינית, הקיבוץ של שומר תורה בגרמניה נודע בעולם בשם אורתודוקסים שבארץ זאת, והי' להם נסיבות ומלחמות נגד רובם של זרע היהודים שמה שנعوا לרופאים, נוואלאגין, ושאר השמות שקרו להם. אלה הרעפורמים היו מארגנים ומיסדים ושולטים, האורתודוקסים נחלצו גם הם להתרגם ולהתקבץ ונחיעו על זה במשך הזמן. נחיצות הקיבוץ והאיחור שלם הביאם לפועל בעניין זה, רב אחד הציע זאת גם גולי ישראל במורה איראה וגולדה החלטת לקבץ כל שומר תורה בשם "שלומי אמוני ישראל", או "

אגודת ישראל" השם שנבחר לארגון זה אחרי כלות זמן קצר. מפני שהציונות השתמשה בעיקר עם אמצעים של אירגן עולמי, והגימוקים שלהם היו רק אנושיים ארציים, אלה אשר הסכימו על התיסודה של אגודת ישראל ראו תועלת להרשות לאורתודוקסים גרמני לעמד בראש התאחדות זו של החידים, מפני שהם היו מרגלים בעניינים הללו ובקיים בהם. הוסכם לפי שעה להשתמש במראה היצוגית של אמצעים הללו של אירגן, הסברים, ותעמולת. עברו הכספיים העיקרי להתנגד להציונות והשתלטותו על כל המחשבות. נטיסה אגדת ישראל בקאטוויין ברוב פרסומם בהשתתפות כמה גולי ישראל, הכספיים הי' שהמה האורתודוקסים יעדתו באש האירגן, אבל המהיגים מה גولي תורה וכל דבר יהי' נשא על פיהם בלבד. השיתוף של האורתודוקסים הוא, רק למען הוציא לפועל את ההחלטה של גולי תורה עם האמצעים הנאותים לפי שעה, במטרה היחידה שהיא מלחמה נגד הציונות והציונים, העומדת על סדר היום. ההכרה הי' להשתמש עם כל ציון עם כל ההסברים המועילים לכל חלקי האזרחי, אלא שעודם לא התקרכו להציונות בשום קירוב וגם לאלה החלושים בדעתם שמעודם רופף ומתחלים להביט אל העולם ומלואו אפשר רם בעין אחת. אגודת ישראל תעמדו למכרז, להסביר הדברים ולוור על הסכנה. ולהפיח האמת בתוך מחנה ישראל, תעצור بعد רוח זרה של הציונות מלהתקזק ומלחתפש, הכל על פי דעת תורה של גולי תורה, ואחרים אשר בהמסגרת של הנטגה האגדה עומדים רק מוכנים להוציא לאור דבריהם ורצונם.

ישראל כלו. אין ביד אגודת ישראל לתראות איה דוגמא של פעולות בתחום אפיו במדה מצומצמת מכך, מפני זה הוכחה והביקור מן גישה אגונית עולמית לא ה' משפיע כלום בהשפעה יסודית.

אם נמנם הביקור על הציונים מפני שהם פוקרים ומחללי תורה פעיל במידה ניכרת זו את בלבד נשאר לאגודאים להתעסק בתאנגדותם. לדאגונינו הביקור הזה ותאנגדות האת הביא תוצאות מאומיות בנוגע לתריחוק מן הציונות עצמה, להריחוק מן הקפירה המוחלטת בכל עיקרי האמונה, שזאת בלבד הוא תוכן הציונות מן ראשית יסודה עד סוף בניה. האמת הוזה בנוגע להציונות לא ה' מתפרנס מלהלברים והמוסכרים שהדברים של אגודת ישראל מתפרנסים על ידיהם, אולי גם לא היה זה ידו ומוון להם. הניגוד להציונים מפני שהם עובי תורה המתפרנס ללא הרף, נעשה למלא מקום להתאנגדות להציונות עצמה, ואחריו משך זמן החליף הניגוד הזה את כל האמת, והביא הקשר לעניין הציונות בתנאי שהציונות הזאת ובנין הארץ ומדינה זאת, תהי אגודאית, בלית שמירת מצות מעשיות או מה שנקרה כהיום מדינה על פי תורה, ואת היהת ההתחלת וההסוף לכל ההיפך וההיטול לעניין של אגודת ישראל כמו שאנו רואים אותה בנותכת.

היהודים החרדים או, מקשיבים להדברים הנאמרים מן העתונים האגודאים, קדושת התורה שבתוכו לבם מביאם לתרחק מן שמד וכפירה הציונית ולזאת כל הטענות מתקבלים אצלם, אפילו אותן הטענות של החסידות בעפולות הציונים שהעתונאים האגודאים מציעים לפנייהם שהרבה מהם אין בהם ממש, כי יהודים החרדים מוכנים מהה ברצונם להתאנגד להציונות מצד קדושת ישראל הנצחית הנובע בנטשם. הטענות נגד הציונים מפני שהם פוקרים ועובי תורה בודאי צודקים אצלם עד מאי ומכללים אותם בכל התחביבות, כי כבר מקרים הטענות הללו ענייני תורה שואת נשאת נפשם. הניגוד האגודי להציונים, מטה הרצון האמתי שבלב ישראל לצדים ולצדדים מבבל את הרצון הזה ומתחיל לקוררו להחליפו ולבסוף גם לבטל, מתבלבלים השומעים ועוד יותר המשמעים עצמם. בדרך שהלכו המזרחי מלאגדיות ישראל עכשו, אם כי התיlica זאת האגודאית היהת בכידה עם הרבה תנאים המונעים, הדרך לא ה' רחוב כל כך ומפולש ולפעמים רק משועל צר, ונחוץ ה' זמו יותר גדול להגיע אל מה שהגיעו הימים.

לא ה' באפשר בתואזה אחרת ממרכזה וזה של אגודת ישראל בשעה שהגינו העולמי ה' מפתחה להיות שלט שמה. היהדות, האמונה, ושמירת התורה אין נדבר נחפשים וモבנים בשכל האנושי, גם עזיבת התורה אינה נמשכת מזמן שכלה והבנה אחרת, שהי' אפשר לעמוד נגד זה בהסביר הדברים מבחינה זאת עצמאית. המשכה והתשוכה לעניינו עזה י', הדעות כזובות המצטרפים להמשכה זאת, הם כוחות הרע והטומאה המוטבעים בעולם בגופו ובנפשו של אדם, ואין כה לעמוד נגד עזיבת

הערים קוראים ומתחמקים בהם מפני הטעם שלא יקרו במחברות הציוניים. מפני הצורך הזה נתהווה גם הצורך לגדל ולהנץ לביררים וסופרים הרדים, כדי להמציא חומר של קריאה מספיק, הציירים שואפים לזכות פעם בהזכי'י הגודלה הזאת להיות אחד מהם, ושמו יהיה מפורסם כמותם. לתכלית זה נוצר גם הצורך להגות בספרות עולמית בכך לאפשר הקשרו של כתיבה שיתפתח באופן הרاوي, גם נכוון למלחמה זו אסיפות וגואמים נגד הציונים, מפני זה יש להקשיב לאומות עולמיים להתפתח גם בכרוון זה, וכל אחד מהציירים משתמש להיות הנואם המודרני שהכל מכבדים אותו, ישנו גם הଘיצות לשימוש ולידע טענות של הציונים לקרות עתוניהם ולשמע דבריהם ולהתעמק בהם, כדי שהתשובה יהיה מנוקדת הראות של הטענות הללו בעצם.

המהלך הולך ומתרחב הולך וגדל עד שנדרה כי האמצעים הננסמים מן האגודה עברו המלחמה בהציגותם הם הם המטרה לעצמה. ככל נשקעים במחשובות הללו וחיים בהם, העתונים האגודאים אין מפרטים החדשנות העולמיים בלבד כדי שלא לקרואות החדשנות הללו ביחד עם תיעוב המתפרנס בעיתונים השונים, אלא העתון נעשה גם למבחן בענייני תורה ואמונה, הלברים כותבים על הכל הם השולטים על הכל. המחברות האגודאים כבר קוראים בהם בהזורי מהווים הנינוק מן הקראיה בספרים הקדושים הרבה לשאוף מהם רוח צח דברי חז"ל הקדושים המקובלים עד משה רבינו ע"ה, ותחתיים או בשיתוף עמם נכנסים לבבirs וסופרים, הגם שהם שומרי תורה במעשה, הגשמי והארציות שלט על מחשבתם ודיבורם, שהם הלברים הדתיים בעצמם ינקו ושבאו אותן לבלרים גויים או ציונים ונחנכו על ידיהם. ההגשמה והזומה העולמית וגם הציונית נכנסת ליהדות החרדית על ידי צנורותם רביים דקם, פלטי נראים או נראים להיפך, על ידי לבושים שונים המונעים ההכרה על הנלבש בתוכם, הכל ללא עיכוב ורישון, כי כבר הם כל' מלוחמה להלחם בזכיונות, והצורך שעיה הביבים והכניםם לחוך מלחנה ישראל.

ההסכם הראשון שה' מן גדולות התורה לשימוש פעמים בזמנו מן הזמנים, באיזה כשרון אגודי במלחמה עם הציונים, נתרחב על ידי הנהלת האגודה בהרחבת כל כרך גדול עד שפניהם חדרות באו לאן. התרחבות והתגדלות בעניין זה מביא ומוליך אל היפך הגמור בסופה, גם בתחילת לא ה' אפשר שיצמץ מוה שום התקדמות במלחמה זו. התאנגדות לציונות המיוסדת על תוכאות של הגיון אגודי, מהמת חסرون אגודיים הנראים בהציגות לבני אדם, הוכחה זהה עם טענות הללו יסתהים בודאי בנצחון גמור להציונים. אפשר ואפשר להם להציגות להראות עובדות ופעילות המכסים על החסידות הקטנים, הנמצאים רק אחרי הביקור וחויפוש, שכמעט אי אפשר למונעם בהמשך הדברים הגודלים שהציונים עושים. ההשגים האגודיים שהשיגו הציונים עד הנה, עשו רושם יותר מן כל הביקור של מנגדיהם, מעוררים גם התקומות והחלומות שיש בידי הציונים לפתור את בית הגולות ולהביא ישועה לכל

אגודת ישראל נשכה לגישה זו מפני כי סכ"ס כל המעשים וכל הדיבורים היו בידי המארגנים האורתודוקסים מוגרמני והכל מתנהג על ידי הלבלים והמוסרים. לפניים הבהיר לדבר בטענות הללו דוקא שאין להתייחס עמהם נגד הלבלים אחרים המצוטט. כן קבעו לנו חז"ל בקבלה מהר שני שאפשר לפוצץ כה היצה"ר רק בבייחמ"ד. לא מפני שיש בזה איזה הסבר ותסכם של הגיון אנושי, אלא מפני סדר העולם שסדר הקב"ה בעולמו שאין כה לעמוד נגד גוד כוחות הגוף וכוחות הרע בכלל, אלא עם כה הקדושה ממעל לשכל אנושי המשופעת על نفس מישראל מלמעלה מעלה, על ידי המשכת שפע זאת בלמוד התורה וקיים המצאות בטוהר הלב. כה הטומאה עצמאו המתגבר הוא בalthי נחפס בהסבירים, כי אין אדם חוטא אלא א"כ נכנס בו רוח שtotot ואין שם עצה נגד כל החתגרות הזאת אלא בדרכיהם של תורה ובטפה". ו גם בדברי מוסר המפורשים בדברי חז"ל ובטה"ק. הדמיון הכווץ שאפשר להתחזוד עם כוחות הרע של עוז"ז עם דרכיהם אנושיים עולמיים הוא כדי ששותה מים מלוחים כדי להשיקט צמאנו, א"א לעמוד בפני הגל עם הגל עצמו, ואי אפשר להתרחק מן הרע על נתיות ורצונות של לב בשער השרע בעצמו ונבע מהם, במלחמה זו עם הציונות הדמיון זהה עליה במחיר גדול מאד.

יא

בזמן הזמן, המלחמה עם הציונות חתנהלת על ידי אגודה ישראל הולכת ומתחלשת, ובעיקר, רוח התורה והאמונה שבמלחמה זו הילך ופוחת. החסינות שהציוינים המתרנסים על ידי האגודה המתකבים למחשבות האנושיים, הולכים בקרבתם, שהם עניין אחר לגמרי מישראלי. מטרת האנושית בתולדת כל אחד מוכן לחילוף, ולקבל השפעות שונות במחשבתו ורגשי לבו אם הוא מתחבר למקוםות זרים, ובפרט החיבור עם הוגאניסטים שהוא מוליך ישר ובמהירות אל מצב ההגיון של אותו הhog, והלכה פסוקה היא כי האדם מטבע בריתו נמשך אחרי רעייו ואוהבו יהיו מי שייהיו.

האורתודוקסים מן גרמוני אם כי היונם שומר תורה במעשה, מהלך מחשבתם והגינום הייתה עולמית חומרית. בכל התחזרות לשמרת המצאות שהטיפון, הי הכרח לפניהם להביא דוגמאות, מחשבות ודברים, מושאלים אשר סבירם, אולי בשינוי קצת אבל באותה צורה שוגם הרעפורים מנגדייהם חי' באפשר להם להיבינם. אגודת ישראל עם קבבניתם מן חז"ז, הייתה מתמלאת הגיון עולמי בכל פעם יותר, ויהודית החדרית קבלה השפעה זאת שעדי תהה הייתה נקייה מן מהלך מהשבה זו או הדומה לה. הציונות ההלכת ומתחשת בעיקר בין חסרי הכרה, להצעויות יהודיות חרדיות חמה הציוונים האמיטאים, מפני שמחפליים שלשה פעמים ביום, ותחזינה עינינו, אגודת ישראל היא העיקרית, אנחנו ננכח, אנחנו בונים, תחי אגודת ישראל! ...

השפעה זו אינה מהפכו לעצם אחר, אלא רק פועלת להכנייע כוחות הנפש להארת הקדושה באויה הכנעña שהוא מוכן לקבלה. רצונתו של אדם הגשמי נשאים במקומו אלא שאין פועלים לפי שעה, לעיתים הכנעña של הרצונתו הללו מגיעים אל מדרגות ביטול לפי שעה, לפי ערך התבטלות אל עניינים של תורה וקדושה הנקבעים בתחום לב, לפי ערך החקיקה בעומק הנפש על ידי התעסקות והתאמצות בלמוד התורה בטהרת הלב ויגיעתו בתפלת, והשימה של הקדושה בנפשו בתקשרות עמוקה בענייני העבודה בתמידות הכנעña. חז"ז מן הצדיקים בעלי נפש גבוהה וככלית שלבם חלל בקרבתם, שהם עניין אחר לגמרי מישראלי. מטרת האנושית בתולדת כל אחד מוכן לחילוף, ולקבל השפעות שונות במחשבתו ורגשי לבו אם הוא מתחבר למקוםות זרים, ובפרט החיבור עם הוגאניסטים שהוא מוליך ישר ובמהירות אל מצב ההגיון של אותו הhog, והלכה פסוקה היא כי האדם מטבע בריתו נמשך אחרי רעייו ואוהבו יהיו מי שייהיו.

האורתודוקסים מן גרמוני אם כי היונם שומר תורה במעשה, מהלך מחשבתם והגינום הייתה עולמית חומרית. בכל התחזרות לשמרת המצאות שהטיפון, הי הכרח לפניהם להביא דוגמאות, מחשבות ודברים, מושאלים אשר סבירם, אולי בשינוי קצת אבל באותה צורה שוגם הרעפורים מנגדייהם חי' באפשר להם להיבינם. אגודת ישראל עם קבבניתם מן חז"ז, הייתה מתמלאת הגיון עולמי בכל פעם יותר, ויהודית החדרית קבלה השפעה זאת שעדי תהה הייתה נקייה מן מהלך מהשבה זו או הדומה לה. הציונות ההלכת ומתחשת בעיקר בין חסרי הכרה, להצעויות יהודיות חרדיות חמה הציוונים האמיטאים, מפני שמחפליים שלשה פעמים ביום, ותחזינה עינינו, אגודת ישראל היא העיקרית, אנחנו ננכח, אנחנו בונים, תחי אגודת ישראל! ...

הכנה כל שהיא מأت אשר מתחווה מסביב. הרבנים והאדמוראים מתכנסים רק בזמןן מן הזמנם, השאלות הנשאלים מהם הינה רק אחדים וכמעט כולם מן הצדית וצדדי הצדית. הלבדים מהו העומדים בראש, מהו השואלים ומפניים השאלות, הבאה הרובי דבר, הבותפים הוחלשות, ורק מקרים אוטם לפני הרבנים שבמוצה, הרבנים אין בכם אפילו ואין ברוגם לבקר כל פרט ופרט, אחד סומר על חייו, ועל כולם חופפים השניים או השלשה המפורטים בישראל כמו החפץ חיים זצ"ל, שלוחה רק חלק קטן בכל ה欽יעזות, אבל כן שמו הגדול מספק להסתופך בו ולהתרץ בו כל הקושיות לאמר, הלא החפץ חיים גם כן בתחום אגודת ישראל, ובודאי הכל על נכוון.

ה欽יעזות עצמה היא על פי רוב על הדברים שאין אפשר עוד לבטלם, ורק הדרישה והרצין לאיזה תקין הוא המדובר בה欽יעזות זו, ומפני זה נראה כי הין ההסכמה על עצם הדבר המתරחש כי כבר דברו עליו באסיפה הרבנים וההיפוך הולך ונקבע, והכל מתבלבל מהבלבול העולם כולו. הרבנים נועסים לביטח לשלוט לחזור למורთם ועובדתם שווה עסקם בחיים, ומתייגרים מכל העניין של הארגון האגודאי, שרבים מהם אין מבנים אותו, וגם אין رجالם בכל הוות עות'ן שכל העניין של האגודה סובב והולך על קוטב זה. רבים מהם אין קוראים אפילו העתונים שאין להם פנאי על זה, ובמיטים על כל הדברים כאיש זר ובתמי מORGEL. הדרישות שדברים על נסוי' הגדרה מן רוב של הרבנים והאדמוראים המדברים, איןנו נוגעים לעצם העניינים של האגודה אלא לדברים כללים כמו אחדות, לימוד התורה, נסוי' אחר דור ואם הראשונים מלאכיהם אנו בני אדם. החלוק הזה הוא מכירע בהלכה למשה ואין כה ביד האחרונים לחלק על הראשונים, ועל זה נבנו כמה הלוות פסוקות רבים מאד. ח"ו ואסור לנו לעבור על הגבולים האלה לאמר, הלא גם האחרונים גודלים מהה וא"כ אין הבדל בין דבריהם לדבריהם פסק הקודם לו, זה יהיה נגד התורה ונגד האמת, כי האמת מבדיל מאד בין אנשים אפילו הגודלים והגבוהים מאד במעלה ישנו הבדל ביניהם, הבדלה וקדשת את עמך ישראל בקדושתן, קיים הבדל גדול בין קדושה לקדושה, וכל מי שמקטין את הגדול ומגדיל את הקטן ממנו הרי זה בזו תורה, כי מניעת הבדל תביא למכשולים גדולים.

השפעת החוג שנראה אגדת ישראל כהוים זהה, קטן מאד מהיוון איזה חשיבות להכריע במהלך החיים שי"י אפילו צורך לדבר מהם, אבל לפני יהודים דאו, אגדת ישראל היתה דבר חזק ונadol, העיקר מפוי שגולי תורה היו משתיכים אליו ומשמעותם דבריהם על ידה. ישנה נחיצות גדולה לתבון את מהלך הגדול מן מלחמה עצומה ומוחלטת של האגודה נגד האיזנות, אל התובלות שלילתה בתוכה, ומחלמה נגד המתנגדים להצענות, ואעפ"כ שם של אגדת ישראל יהי' דוגל עליהם לאין סתייה כלל. איך הדברים מתחווים לאות ואיך מתחפכים בהיפוך קיצוני שכבר בalthi ניכר עוד כלל מן רוב הרגל. כל צעד וצעד לך איזה זמן, הין וזה רק נטי' קטנה ולא עורר ניגוד גדול, הרגל שმתרוגלים אח"כ בהמשך הזמן מצדיק הנטוי' הזה, וכבר

גדולי התורה שבמסגרת אגדת ישראל רק אחת לכמה זמנים, הדברים אשר נשאלים עליהם רק בכלויות ובכלי כלויות אבל להוציא לפועל הדברים שמתעצים עליהם, הלא על זה ישנה ההנחתה של ארגון הזה ואני הדבר מוטל על הרבנים והאדמוראים. גדולי התורה שבדור הזה אם כי לא היו בערך של גדולי התורה שבדורות הקודמים, אבל כן תורתם ועובדותם אומנתם. איןין יכולם להתעסק עם כל פרט ופרט של כל ביטוי וביטוי של נום זה או לבירר זה הדוגל בשם אגדת ישראל, איןין יכולים לשים לב ולחזור על כל התוכן הפרט של הספרות האגדאית וכל תוכן הפרט של מחבריהם. נאמנים מהה עלייהם שכונתם לשמיים, ובתמיות יתרה בטוחים מהה כי הכל נחוץ לצורך השעה הבוערת, להלhm עם הצינות ובענפי'. כן בלתי אפשר לחזור או לשנות ההחולות שנטבלו ברוב מנין בכנסי' גודלה זו או אחרת, על ידי גדולי התורה והיראה שבמסגרת של אגדת ישראל, והרי למשל גם בעל החפץ חיים זצ"ל שמו נקרא עליהם, אם כי בזמן של התענוגות וההתפתחות שהיבאה שינוי צורה לכל העניין כבר לא הין הח"ח זיל בתוכינו.

יב

הין' חילוק גדול בין תנאים ואמוראים, אם כי קדושת אמוראים ח"ויל האלקים אין ברוי' יכול לפרשה. הין' גם חילוק בין רבנן סבוראי ובין הගאנים, ובין הראשונים והפסוקים האחרונים, גם כי בעלי הש"ע ומפרשיהם הם לנו תורה שלימה, כן דור אחר דור ואם הראשונים מלאכיהם אנו בני אדם. החלוק הזה הוא מכירע בהלכה למשה ואין כה ביד האחרונים לחלק על הראשונים, ועל זה נבנו כמה הלוות פסוקות רבים מאד. ח"ו ואסור לנו לעבור על הגבולים האלה לאמר, הלא גם האחרונים גודלים מהה וא"כ אין הבדל בין דבריהם לדבריהם פסק הקודם לו, זה יהיה נגד התורה ונגד האמת, כי האמת מבדיל מאד בין אנשים אפילו הגודלים והגבוהים מאד במעלה ישנו הבדל ביניהם, הבדלה וקדשת את עמך ישראל בקדושתן, קיים הבדל גדול בין קדושה לקדושה, וכל מי שמקטין את הגדול ומגדיל את הקטן ממנו הרי זה בזו תורה, כי מניעת הבדל תביא למכשולים גדולים.

אין להקטין או לבטל את הרבנים והאדמוראים זיל שהוא בתחום המסגרת של אגדת ישראל, בהטיסותה ובמשך השלשים שנה של קיומה, אבל כל יחס מוגן עליהם מוסוף מאד בערך השגיאות שיצאו מתוך הגומה זו. הרבנים במושצת גדולות התורה דאו לא היו בעלי רוח הקודש שידעו הכל לא הגיד אליהם, דבריהם לא היו דברי קבלה,ermen השמים הסכימו עליהם ללא טעות אפשרי, וגם בעצם לא היו בוגדר התפשטות הגשמיות שכל השפעה מהסבירים אותם לא יגיע אליהם. מצב העולם בכללו, ומצב אחינו במזרחה אירופה בפרט, הצלחת הציונים עם כה הרע השופע בהם, כל זה הביא ערובי' ואנדראלמוסי' בעולם שחי' קשת מאד לבטלם, ולהשאר ללא

התורה במעשה ועבירות הגלויים, מבלי להתעמק בעצם ענינה של הציונות שמניחיagi האגדודה הלבליים והנואמים אינם רוצים ואינם יכולים להתעמק בה. אחותו ברוב האבלבולים וההכשרים שבבללו המורחאים הדתיים והగורדים הקדומים להם, שכבר כל אחד רוצה בהבלבולים הללו כל אחד בצביו אחר המתאים לצרכיו ביוזה. האגדודה ומחלות אל הציונות בכל פעם יותר אלא שהסדר הוא באופן הפוך, הציונים יסדו את הציונות מפני מחשבתם שכפרו בכל התורה והאמונה, ומtower זה בנו ההשיגים הארץים שלהם, אגדות ישראל מחלות אל ההשיגים הארץים הציוניים, ומשם הולכים ובאים גם אל מחשבתם.

יג

כל הסיפה אל הציונים באה מפני הירידת, והירידת בעצמה מתרבה מן הסיפות הות. הירידת העצומה במעמד הרוחני, ביטול תורה, קטנות הנפשות מצד סדר העולם באחריות הימים, הסילוק של גודלי ישראל עם קדושה עליונה שיפיעו מעין קדושיםם על אנשי הדור, כל זה הביא העדר בנפש וחסרונו כח לעמוד נגד דרישת החיים הבשוריים המתפתחים בכל שנה ושנה עם הפיתוח הטבעי של עולם הזה בכלל, שהמאה שנים האחרונם הביאו במידה עודפת מן כל ימות עולם. ביחס עם הפיתוח והתרחבות ארבי החיים הבשוריים נוגדלה כמו כה דרישת למצואו אותם ולהשיגם לאין מעצור כלל. אין עוד השביעה בדברי תורה ועובדת ה' שימלאו הלב והנפש, אלא העולם מתמוטט מן גדרי הקדושה, העולם מוניה לימוד המורה בקביעות ופרק הזיהרות ובקלת על מלכות שמיים, העדר וריקנות סובב על כל אחד ואחד בנפשו וליבו והריקנות זאת בהכרה שתתמלא. אבל מתחמלה עם החלוף האiomן מן קדושת התורה לחיה עולם הזה, שכל אחד מתחמץ למצואו אותם על כל מהיר, שתרי אין שבע ורוחני שתшиб רצונות הנפש, אלא כל הרצון נוטה לחיים הבשוריים שכל השיפור בהם געשה כבר להכרת.

תהי' זאת שימוש להציגות אם נאמין כי הගירה והגסעה לשאר ארץת תבל הייתה פחותה מן זו של ארץ ישראל, העובדה היא להיפוך, אל ארץות דרום וצפון אמריקה ושר מקומות נסעו היהודים של מורה אייראפה במספר יותר גדול, הגסעה לארץ ישראל בשעה שחי' באפשר לנסוע ולגור בשאר ארצות תבל ה' רק בערך חמישה או ששה אחותו מן התגירה הכללית, בערך 5 מיליון יהודים נסעו באותו זמן מן מורה אייראפה לשאר ארץות מול בערך שני מאות אלף לא"י עם התופעה הציונית, רק בשנים האחרונות בעת שנסגוו שערם המדיניות אחרות, תחילת הלחץ להתגבר קטנים ומצומצמים, ובפרט בעת שמדוברים לאנשים שאינם רוצים לחשוב אחרת. ואת הביא את קצרי הדעת הללו למפקנה היהודיה הממלאת רצונות דהינו להטכים על עצם עוני הציונות המביאה אפשרות לצאת מן אייראפה המזרחת, אבל להסידר החלול

באה עוד איזה נטי' קטנה נוספת ולא ניגוד, ובהתקבצותה הנטית הללו נעשה הייפוך הגמור מן הקצתה. ההרגל מצדיק גם את ההיפוך הגמור עד שכל מי שרוצה לראות הדברים כמו שהם, מי שרוצה לקראותם יום ולילה להילח, הוא מן הטועים ומן החולמים. מי שמדובר על העני של אגדות ישראל כמו שנטיסדה והמטרות שעבורם טrhoו גודלי ישראל להיותם להמרכו הזה, הוא מדובר מן עניין היסטורי וכבר א"א להבינו וליתן איזה יחס לדבריון, נגד המהוות והתוכן המהוות והמורר שנעשה לשיר ומוסכם.

המחפה של אגדות ישראל, החתבטלות וההתפוררות של מרכזו הזה שהי' יכול להתקיים ולפעול אף' בתנאים המב hilim שם נוכח עינינו, מקשר עם קתנות וירידה של דור האחرون הזה העני והחלש בביתר. המלחמה בציונות כבידה מפני חסרון השוויון שבין נשק הציונים ונשך של העומדים נגדה. הציונות לא היתה זרם מחשבתי בלבד היגיון של כפירה זו או אחרת, אלא תוקף כפירה הציונית נאותה במעשים, מתחפתה ומתגדלת כפי גודל המעשים הללו שבאפשר להציג לפני הקהל, אינה מופיעה לפני הציבור עם איזה שיטה בלבד, אלא כבר השיטה עשו הרושם לפני האמצעים שיישנים עבור הרושם הזה, מן ההשיגים העומדים לרשום של בעלי שיטה הציונית, בהציגם המעשים וההשיגים גם עם מה שאפשר להוציא ולגוזם עליהם. לא בלבד אלה ההשיגים שכבר ישנו באופק, אלא הציונות פועלת גם עם כל מה שיש להבין שכוכם להביא לעתיד, לחשוב עליהם ולחלים עליהם הלומות נעימים של יהודים בארץות אייראפה המזרחת, לחץ על כל אחד ובפרט על כל צער לחשוב עצות על איזה מבוא של איזה שיפור בחים הגשמיים. הלחץ החולך והמתגבר הביא העתקה המונית לארצות חדשות שבהם חיים מתחממים יותר מאשר בפולני, וכן התנאים נוחים שמה לא שנאת אנטישמיות כל כך ובמצב כלכלי רב האפשרות. כל זה הביא הרצון לילך ולגור בארץות שונות, לעזוב את ארץ מולדתם, את הקשר המשפחתי, וגם לעזוב חיי התורה שנקבעו ונסתדרו בין ישראל בארץות פורויהם מדור אל דור.

הציגות במחשבת, העקירה העמוקה והמוחלטה של כל ענייני אמונה בקדושת ישראל, פועלות בעולתה בדבר הזה העיקרי, העומד תמיד על סדר היום של היהודים באיראפה למצואו מקום בריתות בארץות אחרות. נגד היישג זה נסתמו ונבלעו כל הטענות המגdotות להציגות בשעה שרוב אנשי הדור האחרון אינם יכולים לראות מעבר של עניינים הנוגעים לחיים בשוריים. אנשי האגדה העומדים בראש גם מהם ביצמתם קטנים ומצומצמים, ובפרט בעת שמדוברים לאנשים שאינם רוצים לחשוב אחרת. ואת הביא את קצרי הדעת הללו למפקנה היהודיה הממלאת רצונות דהינו להטכים על עצם עוני הציונות המביאה אפשרות לצאת מן אייראפה המזרחת, אבל להסידר החלול

הטבת ושיפור של המצב הכספי והכלכלי, הנסיעה לארץ ישראל هي בעיקר מפני הטעמים הללו בעצמם. אין חילוק כלל ביןיהם אלא שהציווית הוסיפה גם שאיפה להתישבות זאת שהיא יוצאה לפועל מבעלדי האזינוות. כדי לצין שמדובר לא נסעו עשירים ובעל פרגנסה לא לאמריקה ולא לארץ ישראל אם לא בתנאים מיוחדים ובמקרים בודדים. גם, מעולם לא נסעו לארץ ישראל עם כל התכונות האזינוות, אלה שי' להם האפשרות לנסוע לאמריקה או, למיניות אחרות בעולם הרחוב, רוב החישבות בארץ ישראל בהקלאנזיס האזינוים הי' מן אלה הנלחצים לצאת מן ארץם מגורייהם ואינו מוצאים מדינה אחרת. העובדות הללו קיימים גם בזמן הזה, אחרי כל הנצחון הענק של זרם הציווית זה, אחרי התיסודות מדינה הציווית עם כל היבטים המדיניים, כל זה אינו טעם מספיק לנסוע שם או להתעכב שם, כיון שהציווית אינה אלא עניין אנושי גשמי, מנוקדת הבטה זאת יש לבחור בהבטחה היותר מועילה ובמקומות יותר מוכשר.

מעת קום המדינה הציווית הבאים היו פלייטי צורדים הגרמנים או פלייטי המצב הנוצר מן הציווים בעצמם. יהודים מארצות העربים שבאו לארץ ישראל בהמוניים מהיהודים כמעט הרוב במדינה הציווית, לא ידעו מן אנטישמיות באותו האופן הנודע בארצות אירופה, עד שבאו הציווים והידשו זאת גם אצלם במדה ידועה. שניהם, פלייטי גרמני ופליטי המצב הנוצר מן הציווים, אין בהם למדינה הציווית אם אפשר להם למצוא מדינה אחרת, אלה שכבר באו שם יוצאים ממש אם יש להם איוזה הוודנות לעשות זאת. היוצאים מאלאג'יר נתישבו כמעט כולם בצרפת ולא באו למדינתה הציווית, מפני שהי' אפשר להם לעשות זאת, להתיישב בצרפת שם החיים נוחים הרבה יותר מן החיים שבמדינה הציווית. המאה וחמשים אלף שייצאו מן המדינה הציווית בשץ ומן קיומה לארצות קרובות או אפילו רוחקות מאד שוגם לגרמני חזרו הרבה, מיעדים על כל זה, העובדות הללו אין בידי מי להכחישם, אבל מכחישים הנה את השיקר הגadol של הישועה הגרמנית שהביאה הציווות ליהודים.

תנאי החיים באירועים איריאפה לאחר מלחמה העולמית הראשונה, היו משמשים לפועלות הציווים ותעומולתם. המצב הכללי הולך ומחמיר, האנטישמיות מתגברת מיום ליום, דלותה אמריקנה האצפונית והדרומית שהיא פתוחה עד הנה נגעלמת אחת. התכמולת מפרסמת כי אך שאיפה הציווית ביכולתה לחתם פתרון הנדרש למצוא מקום לנו ולגור שם. בעת שאי אפשר לשנות חזקי הכנסה לאמריקה, אבל עניין אחר לגמרי היא הציווית, על ארץ ישראל יש לנו טענות חזקות, תביעות שיתמלאו בהמשך הזמן. הדחק מעורר הרצון של הנדקרים לישע לארץ ישראל, להתחיל בחיים החדשים עם כל הסיכויים המצללים. התקומות, השאייפות, והחלומות הנעימים, מתחווים ומתגברים כמעט באותה תקופה של הגוטעים לאלה"ב, שככל מי שזכה ברשות התישבות באלה"ב, هي מעד מוצלח והכל מתקנאים בו הכל מביטים עליו ועל אדם

מבורך ושונה מכל יושבי חלד, ואם כי מצב הכלכלי בארץ ישראל אכן דומה כלל לוות שבארה"ב, אבל סוכ"ס הנסיעה הריחוק והבריחה מן ארץ פולני, איןנו שונים בעת שנוסעים לאלה"ב או לארץ ישראל שביריה ואות היא העומדת על הפרק. הצעינות אינה משתמשת עב הלחץ של החיים הגשמיים בלבד, מעוררים הנהם גם הගאות הלאומית והשווון לכל גוי הארץ, דברים המתאימים והנתפסים ממד אל דקאנ הרות, של עם ממושך וממורט בהמשך זמן ארוך. הדברים מושיפים גם את שלהם, העוניים של קדושה דברים הנובעים ממוקור תוה"ק הגבויים מעל גבויים, מתחזים בצדוניות על ידם ונכללים בתוך זרם זהה. הלא כל לב יהודי חומר לזכרון ארץ ישראל, נשמת כל אחד מישראל טרוג ותכלת לנשומת האורי הקדוש והצתה, לחבק אבני ולנסל עפר הארץ. ירושלים היא תל תלפיות של לבותיהם של ישראלים מכובנים אליו, הר מרים הרים מקור כל הקדושים ועלית כל התפלות, נימי נפש ישראל מתקשרים ומתבדקים בחותמת בכל ים וים לבני בית המקדש ולגאלת העתידה על ידי משה צדקה. הלא כל זאת היא תפלהינו ובקשינו מן סדר התפלות שתנקנו הנביים ואנשי הכנסת הגדולה, עד הסליחות ובקשה שנאמרו מן הצופים ברוח הקודש, ואת היא התוכן של כל חינה ופיתח, כל שיר זומרה וכל ברכה ותהלה.

תקות כל התקומות ונחמת כל הנחות, ההתרגשות העומקה הבאה מתחום תוכיות של נפש נסשת ישראל כולה, לךו להם הרים הצוונים הדתיים לצרכם ולמטרתם עם הפירוש של מיניות שהמה מפרשם את המושגים הללו, וההגשמה והזהמה שהמה מגשים ומוזמים עיקרי יסודות האמונה הקדושה. הצוונים הדתיים לא חידשו שום רגש והתעוררות חדשה, אלא הרגש דקדושה הנצחי התי ופועל בלבן של ישראל בלבול עם בלבול הציווני שהוא פועל אל ההיפוך הגמור, אל העירקה הכללית אל החלוף וועלם התמורה. אך האזינוות בלבד, הטעמה העומקה, בכוחה להתלבש בלבוש והשטות כל כך עמוק ואיום יהי' אפשר לטעות על ידה.

הדרתים העוררים הרבה להתפשטות הציווית מתחום מרבית בית ישראל שומרו תורה, מכינים גם את הדרך לחיסולו של אגודה ישראל, לאט לאט האגודות שלכלאורה עוד לוחמים נגד המורח וודמייהם, מקבלים מהם כל הרעיון וכל הדיבורים וחותמים על ההגינויים הללו בעצם את החותם של אגודה ישראל. הלחץ לצאת ולברוח מזורח אייריאפה ובעיקר מן פולני הולך וגדל, וצימצום האפשרות לנסוע למדיונות אהרות הולך ומצטמצם. הציווית מאפשרת הנסיעה לארץ ישראל באיזה מידה. התנאים הכלכליים איןנו נוחים בא"י וקושים הרבה ישנו שמה, והחכורה למלא בלתי-נוחות הזאת עם שאיפה ורעיון, ובשעה שלחץ לישע שמה מתגדל, הנסיעה לארץ ישראל המקשרות עם קושיים אנושיים שונים טובעת ומכרת את השאיפה שוגם היא תרבה ותתגדל. האדם בטבעו רוצה וモזע הצדקה על כל דבר שבהכרה שיסבול ממנו, התירוצים המוראים הולכים ומתקבלים שרי תנאי החיים מכורחים שיתקבלו.

כותבים מן החסرونנות של הציונים ומן דרכיהם המוגעים להשיג האշיגים הנדרשים. לא שהציונות אינה טובאה או אינה מצלת את ישראל, אלא עם הרוח האגודאי, בלוית שם אגודה ישראל אל הכיפה העמוקה וחחלוטה הזאת, אויה תחיה ההפירה הציונית טובאה ביותר ותחיה מצלת ביותר. האגודאים מכריזים בכל פעם, „הציונים החופשיים אינם מבאים כבוד לעם ישראל!“, „אייה טענה יש להם להחפשיים על ארץ ישראל אם אינם מתייגות אחרות. כל תנוועה של הגבלה בשטח הרישות לנסוע שמה מתראות כאסן גדול, והתעומלה הציונית מוסיפה להסביר זאת. החוקים החדשניים שאנגלים מפרסמים בעניין הגבלה זאת מהויה העיקרית היום יומיית, דבר זה מביא עוד יותר פרסום להציונות וגם מביא תמייה מוגדלת מהיהודים באמריקה ובשאר ארצות. הציונות המתראית כבר תמייה של הצלחה, מעורר הרחמנות הטבעי שבלב כל ישראל מתולדותם יהי מי שייה!, ודורשת בחזקה לחשיט עוזרת עבר הצלחה הגדולה הזאת. אין לך דבר שלא הוועד לרשותו של השטן ההולך ומשתיק, התנאים של הלחץ והדחק, סכומים ענקים הבאים בשטף לשכחה הציונית, וגם הפסוקים והסילופים של הדתיים הולובים להציונות לבושים של תורה וקדושה. כל זאת מגביר כוחם ההולך ומ��שט להקיף את כל ישראל לחשתלט בשליטה מוגבלת, הציונות ויהדות נעשו לדבר אחד, מי שהוא יהודי הוא ציוני והධימון מראה שכן הוא.

דיבורים האלה, כרווים כאלה מלאו את האoir האגודאי בעוננות שלהם באסיפות שלהם ולאחרונה גם בכנסי הגדולה שלהם. האגודאים העתיקי המושגים של „המורח“ ו„חובבי ציון“ אל קהל גדול בישראל שומרי תורה, והכינו הדרך להתמודג כליל עם הציונות וגם עם הציונים עצם. הילכו בדרך זהה בכל פעם יותר וייתר, אבל הנחיצות היהת עוד לפנייהם לשומר על אייה עניין המבדיל ביןם ובין סוכנות הציונית, בכדי שייהי להם אפשרות להופיע לפני היהודים החדרים המשתייכים להם, בפני הרבניים ולהלומדים והאדמוריים העומדים בראש של אגודה ישראל. בלתי אפשר הרי שאגודה ישראל תחתה בפרהesi לאיזה אירגון ציוני בין יום ולילה, הרgesch הקודש הבוער בלב ישראל שומרי תורה א"א לחסלו ולהכחידו כ"כ בניקל, אבל אפשר לבלב את הרgesch הזה ולנטונו, להוליך את הלב לאיזה משועל צר עם צביוון שטחי כדי למלאות התביעה של תורה הפועם בו, עם הצגת דברים הנראים לעיקרים בחיה תורה שבאמתalamitem מה רך בלבולים ותמונה שוא.

עם ההסכם הגמור לציונות עצמה, לבנות ארץ ומדינה ככל גויי הארץ, אגודות ישראל עוד מועסקת במלחמה נגד הציונים. גם עם המזרחי הציונים הדתיים יש להם להאגודאים ניגוד ותקפה. הלבלרים מפרסמים ונואמים ממשיעים: „המורח משועבדת להציונים“, „ano בלתי מפלגתיים“, „ano לוחמים עם הציונים“, „ano מה התורה“, „ano איןנן נכנעים“, „ano הולכים בקוםה זקופה“, „ארץ ישראל תבנה ע"פ רוח ישראלי כאשר חשבו עלי“ מיסדים מתחזרת ומתחלת לפעול אותן הפעולות שנוצרה בכדי לבטלם, אינה לוחמת נגד הציונות אלא מפרשמת השממה הזאת ואת כל מה שיש בה. הציונות שנקראת כתעת בשם מצוות יושב ארץ ישראל בהתאם להצורך האגודאי, היא העומדת כבר על סדר הימים ללא הפסק. הנואמים האגודאים מדברים, והלבלים

ד

הציונות הולכת ומתקדמת בין צבור היהודי. הנסיגה של מלכות בריטניה מן היבשתה שהבטיחו להציינים על התישבות בארץ ישראל באופן בלתי מוגבל, מעורר גיגוד גדול בין היהודים בפולני שראוים בזה מניעת עוגן הצלחה בשעה שא"א ליטע מדיניות אחרת. כל תנוועה של הגבלה בשטח הרישות לנסוע שמה מתראות כאסן גדול, והתעומלה הציונית מוסיפה להסביר זאת. החוקים החדשניים שאנגלים מפרסמים בעניין הגבלה זאת מהויה העיקרית היום יומיית, דבר זה מביא עוד יותר פרסום להציונות וגם מביא תמייה מוגדלת מהיהודים באמריקה ובשאר ארצות. הציונות המתראית כבר תמייה של הצלחה, מעורר הרחמנות הטבעי שבלב כל ישראל מתולדותם יהי מי שייה!, ודורשת בחזקה לחשיט עוזרת עבר הצלחה הגדולה הזאת. אין לך דבר שלא הוועד לרשותו של השטן ההולך ומשתיק, התנאים של הלחץ והדחק, סכומים ענקים הבאים בשטף לשכחה הציונית, וגם הפסוקים והסילופים של הדתיים הולובים להציונות לבושים של תורה וקדושה. כל זאת מגביר כוחם ההולך ומ��שט להקיף את כל ישראל לחשתלט בשליטה מוגבלת, הציונות ויהדות נעשו לדבר אחד, מי שהוא היהודי הוא ציוני והধימון מראה שכן הוא.

המצב שוטף כבר את הלבלרים והמוסלמים של האגודה אל הציונות ממש כי בלא ציונות אין מה לדבר ומה לפרטם וכמה להופיע. אגודות ישראל המתנהגת על ידם מחייבת לייסד ציונות משליהם בגלוי ולפעול פועלה עצמה תחת שמות חדשים, עם המושגים היושנים ובلتוי שונים מן אותן הציונים הדתיים שקדמו להם. הציונים קוראים את שלהם בשם ציונות, והאגודאים קוראים את שלהם בשם יושב ארץ ישראל. הציונים קוראים להקופסה שלהם בשם קרן קימת, האגודאים קוראים את הקופסה שלהם בשם קרן היישוב, הציונים קוראים את שלהם בשם קרן קיימת כללית שלהם בשם קונגס-עלמי, האגודאים עושים מעשה קוף וקוראים את שלהם בשם קרן קיימת ב כדי להיות גם כן כראגן בין-לאומי. הציונים קובעים כי מי שרוצה להיות בוורח בהנציגים להונגראס ישם תרומות חבר בשם שקל, האגודאים קובעיםשמי שרוצה להבחר בנציגים להכנסי ישם תרומות חבר בשם סלע. סכ"ס אין כל כך חילוק גדול בין השמות, מה בין קרן היישוב לקרן קימת, ומה בין שקל לסלע, ואין עוד חילוק גדול בין ההצלחות של המזרחי לאוותן של אגודות ישראל בוגע להagation והמושג בציונות עצמה. אגודה המזרחי כאשר חשבו עלי מיסדים מתחזרת ומתחלת לפעול אותן הפעולות שנוצרה בכדי לבטלם, אינה לוחמת נגד הציונות אלא מפרשמת השממה הזאת ואת כל מה שיש בה.

הציונות שנקראת כתעת בשם מצוות יושב ארץ ישראל בהתאם להצורך האגודאי, היא העומדת כבר על סדר הימים ללא הפסק. הנואמים האגודאים מדברים, והלבלים

פעולתו. שחררי יש באיזה מן הפתגמים הללו דברים נוכנים מצד עצם, אבל בשעה שהן מעורבות עם מושגים אחרים ולכונגה אחרת, המה רק מבאים אל החיפור.

המהאה נגד „חילול שבת“, הדרישה „ללחום עם פושעים מהללי תורה“, אנו מחויבים לעשות הכל בروح התורה, „ברוח ישראל סבא“, כל זה נכון ויציב, כל זה היי, משביע רעבון הנפש של רבבות מישראל שומרו תורה ומצוות בעת ההוא, לחשוב כי לבני האגדה נלחמים מלחמתה של תורה. גם את הרבניים שבמוציאת גזולי תורה, לקחה תמחזה זאת לחשוב כי הללו המהווים את מרכז אגדות ישראל יביאו הצלחה עבור שמירת התורה, והמעשים והדיבורים שלהם הן מהה דרכיהם הנכונים למטרת גודלה זו. הרבה רבבות מישראל משתיכים לאגדות ישראל מפני שהרבבה גדולים בתורה משתיכים לה, אבל כן הרבניים והאדמוראים שרובם היו תלמידים ביותר, מתחפיעלים בעצם ממספר הגדל של שומרי תורה שם אגדות ישראל דוגל עליהם, ונוחנים אימון והסכם לא ביקור מן התהפלגות הזאת השוטף עליהם. וכי דבר קטן הוא? קחל גדול מישראל שומרו תורה ולומדי תורה המאוגדים והמאוחדים במרכזו הזה, בודאי גם מן השמים הסכימו על זה ורק בכך נושא את ישראל: דבריים הללו והדומה להם נשמעו מפייהם של הרבניים, או האדמוראים המהווים את מועצת גודלי תורה אז. הקhal החודי מוסיף לשם שבפי הלבבים והנאות, דבריהם מתקבלים על לבם שכן גודלי ישראל מסכימים על ידיהם, והמצב ההולך והמאים דורש איזה פעולות. דרישת הזאת היא חזקה למאד, והשמה שאיזה גוש עוסק בפעולות הנוחצים מביא עוד יותר הנמנעות אליהם. האמת היי היפוך הגמור, הנמנעות למנהיגי האגדה והשביעת רצון ממעשייהם ודיבורייהם הוליכושול אט כל ישראל, הנצחות של האגדה היי שבירה ותבוסה במלחמה זו, המה לא הסירו אלא הביאו את הצינותות לתוך לבן של ישראל, הלבבים והנאות האגדודים לא הצלינו אלא החיריבו.

המלחמה של האגדה הביאה סכ"ס איזות השיגים. הסוכנות הציונית ראו והכירו במלחמה זו את ההכנה הנדרשת להתקללות של הלוחמים הללו במסגרת העולם הציוני. הסוכנות הסכימה לחתם להם שני מאות טערטיפיקאטו לשנה. היה זה והצלחה גדולה עברו לשכה האגדודית, בעט שהמצב הולד ומהמיר היי להם במאה להתראות בפני הצבור, שני מאות אלפיים לארץ ישראל על ידם, וכי זה דבר קטן? הכל רצים ודופקים על דלחותם, מכתבי בקשות מתקבלים לאלפים בכל יום בהשלכה הראשית בווארשא, מכל צד באים אנשים ומשתדלים עברו פלוני ופלוני לזכות טערטיפיקאט ולזכות בבריה מה פולני. אגדות ישראל נעמדו על סדר היום, הלשכה האגדודית התריעו תרואה גדולה על הצלחתם. אסיפות מתקבצות החלטות נחלטים לעשות עמליה גודלה עברו ממווג „AMILIAN KAMFAINI“ קורתא את אחת החלטות ההמונייה, האדמוראים חותמים, יהודים החודדים גותנים. נחלה גם לבנות קלאנגייס אגדודים בארץ ישראל, אבל תנאי

או עכ"פ להכריז על מעשי בנין הללו בכדי להצדיק את הממון שלוקחים ומאספים. כל זה נסחים בסיום הרגיל אצל האגודה, הטערטיפיקאטו שמשו עוד יותר מן הבוד והפריטם שהשיגו על ידם, איטהה מair לעוזין ואחוי פבי מוכרים הטערטיפיקאטו בכסף מלא, אלף ולאטעס עברו טערטיפיקאט, שני מאות אלף ולאטעס הכנסתה לשנה. אלה לוקחים זה מן נדוניא ואלה לוים ומשלמים במצב החמור של יהודי פולין, הרוצחים לשלם סכום זהה עולה פי כמה מן מספר הטערטיפיקאטו שביד האגדה, שתלוננים וטוכנים צומחים ומתרבבים, הרבה מהפשים אחרי היודעים לפיטס את מר לעוזין שיקח המעוות הללו ושיהי להם דין קדימה. גודלה היא אגדות ישראל, שני מאות אלפיים ולאטעס לשנה חזק ממה שמקבלים על חלוקת טערטיפיקאטו לשנים הבאים, הצלחה אגדות ישראל, רוח תורה, וכו'.

הציונים אינם שביעים רצון כל כרך מהגדלת רוח החיים באגדות ישראל יותר מכפי מה שייערו בהשערתם, והחליטו להקטין מספר הטערטיפיקאטו ורק מהר רישיונות לשנה יהיו די, מר לעוזין ואחוי מכרו כבר רשיונות הללו לעולות לארץ ישראל גם על השנה הבאה כי כרך hei נדרש להם ולא יכולו לעובב הזרומות זו של כרך ביחד עם הבוד של מצילים ובבעלי מעשים. הכספי נאכל ונאבד, זעקה הנගולים הולך וגadel הבוד של מצילים ובבעלי מעשים. מר לעוזין איינו רוצה אפילו להתראות עם הצעריים במשרד האגדה בווארשא. מר לעוזין איינו רוצה לאגדות קטנות בפולין לדרשו את המגע להם. המה באו התמייניות שבאו בתמיינותם מעירות קטנות בפולין לדרשו את המגע להם. המה באו עם דרך ארץ ויראת הבוד מול הדירקטטור, ולבשו בגדים נאים האחדים שהי' להם, מגהצים ומנקים אותם, ומclinim אומץ בנפשם לקרה השעה הגדולה כדי לקבל פניו. לעוזין מכיר בהכרה החודרת רכות לבם של התמיינים הללו, ומודיע להם שאין לו פנאי לקבלים עד אחר עבר כמה ימים, יעד על זה מי שהי' נוכח פעם אחת שמת, אין אפשר לשכוח הצער שעלה פניהם, הדיכוי שמדוכאים, העוני של שעת ארכות שמחכים, והיחס של בו שהדריךטורה מתייחס אליהם. על כל השאלה מנשורת התשובה שאין להם לדאג הכל יתוקן, וגם כל ידברו דבריהם הבלתי נאותים נגד לעוזין. דרך ארץ!

ארץ! דרך עברו חתנו של אדמור' מגור? דרך ארץ! דרך ארץ? לארון נסוע לחו"ל לפחות ממון עבור קלאנייש בארץ ישראל תחת שם „חפי היי“ שמעולם לא היי לו עסק עמה, נתן מעט מן הממון לתנוגלים, והמותר זוקף במלחה לשכירחיב, שאר הכספי הזה שמקבץ נאכל באותו האופן עצמו שנאכל כרך של הטערטיפיקאטו. הטערטה מתגדלת האגדה הריעו קוֹל מלוחמה נגד הציונים, היה מה הטערטיפיקאטו? הציונים מה נגד הוציאות של יהדות החדרית, נלחמה בבוד כבוד התורה, הציונים מה עוכרי ישראל, מלוחמה בהם עד רדתם, מלוחמה בפושעים, אלו הולכים בדרך ישראל סבא, מלוחמה עברו תורה, גודלי ישראל! וכו'.

האגודאים לא יצרו את הציונות אפילו לא את הציונות-דתית של המזרחי, אבל תנאי

בתורה ומצוות ורצונות הלב. בכללות ישראל בעת האורה הגדולה וזהירות העליונים בזמן שבית המקדש היה קיים ובעת שהיתה נבואה בישראל, מן מצב הרוחני העליון זהה נמשך גם כן רוב שפע והטבה גדולה בנסיבות עד שהי הבריות שמחין ושביעין בהסתור כל מלאה, ושח' להטיב לך בכל ההטבות והברכות שבעולם. בזמן חורבנה בית המקדש וסילוק הנבואה, מן סתימת המאורת, נמשכו גם אורות והרגות ר' ל' רעב וצמא, עירום וחשוף כל, יסורי וצוקות נוראות, וכן כל ימי הגלות אחריו חורבן גיהנ'ם, הריגות והشمדות לב רגנו ודאכון נפש. האורות וההיסטוריה מהה תיקונים, העונש בגין הוא תיקון לפנים בנפש, זיכוך וטהרה שלח והוכנה לקדושה שתתקדש בה לדיברות הנצחית, התיקונים הללו שייכים לנפש פרטית ונוגעים גם לכללות העולם, גם כל הבריאה יכולה תזדקך ותתקדש עליוי אחר עליוי והקדושה העלינה מתגללה בעולם והאריך האורה בעולם החושך הזה יותר מן העולם העליון, עין לא ראתה אלקים ולולך. התקיון וההארהה מתחילה להתגלות על ישראל ביום המשיח ותשמש ותתעלת יותר עד אחר תחיית המתים, או תשובה הבריאה יכולה למקורה ולהתגלות הנצחית שאין לה סוף ותכלית.

העונשים איןנו עונש של נקמה ח"ו, אלא תיקונים, כמבואר בחוז"ל ובספרי בעלי רוח"ק. כן חייבה הנהגה העלינונה שהבריאה יכולה תתכן ותתקדש על ידי קיום התורה והעבודה הנכונה, ובאמן לאו ח"ו, או הזרות והיסורים בעזה"ז ועונשי הנפש בעזה"ב יملאו מקומם. התקיון השלם יבוא בהכרת, הזיכור וזה עלי דרכך וזה קשת ומאר, ע"י דם ודמע, ע"י גיהנם וצלמות, ע"י גלוויות והשמדה, כמפורט בפסקוי תורה"ק בהכיות ברית של הר סיני וערבות מואב. ובשרות האזינו נאמרו ונשנו הדברים הללו בפיירוש, ומשמעותם כך צותה תורה"ק ואתם כתבו לכם השירה הזאת ולמדת את בני ישראל שימה בפייהם, שלשה מצות בשירה הזאת, שיכתוב השירה הזאת, ולמדת את בני ישראל, וגם יריגל אותך בה שתהא השירה שימה בפייהם. גודלה השירה הזאת שיש בה עכשו ויש בה לשעבר, יש בה לעתיד לבוא, יש בה בעולם הזה ויש בה לעולם הבא, כאמור בספר. והנה אין בשירה הזאת וההבטחות שנכתבו בה תנאי בחשובה ובעבדה, כמו בואר בספר. רק היא שטר עדות שאם נעשה הרוות ר' ל' יעשה השית' בנו בתוכחות ויכפר על הטעתיינו למען שמו, והשירה הזאת הבטחה מבוארת על גאות העתידה וכוללת כל העתידות. ע"ש ברמב"ן ז"ל.

פלאים מהה אורות והشمדות שעברו עליינו עד היום הזה. הגלות בעצמו הוא דבר פלאי ובלתי מובן בשכל אנושי. כי עוד לא נעשה כזו לשם גוי מגוי הארץ בכל העולם כולו, לפור ולפורר אומה שלימה בכל קצו אرض, להרוג ולאבד למכה ולחרם, בכל זאת אנו מתקימים כאלו אין בכך של כל העולם יכול למןעו הקיום הזה, ואחרי רוחניות. כל ענייני השפעה הן לטוב או להיפך ח"ו מתראה בשניהם, והרי גם באדם פרטיאי ישראל הגוף והנפש אחדים המת, ומה שנוגע לגוף נמשך מן תיקוני הנפש

ה חיים הקשים, הצלחת הצינרים המביהילה, השליטה שלהם המתרחבת על רוב הציבור וכן הפעם מן איבוד מעמד במרק עולם היהודי, כל זאת שבחה את ראשי האגודה אל חיק הציננות. לא הרתת זאת שפה אלא חשבו, לא חשבו על האזינות עצמה אלא על היחסנות שיקבלו ממנה, לא עשו מאומה אפילו לתביא אל האזינות איזה שינויים, התעסקותם היה רק להרבות עלי הקשרים. האנשים הקטנים הרגילים, לא הי' בכוון להבייט מעבר لأنושיות ואריות. הגישה האונישית של אורחותודוכיס מגרמניה לשמרות התורה לא הי' באפשר להניע אותם, אפילו להתעסק בדבר זהה שהי' בזמן הקודם עומד על הפרקל, בשעה ששמרות התורה נתמעטה ממנהים בישראל, דער "תורה גייסט" לא פעל בחזקה נגד הזרם העולמי החולך ומביא לכך גמרי ההתרכזות, התחכבות, העמידה הפומבית, שלט עליהם בשליטה גמורה, לתפוס מקום בעולם שלא יתביסו עמו בענייני הציבור ובענייני עצם. נתבלבלו ובלבלו אחרים עם, גם את הרבניים והగודלים בתורה, גם את המוני בית ישראל הכהרים שומרי תורה ומבקשי אמונה.

האנשים הקטנים הללו הזיקו נזקים גדולים שא"א לצירם ולשערם כהוגן. רצונות פשוטים וטבעיים מלאו את מקום ההכרה הגדולה ביהדות האמיתית. אילו למשל הי' החברה בתורה וקדושה העיקר בחיהם, אילו היהת ההתנדבות לאזנות מן אותו הבירור שברור אל כל יהודי שאסור להמיר דתו ר' ל', או הייתה ההכרה הזאת מביאה למסקנה הפשוטה, שבמצב הזה נחוץ לעמוד במסירות נפש נגד כל נסיבות המקייפות אותנו, ורק באותה שעה בהכרח להלחתם בחורבן הזה הנקרא ציונות יותר מכל ימות עולם. אבל האנשים שעמדו בראש האגודה, רצוי בחיי עזה"ז והמון רהביין, רצונות הללו שלטו עליהם והביאו על ידם את השתלטות הציננות אל חלק האחרון של שומרי תורה, שכארה האgodאים הללו היו שומרים עליהם מן שליטה ציונית הזאת. כמובן אין עוד לדבר מן אגודות ישראל שאינה قيمة ואני במציאות עוד כלל, חוץ מן אייה כנופי קטנה. החיים מן הצינונים, ומתחפנסים ומתחפנסים מלחמים ומילנים. אבל כדי להזכיר את הקורות שחיי כל כך מקרים בעולמינו עולם התורה, שכ"ס קהל ישראל הזה הוא העיר הנוגע לנו והעיקר בעולם כולם. איך נשתרבבה הירidea איך הכננו הדרכו להוליך שולל אחרי עבודה ורזה האזנות כמעט כל בית ישראל קטן כגדל כמו לנו רואים נגד עינינו ביום הום בזמן הזה, מצב מבהיל ומפתיד, חורבן העולם ומלוואו.

טו

כל דבר בעולם ובפרט מה שתרחש בעולם היהודי, מקשר מן גשמיות וממן רוחניות. כל ענייני השפעה הן לטוב או להיפך ח"ו מתראה בשניהם, והרי גם באדם פרטיאי ישראל הגוף והנפש אחדים המת, ומה שנוגע לגוף נמשך מן תיקוני הנפש

ציוויליזציה

ט

ישראל, יהיו נמצא סדר הממלא והמשלים הכלל. תיקון ע"י תורה ומצוות זה הדרך הנאות אשר חפץ בו ה' וגם זה תטיב לנו בכל מיני טובות, אבל אם ח"ו יתרבו החטאיהם וחסרו נזוט אוי בהכרח שיתמלא הכל ע"י צדקות ויסורין האופן הבלתי נאות. הצירות והכ Abrams שביאו ויעוררו את ישראל לחשובה הרואין אז יושלם תיקון ע"י תורה ומצוות הניעים ע"י תשובה זו, אבל אם ח"ו אם לא יביאו ויעוררו התלאות אל תשובה אוי קישוי הסבל של עניינים שונים הם בעצם הדרכים שעיל ידם יושלם ויתוקן העולם והנפשות.

כל זאת ידוע ומפורטם בדבורי חז"ל ובספריו בעלי רוחה"ק ומפורש בפסוקי התורה בפי האזינו. כי חלק ה' עמו יעקב חבל נחלתו ימצאחו בארץ מדבר והكيف אוחנו בענני כבוד ונונן לנו תמורה ונגה אותנו בורחמים וחמלת, נשר עיר קנו על גוזלו ירחת, יקחחו ישאחו על אברתו. הכל אל תכליות העתיד והנצח של ה' בدد ינחנו, בלחוודיהם עתיד לאשריותהן בعلמא דהוא עתיד לאתחדתה. אם ישמרו ישראל את תמורה והמצוות אויב יבוא תיקון השלם והנצח בדרך טובה וברכת, ירכבו על במתה ארץ ייכל תנובות שדי, דבש מסלע ושמן מהלמייש צור, הלב כרים ואלים, הלב כלויות ערתה, וכל הטבות הגשמיות הנאמורות בברכותו תורה"ק. אבל בעת שלא הלכו בדרך זה, אך שמנת עבית כשית ויטוש אלך' עשוחו ויכעשוו בתועבות ובחרו בדרכים חדשים יעבודות ורות חדשות, לא חשבו עליהם ולא שורום אבותיכם, אויז תכליות הנצחית והתיקון שלם יבוא ע"י אופן אחר. אסתירה פני מהם, בגוי נבל אכעיסם, אספה עליהם רעות חז"י אכללה בהם, מחוץ תשלל הרב ומהדרים אימה גם על יונק ואיש שביה וכמעט אשכחה מאונש זכרם כי גוי אובד עצות הימה ואין בהם תבונה. אבל כל זאת אינה נקמה ועונשין אלא מביא אל התכליות הצפוי מראש, וידין ה' עמו ועל עבדיו יתנהם, מצחתי ואני ארפאו והכל יראו כי אני אני הוא ואין אלקים עמי, כי אשה אל שמיים ידי ואני אמרתי כי אנכי לעולם, נקם ישיב לצריו ויתרצה ויתפִיס בנו וכפר אדמתו עמו. חי ה' אם לא בחימה שפוכה ובזרוע נתויי אמלוך עליכם.

מה שנותתקן ע"י מורה ומוצאה ומה שנחסר ובכורה שיתוקן ע"י צורות שונות, איך החשבון הזה הולך ומתהשב בפרטיו בדקוק עצום, מה חלקו של כל אחד מישראל להשתתף במחלך הזה ומה המהagalotim השונים שכל נפש סובל בהם באופן אחר, מה המה הארגיות וההשמדות בדורות שונות ומה חמת התקונות הפרטיטים המכוננים היוצאים מכל אלה, כל זה וסקל במשקל אל-דעת אשר לו נתנו עלילות. כל זה נצלה ונستر מאתנו עד עת קז, כמוס עמדית החתום באוצרותי, מה רבו מעשיך ה' מאדعمקו מחשבותיך. אנו אין לנו אלא אמונה פשוטה הנΚבעת-בנפש כל ישראל, הוצרחמים פועל וכל דרכיו משפט אל-אמונה ואין עול אדריך וישראל הוא.

אין אלו יודעים מה ה' בעת חורבן בית המקדש, דם ישראל שחי נשבך כנהלי מים
כמבואר בדברי חז"ל, ואין אלו יודעים מה ה' עם כל הצורות והשחיות בתרום

יהודי מימיהם, אין מקרים אוטם כלל ושונאים אותם. כל אומה ואומה יש להם שונאים מיוחדים אבל גם ידידים וחברים אנו אין לנו אלא שונאים בלבד. כל מפלגה גויה עולמית שונאים אותנו מפני שאין לנו משתייכים עמם, הקומוניסטים שונאים אותנו מפני שאין פאשיסטים ובורזוייאזען, והם הפאשיסטים שונאים אותנו מפני שאין קומוניסטים. כל מין שנאה המכובנת אלינו יש לה ראיות וחוcharות מפני מה השנאה הזאת לנו, ואוthon הטעמים נחשוו בהכחשה גמורה מהצד שכנגדו שכן גם המה שונאים אותנו. כל פירוש וכל ביאור על האנטישמיות מתќבל רק על זמן קצר, ואח"כ נחוץ כבר פירוש אחר לגמרי כי נולדת שנאה מן מקור אחר לגמרי וטעמים אחרים המלויים את האיבה החדשת הזאת, כל זה הולך ובא מஸך ונזון הגלות והוא זו לד ארץ ואין לך זמן שאין בהם נחלי דם ודמע של ישראל, הצרות וההשמדות המתחדשים בכל תקופה ותקופה טעםם והסבירים מתחדשים עמם, אבל בכל זאת אנו חיים וקייםים לראותם ולבלם.

הוכחות וראיות אינן מכוונים לפני אותן שאמנים, והיהודים המאמינים אין להם כ"כ צורך בהוכחות. יהודים הנמשכים אחרי תורה והאמונה הניתנה לנו מוסני אינן יודעים הפרטים, אבל יודעים ומאמינים באמונה חזקה וברורה של המאורעות והקורות אותן אינן מאורעות וקורות כלל, אלא חשבו מדויק והנאה עמוקה מן השגחה העליונה. יודעים ומאמינים כי מהבתה היא את עמו בברית ושבועה השב מהשבות וסדר סדרים הנעלמים בגבולות המזוקקים, המסבירים הכל אל עומק רצון העליון שבו נברא העולם. סוף ימי הכל לטובה הנצחית וישמח ישראל בעשווי וישמח הוא במעשייו. הזיכוך והצירוף בכור הגינויות של הצרות הרבות והרעות, ממלאים את הנחט בשמרות התורה והמצוות, והצירופים הללו הם החשפה אחורי השפעה, לכונת חכילת הנרצה להטיב לנו ולהרבות אותנו, כל העולם יכול מונаг אל תכליות זה ברצונם או שלא ברצונם, בידיעתם או שלא בידיעתם. כן סיידר יוצר בראשית ארון כל הנשומות, כל אחד מישראל יהיה לו מקוון, אפילו אחורי כל החטאיהם והקלוקלים וכן הבריאה כולה בכללה מצא וחתהרמן מכל הפוגמים. הפחתות והחרונות שננתנו מקום אל הרע והטואה בחכלה חמוץ ולהשתלט בעולם, כל זאת בהכרח שתעורר ותתבטל, הגקיון והויכוך מכל הכתמים בהכרה שיבוא, הקדושה העליונה תחולח ותملא כל הנפשות וכל הבראות בהתגלות שאין לה סוף ווחילית עם התיקון אשרם שאין שלימות אחריו, ועל זה אנו מוקים על הגאולה והעתידה על ידי מלך המשיח המובטחת לנו בתורה". התקיון השלם הולך ונשלם ע"י חורה ומצוות, כל מצוה וכל קדושה ממשכת השפעה ותיקון לעד ולנצח, וב hasilים כל התקונים היודיעים, במידה היזועה ליוצר בראשית בתקבצות כל האורות יאיר علينا אור חדש וגדול תכליות הכלול את הכל. אבל כן סיידר השיתות המטיב לבוראו כי בכל אופן שאפשר שימצא, כל הפגמים והחטאים שבאפשר שיתהו כל החסرون שאפשר שיחסרו בני

בעצמה עד למאה. ביטול קיום התרבות במעשה הוא כל כך באופן רגיל ותדיiri עד שלא השאיר שום רושם מאיזה זיק של יהדות, שכיביד או ימנע איזה צעד במהלך הזה של החורבן המגייע עד מוסדות תבל.

טז

דברים גדולים עליונים ונוראים מתוגלים אצל הדור הקטן הזה החלש והאחרון שבדורות, לנו נראה חבלי משיח תקפים ומוציאים, חזוך עב המכסה את כל העולם כולו ביחיד עם ההפסד והעדר הגמור המגייע לכל הבחינות. יש לנו לצפות ומותר לנו להאמין כי הימים האלה הם אחרית הימים, סוף וקץ לסדר העולם הזה ועומדים אנו והכרייחו הארוים הללו לנו נקוב ה' באותיהם, קרעו את חפילין של ראש והתעללו בהם ר'ל, צעקו אל האומללים אתם קרואים אדם ואין עכו"ם קרואים אדם? אמרו להם איה ה'מושיעכם תבוא כל רעםם לפניך ה'. למה עשו כל זאת מה ה' חשבונם ומה ה' רצונם ועל מה הגיעו אליהם כהה, א"א בשל אונשי להבין ובודאי לא להקיף את התייקף המרעיך והמחיד הזה. לא נעשה כמו זה לשום אומה ולשון מיום היסוד העולם עד היום הזה. א"א להשיגו אפילו השגה קתנה בכל המהך הזה, אם לא בהאמונה האמיתית כי צורת מכרם וזה הסגירים, ישכilio הנבראים ויבינו לעת אחרית בעת אשר יגלה ה' לעניי כל, וראו כל בשור יחדיו.

אסור להיות מן מהשבוי קיצים כי זאת מהדברים הנעלמים מעין כל ה', גם א"א לידע הפרטיהם של הказ האחורי כמו שבואר בדברי הרמב"ם ז"ל. הזמן של בית המשיח והפרטיהם הנקשרים בעניין זהῆמה מן עולם הנבדל האלקי, וסדר אחר לגמרי נשגב מן סדר עות"ז וא"א להגשים מהן הסדר הזה שאנו בו כמבוואר בדברי ראש גולת אריאל וביבנו מהר"ל מפארג ז"ע. אבל מבואר בדברי חז"ל בסוף סוטה וסנהדרין החושך וההעדר הגמור שיהי" בועלם קודם וקרוב להתגלות מלך המשיח, ואם ראתה דור שצורות מושכים אליו כנהר חכה לו. לא ה' עוד כדור הזה שפל ועני, רווה מן שפרק דם ישראל והשמדה הנוראה שלא ה' עוד כמותה, לא ה' עוד כדור הזה אשר בו נסתלקו המאורות, אין נביא אין בת קול ואין רוח הקודש, אין גדולים ואין מנהיגים ואין רועים בישראל.

לא ה' עוד כדור הזה לאין תורה ואין שמירת המצוות מן רוב ורכבת של ישראל, הנשרים בשמרות התורה במעישה הם חלק קטן מאד, הימה קטנים ומובלבים כי החושך מקיפם וגם ממוגז בתוכם. יהדות הנאמנה כמו שנינתה לנו מסיני כמעט שנשתכח ר'ל מן כלל ישראל חז' משרידים אחדים. הרשות והטפשות גוברים, ואנשי ריש שולטים בשלהה בלתי מוגבלת בעוזה ובחזקה יתרה ללא מעוצר. כל מי שמתהבר וממלוה אל איזה רשות יש לו מקום בעולם וכל מי שנמשך אחרא אמת אין לו אלא רדיפה והשפלת. לא ה' עוד כדור הזה שהרע בעצמו השולט בו יהיה כ"כ מוחלט ועמוק, מינות ואפיקורסיות בכל יסודי התרבות והאמונה, מינות חזקה ובתויה

שהעבירה על כל מצות התורה גם במעשה, מן הענינים של טומאה שרשית זו נובע גם איכוח פגנן של עבירות הללו כי הפגם מתגדל ביותר בעקבירותם באים מכח מחשבת כפירה מוחלטת, לעומת אותן העבירות הנעשים על ידי רצון ומתאות הלב בלבד. התיסודות>Z מדיניה, זה המשך להשמדת הגורניטי הי"ד ועשה חורבן בנפש ישראל במידה יתרה באופן הנראה קבוע ולא ארעי בלבד. התיסודות מדיניה הציונית היא התיסודות ההכחשת בכל עיקרי האמונה, קביעות המדינה הציונית היא קביעות באופן חיו ומליט את המהפהחה הגדולה להפוך את ישראל עם קדוש לחיותו גוי בין גויי הארץ, לחשוב על מהותו להיות מסודר באותו הסדר של גוי צרפתני אנגלי או אמריקאי בסדר טבעי עולמי, פריחתת ושגשוגה של מדינה הציונית זו היא התתרגולות והתחפרסנות של כפירה המוחלטה זו. והשמדה הציונית שפעלה בנפש ישראל היא המשך והשתלשלות מן שליטה כוחות הרע שלטו בהשמדה הנאצית בגוף. נתגלו כוחות הללו ונמחקו, שניהם הנהמה שליטת השטן עצמו, סילוק האור ושימת החושך תחתיו, האסון הגדול שנהיי לנו מעית היוינו לגוין.

השנים הסמכות אל פרוץ המלחמה העולמית האחראית, היו דוחקים ולהזכים על היהודים שהיה בפולני ובשאר ארצות אירופה. כל אחד הרגיש איך השמים מתקדרים בעבים מאפילים ומצייקים והלחץ הולך וגדול לבסוף ולהשתחרר מהמשא הקבידה הבלתי עוד כל כך מפורשת. עצת עוד נראה רק מרחוק, אבל כן מתקבבת וצועדת בבטיחות שאין ספק בו ועוד רגע יהיה אפשר גם למשמש בידים את האימה הזאת המפחיתה ואינה נותנת מנוח. הנחיצות לנטוע מארצוות אירופה מביא היוזק לציוויליזציה בכלל, שכבר אינם חשובים על השאייה שבאה אלא האפשרות שהציוויליזציה נותרת לבורות, לבסוף אל כל מקום שהוא. אפשרות של ההגירה בכלל, מצומצמת מאד לפני היהודים מן פולני וכמעט נמנעת, האנטישמיות הולך ומתרבה בארץ זאת ובמביא את בעית הבריחה לדבר העומד על הפרק יום. רשותה היטלער שחק טמיון החולכת ומתבלטת בארץ גרמני עוד מוסיפה לכל מהומה הגדולה שתפסה את הכל, משתמש בכל השימוש של החבכות ומרץ בכדי להשיג הרשיונות לאלה"ב או לשאר ארצות באmericה וברחבי תבל, אבל מעטים מה הרשיונות הללו לפתח את השאלה הזאת של בריחת. בריחה ועוד הפעט בריחה לכל מקום רחוק המרתתק מן העופל המדכא ומענה, וכל הרוחק ביותר המקום הזה טוב ביותה, כדי שלא לראות עוד את העתונים הפולניים והגרמניים הפולטים בכל יום רעל וסכנה, שלא לשמעו את הנואמים של שנאי ישראל שונאים, המרוביים והמתחרדים בכל יום, לבסוף מכל זה לשכחות ולהסיר לב, לנשות הנשימות במתינות מעט ללא קווצר רוח כל כך ולא דאגה קשת.

הלחץ הוליך להגירה מארצוות אירופה במספרים גדולים, הביא גם המאה החזקה מן הערביים, ובשביל כך מלכית בריטאני המושלת בא"י צימצמה מספר הרשיונות

למספר קטן מאד. זאת הביא רוגנו וכאב גדול מן היהודים באירופה ובאריה"ב, מתחאות בפירוטם גדול מתקיימים ללא הפסיק, זעקות ושתדלים מתרבים, וכל אחד קורא כל החדשות הללו בהעתוגם בכליוין עינים בשים לב ובירכוו חיו ועו. כל זה יסד עוד יותר בלב כולם את הציונות או, "ארץ ישראלי" הביטוי הרגיל בפי הציונים הדתיים, הציונות אינה עוד מפלגה ושאייה, אלא חלק מהחאים היום יומייה, תלפיות שהכל פונים אלינו וכל מין מפריע להצלחתה היא אסון גדול לכל ישראל, וכל סיכויים להצלחתה משוחחים לב כולם.

הניתוק השכחה והכפירה ביסודי האמונה, יסדו היסודות שהאנטישמיות והרדיפות והצדות הבאים עליינו, מה מהחרשים בהסבירות טבעיים וסבירות אונישיות וגם הפתרון לכל צורת ישראל מתראה במראה ואת עצמה. ככלומר, אם יחיי לנו מקום לנוס שמה וליסד חיים נוחים עם ממשלה והגנה מן יהודים אזי הכל יהיה על נכוון, אזי אין פחד ואין דאגה וכל אשר קרה לנו עד היום לא יהיה אפשר לבוא עליינו בעת שיחיה עמד לרשותינו כח צבאי וסדר מדיני, כמו שאי אפשר לשג� ולרדוף את עם אנגלי צרפתני או איטליאני. הרדיפות האנטישמיות באים מפני שהיהודים יודעים שאין לנו כח להגן علينا, הגזירות והשנאות באים מפני חשבונות פוליטיות של העמים שאנו גרים בהםים, החריגות וההשמדות מהה התפתחות ותווצאות הסיבות המובנות הללו. בעת שתהיה לנו מדינה לאומית הכל יסתקל ולא יהיה אפשר לכל הסיבות שיבואו ולכל התוצאות שיתקיימו. התוצאות לאומית אומרים הציונים, ארץ ישראל, ארץ ישראל מרגעיהם הדתיים, על פי תורה על פי מסורה, ישב ארץ ישראל בזמנן הווה, הרמב"ן, חיבת הארץ, קיום מצות התלוויות בארץ, ארץ הקודשה וכיו' וכו'.

הబולטים המהשכתיים הללו רק עוזרו לקבוע ההפירה הכלכלית והשרשית לבן ישראל, אבל עיקר הי' החושך והצוקה המרוחפים על כל אחד ואחד מסכנתה הנאצית, וורדיפות שקדמו להשמדה הכלכלית הנוראה הזאת, שתעמלות הציונית שמשה בה כדי צרכה. הבריחה והגירה בזמן הפאגראמין בדרך הקודם של רוסי ואוקריינה, הייתה הגירה הומונית אל ארצות שונות ובעיקר אמריקה שהיו פתוחים לנודדים הבאים להתיישב שם. אבל הבאים אל ארצות הללו לא היו יהודים בלבד כי הי' אז הגירה כללית לכל מי שהתאנים בארכות תולדותם לא ישרו בעניין, מיליוןים של עמים אחרים ג"כ התישבו בארץ הלול. אבל כתה הרוצים לנוד המה יהודים, ארצות תבל אינן מקבלים אותם אלא במידה מצומצמת מאד, המקהה היחידה המפורסמת היא רק ארץ ישראל. בעת שזאת יהודית בלבד לא תלבשו בהגירה הזאת כל הרעיון והחשבנות שהציונות יצרה אותם ואני עוד כאן השאלה למצוא מקום ניטה בלבד, כאן כבר כרוכ פתרונו לכל השאלות חסלת כל הגלויות וכל הצורות, השבען גדול המקיים את כל מהותם המהות שהציונות והגوية הלאומית רוצה ומכרת בו שלא הי' נודע לנו עד היום הווה.

ההשמדה למטרותיהם

ין

פרצה המלחמה העולמית. חילו גרמני האורורים כבשו את ארץ פולני ושר ארצאות באירופה במלחמות ולא עייפות. קלים היו רודפיינו מונשי שמי לבלו את עם קדוש להרוג כל מהמוני עין להשחת ולתבל קרן ישראל. אחרי כיבוש פולני מקום רוב בניין ישראל, תיכף התחלת ההייעצות בהשלכת המרכזיות במשלת היטלר איך לבצע את „הפטرون הטופי“ כולם איך לשחות ולהרוג כל גשם מרוע ישראל. ההחלטה וההשמדה לזרע ישראל היד לא היתה דבר טפל אצל היטלר ש"ט, היתה עצקית והשלה הראונה בחשיבותה העומדת על הפרק. עד הנה אין מי שיכל להסביר ההגין בכל המהלך האiom של השמדת זרע ישראל, מודיע רצח בזאת, מודיע כ"כ כוחות בזאת, למלה הרוג נשים וטף, למלה השחית מליאנים של כה אנושי בשעת מלחמה, בשעה שככל אחד הי יכול לשוטו בחומר ולבנים ובכל עבודה פרך שככל בר היתה נחוצה לתוכחת צרכי המלחמה השוננים והרבים. מה הניע את הרשות האזרר להשחתה והשמדה זו, ומפני מה צחקו علينا כל עמי תבל בימי תקופה הנוראה בשעה שכ"כ מדברים מן הציוויליזציית הנוכחית.

מודיע שחק עליינו מר רוזוולט בהפגישה עם סטאלין ביאלה לאמר, כי "יראת הוא למיבור לו גם הששת מיליון יהודים בארץ" וכו', ומודיע מגע בית הלבן בוואשינגטון את כל ידיעות מפרטיו השחיתת האiomה מלחמתperm, גם נציגיהם באירופה נמנעו באזהרה חמורה לבב לחתוך בעסק זה שאין להם שייכות עמהם. מודיע מנעו שלטי אנגלי מלהשנות איזה פועלות צבאית נגד בית המטבחים באושוויץ עם התירוץ שהזרו עליו פעמי אחריו פעמי שאין לעשות שם דבר אלא מה שנגע לצחון המלחמה ואיזה הכל על נכוון, ומודיע עשו פעולות כ"כ מסובכות למען הצל איזה אסירים ביוגסלאוביה ובאזורות. כל החבירה של מצילי כלבים וחותול לא פעל כל צערם בעלי חיים לא הצערו כלום, רשותם של כל הפרטים המזועזעים אשר עולו לנו בימים הללו אורך היא למאד, כל הידוע לנו משאר חלק עוד יותר גדול הבלתי גודע, אולי לא יתודע לעולם.

קளות המחרידות של הנשחתים באושוויץ ובשאר מקומות של איזה צלמות, בוקעים שמיים אבל בודדים מה הזוקות הללו, הולכים מסוף העולם ועד סוף ואין קולם נשמע, בכל יום אלפיים נסועים אל איזה מקום ואינם חוזרים, אין נסועים אלא נגוררים, נענים בענוים שאינן נרגשים עוד כ"כ אליהם אחרי היותם רעבים וצמאים ונעלמים,

למעשה הבאים לחתיבת הארץ ישראל מהה מספר קטן מאד. עם כל הרעם הציוני, עם כל הרעיון של יהודי אירופה, מספר הרשויות המושת מנ ממשלה המאנדרט לסתוכנות הציונית עולה רק לאיזה אלף, בשעה שגם איזה המספר הנוסף לארצו שנותן בעולם הרחב איןנו פחות ואולי עוד יותר הרבה מקום אחד וגם לא לוית שאיפה מאייה מין שנייה, לא היה מפושט ועובד על הפרק. ברור לפחות אם הראשים והמנהיגים עושים אותן הפעולות ואותו המאמץ למצוא מקום הגירה בשאר הארץ תבל כמו שהיה עושים במה שישיך לארץ ישראל, כי אפשר בודאי למצוא אופנים שונים עברו מקום התישבות בארץ עולם הרחב במספר יותר גדול. למעשה, ההחלטה לא הועילה בשיטה הזה של בריחה והצלה בשעה הזאת, אבל הועילה שעיה זאת לקביעת הציונות בעולם היהודי שזו השאיפה והפתרון הלאומי והמדיני, אם כי במה שנגע להציבור השאלה העומדת על הפרק היא הבריחה מפולני ומשאר הארץ אירופה המורחת, אבל במה שנגע להציגות העיקר היא הנסיעה לארץ ישראל. התעמולת הציונית עשתה הכל לבב לשום לב אל כל שאר אפשרויות שהי באפשר למצוא ולרכז הכל אל שאיפתם ומגמתם.

באפשרותם להפוך למקומות רבים. אבל כדי לראות כי הלו הינם בנסיבות אפיקו מין האחוות של ישראל, הקשר הטבוני שבין וועל' ישראל לאחמול ולרhom איש על אחיו בעת צורה ובפרט בעת שפיכת דם של ישואל והמות המור המתוקה בתמידות יום ולילה. מוחשבות הצעינות בלבב את הצעינים להתמודות אל הגויים בכל ההזדמנויות שתהי' ולחשוב כי הטבה וההשמדה הזאת תביא את המטרת הנדרשה להשיג מדינה לאומית בא"י, שכן שאר העמים נהרגים על השיגים לאומיים ושהורו מדינתם. הוודיעו ראשי הצעינים בארץ ישראל להצעינים בסלאוואקי כי אין להתחעס בעניין זה של קניית הנפשות מן הרוצחים, כי במה שנוגע למנהיגי הצעינים העומדים ג"כ בסכנה הכל יעשה להצלם, אבל במה שנוגע לשאר היהודים הריגתם וועל' להמטרה "רק בدم תהילו האריין". כן ידוע הפרשה של רודאלף קאסטנער ראש הצעינים באונגרין, איך השתף לפועל בשיתוף עם הרוצחים ולהטעות את היהודים הארים שמתה. ראשי הצעינים בא"י השתדלו בכל עוז לחפות עליו ועשׂו הכל שלא יתודעו בדברים ולא נמנעו מלכברן ולהציגו כאיש נכבד שעשה הרבה עבור הצלת ישראל, נהרג אח"כ ברחוב ע"י גואלי הדם שפגעו בו. הצעינות כוותה בעיניהם הכללי במה שנוגע לעם סגולת וכן כוותה בהפרטים. כי חזק מן דמיון חלומי, מה שיוכחות יש בין מלחמה שאיזה לאום לוחם נגד אויבינו עט דם זה של ישראל הנשפרק כמים, ללא רחם ללא קשר עם איזה היישג של מדינה, הדבר המיחודה לווע' ישראל באירופה ורחוק אלפיים מיל מן גבולות ארץ ישראל באין שום קשר באיזה מדיניות, באין שום הגון אנושי על שנאה העמוקה הזאת אלא דבר המתראה בפעם לפעם בדרך אחר דור לשראל דוקא, בשינוי מקומות ובתוכן הזה עצמן, של גוירתה נפרד מכל מחשבות אווש.

החופש והרצון של הציונים לחשבות גויות על מהות של עם סגולה מביאו אותם להיות טועים בדמיונות החסרים אפילו כל יסוד הגינוי, נוסף על התנתוקות והעקריה הנמורה מזו התוכן של רגש לב ישראל שהדים הוה מציג ומכריע. רואים לפניהם עולם מלא מוקף מן להב מלחמה, רבים מההעמים הלחוחמים משוני הצדדים וגום להם להציגים דמיון של מלחמה. אוטם היהודים המובללים להשמדה מההבדמיון השופכים דם עברו המולדת, הציונים מההלחוחמים ויישראל הם עם בין העמים, ולאחרונה ראשי הציונים כמו ראשי עמים אחרים ישיגו הזמגה להשתתקף באסיפה השלום בגמר המלחמה. הציונות בכלל וכל התוצאות ממנה מהה רק דמיון כזוב לא שרים ולא אחיה בעניינו של עם הנבחר, ההמשך זמן של שליט הדמיון הוה איינו מכיריע יותר מן המשך זמן של איזה חלום באישון ליליה שהחולם מתענג או מצטער בחולמו בשינו האורך או הקצרה, שככל זה עובר וחולף בעת שמתעורר מושנו ופוגע בהמציאות השירך לנו, והחולם עם האער או העונג שבין איננו משאיב שם רושם.

השמדת היודדים באירוע הולכת ומתחזקת וכמעט ר' ל' נגמרה. ינוקם ה' דמת במרה. שליטה היטלער ש' ו' הולכת ומתפשטה בארץות הלו וכוללת בכל פעם יותר

הגרמנים האזרחים מביטים עליהם כאלו בריות ממיין היו קטנות הבזויים, ועוד יותר נבוזים היהודים בעיניהם מפני חולשתם שנחלה על ידם. אין מי שיזכר בהם, אין מי שיכחיש הסכמת הרוצחים הללו כי היהודים אומללים הם הפקר גמור לכל תאותם, ואין מי שיזדיע זאת עכ"פ לכל העולם כולם. הכל עבר בהצענה, בשתייה, בدمמה, ללא הפק ובקביעות, וכמעט שמנמה כל זה למונחנו של עולם

היהודים האומללים באירופה טרם עוד נשבבו אל הרגלו מסע השחיטה, עודם מפרפרים ועושים איזה תחבולות להונצל מהם לפני שעה קלה, עושים את הכל אפלו בעת שנודע להם מה המשמעות הללו ואל איזה מקום הולכים ומדוע הולכים ואין חווורים. הגורמים לוקחים גם שוחד וייחדים נצולים בכך השוחד הזה אבל ע"פ רוב הצלחה הזאת היא רק לפני שעה קטנה ואחר' הגזירה הרעה נוטלת מקומה. בארץות אירופה מחוץ לארץ פולני הפלרור חזק מעט יותר ופועל מעט והי' אפשר על ידי ממון להציג יותר. סכומים גדולים נצרכים להשוחד הזה לקנות עבورو חיים, האරורים יודעים מהו הקניין הזה ודורשים בכל פעם סכומים יותר גדולים. אין בידי היהודים ליתן זה כי אין בידם אפלו ממון לקנות חיי שעה, רובם חיים מן פרוטות אחדות שהגורמים נוטנים להם תמורה עבודה פרך שעובדים בהם קודם הגיעם לשיגיע תור הדיגות בשעה שהיא האפשרות לאושוויך לפתח את פ"י לבלוואותם. ישנן מקומות שנדמה כי אפשר לקנות חיים עבור צבור כולם או חלק ממנה, והסכום הנדרש על זה הוא גדול מן מה שאפשר לשער במוחשבתן של היהודים העומדים לטבח, ומה שאפשר לקבץ מן כל המקורות שיש לחשב עליהם הנמצאים בתחום גיא ההרים, המטווכבים במקום חילוי

במה שנוגע להציונים והתנקותם מן כל עניין של עם סגולה, כדי לציין העבודה שאין לשכוח בשום ומן מן המונחים. היהודים בטהואקיי ה' להם משא ומתן עם הרוצחים ימים ושבועות, עד שהסכומו ההורגים על סכום גדול שהיה ביד הדושינט האמערakanbi ליתון, מן הממון שה' להם באירועה הנכבד לאזרך הטבת מצב אחינו בכל מקום שהם. אבל הציגנים לא הסכומו שסכום זהה ניתן לפדיון נפשות בטלאואקיי, ה' להם שיטה להציגנים כי מן הריגת ורציחת נפשות ישראל המטרת שלהם תובא. ידוע הפרשה הכאובה הזאת מן מה שנכתב בספרו של הרה"ג ר' מיכאל דוב ווייסמאנדיל ז". שקוראו בשם „מן המizard“ שמן מיצר של שאל קרא וועק מקש ומתחנן לפניו אנשי הדושינט העומדים תחת השפעת הציגנים ליתן הסכום הנדרש, הסכום שה' להם באירועה, הסכום שלא ה' באפשר להיהודים הנרצחים אפילו לחשוב עליין, הסכום שדרשו הרוצחים תמורה נפשם ונפש עוליהם, הסכום שנשאר בחבוק בשוויין בעת שלא נשאר אחד מן הרובבות שהלכו לטבח בזועקה בחשת לילה. אין הצורך להחשבון המדוקדק כמה אמת יש בדבר של אהבת ישראל של הציגנים, ואין לחשוב בהגמה כי אללא ה' להם להציגנים איה רצון להצלת ישראל ה' "

לעבוזחתם. עומדים ומחכים היהודים הללו שנשארו באיזה בחינה של חיים שלא נתמעכו ולא מתו ברעב על הדרך הארוך, נטולי צורה, יגעים ונעלפים, וממתינים על מיתתם שלא ת nastęב עוד הרבה. החושים שלהם כבר נדומו ואינם שומעים אפילו עצק המוכרים והמרוטים שכבר אינם צועקים אלא מצטפאים במחלקה אחרת בצלמות של אושוויז. במחלקה זאת ישארו בחים על איזה זמן קצר אותו שאפשר להם לעבד עבודות פרך ברעב ובצמא, עד שייחלשו וינטלו מהם כל כה, עד שלא יתעוררו אפילו מן המכחות והבעיות הנגרצות בגופם של עור ועצמות בלבד, אזו ישרטו גם המה. עומדים העובדים עד מותיהם וגם המה ממתינים, כמעט ערומים בידי החורף והקור, ושומעים הבו ותקلون כל קריית שמותם בכל אשמורות הבוקר בהקפה יתריה שלא יהסר אף אחד מהם, מטיריים עליהם מכות אכזריות בעת שירציו ובאופן שירצו ואח"כ הולכים לסלולותם. בעת ההליכה השומרים שלהם מקפידים ומעוניינים עונש מות לכל מי שיגחן לחפש אחורי עשב שדה, או ישחה מי מטר להשקייט מעט רעבונם וצמאונם. דבריהם הללו מוכנים לבאות יער, הטובים בעיני השומרים מן השירות הללו הגאים כאנשים המתים הנראים החיים, שבמנן קצר יתפקידו לבורית היהודי או לאפר מפורר כדמן על פני ארמה, שזה תהשש לפניהם כמנוחה לעומת האיגנים של חיים שמוכחים להשתהות בו.

זאת שנקרה חיים אין עוד שוה הרבה והמוות הוא עוד ערך פחות מות. המות אינו עוד דבר רחוק הבא פעמי אחת בחים שמתערשים ומתבהלים ממנו, אין לו לתמונות הפחד שהכל מתפחדים ממנו ואין לו עוד הסוד האiom שמי שהוא כי אינו יודע ממנו, כי אין כאן חיים שהמות ילקחם וייחילם. כל המשתחים באושוויז כבר מתו המתה, אלא שעוד הולכים ביגעה על רגליים, החים והמוות מעורבים המתמර וגולוים זה להה עד שבוקשי יש להכיר ולהבדיל ביניהם. עשו הכבשונים המתמര ועליה מן שריפת יהודים כל היום וכל הלילה, נראה להם להמשתחים בדבר השיך להם וחלקם, כמו הפרפור הזה שמספרפים ללא רצון ולא מנונה. הרוצחים הגרמנים חסרים כל טעם ברציחתם המתמדת, כיון שאיןם הורגמים חיים אלא מותים שניטל מהם אפילו טעם המות, הרוצחים קוראים להרציחה שלהם „עבדה“ (ארבית) והולכים לעובודה זו מדי יום ביום ואחרי העבודה הולכים חורה לביהם. המתה המבהילה והמפחדיה זאת אין אפילו אחד שיכל לראות ולהבין, ת"ח מופלג הרב פארמאנסקי ז"ל הי"ד אמר לאחד בהגעתו בוואריא, „אי אפשר לראות בכל זה דבר של עוה"ז כלל, אלא פטקי תה"יק מן התופחה המרחפות נגד העינים ויעשים את שלחת“. וכי ישנו איזה ביאור או סקצת ביאור לשצוף קצת זהה מן מה שהנבראים יודעים חזץ מן הפירוש של הרה"ג הניל הי"ד הפירוש של אמונה ותוה"ק.

המלחמות הולכת ונחלשת וכן ההשמדה כמעט נגמרה, נשארו רק אלה מזרע היהודים

יהודים, המעדודים להוליכם לטבח אחרי זמן של רעב וצמא בין גבולי הגיטו שמשלת גרמניה הארורה מקרים עברו היהודים בכל מקום בוואם. אלףים ורבעות יהודים אונשים נשים וטף הולכים בכל יום למסעות הטבח, נער גרמני אחד מוליכם ופוחד איזים סובבם, רעבים מהה וחולשים ללא אומץ הלב ולא חשבון על איזה התקומות במעשה או אפילו בדייבור נגד הרוצחים המועללים בהם כרכזם. פלאית היה המראה הזאת של אלפי רבבות יהודים הנרגים ר"ל, במיתות שונות בכל יום, ופלאית היה החולשה והתמוגגות הלב של יהודים הללו הפושטים מלובשייהם לירד אל גיא ההרים שפטו ווירה בהם כרכזו בעוד רגע, אינם יודעים מודיע כל זאת, והולכים ובוכים ונחרגים, אלה מן החיצים ואלה נחנקים מן הדם אשר בהbor שחרפו הנשחטים עברו עצם, כיון שהרוצח היהrig יגע כבר מן המספר הרב שהרג ואינו מתאמץ עוד לירות ולכוון אל המקום שהנפש יוצאת. בימים הראשונים היו הרוצחים מלאים תאה של רציתה והטהota זאת נتمלה כבר עוד יותר מן הצורך, ובכחיה הי' לפני ממשלת הרוצחים לשכר בין הרובות את ההורגים, למלאות עם שכורות רציחה חדשה, אבל גם זאת אינה מעוררת כדי הצורך וההורגים עושים מלאכם סתום מפני שעשו זאת אתמול. הרצון החזק עובם לפעמים מתיגעים ואין להם עוד חשיבות גם הנרגים וגם ההורגים אינם יודעים עוד מודיע ולמה, המהות של העוזה הענויות הקשים מהרטים עד היסוד, נשתו עליינו סדרי בראשית עד שהמחשبة נהרסה יחד עם השלהה שם גוף נקרא עוד עליו. אמנים ישנים עוד יהודים שאינם רוצים לידע חשבונו של עולם הזה ומקבלים עליהם גזירות המקום באהבת, הצלמות אינו בכחו לגוזל מהם וכי' הגדולה והאחרונה ונשماتם יוצאת עם אמונה טהורה של שמע ישראל הנאמר בלחשיה והעליה עד כסא הכבود מן אלה המזבחות ואלה העקדות הממלאים ריח ניחות. כל העולמות מודעושים מן הקול החלש הזה שם למלחה אין ואת עוד זעה אלה שירה הגדולה מן שירות מלאכים ושרפים, וגדולים ישראל שהחיצתם היא לפני מלacci השרת. גם אלה שכוס התרעלה בלבב אותם בשכוון של יסורים, מתים ונשרפים מפני שהם יהודים. אין שום טעם והסביר אחר לא אל ההורגים ולא אל הנרגים רק זו בלבד שהם יהודים. זאת מעלה ישראל הנצחית וחישתו, נשבענו כצאן לטבח יובל וזאת קדושתם, מפני זה נבחרנו לגווי קדוש ואין אנו רוצים בשום חילוף שיקח מקומו. הקדשה הנצחית גבוהה מעל גביה המתגלית בשעה אחרונה שבין כך ובין כך קריים בנימ, אלה ואלה הקרים בפרפורי דיליה נצח.

מכatzר ההשמדה באושוויז עשה ועובד ביום ובלילה, האלפים הבאיםῆ שמה בכל יום הם לפעמים יותר מן המדה שהמוצר הזה יכול לקבל, תאי המיטה אינם מספיקים להונקים והכבשונות אין מספיקים לשורפים, עומדים בתור וממתינים עד שהיהי מקום גם עבורם, או עד שהרוצחים העייפים יחליפו כה ויאכלו וישתכרו עוד הפעם ויהיו מוכנים

זאת מתחאים עבור מצבם בעת הזאת, הפעם ינתנו להם האפשרות לנער את כל הבזיזון ודיכוי הרוח וביל היותם עוד שפלים כרומש האדמה בעיני שנאיהם לעשות בהם כרצונם, הפעם גגונ על חינו ולא נסיף עוד להיות עומדים צפופים בתאי המיטה, לא נתה' עוד הפקר לכל רוצח ומשחת, נהי' גם אנחנו הולכי זקופי קומה על ארץ משלנו אנשים אנחנו כשר יושבי תבל. כה מבינים ומרגשים הנשארים בחיים אחריו ההשמדה הנוראה, כה מתעוררים אחיהם בעולם כלו ברגש הרחמנות והצעיר הממלא את הלב בעומק שכמעט א"א לשובלו וכח מדברים אליהם הציונים וכן הצרות מעודדם לדבר כזאת ללא הפגיעה, המצב מסיע אותם אין מי שיאמר אחרת ואין מי שייתנגד להם. השעה הזאת היא חדשה ופלאית עד לא הי' שעہ זאת בעולם. הכל נתפרר ונתרוץין, אין כמעט אפשר לדבר בדברים מן המקור החיים הנצחים של אמונהינו ותורתינו, כי יקחו השומעים הדברים הללו כניגוד למציאות וכמפריע להמית לבם, שיכורים הם מן כוס הרעל והางון הממלא אותם ואין מי שייה' גדול כ"כ בכוחו שידבר הדברים בתגברות קדושה, עד שנioso מפניו המחשבות והרגשות האנושיים או עכ"פ ישתקם מעט, יוכנסו דבריו באוני האומללים האלה נגד הרים הכביר השוטף כל המחשבות.

הצעירים שבמנחות מסוימים עוד יותר בהרצון הציוני, לפניהם הקורות האחרונות מצויר בפרטיו ומעורר רגש חי ללחום ולנקום, כמו שהשמדה המזועעת היתה מיעודה במנת, כן ההודמנות הזאת ליטע לארץ ישראל הוא דבר בלתי ידוע באלפים שנה וההסבר הציוני הרי הנשארים מאהלים בהמנחות וווצים להסתדר חי בני אדם ואי אפשר להם לחזור להמדינות שהוציאו הגברים ממש, חוות מן הבאים ממדינת אונגרין שמספר מהם שבו למקום הקודם. הנשארים מהכים בהמנחות למצוא איזה מקום חדש במדינה חדשה לשכוחו מן העבר, לשכוחו מן הריגת בניהם וועליהם ששהמה נחטפו מאמם ונזרקו למסעות המוות נגד עיניהם ואין עוזר, וווצים לשכוח משכניהם הגויים שואו רעם ושבו, אין רוצים לשוב אל מקום שמקודם היה שם יהודים קרובייהם ומודיעיהם לאלפים ועכשו יהיו רק אחדים, אין רוצים עוד במקומות הללו שמעולם לא הי' טוביה יתרה בהם, ועכשו רקים ושותמים ומטיילים פחד עליהם. המדינות של נזחי גרמניה סגורים מהה כמעט וגס אריה"ב יש לה רק סכום מטויים שמרושים מדי שנה בשנה לבוא שמה, הציונים המאורגנים והמתיצבים בכאי כה החידים עבר כל ישראל, משמייעים קולם שאין מבוא לפתרון השאלה הזאת של יהודי המנות, אלא עם רשיון לבוא אל ארץ ישראל ואין מקום אחר בעולם עבורם. תושבי המנות מקבלים הדברים הללו ורוכם מסכימים על הפטرون הזה שהעומד לפניהם כפטרון היהודי עט ההוספה הציונית שהפטרון הזה הוא פתרון כללי להכל ישראל. הציונים המאורגנים דוחפים בכל האמצעים העומדים לרשותם את דרישתם ושאיפתם, ארץ ישראל, ארץ ישראל ע"פ עניהם, יהי' התרופה לכל מכאוב והגמה הסופית לכל בית ישראל.

שהוגרנים האמורים לא הספיקו להחנוקם ולשורוף, ובטים מהגנזרים הללו מתו גם אחר כלות המלחמה שאין גופם הרו' והנכזע יכול לסבול מכל אדם שהתחילה לבלו' בחפותן, וחלאים רבים ומשונים ר"ל ממשיכים וועושים את שלהם. רק אז אחרי כלות המלחמה הי' אפשר לראות את הזועה האימה וההשמדה שהשמידו האמורים הללו. מדיניות שלימוט באירועה נתרוקנו מכל ורע ישראל מיליון נשחטו ונחרגו על קידוש השם, בפולני' שבמדינה זאת היו חיים רוב בניין של נסות ישראל. ההשמדה הייתה כמעט גם הבתיים והרחובות של היהודים נהרסו והמקום שדה נחרש לאין זכר להם כלל. הקומץ הקטן הנשאר בחיים מיהודי אירופה, מאהלים במחנות שהמשלה של עמי נוצחי המלחמה הקימו עבורה, חלושים ונשברים, אחיםם בכל הארץ תבל נאנחים ובוכים מהם, כל אחד רוצה לעוזר להם, כל אחד רוצה ליתן להם, כל אחד רוצה שליקחו מהם, כל ראש לחלי וכל לבב דו.

יח

המחזה האימת השובהلب כל ישראל היתה חסירה כל הסבר וכל הגיון, חזן מן הציונים שידעו מה לעשות מכל זה והתחלו להשתמש ולהוליך את כל זה אלא הטעה היסודי של שאיפה הציונית. יהודים החיים המשתוגעים מרראה עיניהם השוכרים ולא מיין מקבלים قولם את ההסביר של התעמולת הציונית לאויסו. נוטף על התעמולת וההסבר הציוני הרי הנשארים מאהלים בהמנחות וווצים להסתדר חי בני אדם ואי אפשר להם לחזור להמדינות שהוציאו הגברים ממש, חוות מן הבאים ממדינת אונגרין שמספר מהם שבו למקום הקודם. הנשארים מהכים בהמנחות למצוא איזה מקום חדש במדינה חדשה לשכוחו מן העבר, לשכוחו מן הריגת בניהם וועליהם ששהמה נחטפו מאמם ונזרקו למסעות המוות נגד עיניהם ואין עוזר, וווצים לשכוח משכניהם הגויים שואו רעם ושבו, אין רוצים לשוב אל מקום שמקודם היה שם יהודים קרובייהם ומודיעיהם לאלפים ועכשו יהיו רק אחדים, אין רוצים עוד במקומות הללו שמעולם לא הי' טוביה יתרה בהם, ועכשו רקים ושותמים ומטיילים פחד עליהם. המדינות של נזחי גרמניה סגורים מהה כמעט וגס אריה"ב יש לה רק סכום מטויים שמרושים מדי שנה בשנה לבוא שמה, הציונים המאורגנים והמתיצבים בכאי כה החידים עבר כל ישראל, משמייעים קולם שאין מבוא לפתרון השאלה הזאת של יהודי המנות, אלא עם רשיון לבוא אל ארץ ישראל ואין מקום אחר בעולם עבורם. תושבי המנות מקבלים הדברים הללו ורוכם מסכימים על הפטرون הזה שהעומד לפניהם כפטרון היהודי עט ההוספה הציונית שהפטרון הזה הוא פתרון כללי להכל ישראל. הציונים המאורגנים דוחפים בכל האמצעים העומדים לרשותם את דרישתם ושאיפתם, ארץ ישראל, ארץ ישראל ע"פ עניהם, יהי' התרופה לכל מכאוב והגמה הסופית לכל בית ישראל.

יהודים המאוחלים בהמנחות נלהבים מתחילה מן הרצון הזה לנסוע לארץ ישראל

החליטו לחוץ את ארץ ישראל אל עם ישראל מפני שזאת הובטח לנו בתורה, שבעה אומות של ערבים התנגדו לנו בכל תוקפם שבעה אומות חזקות נלחמו בנו, ניסים גדולים הופיעו לנו והמעט ומתי מספר שלנו נצח עמים אשר סביבותינו, ניסים ונפלאות, ניסים מן השמים אשר לא יספרו מרב.

הצורך לחוץ על המאורעות הללו שעבורי, איינו אלא הצורך לברר את המשקנות של הציונים הדתיים הנבננים על הטילופים האלה, להראות כמה אמרת יש בכל העניין של ניסים ונפלאות הללו, המשמש להציג את הכפירה והטומאה הציונית כענין שמיימי השיך לעם קדוש, ולחירות על המדינה הציונית איזה בחינה של הבטחת תורה"ק שנתקיימה וכאייה ישועה לעם סגולה שבאה על ידה. נחוץ זאת בכל הנחיות כי הבירור זה אינו על דברים שב עבר אלא על הווה ועל העתיד, שכן הדתיים המסתויים אינו רוצה להבין שככל עניין הלאומיות מדינה הנכונה והטובה לכל הגוים שביעולם אינה שיכת ליתודים עם סגולת, ולמרות כל הצלחות המדומות הציוני הזה והיפך לכל עניינו ומהותינו, עכ"פ הוא רואה זאת בעבודות ובמצב שנגד עניינו שא"א להכחיש ולהחליף, הוא רואה כי היהודים בכלל אפילו החפשיים מרגשיים זאת, אבל בן גוריון וגם המה א"א להם להבין את זאת.

הטומאה הגדולה הזאת, האחורה בדברי חיים לבני ישראל בעניין זה של המצאת הניסים אין לנו מלחמה עם הציונים האחסרים כי מה אינם צריכים עוד להמחהה הזאת, התקופה של הסתה ליושבי בייחמ"ד ע"י הציונים, להניעם מן האמונה ולהעבירם על דעתם כבר עברה אצלם, הנה הציונים אינם עוסקים עוד בזה אין זאת נחוץ להם עוד. ההסתה לשארית ישראל שומרו תורה אל כפירה הציונית זה עסוק של הדתיים בלבד ובעיקר של הכנופי הקטנה הנקראת בשם אגדות ישראל. רוב ישראל לדאגינו הגדל אין עוד בגדיר זה שענני תורה ואמונה מחלת אצל שימושם והציונות תהיל צריכה להתלבש בלבוש וזה בכדי שישיכמו עליו, הלבוש של הניסים נזכר רק עבור המיעוט עבור יהודים שעודם בגדר שומר תורה, עבור לומדי תורה עבור בני היישבה, עבור המיעוט הקטן שעוני תורה ואמונה יקר אל לבם וכרייע אצלם, עבור שארית ישראל, זאת פועלות המציאות של ניסים ונפלאות המתולדים אל השגי הציונים, למען להחליף ולבלבל כל עניין הטומאה והכפירה והכחשה שינוי בצד אחד, ולהציג מעמדם של הכנופי האגדאות ורבניהם.

יט

אחד הסיבות העיקריות שהולכה אל היסודות המדינה הציונית, היה הנטה תפוי האmericאית ב, "וועידת החקירה" שביקורתם בכל המהנות שבאזור האmericאי-בריטי בגרמניה. היהודים שנשארו בסוף המלחמה לא רצו לחוץ אל המדינה שם נסחו אל ה证实ה ר"ל, ובערך מה וחמשים אלף יהודים שארית יהדות אירופה כולה, היו נמצאים במוחנות האmericאיות הבריטיות שבגרמניה הכבושה, ומשום כך הפקו

ההיפך הכניעה והשליטה הדכאו והמות שכ"כ עוד עומדת נגד עיניהם עם הפרטים שאי אפשר לפורתם ושא"א להשתחרר מהם.

בכל זאת מספר לא קטן של נסעים בחשיין מוחנות לאורה"ב ולקאנדה ולארצאות אחרות בעת שאפשר להם להשיג רישיונות וכן מספר קטן מתישים גם בגרמניה, הלחב הציוני מתקרר מעט. סכ"ס כל הציונות אינה אלא חיים אנושיים גויי, ובבחינה זו ווצים לנסוע לאורה"ב או לכל מקום שישנן הסיכויים להשתדר ולהתרנס באופן יותר גאות. הלאומיות הציונית אינה יסודית למרות כל התعمالה המוצלחת, בגין גוריון במחברתו על קורותיו היינו המתרפסמות בשנת תשכ"ח מתאונן "המלך כתאות" אינה מושרת ופועלת בקרב היהודים להניע אותם ממקום ולהביא אותם אל מדינתו, "הקבוץ גליות", המטרת העיקרית של הציונות אינה יוצאה לפועל. הכוח הציוני הזה אינו רוצה להבין שככל עניין הלאומיות מדינה הנכונה והטובה לכל הגוים שביעולם אינה שיכת ליתודים עם סגולת, ולמרות כל הצלחות המדומות הציוני הזה והיפך לכל עניינו ומהותינו, עכ"פ הוא רואה זאת בעבודות ובמצב שנגד עניינו שא"א להכחיש ולהחליף, הוא רואה כי היהודים בכלל אפילו החפשיים מרגשיים זאת,

הציונים לוקחים כה ומעיזים בפעולותיהם בכל פעם יותר, מפחדים ומאיימים באים של מוות אל תושבי המוחנות בגרמניה" לכל מי שיאמר נגד רצונם. הוועד החקיר של האנגלים והאמריקאים הדורשים ומקרים את המצב בהמוחנות שומעים רק "ארץ ישראל", "ארץ ישראל", וההורם נשאר שככל עם ישראל אין לו אלא עניין אחד בעולם, העניין החדש שנתחדש רק לפני ממשים שונים. כל עם ישראל אינו יודיע ולא שמעו כלל רק אותה הידיעה שהודיע להם הערצעל ונורודיין אין להם רצון עניין אחר, אלא זאת המטרת שהיא כבר היחידה עיקרית וראשית. נציגי ועד החקירה אנגלית אמריקאנית מחליטים לאחרי החקירה שמנקודת הראות היהודית אין להזכיר שום פרטורן להמצב שבמוחנות, אלא ההצעה שהציונים דורשים אותה, להרשות הכניטה לארץ ישראל של אותו המספר, שהציונות חתิด מזה הצד האחזרן של הכנה עבור מדינה יהודית, מביאים מסקנה שלכל הפחות למאה אלף יהודים ניתן להרשות הכניטה לארץ תيقף, בכדי לחסל המצב שא"א להם לפתור אותו באופן אחר.

ההכרח לחוץ בנסיבות על המהלך והשתלשלות של היסודות מדינה הציונית, אם כי קשה להציג כל הפרטים במלואם. הצורך זה ישנו לא מפני ערך של הדברים עצמם שאין שיכים למשם ישראל יקרא, אלא מפני השקיר הגדל שמספרם הциונים הדתיים על עניין זה של היסודות המדינה הציונית, ואין להרשות שקיבעו הדברים באותו הצורך לפני הדתיים להכשיר עמידתם, את ההסתה שמשמעותם והסילוק שמלפפים. המסתויים והמלפפים הללו הנקרים במסות שונות, כמו אגודה מורה וענפיים והגנרים אחרים, מספרים הסיפור זה בדור הגדה מה שארע באירועים רוחק ומוסתר, עניין פלאי ובבלתי הנאמר בלחשית, כל אומות העולם

ההשמדה למטרותיהם

סא

כשלאמריקה לא הייתה אימפריע ולא אומות אשר רצונם להשתחרר משליטון האמעריקאי, התביעה לעצמאות של מדינות אחרות לא היה מזיך לה אולי אף כי מועיל לה.

ההשמדה ההייטלעריסטי נודעה אחרי המלחמה עם הפרטיט האימיים, אשר הפלישה את מנותחו של כל איש ישר. התביעה הטבעית של ריחוק ושנאה של כל אחת מהאומות לעם ישראל הוא דבר בלתי משתנה, הריחוק של טומאה מהקדושה אי אפשר לעולם להתמעט. אבל ההשמדה הנוראה של 6 מיליון יהודים הסעירה את כל העולם הנארמאלי הכללי, מפני שמדה אכזרית כזו בلت' נכללה באותו הריחוק של האומות ליהודים, גם זאת היא האמת שמידת השנה שזאת כבר טבעית אין שוה אצל כל האומות, אלא ישנו גם חסידי אומות העולם בדרגות שונות, ובמרקם שונים הראו הרבה מאותה העולם חסד ליהודים. הציונות השתמשה בפל העוגנים הקדושים הגבוחים והרומיים שבועלם והפכוו הפל לתוכן כליהם שהבל יופנה אל מטרתם ושייפתח, גם ההתעוררות של אנשים רבים מאותה העולם להטיב עם ישראל אחרי הווועות הגדולות שימוש עבור הציונים במדת גדולה ומכרעת, בשביב לא-יהודי הרוי המובן, מדינה, עצמאות, חופש, היא המטרה הכי גדולה וחשובה ששואף כל עם לרכוש, ואם יש צורך לעשות מאותה לטובת היהודים הרי כי השאיפה הציונית להשיג מדינה אפילו קטנה, הוא הדבר הטבעי החשוב והכי גדול.

הנשיא טרומן כותב בזכרונו (עמוד 140) „גורלם של היהודים המעניינים מההייטלעריזם הי' עובי בעיה פרטית עמוקה מפני שתמיד התייחס מוגש מהטראגדיות של עם שהי' קרבנות של דיכוי בגל גוע וdot. יהודים נרדפו בפולין וברוסיה, בזירתה של הנהר ריין הוכנסו יהודים לגיטאות בימי הביניים, אבל האכזריות המאורגנת של הנאצים ברגמני' הי' איום ונורא יותר מכל הפשעים שככל התקופות. מצטט של הקרבנות שנשארו בחיים אחרי הרציחות של השגעון heiitelעריסטי בהיותה הבעיה של רגש העולם הנואר, וכשנהיה ל�性יא קבלתי על עצמי לעשות משהו עבור זה. אחת הפתורונות היהת: „בית לאומי לישראל“, פרעוזינט טרומן כותב להלן: „השאלה כי פלאטינא תהיה בית לאומי ליהודים היא הבטה מענגלאנד בשנות 1917, ההבטחה עוררה את התקווה של העם היהודי, הרגשתי כתעת שההבטחה זו זאת צריכת שתקומם.“

הדעה הכללית של היהודים ארצה היהת עסוקה כתעת לגמרי עם הדרישות הציוניות. הרחמנות של יהודים התעוררה בסערת הנפש שסחפה את הכל, פרטיה ההשמדה שברוא כל הלבנות אבל גם נוכחותם של היהודים הנמצאים במחנות לא נתנה מנוח לרוגשי הלב היהודי, העמידה הפומבית של היהודים באmericה, היהת בדעת אחת שלא לחשות עד שתפתח המצב של המהנות, וכਮובן שהפרטון היחיד הוא ציונות וארץ ישראל. הדעה הכללית של היהודים באmericה הוא דבר שאף נשיא אחד באmericה לא יוכל

היהודים של המהנות להיות בעיה אנגלי-אמריקאית במידה מסוימת, שפטרונה הי' צריך להיות על ידי הממשלה של אמריקה ובריטניה. הממשלה האמעריקאית הייתה יותר מוכרחת לחפש פתרון למצב היהודים בהמגנות, קול יהודות אמריקה לא שקטה כל עוד שהמצב הזה לא בא לפתרון, ועל הממשלה האמעריקאית הacrach להתחשב עם העמידה של יהודים הדרים שמת.

היהודים באmericה, כמו הרוב של היהודים בכל מקום, היו מושפעים מהציונים והציונות, החלוץ והדרישה היהת רק לא-ישראל, רק וזה הפתרון שכולם רוצים ואין שום מקום לפתרון אחר, אבל הממשלה האמעריקאית לא יכולה לבטל בביטחון את עמדת הממשלה הבריטית בוגע להגבלה العلي' לפלאטינא, שענגלאנד נאלצה לסدر בלחץ העربים, הממשלה האמעריקאית הייתה מוכרחת להתחשב גם עם זה. הנשיא רוזבולד מי שלא היה לו הוקהה רבה ליהודים בכל, בחשבו שהציונות והיהדות הוא דבר אחד לא היה לו הוקהה יתרה לשאייפות הציונים, הוא הבטיח בקיצור לפני מותו להמלך אבן-סוד ש הממשלה האמעריקאית לא תעשה שום דבר נגד האנטישערעס של העربים. מנקודת ראות זו הייתה גם הדעה של הסטייט-דיפארטמנט" שהמדיניות החוץ של אמריקה דורשת לקיים קשרים ידידות עם המדינות העבריות, והדרישות הציוניות אין כוות שיש לממשלה האמעריקאית להתחשב בהם.

מר טרומן שנבחר לפרעוזינט באופןו הומן שהתחילה הבעיה הפאלשטיינית לעמוד על הפרק, הי' לו בפרטית עמדה אחרת להבעיה הציונית, ידיו הטוב בייתר הי' היהודי בשם מר עדדי אקסבאן, והתעלתו למרום פסגת המדינה בוואשינגטון בכלל הי' מאוחד בדעת הדעםאקרטית שככל עם יש הזכות לקבוע את גורלו בעצמו ולא להיות מודכא מכח משעבד מן אחרים, זאת הייתה פועל יוצא של הכיבוש heiitelעריסטי על חלק הארץ של איראה, אחרי ההתעוררות הגדולה מהמלחמה העולמית, וגם אחרי התעמלות הרבתנית שניהלו ארצות המערב בזמן המלחמה דימוקרטיה הילוף של דיקטטورية והשתלטות heiitelעריסטי. זאת הביא גם את הנחיות בשעתו שטשערטשיל ורוזוולט יפרסמו את מסמך-האופש הדיעו תחת השם „הזהרת אטלנטיק.“

בוגע לענגלאנד, היהת להעתמולה بعد חופש ושוון תוצאות מרחיקות, כמעט כל האימפריע הבריטית מקצת העולם ועד קצחו החפוריה ע"י התביעה זו לחופש עצמאות, לעשרות אומות שהיו תחת ממשלה אנגלית להם בעצם הושמעה התעמלות הבריטית זו זאת עצמה. שורה חדשה לגמרי של מלכות נטיסטו, הקראת עצמאות הוועדה בכל מקום על סדר היום. הנשיא טרומן בהיותו עדין חדש בתוך ההודמנויות של מועצת עולמית קיבל את הרעיון של דימוקרטיה ברצינות מרובה, במיוודה

ההשמדה למטרותיהם

๓๕

המטרה שלהם, הם לא יצרו את המצב הם לא יצרו את התרגשות אלא השתמשו בהם. הנשיא טרומן כותב בזכרונו תיו (148): „הציונים היו אמנים בלי סבלנות והכיבו הרבה על המאמצים שלי לעוזר, הם דרשו יותר מהקלת העלי' לארץ ישראל, התביעה שלהם היהת שהממשלה האמריקאית תתמוך באופן רשמי את המטרה שלהם והוא מדינה יהודית בפאלאסטינה.“

נשיא טרומן כותב להלן:

„קבלתי תשובה מפרטמעיר אטלי ביום 5 אוקטובר שהפאראלימענט הבריטי לוקח בחשבון רצוני בעית היהודים שנשארו באירוע ומציע בפירוש לבונן ועידת אングלו-אמריקאית לשם קידרת הבעה כולה, הוועידה תהשוו גם על שאלת פאלאסטינה, אבל בעית היהודים ושאלת פאלאסטינה אין הכרח להחשב כענין אחד. הוועידה תעריך את מספרם של היהודים שאי אפשר להם לחזור לארצאות מולדתם ותחזור את האפשרות להקלת המצב ע"י הגירה למדיינות שונות מוחוץ לאיומה.“

הנשיא טרומן שלח תשובתו ע"י מיניסטער הפנים אדון בירענס, כי רצונו שהועידה תחילה בהקדם הכו אפשרות את עבודתה ולבוא אל מסקנות ממשיות, אבל „הנקודה המרכזית של עבודתה תהיה שאלת פאלאסטינה ולא רק כפרט בודד בין שאר פרטימים“. מיניסטער החוץ של ענגלנד מר בעוין בمعנה לחשובתו אמר שהממשלה הבריטית מאנונה שארצות אחרות הם יותר מסוגלים לפתח את בעית היהודים של המהנות ושהועידה תחזור על זה, הממשלה הבריטית מוכנה לעוזר לאפשר את ההגירה בכל האמצעים. כדי להוכיח כי ממשלה יהודית לאנדאן בקירה אצל מר בעוין, המנוח ר' אהרון גודמן ע"ה והרב פראנקפארט הרב הורביץ שליט"א, שר החוץ הבריטי הסביר להם כי מבלי להסתכל על מה שהציונים מפרסמים אותו בתור שונא ישראל הוא עושה הכל כדי להקל את מצבם של היהודים בהמנות. אולם, לעוזר להם אין בחירה שייה' דока בהגירה לארץ ישראל.

„אם 100 אלף יהודים צדיכים לנסוע לארץ ישראל למה ומדוע שיהיו דока אנשים צעירים בגיל הגיס שיחמו נגד הצבא הבריטי, יהודים זקנים גם הם יהודים, נשים וילדים הם גם יהודים... מה כבוד הרב הורביץ אומר? אם המדבר הוא בעזורה לייהודים מודיע רצונם של הציונים רק בגברים צעירים, אם לעוזר יהודים מודיע לא הגירה לאmerica, קנאנדא, אוסטרליה, וגם ענגלנד, הנסי אנטישמיות?“?

זה ה"י ביום שישי ערב ש"ק אחד, בעוין התנצל על שהוא מעכבר אותם יתר על

להתעלם מזו, בניו-יאرك היהודים מרכזים בלע"ה והם יש להם הכרעה בהבחירות של הפרעוזידענט עם 43 בוחרים בהבחירות האווריות מן ניו-יאرك סטייט. פעמים רבות מקרים 43 בוחרים אלה בהבחירות להנשיא שזכה 270 קולות באסיפות הבוחרים שעל ידם נתמנה הנשיא בארצות הברית.

להלן ליחסו פרשת המהנות לא בא רק מיהודים אלא גם שלטונות הצבאים של היבוש ברגני לחצה על הממשלה שיקץ הקץ על המנתונות שמתוגרים שם יותר ממאה אלף יהודים, וזה תופעה בלתי נורמלית ואין אפשר להח

תוחות היבוש האמריקאים באירועה תמכו בצענה בהעליה הבלתי ליגאלית לארץ ישראל ומסרו ליהודיים הציונים אנו. זה הוסכם בשעה שבן גוריון בא לבקש על זאת מן גענעראל איינזעהר שהי' או המפקד הראשי של צבא אmerica באירועה, וזאת היתה הסבה העיקרית אשר בן גוריון בשעתו נתן הוראה לנסיגת הצבא מסיני אחרי הנצחון על צבא העربים בשנת 1956. גענעראל איינזעהר שהי' או נשיא אריה"ב שלח מכתב לבן גוריון בו הזכיר לו שבעת נתינו את האניות לצורך העלי' הבלתי ליגאלית הבטיח לו בן גוריון שלא יעשה אף פעם משגה נגד רצונם של האמריקאים, בהגענה יתרה פקד תיכף בן גוריון על נסיגת הצבא מסיני כרצונו אמריקאי, למורת שענגלנד וצרפת שלחו שמה את הצבא הציוני.

הפטגמים של חופש, צדק, וodemocratie, שסיעו את הציונים להניא את נשיא טרומן להשתתף בחיפוש פתרון לבעית היהודים במחנות, הרגשים הללו היו באפשרות להתקטא בחיפוש המצב בכיוונים אחרים, חז' מצינוות וארץ ישראל. הממשלה הבריטית כל הזמן שאפשר ואפשר למצוא פתרון למצב היהודים בהמנות על ידי הגירה למדיינות שונות, אבל סיבות פוליטיות הכריעו אצל האמריקאים להעמיד את ארץ ישראל לפתרון העיקרי. אחריו המלחמה כשענגלנד נחלשה בהשפעה בעולם, החליטו האמריקאים שהגיע כבר הזמן שיש להקטין את האימפריע הבריטית ויתכנן גם להסלה. בכל מקום בעולם, מהוזע עד המורה הרחוק עד המORTH התיכון, חמקה אמריקה בדרישותם של כל העמים להשתחרר ממלחמות בענגלנד, בכל מקום השחתפה אמריקה ביחד עם רוסיה לחסל את הקאלאנזאציע הבריטית. אמריקה עזרה בכל הכוונות, מדיני, צבאי, וככללי, לתמוך בכל העמים שנתעוררו ע"י המלחמה לדריש עצמאות וחופש מן ענגלנד, הדחפה הבריטית במזרח הקרוב הייתה גדולה מאד, ובתגובהו של ענגלנד נגד המטרה הציונית להקים מדינה יהודית הופיעה ענגלנד בפני העربים בתור הידיד שלהם ולא כשולט על גבם, רוסיה ואmerica החליטו לחסל מצב זה.

אם גם הכל אי' נדחף כנראה מחריגש האנושי וששם איש לא אי' יכול לעמוד מן הצד למא שהתרחש בשוממות היגיינות באושוויז. הציונים ניצלו את זאת עברו

התקנית הבריטית לעזר יהודים לנסוע לארצאות אחרות השמיצו בטור שנותם ישראל ופשע נגד העם היהודי.

כדי להזכיר פרטם הלו ולהודיע מעט מן תוכן של השתלשלות התטיסות מדינה הציונית בלויטת התנאים המשונים שנתנו האפשרות לגשם מטרת הציונית הקימת נגד עינינו. העיקר מה שנוצע להדוחת החידית הנשארה, היא ההשתלשלות החיסול של התאנגורות להציגות מאת יהודים שמורי תורה. הציונים הדתיים גם מה השתרשו בצוותם ישראל לבבל הלב והמה בהזמנות זאת, האצת ישראלי להציג את ישראל מן המהנות בגרמניה ובחשאי לא ראות והיכר כללו בזה גם האצת ישראל ממחנות ההשמדה שוחר דמיוני בכדי לקבוע שהציגות והציגים מהם המגנים והמצילים, וכל הזתנגורות למטרתם וזה התאנגורות להצלת ישראל. איזה מאות אלפי מישראל שבאו לארץ ישראל ממש ארבעים שנה מה רק ניצולים, היהודים במילונים שבאו לארכות אחרות איןם באים בחשבון. נסעה בסכנה לארץ ישראל כהיום ולהיות שמה בסכנה בעט שעיל ידי זה תסיס מדינה הציונית, זאת היא ההצלה הדורשה אבל כל האפזרות להתיישב בארץות אחרות זאת תהי' חורבן ובגדיה. הדתים מלאו את הארץ עם „הצלת ישראל“, „אהבת ישראל“. האדרוריים אומרים על זה תורות ומגידים אמרים דרישות אהבת ישראל אהבת ישראל, מי שייעז לומר נגד הצלה ישראל בודאי הוא שונא ישראל ואסור לשמעו אליו. כה טעו וכה הטעו, כה בלבלו וכפה שקרו וכובו. המצב מסיע אותם כי לפי ברק חיזוני האומללים נודדים במחנות ללא עתיד מוכן לפניהם והציגנים עוסקים לתור לפניהם מנווה, וכי אפשר עוד לומר נגד הציונים והציגות? הניגוד הנחלש לכפירה המוחלטה של הציונות הנמצא עוד בלבם, נזום לפי שעה, הציונות מתפשטה בהיקף כולל וסובב בית ישראל כלו, הצעד וההכנה להחרובן, להתחוו ובוחו והשקייה בחום רבת.

הקמת המדינה הולך ומתפתחת תועידת החקירה האנגלו-אמריקאית המשיכת בעבודתה משך 5 חדשים מהתחילה יאנואר עד אפריל 46, מחת ההשפעה של האmericאים ותחת הרשות של הסוציאליסטים האנגליים שהיו המשתתפים בועידה זו, והוחלט פה אחד שיורשה להכנס לארץ ישראל בהקדים כדי אפשרי 100 אלף יהודים, אבל מה שנוצע ליתר השאיות הפליטיות של הציונים הצעיה חועידה:

- (1) שהיהודים לא ישתלו על הערבים וגם ערבים לא ישתלו על היהודים.
- (2) פאלאסטינא לא תהיה לא מדינה ערבית ולא מדינה יהודית.
- (3) השלטון המורטיע בארץ תהיה תחת הסוטה ביניואמית, לכבד את האינטערעס של

החותות שאליהן יש משמעות וויקה לפאלאסטינא.
להחלטה החיד-משמעות של כל הוועידה לחת הרשאה למאה אלף יהודים להיכנס לארץ, הימה דחיפה מהובדא שכל היהודים במחנות דרשו כאחד רק לארץ ישראל ולא לשום ארץ אחרת למרות שרבים חזרו אח"כ אפילו לגרמניה, אבל הוועידה

וזמן, סליחה „כבר מאוחר לשבת... אל תדאגו מזה אקרא מכונית ממשלתית שתבייא אתכם הבית בזמן“.

האמריקאים שמו את החdagת שפאלאסטינא תה' הפטרון העיקרי של היהודים הנודדים באירופה, הלחץ של הציונים הופעל שמאה אלף יהודים מוכרים לנסוע רק לארץ ישראל, והם צריכים להיות הגברים הציונים שרוק מהה באים בחובן. הציונים גיסו כל האמצעים את כל יהדות הרשות בעולם, את כל רגשי הרחמנות שהיהודים נתעورو בהם מהטראגדייה הנוראה שמצוין עבורה, אבל הרחמנות שלהם הופנה בכח התעולה אל הכיוון של הציונים. סטיפן וויאן ואבא הלל סילבר שתיהם ובניים-רפארים אבל בעניות של היהודים באמריקה הם מנהיגים יהודים גדולים. הביקו טעלגראם אל הנשיא האמריקאי „לא תחת את הדבר להסתוב ולדוחות עי' הממשלה הבריטית, 100 אלף יהודים מוכרים תיקף לקבל רשות ליכנס לפאלאסטינ, ארץ אחרת אין, ואין יכול לבוא בחובן“. טרומאן הסכים עם נקודה זו, לא רק בגין שהבחירה נשיא תלו לעמים בהכרעתם של קולות היהודים בניו-יורק, ולא רק בגין מدت היושר ושיטות הדעמארכטיה שהיבבו להטיב את מצבם של הסובלים, אלא יתכן גם בגין העובדא שהගירה מהמחנות אל ארץות אחרות הי מחיב את אמריקה להשרות סכם ידוע של מהגרים יהודים נוסף על הקוआטעה הרוגלה, ולזה לא הי' דעתו של הנשיא טרומאן מרווח מוא, הנΚודה הזאת הגישה העתוננות האנגלית הרבה פעמים, בעוין אמר בנואם אחד ביום 12 יוני 1946: „זה שהממשלה האמריקאית מעוניינת לעזר היהודים להכנס לפאלאסטינ הוא בגין האינטערעס של היהודים לא יכנס לארץ הארץ“.

הנשיא טרומאןאמין לא הי' לו הרצון להגיר אחר סופית המטרת הציונית העיקרית של הקמת מדינה יהודית בפאלאסטינ, הוא רשם בהדו"ח שלו: „אנו מעוניינים לעזור למגנ' השמי של היהודים הנדכים במחנות, אבל לא על המטרה הציונית של מדינה יהודית“. את העולם לא יקרת, תמייה גולי' להמטרה הציונית נגד העربים הי' נוטן את האפשרות לרוסיא לרכוש את הקירבה של העربים וזה לא יתכן.

ונגלאנד סרבה כל הזמן שתנתנו האפשרות להגיר לארצות אחרות, איזה תכנית פרטית הי' עומדת להתבצע והממשלה האמריקאית הייתה מסכימה לבסוף לה, אבל הציונים הריעשו ללא הפסק כי פאלאסטינ הוא הפטרון. והיהודים בניו-יורק לא היו מרווחים בפטרון אחר. כדי לצין, שבמשך כל שלוש שנים סבל של היהודים בהמננות הופעל לחץ של הציונים על היהודים הללו שלא יוכר ולא יפקד אף דרישת אחת של יותר כניסה למספר יהודים איזה שהוא בארה"ק, הציונים בעצם עשו טירור נורא נגד כל יהודי שאמור בגלי שרצו נסוע לארץ חוץ מפאלאסטינ. את

„שכח“ להזכיר את הגדור העברי, כשהעירו לו על זה, „נון“ גענעראל אלכסאנדרער שהי' המפקד הראשי שלהם.

אבל אם כי לא היה להגדור העברי השיבות בהמלחתה הי' לה חשיבות עליונה בהמלחתה של המדינה הציונית. סוכ"ס הגדור העברי הי' חלק של הצבא הבריטי, החילימ, הקצינים, כל העונינים המסובכים, וידיעות מדע, הדורש לצבא מאדערני, לימדו הבריטים את הבחרים מהקיבוצים, הגדור העברי הי' היסוד של כל הנזחות שהי' להציגים על העربים וגם על הבריטים עצמם. בשעה שהמששות של אמריקה ובריטניה התווכחו ביניהן על מדיניות העתידי של פאלאסטינה, התחליו פצצות להתקוף בתל-אביב ובכל מקום שבו היה אפשר להתקיף חילים בריטיים, פלמ"ח ואצ"ל פעלו בכל מקום בהתרחות ביניהן מי שעושה יותרומי שעושה בזורה יותר גוראה. פלמ"ח מיטב הכה של ה„הגנה“ היה ארגון טירוריסטי הרשמי למחזה של הסוכנות היהודית, אצל היה ארגון טירוריסטי בלתי ליגאלית ובבלתי מוגבלת של המפלגה הריבונותית, גם איזה אירוגון קטן לא ריסון לגמרי בשם לח"י ארגון של סטודנטים. כל שלשת הקבוצות הללו ניצלו את הלימודים שקבעו בהגדור העברי למטרת פעולות הטירור שלהם, פלמ"ח ביצה פועלות כדיינות צבאי מעולה ביותר, מאורגן טוב, מוחנן היטב, ביעילות הטובה ביותר.

ההדריכת והלימודים שננתנו הבריטים להגדור העברי ואשר לאחר זמן נוצל זה לשם מלחמה נגד הבריטים בעצם בפועל טירור מעוניינים, דבר זה חור פעם ובכמה מדיניות ובמיוחד בהודו. ענגלאנד ארגנה ואמיצה את צבא ההודי כדי להלחם נגד יאנן במצב המלחמה המורפל, אבל התודים ניצלו אח"כ את הידיעות הצבאיות לשחרר עצם מהשלטון הבריטי, כך זה היה בורמא ובצ'ילאן וגם בהישובים האפריקניים.

החולץ הפוליטי, התעומלה המסועפת, פועלות טירור מאורגנים ופראים, דברים הללו לא נתיחדו אל הציונים בלבד. אחרי המלחמה קבלו יותר ממאה אומות את עצמאותם, וכל אחת השתמשה באמצעות אלה כל אחת באופן היחיד שלה לפי התנאים המקומיים, לפי המצב הפוליטי של האומות האלה. הציונים לא חידשו דבר רק העתיקו מדריכן של האומות האלה, הפעולות של הציונים היו אותן הפעולות של כל העמים העמים, האמצעים היו אותן האמצעים וגם המטרה הייתה אותה מטרתם של כל העמים האזרחים, היה זה את היסוד והמסקנה של תוכן עניין הציונות שאין כל חילוק בין עם ישראלי ובין אומות העולם. ענגלאנד לא היה יכול לחתם בחשבון רק החשבון הפוליטי היא צריכה גם להתחשב עם אופן המעשי, האמצעים המיוודים שהיתה מוכrichtה להשתמש בהן הי' נשמע מהן הך חזק בכל העולם מפני העתוננים שהיו משוחדים מן הציונים והציונות, וגם מפני הך ההשמדה ההיילעריסטייה שהיה עוד כ"כ חוקקה בוכרון. הציונים קבלו עוד יותר הערכה מן הפירטום שהאנגלים מכים

שהתייצה להוזמתם לא הי' יכולה להתעלם מדרישה זו ולהציג עבורים מקומות אחרים נגד הרצון של המונחים, זה הי' התישג כי גדול של הציונים מהטירור והתעלמות שלהם.

הנשיא טרומן הוודי מפיק שאמעריקא מוכנת לעזור לבצע את החלטות של הוועידה, התביעות עם היהודים ועם העربים יתקיימו תיכף, הממשלה הבריטית הצביעה על הקושים הקשורים בהז, העربים יכולים כאחד התנגדו להחלטות האלה, הממשלה הבריטית תובעה שם הממשלה האמריקאית רוזה באמת שמאה אלף יהודים יורשו לעלות לארץ מוכרת הממשלה האמריקאית להשתתק בעוראה כלכלית ובוקר בעוראה צבאית להגים את זה, הנשיא טרומן כותב בוכרונוטוי, ראייתי שייהי קשה להציג עיטה של משה מהבריטים. אבל למרות שדעת הקהל באמריקה תבע מעשים לא היינו מוכנים לקבל על עצמינו אחריות שייהי קשור בפעולות צבאות.

הסטייט-דපרטמנט וגמ המפקדה הכללית הי' נגד קבלת התביעות כאלה. הנשיא טרומן כינן ועידה מייצגת שתוון בתמידות על שאלת פאלאסטין, הממשלה הבריטית חינה תובייר פרט ש כל הקושים הכרוכים בזעה זו, ועידה פארלענטית בריטית שביבה את הצעות של ועידת החוקה, צינית כי אין אפשרות להוציא לפועל את ההחלטה להרשות כנסיהם של מאה אלף יהודים עד שייהי פתרון סופי לכל הבעיות הפאלאסטינית מפני שהאגירה הוא רק אחת מהקשיים ויש למצוא פתרון לכל הבעיה, הנשיא טרומן כותב: חזרתי על הדברים אל פרעומיר אטלי פעם נוספת שהאנטרכטוס העיקרי שלו הוא להקל סבל אנושי רציתי לעזר עם להם הרצון לנטווע לשם, הממשלה הבריטית לקחה בחשבון את התוצאות הפוליטיות מהගירה הזאת ולא יכול להסכים לה.

בזמן המלחמה כשהמלחמה הקיפה גם את המורה התקיכון בהתקפות על האיטלקים בלבויע כשהגרנים לחמו יד ביד עם האיטלקים נגד אנגליה בשערי מצרים, הציינו תמיד שהיהודים יעורו בהתקפות ושהממשלה הבריטית תרצה להם להקים גדור עברי. פרעומיר טשרטשל שטיי ידיד וחיק של הציונים לא הסכים לזה, טשרטשל כותב בוכרונוטוי: „היא“ אפשר לי להציג צבא מיהודים בחל-אביב בקהלות לא רצית אל, שהם ילחמו עם הנשק הזה נגד העربים או נגד האנגלים“. הציונים לחזו שוב ולבסוף הוקם הגדור העברי אבל לא הי' כבר החזיות בשערי מצרים אלא הוותק כבר לאיטליה. הגדור העברי לא השתק כמעט בהמלחמה אף פעם, הם היו מספר מועט בלבד כמה אלפיים, לא הי' צורך להעור מהם, הם לא היו נחוצים, גענעראל אלכסאנדרער שהי' המפקד של הדיוויזיון השמנית שאליה סופחה הגדור העברי, נתן תודה אחרי המלחמה לכל האומות שהשתתפו בהדיוויזיון השמנית, הוא

מדעת הקהל העולמי, בغالל העותונות בכל העולם שחתה תחת ההשמדה הציונית, מכמה אופנים. ענגלאנד החלטה למסור את הבעיה אל האו"ם ובזה להסיר את האתירות מעלה גבה ולא להשאר בענייני העربים כשותא ואובייב, אהדות העולם הערבי הייתה נוכחאה עבורה ענגלאנד אבל הבעיה המסתובכת של פאלאסטיין לא הייתה ביכולת מפניהם הבטחות שנוגנה הן להערבים והן להציינים מאו הצהרת באפלור עד היום הזה. ועידה מיוחדת נסודה ע"י האו"ם (אג.ע.ס.ק.א.פ.) אשר הסדרה רק תוכנית החלוקה, הממשלה הבריטית הודיעה כי ביום 15 במאי תשתים האתירות שלה בתוך מאנדאט על הארץ.

הציונים הפעילו לחץ גדול בכל מקום שתוכנית החלוקה זו תתקבל כהחלטה מן האו"ם גם עם כמה פרטימ ושיינויים לטובה מטרתם. הנשיא טרומן כותב בזוכרנותיו: „לא רציתי לקבל לריאון את חיים וייצמן אבל הלחץ על הבית הלבן לא הורפה, לא לחות שהבריטים יתמכו בהערבים, לא לחת שעربים יתחקו, לשלווח סיוע אמריקאי צבאי וכדומה. הידיד שלי עדיע יעקבسان בא אליו ובקש מנגני שאקבל ראיון עם חיים וייצמן. עדיע הי' הידיד הטוב ביותר שלי, המשך שלושים שנה שעבורו לא הי' בינוינו שום ביטוי חרף, ממשך כל ימי חייו בוואשינגטן לא הטירה אותו אף פעם בעניין פרטיז שלו. ביום 30 במארכ' בא אל הבית הלבן, תמיד רציתי להתרועע אותו, הי' לי רשות חיים ביותר אלו, הוא אמר לי תיכף שהפעם ברצונו לשוחחathi עלי על פאלאסטיין, ביקשתי אותו שייעוב את זה עבורי האו"ם. אבל עדיע עמד על דעתו ואמר הלאה: חיים וייצמן הוא היהודי הכי גדול בעולם, אולי הגדול שייה' איזה פעם בעולם, הוא הגיע מරחך של אלפי מיליון כדי לראותה, הוא איש חולת, הוא איש גדול ביותר שאינו מעריך, והוא אין אתה רוצה לראותו? אני מבקש ממה, זה לא מתאים עבורי.“

„אחרי שידע עזב את הבית הלבן צויתי שיביאו את חיים וייצמן דרך הכניסה המזרחית לגמרי בסוד, בלתי רשמית. דברתי אותו בערך של שעה אחת, הוא דבר על הנחיצות החשובה של הקמת מדינה יהודית, וכמה חשוב הוא לעתיד המדינה שהנגב ויכל בין גבולותיה. הלחץ של הציונים נעשה כל פעם יותר, ופקדתי שאיוו בראיות יותר נציג של התנועה הציונית. קיבלתי מכתב מהיים וייצמן כמה ימים אחרי הפגישת השהי' לנו, „אדוני נשיא הנכבד, בשעה הגורלית הנני מבקש להודיעו שנוצעתי לשימוש מקרים בעלי מוסמכים בדברים שיכולים לגרום חזק להמטרה (הציונית), מדברים בוואשינגטן שהגענו מפעלים אמצעי לחץ שונים על כמה מן הממשלה של המדינות חברי האו"ם שיצבינו לטובה התוכנית. באפשרות להודיעו שהי' לנו רק קשר מוגבל עם

והורגים אונשים חפים מפשע ולא גותנים מקום מנוחה ליהודים המודכנים, העתונאות האמריקאית מצאה מכל הפרטים האלה חדשות לעשות מטעמים עבר קוראים ופירסמו את זה יומם. אולם הממשלה האמריקאית הבינה את עמדת הממשלה הבריטית עם האמצעים החמורים שנאלצה לנ��וט בהם, הנשיא טרומן כותב:

„השתדלויות שלי למען היתר כניסה ליהודים היו מתקבלות אצל ענגלאנד ביותר תשומת לב אל מללא פעולות הטירור שהובגו כל פעם בפאלאטינה, גשרים התמוטטו, בתים התפוצצו, קצינים בריטיים נהבו, וכמה מהם נהרגו ברחובות, הפארלמנט הבריטי החליט לנ��וט באמצעות דרישים. קבלתי ידיעה על זה בשליחות מיוחדת ממר אטלי ביום 28 ביוני.“

אנגליה הותקפה כל פעם יותר מדעת הקהל העולמית וגם מפעולות הטירור שנתרבו כל פעם, שלוחים של הממשלה האמריקאית הגיעו לאנגלנד לעבד שם תוכנית למצוא פתרון ל拯צם והממשלה הבריטית נאלצת להצעץ משחו, ואו הועלחה התוכנית שהי' מציע לארד פיל בשנת 1938 שחקן קטן מהארץ נתן להציינים במידה מסוימת של אטאנאמיע, וכעת חידשו שוב את התוכנית זהה בשינויים קלים. חלק קטן ניתן להציינים והשאר להערבים, אבל שלטון ביינלאומי היה על ירושלים וביתם לחם עם הנגב, בזאת הי' בדעת ענגלאנד לפצוץ את העARBים וגם במידה מה את הציונים ודעת הקהל האמריקאי. העARBים לא רצו להסכים לשום יותר להציינים, עמדו נגד זה בכל כוחותם בשולחן-העגול בינואר 1947, החזיקו באחת: פאלאסטינה היא ארץ ערבית וכך היא צריכה להשתה.

גם הציונים לא הסכימו לזו, הציונים קבלו היוזק בזאת שראו שמתיחסים בדרישותיהם והממשלה האמריקאית נאלצת יותר ויתור להשתתף בעניינים וגם מזה שדעת הקהל היהודי מחייב לגורמי עם שאיפותיהם. כספים מוזרמים במספרים אטאנאמאים עבור המטרה שלהם, העולם הגדול מדבר מהם, העותנים כותבים אודותם, הם הציונים הוועדו על סדר היום בכל מקום. אבל עוד דבר הי' מביא תועלת אולי גם החלטתי, רוסיה היתה בכל מקום פועלת כדי להסל את ההשמדה הבריטית ובמיוחד במזרחה התיכון. כל מאבק נגד ענגלאנד מאיזה מקום שיבוא הי' לזה אינטערעס רוסי, וגם המאבק הציוני נגד ענגלאנד הי' עבורי רוסיא חוליה נוספת בتوزה הרשרת של שבירת הכח הבריטי ולהשפת משימות הצבאית בכל מה דאפשר. בעת ובונה אחת שאmerica עוזרה להציינים בלחץ פוליטי ובכונעה גם באניות עבורי העליה הבלתי ליגאלית, עוזרה אمنם רוסיא בנסוך עבורי פלמ"ח וגם עבורי אצ"ל, טשעטלאוואקייע הייתה המסתפקת העיקרית בהסכםתה של מסקואה. ובמשך של 2 שנים אחרי המלחמה אימנו הציונים זווינו את כוחותיהם בסיוון רוסי, והן לצרכי הטירור ההולך ומתרגדל והן לצרכי הצבא החולך ומסתדר בהצענו.

ענגלאנד לא מצאה הסכמה לא מהציונים ולא מהערבים ולא מהאמריקאים וגם לא

המהפכה

כ

אין זאת עניין של תורה להיטפל עם הפרטם של תקומה מדינה הציונית שאינה מעוניינת אלא מבחינת הניגוד לה, ההכרח להזדקק לכל זה היא בעיקר מפני הסילוף שהדתיים מסלפים והשקר שמשקרים בכדי להציג הקמת המדינה הציונית באוטן הצבאים הנוחרים להסתתרם, שבזה מיסתירים את כל בית ישראל. לא בלבד זאת של הכהשה בכל עיקרי האמונה אלא גם דברים הנגלים והונודעים לאיסור חמור עברו עליהםם הציונים בהקמת מדינתם והדתיים מבלבלים ומחפים גם על זה. הציונים אין צריכים לתרוץם של הדתיים כי מהם כבר עברו על כל עבריות שבתורה, ועוד איזה עבירות נספota בלתי מכיריע לכך או לכואן, אבל אצל יהודים שומרו תורה בעת שנשאלה השאלה הלא ישנן איסורים חמורים מאד, שבועות שהשביע הקב"ה את ישראל שלא יمرדו באומות ושלא יעלו בחומה ואיך אפשר ליהודי שומר תורה להסכים עם היישג המדינה הציונית ולשםו עמהם ולהגרר אחריהם, איך אפשר לבב לאות כי הכפירה הכללית והעומקה הציונית הזאת מתבלטת גם במעשים האסורים לנו באיסורים חמורים?. הדתיים וביעיר האוגודאים הציונים החדשם פרסמו צייר אשר על הישיג המדינה, האומות המאוחדות נתקבצו יחד ונחננו לנו ארץ ישראל, هي ואית נס גמור ואות מן השמים, נחמה עבורם ודמעות של ששה מיליון יהודים שנרצחו ע"י הגורמים ימ"ש, היושעה הגדולה הזאת השגנו עם ניסים ונפלאות נגנות ובודאי בעת שכל האומות הסכימו על זה והמדינה ניתנה לנו ונתקבשנו מכך לקבלה לא הי לנו עצה אחרת, אין זאת נוגע לעניין מרד באומות כיוון שלא hei כאן מרידה אלא מתחנה, לא hei כאן כח אלא נס, אין כאן ציונות אלא ישועה והצלחה לשארית ישראל.

הי"ז זאת אפשר לשמעו וגם אולי להתפתות שהקמת המדינה הציונית היתה נס ופלא ונחמה, hei גם אפשר ר"ל להכיל שעל זה קוינו אלףים שנה כמו שמספרה בעותנונים של האוגודאים והמורים למייניהם, hei גם אפשר להבין את התמיימי דרך שנמשכו אחרי הדברים המצללים הללו ונתקבלו ונתפרקו על יזם. אבל באותה שעה של ישועה והנחמה הזאת נעשית גם ישועה ונחמה לעם אחרים, באותו שנים נתקומו לא פחות מן חמשים ושתיים מדינות שונות. וכי גודלה היא מדינה הציונית מן הקמת בורמא הוודו וצ'ילאן? וכי גודלה היא מדינה הציונית מן גא奔 גאהאנא וגאמביא? או וכי לחמו הציונים נגד ממשלה בריטניה יותרמן קעניא

אחדים מהמשלחות ורצוין רק להבהיר להם את העניין ואף פעם לא הلقנו יותר מהגבול החוקי והדריכים המוגבלים, כדי להסביר את עניינו.

הנשיא טרומן מוסיף,, אמונם מרבה הצער לא hei וויאצאן ביכולת לפחק שיש רק אפשרות במינדרות פאלו שלאראיינו אף פעם, לא רק אצל האו"ם אלא גם על חבות הלבן החיוו בלחין ובטעולח ללא הפק, באופןם פוליטיים ובהפחודות פוליטיות, וגם באופןם אחרים, היויתי מזועז ובכעס, מההצעות שהמשירו גם עלי". אבל לא רק אמריקה אלא גם רוסיה עם המדיניות שלה אז לגרש את אנגלאנד בכל מקום אפשרי, היה שימוש עבור הציינים כדי להשיג את המדינה שלהם. רוסיה ביחס עם המדינות הנגררות אחרי תמכוכו בתכנית החלוקה, אחרים כמו קאנאדא ואוסטרליה נתנו את תמיכתם בגל רצונם לפתח את הבעה של המחנות לפי הפתרון של התעמולה הציונית, הציונים ניצלו את כל האמצעים הכספיים והבלתי-כספיים, הם ניצלו את האסון היהודי, צורת של היהודים hei תמיד הסחר שלהם וכעת בהיתה להעשרות שלהם, אוצר שלהם והישג שלהם, הציונים נהנו גם מכל התנאים המשווים שתחרשו בעולם בהתקופה שלאחרי המלחמה.

טרירור לא בלבד נגד אנגלאנד אלא נגד היהודים ג"כ, גוסט, טירור נגד היהודים בהחנות, נגד היהודים בעולם, ונגד כל אלה שלא הלו בטלם אחד עמהם. סכומי כסף עצומים עומדים לרשותם וממשמשים בוזה לכל מה שאפשר להשיג על ידי זה, פעולות הטירור מתרבים יום יום בארץ ישראל, הבריטים מומטרים ביריות, מופצצים, ועומדים תחת איזם מתמיד. הציונים מקבלים כל פעם חזוק ברוח מהעובדא שנעשה שיחיה בפי כל, איזה צעד דראסטי שממשלה המאנדא נוקתת נגד פעולות טירור רגילים, מושמץ מהעתוניות בעולם והציונים מיחסים על זה השנה ישראל. הטירור והמרידה הופכים להיות סדר היום של הציונים ללא הפרעה, אנגלאנד נאלצת לחסל את המאנדא שלא זה שיאין לה יותר שום תועלת ממנה, המדיניות של רוסיה ואמריקה מנצלים את המרידה באומות ותונעת המעפילים במחירות יקרים של דם יהודים רב למטרותיהם, תוכנית החלוקה מתבצעת למורות ההתנגדות החזקה של העברים. מדינת ישראל מקבלת הכרה מאמריקה וגס, רוסיה בגל מדיניות של מטרות ירודות, למורות זאת שכחים הפויה המדיניות הרוista לכוון הפור, אז היה צורך השעה אחרת לגורמי,

קפריסין וגיאנה? ומדוע התנהמו באותה הנחמה גם לוב, לעטשאטה, מאדגאסטר, אלג'יר וסוריה. הכל שוננים היו הפטצות של הציינים שנורקו על האנגלים מן הפטצות של אינדיא-סונגס שנורקו על הטריטוריות, או הכל שונה היא המידנית הציונית מן זו של קאנגה ונידוזירה. אמנם התעוללה הציונית השתמשה בעניינים אשר הם מיוחדים לעם ישראל בלבד, השתמשו עם שנותה ישראל שכן עם אחר דוגמתה, השתמשו בהשמדה הנוראה ר"ל שלא קרה זאת לשום אומה ולשון, השתמשו עם דם ודמעה הנשפך כמים, השתמשו באמצעותם ענקים סכומים שלא חלמו עליהם למען השיג מטרתם, אבל אופן ההישג עצמו שונה אינו שונה מן ההישג של מדינה עצמאית שהשיגו עשרה עממים אחרים, והמטרה הציונית אינה נבדלת מן המטרה והתכלית של כל הגוים הנמצאים בעולם.

ישנו רק הבדל גודל ועצום סופי ועיקרי. בזמנם שמדינה עצמאית עולמית וחירותו לאומי זה הישג גדול עבור עמים אחרים, לנו לעומת ישראל וזה ירידה והשפלת תפליטות, להיות חבר אל האו"ם ולהיות נמנה בשווון בין גויי העולם והtupleות כל אומה ולשון, לנו לעומת ישראל זה ביטול וחפה, להציג כה צבאי עצום ולבתו עליו בתגונת גבולי המדינה זה דבר נכון ונארמאלי לכל עמי העולם, לנו זה ערעור יסודי, מדינה טבعت ארצית עם מדעת ואוניברסיטים והוא השאייה לכל עמי העולם. לנו לעומת ישראל זה מפואר ואפוא גדול. החלק והנחה של ישראל עם קדוש זה ובינו לבין גמור להחلك והנחה שהשיגו הציינים עם הקמת מדינתם. המדינה הציונית והיסודה והמחשה שבענין זה הוא חילוף חכלי מון עם קדוש אל זה להיות עם בתוך שאר העמים ומדינה בתוכן שאר המדינות, זאת קביעה הcpfira ר"ל בכל האמונה של שכיר וונש, בಗלות וגאותה באופן אקלטי בביות המשיח וגולה העתידה, בכל העקרונות וביסודות. בזמן שמדינה עצמאית של גאהנא גאמביא גיאנה ובורמה נcona לפני העמים השוניים שביהם, מדינת ישראל עם חילוף המהות והתחששות גמורה בכל יסודי הדת.

עם הקמת המדינה הציונית והתחששות שאיפה הציונית בפועל, התחליל המעביר מן כל ישראל אל הציונות בצדדים עצומים, גם עברו אותן החדרים שומר תורה ומצוות שנתחו למיעוט קטן ע"י החשמדה הנוראה ר"ל שאarity רוב בניין של כנסת ישראל שהיה מרכזם במדיניות אירופה המורחת. אלה שמתהילה רק נמשכuro אהרי הציונים הודות להתנאים המשוניים שררו לאחרי המלחמה ביחד עם החלץ והדחק ששבבו את הנשארים בחיים שיריד מושל, התחליל לאט לאט לחוץ בתירועים את הספקות שפעמו עוד בלבם על כל העניין החילוץ היסודי הזה. האגודאים לקחו חלק גדול בהsplitת התירועים בבלבול וטישוטש מה ועקרית קדושות האמונה הפושטה מלבד ישראל הנשארים. חלק מן ראשי האגודה מפולני ניצולו ועלן לארץ ישראל, יצחק מאיר לעזון ואיזה לבלים אגודאים התחללו לפועל פועלם עברו אחדו קטן של

המשתייכים לאגודה מלפנים בפולני שעלו לארץ ישראל, או גרו במדינות אחרות. הפעולה הזאת שפלו לא הייתה אלא להקשר ולחרץ הציונות ולקרב הcpfira הזאת לבן של ישראל. ללא הסתה לציונות לא היה לפניו לעזון מה לעשות, הם בעצם נתהפו לציונים גולים ומשוכנים, ומשכו אחרים עם.

בתקופה זו בעת שהעולם כולו נתעטף בהענין של מדינה לישראל, בעת שכל היהודים בעולם כולו מדברים יום יומיות ממעשיה הציוניים, מהישג הציוניים, גם העתונים העולמיים מדברים מהם ומספרים פעולותיהם, קשה הי' לאנשים פשוטים לעמוד ממרחך ולבל להתפעל מכל הרושם הזה המלא את האופק ופועם על רגשות לב אדם, ואין להתפעל שהאגודאים ג"כ הלו בדרכם זהה שהוא כבר הדרך שמהלכים בו רוב רובם של ישראל, אבל כן גרמו סיבות אחרות מכירויות שגרמו התמסרות האגודאים באופן פועל אל עניין הציוני, ופעולתם זאת גרם במישרים לכך את הנשאר בישראל. בזמנם שכיל ישראל מעוסקים בהציונות במחשבה בלבד, בזמנם שאלה הנושא שמהמן מהchnerות שבגרמניה בכדי למצוא מקום בלבד, בזמנם שהגנותם ממון להציונים הוא בכדי לתמוך בהם בלבד, ראש האגודה יצחק מאיר לעזון וקובצת האנשים אשר עמו, כל חייהם וכל מעמדם כבר תלוי בהציונים והציונות, מהם הם לוקחים מחייהם, מהם מהציונים הם יורשים עמידתם הציורית, מהם מהם משיגים את כבודם, וכל זה לא בדרך ארעי אלא בתמידיות יום יום ואין להם להאגדאים שום מקור אחר מאשר שימלא את מקור זהה שכבר כ"כ משועבדים אליו.

בנגע ליהדות החרדית לאחר המלחמה לא נשאר רק חורבן. היהודים שחיו במדינות מעבר לים מתי מספר מהם היו שומרו תורה, וגם האחדים הללו נחטטו לאט בהמשך הזמן ואלו שנשארו לא היה אפשר לדבר אליהם אחרית מן המוסכם ומפורסם בהעולם הרחוב שם חיים בו. יצחק מאיר לעזון ותלביריים אשר עמו, לא מצאו דברים לדבר בהם אלא מה שהציונים מדברים בסם והשומעים רוצים בהם. המעביר אל הציונות שהתחילה גם מוקדם להמלחמה והחשמדה נתגלה כתה בתוקף ועוון, נתהווה דבר פשט ומקובל לאו היסוט ולא כל ספק בו. האגודה בירושלים אם כי התנאים המקומיים לא נשתו במדה ניכרת, אבל כן הcalcination היהת גם שמה מן הבלבול המחשובי שפועל שם אולי גם ביותר לקבל את ההתמכות לתוכן הציונות במיזוג עצמי ותכליתי. בירושלים האoir נתמלא מפעולה הציונית, ההישגים הציוניים המה ישווים גם להם, המלחמה נגד האנגלים מתנהלת נגד עיניהם, המדינה הציונית הוקמה גם להם. להחאים אשר הם חיים וגם להמוקם אשר דרים בו, וא"א להם להתפרק מן המזciות הזאת.

האנשיים בירושלים וגם אלה שבאו מפולני קתנים מהה בערכם ושווים בצדם את החדשות המתרפסמות יום יום, קשה לפניהם להבליג על רצון לבם בעת שהציונים נותנים להם איזה פירורים מכבודם, משה בלו ע"ה נסע מירושלים ללונדון להשתתף באסיפות סביב "שולחן-העגול" שהזמנית ממשלה בריטאנית, מר אהרון גודמן ע"ה פעל

מן יהדות החרדית העומדת בקדושתה ובצביונה האמיתית, כל עוד לא היהת הכפירה הציונית מושלת כללית על כל ישראל, החלק הזה העומד בפני עצמו המובל ותבלתי נכנע כי לו האפשרות ליצור גדוות וגם לעזר או אפילו להפרק מההalk הוה הולך וכוכש כנסת ישראל כוללה, הדור הצעיר הנולד אחורי הארות והחמדת שלא ראו התנאים המשוגנים שגרמו את בלבול הדעות ומהפכת רגשי הלב, השכרון והחולשה שננתנו מקום להקסם הציוני להכניע את כל ניגוד ולהמשך ולהתבטל אליו, הדור החדש שעליו לא שלטו אותו התנאים והסיבות הי' גמיש אחורי החלק הזה של יהדות האמיתית והמקורית בעת שהי' אפשר למצוא אותם בתור גוש מובל. קדושת ישראל והאמונה הנובעת ממקור הגבוח מעל גבוח הי' עושים את שלהם, המועטים הי' מתרבים הchlשים היו מתאימים, ובמהשך זמן קצר הי' אפשר להתנער מן העפר הזה, להתלבש מכתם הללו, להתלבש מחדש בגדי תפארת אמיתות נצחית ישראל.

אבל גם זהאמת, האמת מצד סדר העולם שסדר הש"ית את עולמו בעת הביראה כי על הכל יש בהירה לבוחר בטוב או ר"ל בהיפוך, והסדר הזה מתנהג כל ימי עולם עד שיגיעו הימים שאין בהם חפץ, שהחפץ לא ימושל ולא יכريع בימים המעודדים של ימות המשיח ותחיית המתים, שאין בהם עוד עבודה אלא קיבול שכר בלבד. מצד הבחרה הלא אפשר לבוחר בטוב וגם ברע, מצד הבחירה גורמים דעתות המבלבלים תנאים המפריעים ורצונות המושכים, לעזוב את האמת והקדושה ולילך בדרך זחתה העולם וחותם לבبشر. קדושת ישראל וזה הכהנה הקבוע בתולדה לזרע יעקב, אבל הכהנה הזאת באפשר למונעה לפועל ובמרקם גם לבטהה ר"ל. הכהנופיה הקטנה הנקרת אגדות ישראל מספיקה הבלבולים הנזרכים לבבל בהם את שרירת הנשארה בכח השטן המתלבש בהם, הרבו אנשי הללו להפרק את כל הניגוד לרוץ, מלאו האoir בשקר ומרמה המשיכו בשקרים ובלהטיהם חן של יופי על כפירה וטמא, פעלו את פעולתם בכח ובתדיות, למען למונע האפשרות להתחשב ולהתישב בתוך כל המהומה הסוערת באה"ק עם מדינה הציונית, התופעה החדשה המפתיעה המגענת את הבניין והיסודות והמקפת את כל בית ישראל.

העניין של כנסת ישראל הוא שمرة ה תורה והמצוות על יסודות האמונה והקדושה המפורשים בתורה ובഴ"ל ורבותינו מאורי עולם, חז' מזה אין כלום. האיות הזה הוא העיקר והכל ואינו תליי בכמות כל. הלא עשרה השבעות רובם של ישראל הילכו להם למקום שאין אנו יודעים והכנסת ישראל נשאה רק מן המיעוט ורע יעקב ששמרו תורה ונמצאה עפ"י יסודות הקודשה, כן הילכו להם הקרים והצדוקים, השבתאים והפראנקיסטין המוחודשים והמתבוללים השונים בזוגים שונים וחלק מן ישראל ייחידים או רבים נטמעו ונתבטלו. רק יושב בסתר עליון ישיב את שבותם בדרכם הנעלמים והגנתרים מأتנו, ועוד אז שם ישראל נקרא רק על אלה הנשארים ביהדותם ואין חילוק

וזאת שם האגודה תה' לאם חלק בחתיעות זו. בנקל לציר התפעלות זו, לישב עם פקידים הגנוגים בבית קאלאניאל אפס, ביחיד עם באי כח ממשלה הערבבים, עם ראשי הציונים, ביחיד עם גוויל טשעטערלין ראש הממשלה האנגלו-תאי, להתייעץ על עתידה של ארץ ישראל, לפטור השאלה שכל העולם מתייגע בו. הפרסום בעחוני עולם, הכבוד שנותנים השומרים האנגלים לבודדים מיוחדים לכל הנוגע להתייעצות זו את קשה מאי שכל זה לא ישאיר רושם ובבל להפוך ליהנות מהחוודנות זו שלא נודע ליהודים בגלות מעולם. קשה הי' לבטל את הציונות בעת אשר מושיטה כל מהזיה והגעימה הזאת, ובבל להתרגש מההרגשים שכל העולם היהודי מתרגשים בו. אבל חרדי הי' משה בלוי ע"ה ובוואי בהכלה לתוך כל זה שהי' ע"פ תורה, שהמדינה והציונות יתלו עם מצוות משיות הנודעות ומפורסמות, שלא יחללו את ש"ק בפרהסיא, ועכ"פ לדבר מדברים אלה להציג את רוחם האגודאי שעושים מהם למען התורה למען המסורת, ברוח ישראל סבא, אגדות ישראל שנטיסדה ע"י גולי ישראל פועלות וקיימות.

התיעשות בכנסיה הגדולה בוועין ומאירנברג על המצב של ארץ ישראל, אם להסכים על החלוקה כמו שמצויע לארד פיעל אז, ההתנגדות להחילול שבת של הציונים, ההתנגדות של הגאון ר' אלחנן וואסערמאן הי' לכל הדין המשוכן הזו, הרוב דעתם שכרכינו להתייעץ בזו. הפירוש של העתונאים האגודאים להזינו כולם שאנו ציונים אבל יש לשפט על הדברים שעומדים על סדר היום, הפירוש על הפירוש הזה, שאנו רוצים רק שהי' הכל על פי תורה עם השכחה לדבר מה נגד הציונות, עם התירוץ שלדבר בעניין זה בלתי נחוץ שכבר דיברו על זה בימים הקודמים. הפירוש על הפירוש והשכח הזה, ככלומר שגדולי ישראל רוצים במא שהציונים רוצים ובכלל שיהי הכל על פי תורה עם מצוות ישוב ארץ ישראל. השלשת הגדולה שהחילה להשתלהל בימים הללו, הצרות והלחצאות שיצרו התנאים השוניים והמשוניים להדחיפה אל מעבר לאבול הקודשה, קטנות הנפשות וקוצר הדעת שמנעו הכהנה בהפתחים הקטנים שנטשו אח"כ לפרטות רחבות, שביהם עברו כולם אל חיק הציונות, התחילה במחשבה של הימים ההם לקחה בעת מוקם במעשה בפועל בהתגלות.

אגודת ישראל עם המהיגים והבלברים הנשארים עם השמות השונות הנשארים, נתהו למרכו הסתת להדיח שומר תורה, המעריטים, החלטותם המטורפים בגלויים הצרות והלחצאות, להבאים ישר אל האטומאה הציונית הכללית והחלוצה, האגודה הקטנה והפעטה הזו עשתה דברים גדולים בשילוח השטן לכלה ולכחד את שרירת ישראל. האגודה עצמה כלומר יצחק מאיר לעוזין ואיזה בלברים המתפרנסים מן הפרנסת הזאת להיות שם אגדה נקרה עליהם, הם איבן מעונינים ואני הוצרך לדבר אודתם או להתווכח עמם. הדבר העיקרי שעומד על הפרק הוא התלבולות הגמורתי בתוך כפירה הציונית של כל ישראל כמעט, עם כהן קטן כגדל. כל עוד שהר חלק ניכר

כל אם הינה מעתים או רבים. אין לנו ידיעה בדרכי התקונים של פושעי ישראל ואין לנו היכולת להוכיחם בתשובה, ואם ע"פ תורה הם בגדר ישראלי שחתא. אנו אין לנו אלא לקיים גם בזה חיקת התורה, אבל עיקר הכנסת ישראל מהה אלה המחזיקים באמונתם ושמירת תורה ק' ואת החמצית ומרכו כולם כלו.

בדור הזה עליה הכוורת להשמיד ולהרוג ולאבד רוב בניין של הכנסת ישראל שהיו דרים באירופה מרכזו יהדות התורה. יקומו ה' דם לעינינו. אלה המעתים מיעוט שנשארו מן השמדת הגוף ע"י הגרמנים האזרחים נעמדו לסכנת מיתה המשבבה ע"י כפירה הציונית, מעטים הללו לא ה' עוברים אל טומאה זו ע"י מעבר הציוניים בעצם, כי ישנו ההבדל הנגדו בין שמורי תורה ובין محلלי ש"ק ואוכלי טריפה וטמא. גם לא ה' עוברים ע"י מעבר המורח שכך גם הנה ה' מפורסים למעברים וכופרים למוראות הדתו של הצלואה והקמוצה של שמירת איזה מצות התורה במעשה שעודם מחזיקים בהם. השארית ישראל שמורי תורה שניצלו מההשמדה ונשארו אי פה ואי שם כתורן בראש המפוזרים בכל העולם כלו. העיקר והחמצית הזה הוועברו להציוניים וכפירותם דока ע"י הכנופיא הקטנה הנקראת אגדות ישראל. פעולות אנשים הללו עם כל הערומות הלשונית שבדבריהם עם כל השק וחראות שבלבם שכבר מהה בעצם מרגישים בהם, עם כל האמצאים הכספיים שהציונים העמידו לרשותם, עם כל ההשתמשות ברגשי קודש של נפשות ישראל, עם כל היסודות שטילו דברי חז"ל וגibili עולם, עם כל הבלבול שפערו ומלאו חלל העולם ללא הפסיק ולא רתת, הבתוות שקבעו להם מן הצלחה השטנית שלhalb והצלתו בה, הכנופיא הקטנה האגדות הזאת עברו השמנה והעקרות, הטירוף הדעת שנטרפו בה יתר הפליטה השארית והחמצית של הכנסת ישראל כולה. מן ההכרח להיטפל אל הכנופיה הזאת מצד עצם החורבן שגרמו החשיבות שלהם היא מההפה שהפכו אם שאין כדי לדבר מן האנשים הללו מצד עצם.

כא

המדינה הציונית הולכת ומתבססת, המלחמה הקטנה הראשונה עם העربים נסתיימה בנצחון להציוניים, אבל הנצחון הזה שימוש גם לתחילה הנצחון של המיסתים הדתיים נגד האמונה וקדושת ישראל הנשארת. יצחק מאיר לעוזן והכנופיא הקטנה הנקראים בשם אגדות ישראל נחפלו מעת המתרחש סביבם כמו שנחפלו שאר האנשים הקטנים והרגילים שהדור האחרון גבנה מהם, ראו משטרת של יהודים שלא נראה ואת מעולם, השוטר באירופה תמייד ה' מהות ומטיל פחד על היהודים וכחיהם הם עצמם יהודים, ראו צבא, אלופים, סגנים, חיל היבשה וחיל הים, אוירונים ומטוסים, המדים הנלבשים לוקחי עין, ראו מדינה עם שרין עם ראש ממשלה, נשיין המדינה, פרלימונט, וכל הפרטינעליא דממשלתית, שיוחדים בארץ מגורייהם לא

הרי בעיניהם כדים אפיו להבית עליהם,ומי לא יתפעל מזה עם פעימות הלב חזקים ועם רגשים שקשה לצירם בדברים. באפשר להבין ההתקפות עם ההתרוגשות הזאת הכבש הלבבות כולם וגם כולן ראשי האגודה עמהם. באפשר להבין זאת עוד יותר בעת שהצלחה ההשתדרות של מר גודמן ע"ה מלונדון אצל האו"ם, לכלול גם את נציג אגודה בתוך הממשלה הארעית של המדרגה החדשה ויצחק מאיר לעוזין נבחר בתור שר הסעד. לעוזין ראה את עצמו בצורה שלא חלם עלי' מימי, תהה שה' ציריך שנבעף את הנגידים בעלי ממון עבור הלאה או נתינה, כתה מה הונפים אותו עבור ראשון, הריחוק הקיצוני מאייה,, יושב" של חסידות גור עם אנפילאות מוגבהים, אל זה של שר מדינה עם מוכרים ופקידיים ונכעדים תחתיו עם שירות משלתי ומכונת קأدילאק הממתין עליו בכל עת שירצה. מן ההשתדרות בגין באיזה סעודה של דגים מליחים, אל ההשתדרות באביבנט שמלטה ודיוני פרלימונט בתור שר ודובר דבר. וכי קשה לציר המהפהה הממחשבתית וההתרוצצתו היסודי שלקחו מקום באיש קטן כזה, וכי קשה להבין את התאות וחשך שבverbom נלנס הוא לתוך הציונות על ראשו ועל קרבו, את השבועה שנשבע להיות נאמן לחוקים ותורה הציונית, בתוך תור של קופרים אחרים, בצל חמנתו של הערציאל, ובכדי להצדיק עמידתו ולהראות נאמנותו הפיז את כל התירוצים והסתלופים שמצוות קה"כ מוכן לקבלם.

מה שtoi' שונה בהתקפות האגודה מזו של דוב עולם היהודי, הוא רק הצורה המיווחדת שבתוכם ציירו הדתיים הללו את עניין המדינה הציונית, ובזה פרטמו שקר סופי עם בדיות רבות ללא יסוד כלל ולא דוגמא מוקדמת. העולם היהודי כלו לא הבית על הישג של מדינה הציונית אלא רק מנוקdot הראות העולמי האנושי. אחרי ההשמדה הנוראה ואחרי כל הרדייפות והצורות של דורות ראו בהצינות עוגן הצלחה וזקיפת קומה, להיות שום אל עמים אחרים של כל העולם כלו ולחיות חיים אגושים כמוותם. הציונים וכן העולם כלו שנעשה ציוני כרגע אומרים זאת ומפרנסים זאת ללא הפוגה, וכן במעשה מייצגים זאת שחתמלה הציונית והישג המדינה היא רק להיות ככל הגוים אשר בעולם ושכנן הבנות במוחות עם ישראל שאנו' שונה מכל הגוים שבעולם. מפרנסים ג"כ שאין זאת מופעה דתית אלא שחרור מכבי הדת הללו, והדת והמדינה דתיים נפרדים המה, אמרו ואמרם זאת בפירוש הגם שהעלמו את יסוד העיקרי הנוסף על זה, שהדת והמדינה אינם נפרדים אלא מנוגדים זה להז בנגד גמור מכוון ומוחלט.

האגודאים ציירו את המדינה בצייר שונה כובני נוסף הרבה הקודמים להם ומפני הוספה זאת הצורה הזאת האגודאית היתה חדשה לגוררי, אם כי אח"כ גם המורה הילכו בעקבות הללו לפי שעה קקרה והאגודה עודדה ממשכת בזאת. בכדי להצדיק את ההתבולות הגמורה עם הציונים והציונות נתנו פירוש חדש להחישג של המדינה באשר כי שם חדש הופיע בזאת. תהה השם ציונות שהכפירה הזאת הייתה

ההשפעה למען לכחד כל מין ניגוד מחשבתי למדינתה מאייה חוג שיהי, גם ראשי הציונים מכבדים אותו עם שביעת רצון, שמחים הם לראות מנגדיהם העיקרים שהציגו בפעם את רוב ישראל, נחפכו כתעת לתומכיהם, למחרפיהם, ולמרטתיהם. בעת ביסוס עניין זהה מבית ומוחץ, הכנופיה האגדאית הילכו לדרךם בכח ובמרוצה, בבטחות וברצון חוק.

MBOL של סילוף וכחש, פשיטים בדוחנים בפסוקי הויל מלאו את האופק, השתמשו האגדאים בכל מה שאפשר להם בכדי למלאות תפקידם, להביא את שארית ישראל שומרת תורה אל היק המדינה הציונית, פעם הסבירו שזה מזיאות וא"א להכחיש את המזיאות ומפני זה המדינה הוא עניין של תורה, ופעם הסבירו שהמדינה היא אהבת ישראלומי שאינו ציוני הוא שונה ישראלי. המדינה היא דבר של ותמונה עינינו בשובך לציוו ברוחמים, המדינה זה יצאה מן הגלות, היא נחמה, היא תגמול עבור ההשמדה של שש מיליון אחינו הי"ד, היא העתיד שלנו היא הישועה. כדי לאצין המהgal המדרון הזה של אגדות ישראל, בתחילת הלחם עם הציונות, ואח"כ ללחם עם הציונים, ובעוד רגע להטיב ולתקן את הציונות, וכן הלאה לטעות בציונות להחבול בהםים ולבוטף להטעות רבים להסית ולהדיח, ככל כל רושם אמונה הברורה תחת מסווה של תורה ואמונה, וככהום להתחווות סוכנים ציוניים ומוקים מוסכנים בעת זאת בתקופה האחרון זוatta של אהירית מי עולם.

הנחש הגדול והמושלח שלקחו להם האגדאים למלחמותם נגד התורה, הוא הנשך של ניסים ונפלאות. הניסים והנפלאות שבhem הוקמה המדינה, הניסים והנפלאות שבhem הצלicho הציוניים נגד העربים לראשונה ולאחרונה, ניסים ניסים, אותן מן השם המשלחם, האגדה הגדול שבגדלים על כל עניין המדינה ועל ההחבולות האגדאית ועל התעמולות הציונית שהמה משוקעים בה. בזמן שתציוני הפוך הוא אדם עולמי וקורא העתונאים העולמיים ויש לו מעט ידיעה בדברים המתורחים יום יום, האנשים שומרו תורה שדברי העתון האגדאי משפיע עליהם, הנה רובם מן תופשי בהם"ד מלפנים, חסרים הכהרה הנארמאלית ובפרט שכל דבר amoosh אליהם מתובל ושותר בעיניו תעמולת אגדאית בלויות פסוקים ופתוגמים תורניים מוקוטעים שיתאימו לעניינים, את העובדות המתורחות בעולם הציוני מציגים האגדאים באופן שיתאימו להפסוקים, המסתולפים בפירושים והכל שיתאים להקשר הציונית.

הניסים הגדולים וכו' זאת יצירה אגדאית בחלל, האותות מן השם נתפרסמו רק ע"י שקרני הכנופיה האגדאית ולא מן דתים אחרים ובודאי לא מן הציונים החפשיים עשי הניסים עצמם. הדתים של המזרחי הגם שעוניים אחריהם בכדי שלא יהיו פחותים בדתיהם מהם, אינם צרייכים לניסים בכדי להצדיק את ציונותם, כי הציונות והכפרה הם לשיטה מקובלת עוד לפני חמשים שנה ומשיכים בזוז כל הזמן ללא חילוף והפכאניות. אין צרייכים להצדקה זו של ניסים שלא היו בעולם, די

נקראת עד הנה בעת שהיתה רק מחשבה ושאיפה, הכנופיה הזאת בשעה שיוצאה לפועל במעשה נקראת בשם מדינה, מדינה זו איןנו הציונות שדברו עלי' גדווי ישראל פה אחת, מדינה זו עניין אחר למגרם. המדינה זו עניין שמיימי, זה דבר של נס ופלא, זה נחמה לישראל, וזה אתחלה דגולה כמו שדברו עלי' בראשונה, וחזרו מן צעד זה של אתחלה דגולה אחרי ומטרו רק באתחלה דקיבוץ גליות. אין זאת חילוק עצם עניין הפירוש על הציונות כי בין נס ובין נס לפי פירוש האגדאי, זאת חילוק מהמובטה לנו בתורה ומפני זה יש לשמה על ישועה זאת ולקבלת בשמחה, להשתתף בהמדינה במחשבה וגם במעשה הלב שלם.

הכנופיה האגדאית קיימת רק על ידי המדינה. המדינה הציונית נותנת ההשפעה כספית לכל אשר יש להם, המערדים והעתונים תקציביהם מהה רק מכסף הציוני, ואט כי תיכף אחרי המלחמה לעוין בעצמו וגם עוד משלוחים אספו באלה"ב סכומים לא קטנים עבור האגדה, זה לא היל עבור המטרת חזאת כל, המעוט הילו רק נתבקזו מן הקהיל תחת השם הזה של האגדה ולאחר שנתבקזו ישן צרכיהם אחרים בעת שהמעות הללו ישנים בידם של המקבצים, וזה לוקח חלק קטן כנהוג מקדמת דנא. הללו ישנים בידם כל הראשים האגדאים, המדינה מספקת בעיקר גם צרכי המדרינה מספקת מעות לכל חבר הכנסת שלהם, מי מהם שר, מי מהם;cabc הכבוד לאנשים הללו האחדים, מי מהם הוא חבר הכנסת שלהם, מי מהם שר, פקיד ומישוא מישג רשיון שקשה להשיגו רק באמצעות מיליצה מאות חבר הכנסת והשר והפקיד האגדאי. צרייך כי להם לאגדאים עמידה בעניין הקהיל והיה נחוץ להם להראות כי עושים מה עבור תיקון הדת והחינוך כי כן יש להם לאחרים בתים ספר, המזרחי יש להם משליהם וכן הציונים משליהם, וכן נכון שהאגודה תה' לה בתים ספר המדינה הציונית מספקת גם עיקר הרכבים הבנינים והמעות עבור מוסדי האגדה הללו שמתחלת נקרוו בתים ספר הללו של המדינה-אגודה, בשם זרם הרביעי, ובהמשך הזמן לפי השתנות החוק הממשלתי נשתנה השם לפי הצעת האגדה לשם חיבור עצמאי.

ההישג האגדאי הזה הי' הכى חשוב והעיקרי בקיומו. היה זה את הצדקה לפני קהיל הבודהנים שיתנו יכולות בעת הבחירה עבור הכנופיה הזאת שהרוי מספיקים מהה צרכי הנפש צרכי החינוך לבניהם, היה זה גם הצדקה בעניין עצם ומרוגע גדול לרוחם שהרוי בעניין עצם צרייכים להיות נקיים מן האשמה אויך הפכו את הגלגול ושם יוםليلת, מודיע בעת שכל עניין האגדה נתפסה רק ובסבב מללחמה בהצינות וכעת עירק התעסוקותם הוא להסביר הישועה של הישג מדינתם ומטרתם. צרייכים להיות גם מרגועים ואזרחים שאין עסוקים להשיג לטאות של כבוד וחשפה ממשון בלבד, אלא עסוקים בעניינים גבוהים בהצלת התורה, בהצלת דור העתיד לחנכו ל תורה ביחיד עם העניין של מדינה על פי תורה. בתהיישר המעשים הללו ובנקוון האשמות העודם נשמעים מאייה חלק של קהיל החורדי, המדינה הציונית רואה לנחוץ לתת להם כל

נגד מתי מספר של ציונים, הכי באמת היו בכך ניסים ונפלאות גלים בבלתי טבעיות, הכי באמת חورو רואין הניסים בתשובה, הכי באמת נעשית ונתקנת מדינת הציונים על פי תורה ? שאלות גדולות המה השאלות הללו, עמדות השאלות הללו על הפרק כל העת בהזדמנויות שונות וمتעדרים תמיד עוד הפעם ועוד הפעם. אבל המענה על כל זה פשוט וברור, שההטעוריות לתשובה ולתיקון המדינה על פי תורה, בא מה הניסים וממן הדתים המציגים את התורה בכנסת המינים. באotta מודה של אמרת שהי' כאן ניסים ונפלאות באותו מודה של אמרת מתעדרים מהה לשובה, ובאותה מודה שתתדיים מציגים תורה ואמונה באותו מודה שומעים להם חבריהם הציונים לתקן המדינה ע"פ תורה.

הכי היו ניסים ונפלאות בכל המשך הקמת המדינה הציונית או הי' כאן רק תעמולת של האוגדים ושאר הדתים בכדי לכוב ולשרker להסית ולהדיית, להצדיק את עצם בעני אחרים ובעני עצמו, למשוך כל תמיימי דרך אל הציונות והמדינה כמו שעשו או וכן עושים עד הנה. הכי באמת לא הי' להם להציגים שום חשבון צבאי בעת שדרשו כ"כ על החלוקה בארץ' והקמת מדינה יהודית כמו שהיא נקבעת או ?, הכי באמת בן גוריון ושרטטאק סמכו רק על ניטים ? והעובדת האוגודאית קימת שהציונים מתי מספר להם נגד שבעה עמים חזקים, שביעם מיליון ערבים מזוינים ? העניין של הניסים ונפלאות נכבד מאד וקובע מאד אם מפרסמי הניסים בעצם של פלים ובזים מאד, העניין של הניסים ונפלאות הי' נשק מכירע בידי המשיטים ומידחים הדתים להודיע את שרירות ישראל, לא פחות מן הנשק המדערוני וההתאמנות שהי' מכירע להציגים בכדי לנצח את העربים, הניסים והנפלאות שכל אדם בעולם יכול לראות השחוק והגיחוך שככל עניין הזה, אמנים מעורר את העינים של יהודים שומר תורה, הניסים והנפלאות איננו מש מפיהם של הדתים חזרים ושונאים עליהם עם הרצון לקבוע את הניסים בקביעות גמור, ומפני זה ההכרה להיטפל לשקר הזה ולהזדקק אליו.

כב

הדרכים המדיניים שהשתמשו בהם הציונים להקמת מדינתם לא היו שונים מן אותן הדרכים שהשתמשו בהם יתר המשים העמים, שהשיגו על ידי הדרכים הללו חופש ומדינה עצמאית בתקופה זאת. באוטו פרק, לאחר המלחמה העולמית אחרי ההפזרות המעצמות הקאנלאליות של אנגליה וצרפת, הציונים לא היו בודדים בדרישתם וגם לא בהצלחתם. הישגם לא הי' שונה מן זה של יתר העמים, המדינה הציונית בעצמה אינה שונה מן מדינה של יתר העמים וגם הכוחות הצבאיים או הטירוריסטים שפעלו בעניין המדינה הציונית. הי' אפשר למצוא אותם בין שאר העמים. הציונים לא חידשו שום דבר בפעולותיהם אלא למדו אותם מן שאר העמים אלא שבמרקם הוסיף עליהם הודות להתנאים המשוגנים שהורירים אצלם עלייהן

לפניהם הציוויליזציה והמדינה שכון זאת הי' ויישנה בעולם. אולי הכנופיה האוגודאית מהה מוכראים לייצג תירוץ מספיק על הפיכת יום ללילה שהפכו, על שינוי של עצם התנגדות לציוויליזציה אל זו של הערצות והתבולות, מהה האוגודאים נחוצים אל, אליבי"ז גודלה אל איוח דבר יוצא מן הכלל מהה צריכים פשוט אל ניסים, ורק להם קורת הגג הזזה של המצת הניסים שבזה מצאו רפואה כללית לכל המיחסים ותירוץ מספיק לכל הווה האמשת עם הניסים לא נפסקה אפילו לזמן קצר.

ישנו עניין של שבעה העמים שהורישו בני ישראל ע"י יהושע בן נון, וכן עלה להם להדרתיהם לנתח את העובדים לשבעה עמים ב כדי שהנזהון הציוני נגדם ישמע את העניין שכותב בתורה, אילו הי' כתוב בתורה עשרה עמים בודאי הי' הדתים מוצאים גם עשרה מדינות ערביים. בימי כניסה בני ישראל לארץ ישראל היו נסיטים ונפלאות וסדרי הטבע נשתו, שימוש בגבעון דום וירוח בעמק אילון, חומות יריחו נפלו מאמרית עלינו לשבת, בהבטחת הש"ה להורייש גוים גדולים ועצומים ממך, הדתים מצאו איזה מילים גם לזה, וככדו מלשונם הרגיל, "מי מל מי פל שאיזה קומץ של יהודים. יכובש שבעים מיליון ערבים כולם מזווינים בכח גדול", וכי אין זאת נס ופלא וכי אין זאת אותן מן השמים, הרבה לדבר מזה יום אחריו יום, כל עתון דת מתקנא בחבירו ומרבה עליו להסביר הניסים תללו.

מעוררים מהה נציגי הדתים גם בכנסת המינים על דברים הללו, קוראים מהה גם שמה את פרשת הניסים הללו, שהציונים השומעים משחקים מהם בצד גמור, שמנפי הניסים המדינה מתყון על פי תורה, שיחזרו בתשובה, וראו כל עמי הארץ כי שם הוא נקרא עלייך, וזה החפקיד של המדינה הנסית הזאת וזה תפקיד הדתים לעורר על זה. הциונים היודעים את העבודה, יודעים כמה הגיעו אל הנזהון מן ניסים ונפלאות, כן יודעים מהה את טיבם של הדתים הדוברים, יודעים גם עד כמה להתעורר בתשובה. יודעים מהה ג"כ יסוד עניין הציונות שהצלחה עד עתה בהיותה מתוגנת בעיקרה לכל יסודות התורה ובביטים בחירות על החנפיטים הדתים החיים מטה, שורצים לדבר מן מדינה על פי תורה ב כדי שיצליחו מהה לרכוש עמידה פומבית וקולות נוספת בתקופת הבחירה. המדינה על פי תורה הולכת ונבנית בנאותיהם של הדתים וחילול התורה במעשה אופן פומבי חולק וגודל, הציונים מרשימים להדרתים לדבר כרצונם, גותנים להם הפרס ממון ושרות כרצונם וכן עושין הציונים מעשייהם כרצונם. אין לך שנה ושהנה מיום הקמת המדינה עד היום הזה שלא יתוסף חילול התורה, חילול ש"ק פומבי, השחתה פומבית, חוקים הציוניים בעקבות התורה פומבית ואין לך שנה ושהנה שלא יתוספו נאותם מן הדתים על הישגים על תיקון, על פי תורה, ובעיקר על ניסים ונפלאות גלים. הכי באמת ישנו רק שבעה מדינות ערביים, הכי באמת נלחמו שבעים מיליון ערבים

שונה משאר העמים. ההכנות הצבאיים של הציינים בעת הקמת מדינתם לא היו עוקיים ביותר מדריך מדינה ומעצמה שכבר קיימת, אבל ההכנה הצבאית של הציינים הייתה גודלה יותר מזו של מדינות השכנים הערביים והמקומיים. כה צבאי זה היה מכריע בהתקשות הקרה בעת הקמת מדינתם שהציונים קוראים מלחמת השחרור, וגם כה צבאי זה המעלה והגדול מן כה צבאי של הערבים מכריע לאח"כ ביתר ההתמודדות וביתר מלחמותיהם.

ההרים המפותחים בטכניקה המודרנית שלולות כה אדם כשהוא לעצמו. טויה צמר ע"י מכונה מודרנית אחת ובשימוש שני אנשים, מייצרת אלף פעמים יותר מזו צמר ביד ע"י אלף אנשים, הרישה וזרעה בשדה בעת שעשיהם באופן המודרני והמכוניות הרואים ועם שימוש של אדם אחד, יכולם להרוויח ביום אחד יותר מן עבודה מאה ימים בכך אנו שבד. אין שום ספק שהתשעי המפותחת של שוויין מדינה של שש מאות אלפי מדינות הודיעו מדינה של ארבע מאות מיליון אנווש, ואין ספק כי מספר התבאות הגדלים בקנה אחד במספר האנשים העובדים בחקלאות שמה, הוא בערך מאה פעמים יותר מזו חשבון התבאות הגדלים במדינות של אפריקה ואסיה לפי ערך המספר של כה אנווש העוסקים בעבודות אדמה במדינות הללו. שוויון הערci בין כה אנווש בלבד לבין כה של מכונה מודרנית משתנה מזעשרה פעמים עד אלף פעמים, אדם יכול להגיע ע"י ערפלן בשעה אחת אל מקום שיכל להגיע ברגליים בחודש ימים וכן במלאת הדפוס החשבון בין החיתוך של האותיות והצטראותם ביד בלבד, ובין זה של מכונה מודרנית עולה לכמה אלפי פעמים, השוויון הזה ניכר בויתר בכוחות של מלטה וצבא, שהרי אפשר להשולטם אלף חיילים על מדינה של מיליון אנשים בעת שיש ביד אלף החיילים כל הנשק והתחבורה המודרניים הנכונים.

אין זאת נס ופלא, ואם יאמרו שזה נס הרי האנגלים השתמשו בניסים כי השתלטו על מאות מיליון אנשים ושרתו מדינות, בחיל צבא של חמישים אלף מזוויגים, וכן הגרפתיים וכן האיטליהנים והפארטיגאלים והדומים להם, לא חשבו העתונים האנגלים והצרפתים שליטיהם על הודיעו, בורמא, סין באזיא וארצות רבות באפריקה, שזה הודיעו להנישים המתחרים בכל יום לחיל אנגלי וצרפת. כן בהכרח להודות שהעתונים הציונים אין מלוים שום ניסים לכוחות הצבאים של מדינה הציונית. זה ככלומר העמידה הבלתי שקרונית בעניין זה של העתונים האנגלים והצרפתים והציונים, היא מפני שיכולים לכתחזק על דבר כה צבאי שלהם לפי העבודה שלהם, ללא סיוף והגוזמה פראית וללא שקר מוחש. רק חלק עתוני הקטן מאד בנסיבות ואירועו, המשמש מספר מאד קטן של קוראים, עתון אגדי היומי ועוד איזה שבועון, כתובים על הדברים הללו עם שקר ומרמה כחש וכוב. אין מכוונים על הנשק והתחמושת הצבאי האנגלי והצרפתוי והרומי שוואת ניטים גלויים, לא, זאת אינם כותבים, בזה אינם

מחולקים לא עם העתונות העולמית ולא עם העובדות כמו שהם, מפני שאין צריים לכתחזק אחרת. הם מחולקים עם העובדות עם שאר העתונות רק בשעה אחד צבאי, מחליפים ומשקרים רק על מה שהיה בשטח הציוני, רק בזוהם מודיעים על יום שהואليلת, וזאת לא מפני שרוצים אלא מפני שמכורחים, לא מפני שאינם יודעים אחרת אלא מפני שא"א להם אחרת. הנזחנות של צבא ומדינת הציינים נחוץ להם בנהיותם של חיים שיהי' ניטים גלויים, מפני שככל עמידתם קיים על זה וכל מחייתם תלוי בו, מתאמצים בכל כוחותיהם להגנו על עצם ולחפות על בוגדתם, הקמת מדינה הציונית וקיים אין תלים בניסים, אבל הקיום של האגודאים ושאר הדתיים בלבד תלוי מאד בניסים הללו.

רבת האוכלוסייה של העربים אינה באה בחשבון בשעת מלחמה בתנאים המודרניים, כן רבת האוכלוסייה התודדים של ארבע מאות מיליון לא פעלת נגד האנגלים בשטח הצבאי ומשלו עליהם האנגלים עם חמישים אלף צבא בלבד, רק בשנות המלחמה בשעה שהיאפנים למדו וארגנו ההודדים עם נשק ואופנים הנחוצים נלחזו האנגלים לצאת שם. כן במדינת סין הענקית עם שש מאות מיליון, נלחזו היאפנים נגדם לפני שלשים שנה ונלחזו אותם כמעט לגמורי ומספר הצבאה היאפני המכובש בארץ סין לא הי' יותר מן ערך מאות אלף בלבד, רק הנלחזו נגד יאנפן במהלך המלחמה העולמית ע"י מעצמות המערב לחץ אותם לעזוב השטח בסין שכבשו שמי' פי' כמה מן הארץ יאנפן בעצמה. התמונה שונה כהיום מפני שהסינים נתלבדו ע"י הרוטים בטכניקה הצבאית הנחוצה עם נשק מודרני היאוות עם טנקים, אוירונים, וגם פצצת האטום, ורק מפני זה הוכח של מדינת סין מטלת אימה וסכנה. כדי לנצח שמספר החיללים בארץ סין כהיום אינה אפילה חזית אחזה מן האוכלוסייה. לפי המסתורים האחוריים האוכלוסי' בסין הוא 780 מיליון וכוחות הצבא הם שני וחצי מיליון. שוויון המספר של גודל אוכלוסי' וכוחות הצבא של המדינה רוחקים הרבה, בארץ הודיעו האוכלוסי' היא על 505 מיליון וכוחות הצבא הם פחות מזו מיליון בלבד, רק בארצות המפותחים בתעשי' מודרנית המספר מתרגדל לפי ערך עשרות המדינה, הטכניקה, וה坦אמנות הצבאית. ברוסלאנד האוכלוסי' 234 מיליון, כוחות הצבא למעלה שלשה מיליון, האוכלוסי' בארה"ב הם בערך שני מאות מיליון וכוחות הצבא בערך שלשה מיליון וחצי. שוויון הערבי היהודי גדול, כן בצרפת ואנגליה כוחות הצבא הם בערך אחד מן האוכלוסי' הכללית.

התנקשות ומלחמה בין עמים שונים אין עוד מספר אנווש נגד מספר אנווש כמו בימים הקודמים שככל אחד שהי' בידו הרבה או חיצים הי' כבר כה לוחם, כהיום האוכלוסי' הכללית של העם אינה מכריע, הכה הלוחם הוא רק כה תעשי' והתפתחות הטכניקה ומספר החיללים שבוכחותו לקלוט נשק המודרני עם כל הפרטים המסתובבים אשר נדרש מן כה צבאי כהיום הזה. השמנונים מיליון ערביים שגם ארabiya ותימן

הגנת. הציגים ערכו גם באימון אנשים בשימוש הנשק והעמידו לרשות ישראל בסיס אוורי לצרכיה".

"עוד נשק חובה מארצאות אירופה, בעיקר מצרפת ומאיטליה, וכמה,, מבקרים מעופפים" מתוצרת ארחה'ב עשו דרך ארכוה ורבת עלילות מהיבשת האמריקנית, דרך האיים הakanariים לישראלי. מטופלים אלה, ועוד רבים אחרים, הושטו בידי מוגנדים יהודים מאירה'ב שהתנדבו למלחמת השחרור".

(זכרונות פרט עמוד 21)

מר בראטי קראום, חבר מאד נכבד של האmericאים בועידת החקירה האנגלו-אמריקאית מותב במחברתו „מעבר למסך המשי" נדפס בניו יורק 1947 תיכף אחרי כלות החקירה:

„הבעיה של פאלאסטיין אינה מובדלת לעצמה, זאת חלק מן החתקשות הכוחות בין רוסיה ובין הדמוקרטיות של מערב. בהכרה לחשוב על בעיה זאת של פאלאסטיין כמו שאני חשב על בעיה זו של סין, הודי או לאטיאן אמריקה, שיחזור והתקדמות המה מקרים, הדברים שעלהם נוסדה ארצות הברית של אמריקה" (עמוד 9).

„בעת שהיתה ועידת החקירה בירושלים בירושלים בבורק אחד נתבקשו באופן צערעמאני לכנות אל חדר אחד גבוה, שמה חכה עליינו איש רזה גבה קומה בריטי למאד, צבאי מסודר למאד, הי' זה גענעראל ד'ערסי, הגענעראל המפקח כוחות הצבאים הבריטיים בפלאסטיין. תוכן דבריו בדור'ח כלל מה אמר לפוני ועידת החקירה הי' המאד אטרטיו המאד מカリיע בידיעות הצבאית שי' אפשר לפני ועדת החקירה לשם כלהלן":

- 1) בדברו רק מן נקודת הראות צבאיות בלבד, הוא, גענעראל ד'ערסי, הי' ביכולתו להזכיר פתרון לביעית פאלאסטיין בעת שתהי' פרוי-יהודית, ללא קשיים יתרום.
 - 2) להזכיר פתרון כמו זה כוחות של „הגנה" יה' לעוז גודול.
 - 3) אולם בעת שהפתרון ישי' פרוי-ערבי, בהכרח יה' לקחת בחשבון הכח של כה צבאי מאorgan ביזטור (הגנה). להכינעם יה' נחוץ לו 3 דיוויזיס ובערך 4–6 חדים כדי לשבור התנגדותם, אבל כן אחורי כל זה וזה עוז ישאר איזה כח במחתרת.
 - 4) בכדי להזכיר פתרון פרוי-ערבי, אני מתחפה כי עוז הערבי הוא ללא ערך. שאנו שגיריה העציר והראשון של מדינת ישראל שם."
- אמר: „אם תקחו מפניו צבא הבריטי, ד„הגנה" יקחו את כל פאלאסטיין למחזר". שאלתיו, אבל cocci אפשר להם ל„הגנה" ליקח גם לאחוז בכל פאלאסטיין בתנאים כהלו? , בטה, ענה הגענעראל, אפשר יה' להם לאחוז נגד הרצון של כל עולם הערבי.

נכליים במספר הזה, כולל ביחס לא החזקו בכך צבא של מדינה קטנה באירופה, ולפניהם שנה הבריגאדיע היהודית שהי' בידם כל ההתאמנות שלמדו מן חיל האנגלים שהפלוגה הציונית הזאת הייתה משתייכת אליו", עם תושבי הקיבוצים שלמדו מן הלחמה מן הפלוגה הזאת בשעה שחזרו לביהם, גם העוז הרוטי עם נשק מן תשעכאסלואוקיע והסכוימים הגדולים של כסף שעמדו לשימושם של הציונים, הארגון הפרטני והתכליתי בפרוטרוט שהיה מוכן לשעה זאת, הכל ביחס הי' כה לוחם מכרייע נגד העربים שרובם לא יכולו כתוב או לקרוא בתקופה הזאת, ולא הי' בידם שום התאמנות בקשר המאדרוני בהمسפר ובעהריך לאוכלוסייה הכללית.

צבא מצרים ואיראק היו חלשים ביותר, בלתי מאורגנים ולא תכנית ברורה, האנגלים שמשלו עליהם שנים רבות לא הרשו שארצונות הללו יה' להם כח צבאי מפותח ופועל, בשעה שידעו כי כח זה יהיה פעם נלחם נגדם עיר הכרחות שבין הציונים ובין העربים הי' נודע לכל, מר טשרטשל כותב בהזוכנות: „לא רצתי להקים את הפלוגה היהודית עד סוף המלחמה מפני לב להוציא בכח האבאי של היהודים נגד העربים. גענעראל ואוואל אמר לי שאם תהיה התנקשות בין העربים עם היהודים אין ספק שהנצחון יהיה לאחרונים". מר ריטשארד קראסמן כותב: „המצב כמו שהוא היום הוא שהיהודים כל אחד בפלמ"ח הוא אינושינער ויודע בטיב המכונה שלו, בארצות הערבאים לפי ידיעתי, מעתים מהה שידעו אך לתוך טאנק אחד שיתקלק בדרך". דברים הללו נכתבו ומפני הקמת המדינה הציונית ומודיעים את העובדות כמו שהם, קשה מאד לצייר שמר טשרטשל, גענעראל ואוואל, ריטשארד קראסמן ועוד בלתי יהודים שכתו ותודיעו על מצב כח הערבי והיהודי, כולם סמכו על ניסים ונפלוות שנוצרו אח"כ בעTHONI האגודה.

הbiaור של הניסים בהקמת מדינה הציונית אפשר גם למצוא בדבריו של שמעון פרט, איש סודו ונאמן ביתו של בן גוריון, שעל ידו היתה כל מו"מ האסדים עם מדינות אחרות ובעיקר בדבר הספקת נשך. כותב שמעון פרט בזכרוןוטי כמה דברים השיכים למלחמות בתקמת המדינה ומבאר הhallon של השגת הנשק אז.

„הנשך שהגיע בכל זאת לידי צה"ל במלחמת השחרור בא דרך בלתי ליגאלית ברובו, נשך זה בא חלקו מצ'כיה, שבראה עדיין או ממשלת קוואליצי' מרכבת מקומוניסטי' ולא קומוניסטי', ושבה פעיל אחד אבריאל שגיריה העציר והראשון של מדינת ישראל שם".

צ'כיה מכירה לנו גם מטוסי מסרשמידט, מטוס הקרב הגרמני של מלחמת העולם השנייה, אף שמהירים שהקיעו שחקים יותר מן המטוסים עצםם, 200 דולר למטוס. התגלתה באחדים מהם תקללה תכנית, כן קיבלנו מהציגים מקלעים כבדים, „בזה" היה הכנוי שלהם, שמילאו תפקיד חשוב ביותר בקשר

אחד מן האנגלים של הוועידה שאל אותו:

אם באמת יש למשמעות מתחזק דבריך כי אין אפשרות למשלת הוד מלכתחלו ליקח הנשק מון ה „הגנה“? גענעראל ד'ארטס אמר: אין לך אפשרות בניקל ליקח את הנשק מכל העם, אני חושב כי דעת העולם יכול לא ירשו לירצח את היהודים עוד הפעם.

„סיר פרידריך פנה אליו בשאלת אם האנגלים ילכו מכאן וה „הגנה“ י��ו למקום מה תהי עמדת ממשלת ארה“ב? לא אהיה מופתע כלל אם ממשלה ארה“ב תכיר במשלה יהודית ארעית לום מחר.

אם כזאת ענה סיר פרידריך בתהרגשות ממשלה ארה“ב גרווע יותר מן אשר דמייתי. (מעבר למסך חמשי צד 221—220)

דברים הללו נכתבו ונדרשו בעבר שנה קודם להקמת המדינה, מר בראטלוי קראום רואה הדברים לפייהם, איננו רואה בהשאיפה הציונית עניין שונה מן שאיפת היהודים הסינים או האומות בלטינ-אמריקה ומקומות אחרים בעולם. כי זאת ורך זאת הוא התוכן של הציונות מן החל יסודה עד היום הזה, וכל המשתעף מן ציונות אפילו בענפים הארוכים והרחוקים כולם מוליכים אל המסקנה הזאת עצמה. אנשים נארמאלים ובתי צדיקים להכשר של ניסים מר קראום וגענעראל ד'ארטס המפקד האנגלי הראשי בא"י רואים את מצב הצבאי כמו שהוא, העربים הבלתי מאורגנים והבלתי מפותחים אין ביכולתם לנצח את כוחות הציונים הצבאים, כמו שהי נראה בעתיד הקרוב אחרי כלות שנה שהסיכום של גענעראל ד'ארטס hei נכון למדיד.

דבר זה של התמודדות כוחות הצבאים hei נודע לכל יהודי הבלתי יהודים וגם להציונים, וכן איש מדעי צבאי אנגלי מר מיקאל האווארד כותב: „בעת הקמת המדינה, מדינות הערביות התנגדו להקמת מדינה יהודית, אבל התתנגדות היהודים שונה ממדינה ערבית לאחרת. הממשלה המצרית הייתה נאלצת לנתקוט בצדדים צבאים מפני הפגנות הסטודנטים בקAIR, אבל מלחמה כמו שהוא hei זאת דבר האחרון שמספרדי צבא המצרי רצו בכך, ביזודעם חולשתם ואי האיגרונ של כוחותיהם בתקופה זאת“. ב-15 לחודש מיי למספרם בשעה שנגמר ממשלה המנדט הבריטי, בן גוריון הכריז על התיסודות של מדינה יהודית בארץ ישראל שתהא נקראת „ישראל“. התתנקשות בין כוחות הציונים ותושבי ארץ ישראל הערביים, כבר התחילה מוקדם בכל התקופה, אבל בן גוריון מחולל מדינה של ניסים ונפלאות ידע בטוב רוך כוחות הערביים וידע שלא היי לבוז עם הכרזות המדינה, קשה מאד להאמין שהגיטים הנוחוצים כי להדרתם hei נזרכים לבן גוריון ורך על השבעון הזה הכריז את מגילת היסוד שגם נציגים הדתיים חתמו עליו בצל הרצעל שר'י, גם מר טרומאן נשיא ארה"ב שהכיר במדינה הציונית למחזר אחר הכרזות המדינה, וגם ממשלה רוסלאנד שהכירה במדינה תיכף

לקחו בחשבון את הניסים ונפלאות שהקרוו עליהם הלבלרים האגדאים והסכימו עליהם חברי מועצת גدول התורה. בעת סיום של המאנדאט הבריטי, הציונים היו להם הרבה אלפי חיילים עם מספר פחות מעת מון שני אלפיים נשק אוטומטי. כה זה היי לנצח את התתנגדות של תושבים הערביים אבל לא מול כה צבאי של חיל מדיניות. הסדר והאריגון המאדרוני של ההגנה והפלמ"ח הציוני עצר بعد חיל המצרי והסורי הבלתי מסודר והבלתי מאורגן ותקנים במספר, עד שביתת הנשק שהאר"ם הכריזו על הצדדים בערך שלוש שבועות מן הכרזות המדינה. אמנם עשרה אלפיים הרגים ופצועים יהודים נקבעו על שדה המعرקה הציונית הזאת במשך הימים הללו, ואולי לעולם לא נדע במספר בדיק, ידוע רק שייהודים שבאו מן המהנות בקפיסין שהציונים היצלו אותם מנסוע לארצות אהרות, נשלחו ישר אל שדה המعرקה ורך מתי מסטר נושאו בחימ. לפי חישובו הציוני hei זאת מוכרכה למען הקמת המולדת שגם עמים אחרים הקריבו על מערכת השיחור אלפים ורבעות, לפי חישובו האוגדתי היתה זאת ניסים ונפלאות גלויים. מר אטלי ראש הממשלה בבריטניה" בהיווך בהפרלמנט האנגלי ב-1 יולי 1946

למספרם מודיעו:

כוחות „ההגנה“ הנהם בעבר שעקבם אלפיים איש, עם בערך 6000 קאנדאס (פאלמ"ח). הארגון (אצ"ל) גם הם במספרם בעבר חמשה או שש אלפים איש. במספרים הללו נשים ג"כ בספר הלבן של ממשלה בריטאני ב-24 يولי שנה זאת ס' 6873. לעומת זאת זה חיל הערביים שהתקיפו את המדינה הציונית, הסורי ביחיד עם חיל המצרי, hei בערך 21,500 איש, כי הלאגון הערבי שהי תחת ממשלה אנגלי לא זו מקומו מן הגבולים של החלטת האו"ם. מספר חיל הציוני נגד חיל הערבי hei בערך 3—1 בלבד מן התאמנות האיכותי. העובדות הללוῆ מה הביאו האמתי לכל „הניסים“ הדברים „הבלתי טבעיים“ שתרחשו בעת הקמת מדינה הציונית.

שביתת הנשק שהכריזו האו"ם בין הצדדים הייתה נשימת אויר לשניהם. כי גם הערביים הרגישו מכך בחולשתם והסכימו על שביתת נשק לחודש ימים. ככלות זמן הווה הציונים השיגו הכח האבדי שהי מתוכנן כל העת ולא הסיפה השעה של התחלת ההתנקשות לבוא אל הפועל. ב-9 يولי „ההגנה“ נהייתה לכך צבאי רב כת. לפי חישובו יודיעו דבר הצבאים „איןסטוט אפ סטרטגייק סטראטיעס“ בלבונדן, מס' 41, הכח הציוני hei שמנונים אלפיים איש, שלוש מאות תותחים גדולים, ובערך שמנון אלפיים נשק אוטומטי. ההגדלת כח הצבאי הזה בזמן קצר במשך ימים בלבד, hei מפני כי עד הנה כל הנשק שהי ביד ההגנה hei בא אופן בלתי ליגאלי בעת שהממשלה הייתה או בריטית. כתעת הממשלה הייתה כבר ציונית ואניות רבות היו מפרקם הנשק בכלל יום בוגרל חיפה, גם נשק רב hei בא בדרך אויר כי שנייהם, דרך הים ודרך האויר

כבר היו פוחים לפניהם. האמצעים הכספיים הי' בא בעיקר מן יהודי אריה"ב, אבל הנשך העיקרי הי' מן טשעאסלואווקיע ברשות רוסיא, אם כי גם בשאר ארצות אירופה קנו הציונים נשך רב ללא הבית על המחר.

ביוון נתחדשה המלחמה עם בטוחות עצמית להציונים. כבשו הגליל המרכזי והגליל העליון, לוד, רملת, ושתר מקומות הנחוצים להפרק שלשלת של קיבוצים ומושבים בודדים אל זו של שטח מדינה מסודרת בתנאים אפשריים אז. הכיבוש הציוני הזה ביוון הי' מיד צבא המצרי והסורי, כי למרות חסרונו הארגון שלהם כבשו בתחילת שטחים גדולים מן הנתקן למדינת הציונית בהחלטת האו"ם, הציונים היו חלושים במערכה הראשונה למגעו כיבושה הערבי זהה. בשטח של הנגב חיל המצרי כבש בערך כל השטח הזה וקיבוצים רבים מהם, האו"ם הכריזו גם ביוון על שביתת הנשק וזה השני נתן עוד הפעם זמן נשימת אויר. אחרי שלשה חדשים, שהמשיך הזמן היהו הרים השיגו עוד יותר נשק ותחמושת, ובאקטאבער הצלינו כלוחם בצבא המצרי בשטח הנגב, ובಡעטמאבר הציונים כבשו נגב העליון והתחתון. במרכז ארבע חדשים אח"כ, כבשו גם נמל אילת, והגבלים הללו נשאו ממש בעדרים שנה מן הקמת מדינת הציונית.

כדי לידע חשבו זהה של הקמתה וסידורה של מדינת הציונית, אם כי אין בזה תורה ואמונה אבל בודאי יש בויה בידיעת הדברים הללו והעובדות הללו כמו שהם, ידיעה בכדי להכחיש את התעමלה של הדתיים של ניסים ונפלאות, שבתעමלה הזאת היא הסתה והדחה מז תורה ואמונה אל כפירה וזהמה הציונית. ההסתה והדחה הזאת של דתיים מיוחדת אל יהודים תמיימי-דרך שאינם מוגלים בדברים ובעבודות הללו, רק יודעים מה שמייצגים הלבלרים הדתיים והאגודאים עם שקרים מלאים, ועם השקרים למחאה ולשליש, בכדי להוליך אל המטרה הסופית של ניסים ונפלאות והוראה שמיימית על מדינה הציונית שהדרמים כ"כ צריכים. יש לראות מן העבודות כמו שהם כי הניסים נתרחשו כביבוש ותקומת המדינה באותה מידה שכא צבאי הציוני הי' מוכן אז לפיק מיחיד הזה. הזמן של ההכנה להתקנות המיוחדת הי' לפי ערכו הנסיבות לביצוע זאת שהיתה באה או בחשיבותו.

כח האבאי של הציונים אז לא הי' כח אבאי גדול בערך של מדינות העולם, אבל הי' המכרי נגד חילשת כח צבא המצרי שהי' עד עתה כמעט כבוש בידי האנגלים ובלתי מפותח כלל, וכן זאת הי' המצב עם צבא הסורי. כדי לצין שהחזקה של מדינת ירדן, אם כי קטעה הייתה המדינה הזאת באוכלוסי מול שאר מדינות ערבי, אבל החיל הירדני הי' מאורגן ביותר ומאומן בנשק מודענגי. חיל זה כמו שהוא נקרא אז, "לגיון הערבי" הי' גם קטן במספר בערך עשרים אלף איש בלבד, אבל הארגון והתחמושת הי' אנגלי, הנשק המאדערני הי' אנגלי וגם המפקדים הי' מושח אנגלי. מול מספר קטן של הלאים הערבי בעת שהי' להם הנשק והתחמושת הנחוצה, לא הי' להם

להציונים שום נצחון ניכר. נלחמו הציונים בעיר העתיקה של ירושלים נלחמו הציונים בכל עז, וגם בשטח המרכזי שחיל הלאים עומד בערך 12 מיל מטה אביה, אבל לא נצחו להם הציונים כלל, לא מפני שלא רצוי הציונים אלא מפני שלא יכול היה. יש לקבוע עוד הפעם שערך המספר איינו קבוע אלא ערך איקות הנשק והתחמושת, ובמקרה שיש גם לצד השני נשק והתחמושת, הניסים האגודאים אינם פעילים מואמה.

כג

מלחמה גדולה וככיבה יש להם לשארית ישראל המאמינים בה, ובתוrho נגד המיסיתים והמדיחים הדתיים ובעיקר האגודאים, הכנופיה הקטנה הזאת נעמדה כהיום לשחו של שטן לעקור את כל הנשאר מיהדות החרדית ולהעביר הכל אל הכפירה הגדולה והעמוקה והמוחלטת הציונית הזאת. בזמן שהמזרחי הקודמת היתה מעבירה היהודים אל הציונות, הכנופיה האגודאית מעבירה הציונות אלינו, יד ה', דברים שלא בדרך הטבע, שנתגלו להם להאגודאים בהקמת המדינה ובמלחמות הציונים, הניסים והנפלוות הגלומות הכספיות הבוגר לא מדינה הציונית להמשיך עבדותם לתוך המדינה הזאת על פי תורה. התקון הזה שהדרמים רוצים לתקן הוא ניגוד להתוrho באותו הרגע של הציונות עצמה. התביעה של האגודאים והדרמים אחרים שהכנסת הציוני יתקקו ווקים על שמירת התורה ואתה, נוגע רק אל אופן הפומבי ואינו נוגע אל שמירת התורה במעשה כמו ש郿ורש בתורה עצמה. התביעה בוגר לשמירת שבת הא רק במה שנוגע להמשדרים של המדינה למגעו חילול שבת שמה, אבל החוקים הללו של הכנסת אם יתבצעו לא יהיה מונעים לחילול שבת גם בפרהesi' מאנשים פרטיים רוב תושבי המדינה אפילו במקרה של אחד אפשר לראותו. התביעה שהכנסת הציוני תחקוק חוק לאסור מכירתبشر חזיר במדינה, הדרמים לא תבעו למשל לאסור מכירתبشر בלתי נקי מדם וחלב אוبشر וחולב, על דברים הללו מתחבישים אפילו לדבר בפני חבריהם המיננים. על חוק נגד חזיר יש להם מה לדבר מצד הרגש האגודית שנקבע בפי כל על גיועל מין טמא הזה, על שבת יש להם לדבר מפני שזה יום שביתה המוסכם אפילו מן הציונים עצמם, אלא שהמה מוסיף רק חילול פומבי של يوم שביתה הזה, בטענות של "מורשת אבות", "օוצר הדורות", "הרשות שלנו", ועוד דברים שאפשר להם אפילו לשאר אומות העולם לשמעו אותן מצד הרגש האנושי, ובוגר שמירת תורה"ק התביעות ובעיקר הטעמים אסורים מהה לנו באיסור עולם.

לא על היחסים הללו הויוכות, על מה שהשיגו ועל מה שלא השיגו לא על כל זה המיותר, אדרבה כל הויוכות זהה מקלקל מאד כי ואת מראה כי ישנה ההסכמה על עצם עמידתם והטענה היא רק על הפרטים דברים שהשיגו או לא השיגו בהיותם מושרים להציונות, אין להטעות מן העיקר ומדובר שהיא הציונות עצמה שהדרמים פרסמו בטור שארית ישראל והכפירה העמוקה שנחפשתה על ידם באופן עצום ומפתיע. יש להודיע

אויביך מפניך כאשר דבר ה' וכו'. פלאות הגדלות שתחותה^ק מפליאה אותן מצהה עלינו תמיד לזכרם ולבל לשכחם.

הנסים והנפלאות הללו זה עצם מדיריגת קדושת ישראל שרומנו מכל העמים, כמו שמספרש השם עם קול א', או הנסה א' לבוא לקחת לו גוי מקרב גוי וכו', ותחת כי אהב את אבותיך ויבחר בוראו אחריו, אך בחר ה' להיות לו עם סגולה מכל העמים אשר על פni האדמה, וידעת היום כי ה' א' אש אוכלה הוא ישבמדם והוא יכניעם לפניך וכו', למען הקים את הדבר אשר נשבע ה' לאבותיך אברם יצחק ויעקב. ואורה גדולה כמותה בתורה שלא נשכח הנפלאות הללו ומדיריגת הגדלה זו, כאמור בפי ואתחנן רק השמר לך ושמור נפשך מאי פן תשכח את הדברים אשר ראו עינך ופן יstorו מלבד כל ימי חייך והודעתם לבניך ולבני בניך וכו', המסתה הגדלות והנראות אשר ראו עינך. משה רבניו החפכל והתנפל לפני ה' רק עם קדוש יהיו מיוחדים במדיריגת זו את מבואר בפ' כי תsha ובמה יודע איפוא כי מצאת חן בעינך אני ועמך הלא בכלך עמו ונפלינו אני ועמך מכל העם אשר על פni האדמה, כמו שפירשו חז"ל ונח"י מובדים בדבר הזה מכל עם, שלא ישירה שכינתו על אומות העולם. לאחר מתן לוחות שניתנו כרת ה' ברית על זה כמבואר שם, הנה אנחנו כורת ברית נגד כל עורך אשר לא נבראו בכל הארץ ובכל הגוים וראה כל העם אשר אתה בקרבו את מעשה ה' כי נראה הוא אשר אני עושה עמך, עם הכנסת ישראל בלבד ולא עם כל גוי הארץ.

דברים הללו גלים ויודעים לכל הבא מבית ישראל, פסוקים מפורשים ודבורי חז"ל הנלדים מן כל יודע ספר, וה' אך לモתר לחזור ולהזכירם אם לא מפני הבבלול ההadol שהדרתים עומדים ומבלבלים והסתה הגדלה לעובודה וזה הצעונית הכללית שעומדים ומשיטים. וכי באמצעות הקמת המדינה הצעונית וההתקשות עם העربים נסים ? וכי באמצעות ה' בההתאמנות האמדרנית והנחש הרוסי או הצרפתי נפלאות ? ואם כויאת שתדברים הללו של נצחון צבאי ומדיניή המת נסים ונפלאות, יאמרו נא הדתיים או הגאנונים והצדיקים אשר עמהם, האם לא קרו הניסים ונפלאות הללו לכל עם אשר על פni האדמה, מה ה' באינדיה ובורמא, ומה ה' בקפריסין וניזוריה, מה ה' בכל הנצחון הצבאי של עמים שונים, היונטים בזמניהם, הריםם, הריםם שכבשו מדינות גדולות עם מספר קטן של צבא מתקופם, ולאחרונה מדינה קטנה כמו פינלנד שעמדו בערך שתי שנים بعد צבא רוסי הענק מלבואה אל גבולם. מדוע לא יחשו נסים גם לheituler ש"ט שכבש מדינה אחר מדינה, לא עם מספר צבא שבידו שה' קטן פי כמה במספר נגד המדינות שכבש אלא באיכות הנחש וההתאמנות כבש כל חיל פולני, יוגסלאוויה, יוון, רומניה, טשעכאלואוואקיה, צרפת, אנגליה, בלגיאן, אלאנד, וגם שני מליאן חילים רוסים, ומה שונות המת הניסים האנודאים הצעוניים מן הניסים הצרפתיים שכבשו חצי העולם באפריקה ואסיה, וכן האנגלים, וכן הרוסים לפני מאות

כינון של ניסים ונפלאות שותה ההקשר בפועל בצוות מדינה, כבר עבר מלהיות קניין והקשר להאגודאים בלבד, המזרחי ג'כ' אוחזים בזה ובעיקר כל יהודי שומר תורה וממצות נמשך אחר השקר הזה והנסים הם החיים שיחח בפי כל בני היישוב, בפי כל מגידי שיעור, בפי כל האדמורים, בפי כל הגודלים. כל זה נובע מזען אחד וצורך אחד. התפרנסות של הניסים ה' עיי' לבליי האגודה בכך לחדות ולתרץ על הבגדה והփיכה שליהם, המזרחי ענו אחרים אם כי בלתי צרכיהם מהות לתירוצים כ"כ. אמנים שומריו תורה וממצות עם הרובנים החדרים נפלו על המזיאה הזואת בשתי ידים, גם בלבותם פעמים עוד איזה ספיקות על הצעונות הדברים שנאמרו ונשנו מז כל גוili ישראל, מז עת הופעת הצעונות על האופק עד היום הזה, רואיב המה-כפריתם ופרקית התורה והמצות באופן שלא נודע עוד כזאת בישראל.

ב כדי להציג את עצמו בעניינו עצמו, ב כדי להסביר לעצם כי נכון לדבר מה שכולם נוהרים אחריו עבודה וזה הצעונית זו, מה שכולם נלדים ונחוצים בעניין המדינה והצעונות לכל פרטיו ולכל הענפים המסתעפים מזו, האמונה בשקרי האגודאים מרגעת ומישרת הדרכ במדינה הנדרשת. יהודים שומריו תורה במעש, החסידים, ובני היישוב, מתקוממים בסערה נגד כל מי שייחזק לעזרה ספיקות בהקביעות זו את שכבר נקבע, שה' בתקמת המדינה ובשאר מלחותם והשיגים הצעוניים, ניסים ונפלאות, כי מי שמחיש את הניסים הללו נוגע בציפור נפשם, מהרס את היסוד של המרגוע והצדקה, מקלקל הבניינים שנבנו בעמל כה רב ובזמן כה ארוך. אין חפצים באיזה ספיקות ולהתחליל מחדש כל הפרשה יכולה שביעינהם אי אפשר לשנות עוד אפילו במקרה, הניסים הם הסחוות הבי דרושה לכל יהודות שומריו תורה הנמשכים אחרי ציונות דתית, החמים במדינה הצעונית או חזча לה, ואין עוד הצורך של יוצר הניסים בלבד.

עוד אחת ישנו בעניין שקר הזה של הניסים האגודאים הגליים. לא בלבד שבעיקר המה מביאים את מאמני הניסים אל הcpfira הצעונית, אלא גם הדברים הללו המה cpfira מצד עצם, דברים הללו המה cpfira בכל ניסי תוח'ק המפורשים בכתב. הנחתה השית' בהנתגה הניסית וזה שירק לישראל לבד בזמן שוכנים זהה כמו שה' ביציאת מצרים וביביאת הארץ כמספר בתורה. וירא ישראל את היד הגדולה אשר עשה ה' במצרים, והכתה את מצרים בכל נפלאות אשר עשה בקרבו, והוציא את צבאותי את עמי בני ישראל מצרים בשפטים גדולים, כי בחזוק יד החזיאנו ה' מצרים, לכל האותות והמופתים אשר שלחו ה' לעשות בארץ מצרים, ולכל היד החזקה וכלל המורא הגדל אשר עשה משה לעיני כל ישראל. שאל נא לימים ראשונים הנהיה דבר הגדול הזה או הנשמע כמהו, השמע עם קול אלקים מדבר מחוק האש כאשר שמעת אותה, או הנסה א' לקחת גוי מקרב גוי במסות באותות ובמופתים בידי חזקה ובזרע פטוי' ובמוראים גדולים וכו', להויל גוים גדולים ועצומים מקרב מפניך, להזוף את כל

המכחשת, שהכפירה שבאה אינה די מפורסמת, למורות שעמוקה יותר מדי. מה שהמסתיתים והמדיחים הללו נקראים בשם אגודאים זאת מקרה צדדי ואילו הי למסתיתים דתיים שם אחר לא hei זאת גורע או מוסף בההתגוזות החולות היהודית והסופית שבין כפירה לאמונה, בין אלה הרוצחים בחירות ובין אלה המסכנים אותם סכנת מוות ר"ל, בין אלה שרצו להשאר יהודים ובין אלה העושים אותם לציונים. מן ההכרח להביא מעט מדרבי האגודאים הללו להראות מה המת רוצחים ומה העושים, מן ההכרח להציג איזה העתקות מן חזמה הרבהה מהפיצים יומם יומיות והבלבול הגדול שהביאו הדתיים הללו הנשקרים להציונים, בתוך מהנה ישראל הנשאהר. העתקות הללו אינם בודדים חווורים עליהם האגודאים בכל יום ובכל שנה, העתקות הם אינם רק של זמן קוצר מן השלשלת הארכות של דברים הללו או דומה להם, גלי מים זורמים שאינם פוסקים, ואם כי ישם הרבה יותר מזה במאוריהם ונאמיהם א"א להיטפל אל כלם. הבוגמות הללו דלהן מפסיקים להראות מעט את המהפהכה הנוראה שבת מהפהכה אגדת ישראל, והפכו עמהם מספר רב מן תמיימי דרך שלחו דבריהם בדברי נשארו טאנקים, רק בעת שבאו אל הציונים, הדתיים הפכו אותם לניסים. אצל הצרפתים שעמם באו מטוסים הללו נשאו הנה בצוות מטוסים, רק אצלנו נתהפכו ונעשה לנפלאות.

האגודאים למורתיהם נקראים בשם זה עוד, ולמרות כל ההצדקות שיש להם להזכיר בשם מפלגת התורה למורתם כל החותמות ולמרות כל דעת תורה וכל הגודלים העומדים לדושתם למורתם כל וזה מרגישים מה בחולשתם. מפעם לפעם מרגישים מהם שצרכיכים סוכ"ס להצדיק את הציונות שלהם והוחתבותם האגלי' בתוכה מחנה הקופרים. אין גבול לערומות הלשונית שבה משתמשים הפקפכנים הללו בכדי להעמיד לפניהם קוראיםם את כל מה שרצו בהם מה שעשו לאין מעזרו. אבל כן מטכמים בהכרח שהאגודה דהיום והמורחין אינם עוד גושים נחלקים, מוצאים רק כוחות השערת המפסקת בינהם וכותבים:

„רביט הם השואלים על שום מה יש צורך בקיומו של שתי הסתדרויות דתיות כלויות אחרי שביןך וכך הם פועלות בזוטה, בכל הנוגע להגנה על ענייני הדת במדינתה? הן טוענים כי התבדלים הקטנים הבאים פה ושם ובסגנון ובנאותם אין בהם עדין כדי להצדיק קיום נפרד, של שני גופים בתוך היהדות הדתיתן.“

„אםنم תוך שיגורא ממשיך עדין המורחין לפעול בתוך הסתדרות הציונית בעוד שאגודה ישראל שומרת על עצמה עצמאית. אבל למעשה אין לדבר כל השיבות כי גם אגדות ישראל מקבלת את חלקה מהאגודות המאוחדת כמו המורחין וכל עניין השתיכות להסתדרות הציונית איננה אלא לתפארת האמיליצה ולא כל להסביר על השאלה הזאת כדי להגעה לידי תשובה מניה את הדעת, אמןם כן הדבר אין כל צורך אובייקטיבי בשתי הסתדרויות של יהודים שמרי

שנה, ומהו גידלו ואמצאו הניסים הציוניים מן הניסים הגורמניים? שהמה הציונית לקחו מהם לך האכבי ותכליסים, בהתקאה גמורה וביסודות הציאים הגורמנים מנהגים את חיילותיהם ומלהמותיהם.

קשה למצואו איך מין חילוק וchiedל בין התהאמנות של צבא הציוני מן זו של עמים אחרים, בין נשק הציוני ובין נשק העמים שמהם הגיעו הציונים את הנשק הזה, בין הטאנקים הציוניים לטאנקים אמריקאים, בין מטוסים הציוניים למטוסים צרפתיים, ובין תותחים הציוניים לתותחים אנגליים, ובין מהות והסדר של כל עמי עולם ובין מהות והסדר שהציוניים מהפיצים את עם קדוש אליו באמצעות המטוסים והתותחים והטאנקים הללו. לכל העמים ולכל הטאנקים והמטוסים, חסר להם רק להם הగאנטים הגדולים והצדיקים שימציאו ויסלפו פסוקים ומאמרי חז"ל להוכיח הזה. חסר להם שיעורו את העינים בכח וכוחם ולטובותם, ומפני זה אצלם העמים הדברים הללו לא נשתו. אצל האנגלים שמהם באו הטאנקים הללו, הטאנקים נשארו טאנקים, רק בעת שבאו אל הציונים, הדתיים הפכו אותם לניסים. אצל הצרפתים שעמם באו מטוסים הללו נשאו הנה בצוות מטוסים, רק אצלנו נתהפכו ונעשה לנפלאות.

הdatים ל민יהם מביאים ר"ל הכחשה ותגשמה לכל הניסים הכתובים בתורה שנעשה רק לישראל. כיוון שהכל ניסים ונפלאות אין טבעיות ואין ארציות שהעולם בכללו מסתדר בסדר הזה בהסתדר פנים ובמצומצמים רבים כמו שסדר הש"ית מראשית הארץ, אין נפלאות לעם ישראל שהטוראה כתבה אותן והזהיר עלינו לבב לשוכחת ח"ו. הלא כnisים הציוניים הללו נעשו בכל עת בכל מקום לכל עם ולשון. ההגשמה והזהירה של הניסים הללו נוקבת ויורדת עד עמוק גדול, זאת המשדר מן ההשוואה של עם קדוש כל שאר אומות העולם, שאין לנו דברים מיוחדים וככל הגויים בית ישראל, בעת שנפרש את הדברים הטבעיים הגויים הללו בהפרוש של ניסים, גם הניסים והנפלאות שנעשו לאבותינו ושעתידים לנו יחרשו גם הנה בפירוש של טבעיות, זאת המשדר מן עמוק כפירה הציונית המתראת מפעם לפעם באופנים שונים בנסיבות שונות, אבל כל זאת מוליך אל מסקנת הכפירה הנקבעת מראש.

כ

כל הדברים הללו לא נאמרו נגד האגודה נגד המפלגה הזאת או אחרת ולקחת כל העניין הזה האיסודי בדבר מחלוקת בין מפלגות או איזה ניגוד מיוחד נגד אנשי האגודה. י"ה" זה טעות גדול ליצר הרושם שהרצון לברר איזה אנטיש אגודאית מטעם זה או אחר, עיקר העניין שהוא ניגוד אל מסתיתים ומדיחים, ביותר נגד אלה שעסוקים בהדחת יהודים שומרי תורה ומוצאות מן האמונה הפשטה והמופרסת, אל הציונות

תורתה. הוויפוח על הציונות ואנטי ציונות פימינו אלה כבר חදל להיות אקטואלי ודי ש אין לו זול ברכוש המורחבי בשטח החינוך של המזרחי, בו מתחנכים רבעות ילדים שומרו תורה יכולתי להיות כל מחזק ברכה לשם יצירת לגינויים של יהודים נאמנים בעלי הכרה שליחמו מלחמתה היה במדינת ישראל, אבל חסר בו הרוח המרוממת של אהבת התורה והבדל מהותי זה שהחינוי קיים גם בין המבוגרים, ממש הסתרות המורחות משתפת ייחד במלחמה למען הדת אבל בקרירות". (המודיע ב' ניסן תש"ב).

אין הבדל בין האגודה והמורחיה ואת הכל רואים, כן המודיע כתוב, וזה ברור גם בלאו. היישוב ראש לעוין מבאר עד יותר בנאומו "א挨יר שנה זו ואומר:

"אין בראצוניון להפחית כמעט את ערכן של פעולות ההסתדרות הציונית והטכנית היהודית למען ארץ ישראל, בין בשטח העלי', ההתיישבות, והבטחון, ובין בשטח המדינה, כשם שאנו מעריכים כל ייחיד וכל ציבור שעושים למען יושב ארץ ישראל בכל המנינים".

בהתגברות החזיות הדתית בעת הקמת המדינה, בועידה פומבית בתל אביב הוסיף:

"בקינה נאמר בעת שבני ר' ישמעאל כהן גדול הכירו וזה כאור הבוקר, הוא אח הויא אחות, אנחנו לא הכרנו את המורחיה עד כה והי לנו חלקו דעתם עליהם, אבל עכשו לאור הבוקר בעת זאת שמאריכים קו אויר, נאמר הויא אח היו אחות, הלא אנחנו כל הדתים במדינת ישראל, ויחד נלחום מלחמת הדת בעת הצורך".

משמעותה האגודאים להסביר המהפכה ומתקנים לבבש כל כתם של אנטי ציונות מן לבוש האגודאי החדש וכותבים:

"אין להכחיש אנחנו התנועה הציונית ה纯洁ית היה צוון בעל מעוף במידה מרובה. ישנו מפלגות שבמבעם קצר הראות, ווציט בהשתתפותה של אגודה ישראל בתה מדינה, סטיה מהעבר מחייב התבדלות מתנועה הציונית ומוסדותיה" האומיים כהכנה למציאות החדשת כאילו מודחת עתה אגודות ישראל עם התנועה הציונית וכайлו רק עתה הכירה ברעיון של שיבת ציון. וכן שיהדות החדרית לא הייתה מיוצגת בתנועה הציונית אבל ואת היה אך רוק בಗליוי החילוני, אמן היה מוצאה בתנועה הרעיונית והמעשיית ואמת אומרת: היהדות החדרית התנגדה לא לעצם הרעיון של שיבת ציון, בנין הארץ ויצירתה, כי אם אל תוחתת של התנועה הציונית שהתקבשה למתחתו של ארץ ישראל הארץ הבחרית. הספריה של מפעל הציוני מתחילה אצלנו מזמן קדום יותר מימים הראשונים והאחרונים. ראשון החלוצים הרמב"ן זיל ואחריו תלמידי מורה מראטענברג, ר' עובדי מברטנורא, עליית המקובלים

והשתקעותם בצפת, רמח"ל, תלמידי הגרא"א והבעש"ט ר' גהמן מברסלוב. בגין ישוב החדש ויציאה מן החומות המקורי בעירו ע"י יהודים חרדים דזוקא. אלה הם העובדות החיות ההיסטוריות על יחסינו לרעינו של שבת ציון, בגין הארץ ויצירתה". (המודיע ה' סיון).

האגודאים נחוצים להראות בפני מפרנסיהם האזינויהם שהם נאמנים להם ולציונותם. בהם הם נקראים בשם דתיים תורתיים נחוץ להם להראות שאין הבדל בין תורתינו הקדושה להציגות ר'ל ולזאת הרמב"ן זיל ה' ראשון החלוצים (עפ"ל) וגם קדושי עליון בצפת תלמידי הבעש"ט והגר"א זיל.

ונכוון להציג כי במאמריהם ובנאומיהם ובמעשיהם מודיעים פעמי אחד פעמי כי אין שום ניגוד לעצם עניין הציונות ואין שום הרגש לכל עיקרי האמונה שהציגות מצד עצם עניינה מכחשת בהכחשת חולותה. מוצאים אמנים חטרונות בהציגות ה纯洁יאית מפני שהזיהה, חזון בעל מעוף במדזה מרובה" מפני "אופי החילוני" ועוד חסכנות אחרות שהזיהה שלהם המורחיה יכולם להזדהות עליהם, ולא יהי שום בושה להאגודאים בדברם דברים הללו, ועוד הפעם מחויקים התבולותם וגמורה במחנה הcpfira וכותבים:

"היהדות ה纯洁ית התארגנה במסגרתה של אגודה ישראל ויידוע כי אין לה חלק בארגונים אחרים. אולי ברוב המקרים לא הייתה מנדרת לעצם המטרה של ההסתדרות הציונית, אבל נספחים שונים שעצבו את דמותה של הסתדרות זו מנעה بعد ארגונה של יהדות החדרית (אגודה) להשתלב ולהתמזג בחטיבתה ממלוכדת לתוך הסתדרות זו (הציגות). (ה' אדר תש"ג)".

עוד הפעם, האגודאים דוחים אינם רואים שום התנגדות, "לעצם המטרה של הסתדרות הציונית אלא רק „נספחים שונים" עיכבו בעד התמזגותם כחטיבת מלוכדת בתוך הצינותם בגולן. חוותים עוד הפעם להציגותם לבב לחשוד אותם כי יש עוד איזה חשש של חלוקי דעתם ביןם ובין המורחיה בהם שנוגע לעניין המדינה והציגות, וכותבים:

"זה הפעם במשך ארבעה וחצי שנים (בעת שלעווין סילק עצמו מהמושלה) שלא נשמע מתחוכמים מהו הבדל בין המורחיה ובין אגודה ישראל. עכשו היה לכל אחד בירור. במשך ארבע וחצי שנים כשבני המפלגות הדתות השתטו בממשלה של מדינת ישראל, ואם היו צריכים להתפטר מפאט קושים וביעות דתיות התפטרו שתיהם, ואם היו צריכים להכנס שוב למשלה עשו גם את צעד זה ביהה, באותו ארבעה וחצי שנים נשפך הרבה דיו כדי למצוא ולהגדיר ההבדל המהותי ביניהן כי שתיהן תבעו את שליטתה של תורה בישראל".

"אבל כתה שר' יצחק מאיר לעוין עוז את הממשלה תירצzo כל הקושיות ונודע כי ההבדל בין המורחיה ואגודה ישראל קיים בזה, כי בעת שהאגודה מוכנה

החדשה וידעה לעשות צעד הנכון לעשות חיית דתית מאוחדת מזורת ההנחה שעם הקמת המדינה צרכים להיעלם מכל ההבדלים השפתיים במחנה שומרה (המודיע כ"ב אב תש"א)

אין להבטל בכיטול ומחייב יד על דברי המודיע ולבלריו. כי הלבלרים והבלירות הללו ומה נותני הביאור והמהלך המחשבה ליהדות החרדית הנשארה. נותרנים גם החרדכה והשפעה אל אלה אשר בשם גאנונים וצדיקים יקרו, המאורגנים בארגון הנקרא מועצת גדולי התורה, מה הגדולים מביטים וקוראים בהמודיע, סופגים את דברי הלבלרים הללו ומעכלים אותם עד שבאיוז זמן לא אורך חוורים מההגדולים על הדברים הללו בעצמם עם לבוש של איוז פטוק ומאמיר חז"ל בנימוק של בדוחן או איוז מגיד הסובב מעיר לעיר ורוצה להנות את שומעו. מהה „הגדולים“ מבשרים את הניסים עליהם, וגם כי המזרחי השתתפה רק בחלק מההקמת היישוב והמדינה, אבל בשורת „המודיע“ לקהל תמיימי דרך שהושבים כי דבריהם של הגדולים מההנחים ממקור של תורה, ההגינויו של הלבלרים כבר אינם באים מפיהם של העתונאים, אלא עוברים דרך פיהם של גאנונים וצדיקים או שאר שמות אשר יקרו להם באופן יותר יאות.

הגינויו שלבלרי האגודה מהה מקרים אצל תמיימי דרכ, הרוצים בהצדקה על הטריפוט אל זרם הציוני המושל על המחשבה ועל כל הרצונות, אבל רק להמון החרדים התמיימים מושיטים עתוני האגודה הגינוי ההצדקה הלאן, המופיעים אל הקהלה בצוות הגיון ושיטה. אבל אל מר לעוין והכונפיא הקטנה אשר עמו, להם בעazzם זאת כמעט ללא צורך, אצלם מקרים היתורנות של כבוד וממן שאפשר להשיג מן התהתרבות אל המדינה, והמדינה הציונית היא המקור היהודי והבלדי שאפשר להשיג זאת במידה מסוימת. היתורנות הללו מהה הגינויו והשיטה הנוגנות הדרכה אל הכנופיה בכל ההזמנות. כדי לצין כי דברי המודיע הללו, כי הקמת המדינה היא אחת מפלאי השגחה עליונה" יצירה ללא קשר עם הציונות וכו', בנימוק הזה הוא החתווך והمبرיח מן הקצה, על דברים הללו נבנו כל הבנינים של שוא וشكרא שלילאו של עולם. זאת هي השטר שחרור עברו האגודאים להשתחרר מן כל העבר ולפרק מעלהם כל זיק של תורה ואמונה. כיון שהמדינה אינה ציונות אלא מפלאות השגחה עליונה איך אין לדוש מן האגודה הדתית שיפעלו בניגוד להפלאות בעיניהם שאינם יכולים להשלים עם החלטתה של אגודה ישראל על השתתפות במשלה".

„המפנה הגורלי של באומה עם קיום מדינת ישראל מחייב שיזוד המערבות

לעוזב את הממשלה בטור מחהה נגד חוקים המתנקשים בחיה התורה מוכן המזרחי להמשיך לשבת במשלה". (י' שבט תש"ג)

הס מלדבר עוד כי ישנו איזה הבדל בין ובין המזרחי נשארה רק זו בלבד, שאיטהה מאיר יוצא מן הממשלה מפני לאחצ' הציבור בענין גיטות נשים, וחבריהם שאין להם לחץ זה ממשיכים לשבת בתוך הממשלה, אבל חוץ מזו הרבה דיו נשפק,, בכדי למצוא ולהגדיר ההבדל מהותי" שבין האגודה והמורחוי ועד היום ההבדל מהותי הזה עוזרו לא נמצא. גם ההבדל הזה שאיטהה יוצא או נכנס להמשלה נראה שלא נמצא עוד, כי כבר מזמן ארוך הדבר אינו עומד עוד על הפרק.

אבל ישנו הבדל ניכר בין האגודה והמורחוי המתבלט בכל פעם בהזמנויות שונות. בשעה שהמורחוי עוזרה בפועל בהקמת האזנות והמדינה, האגודה יצרה והקימה את הניסים עליהם, וגם כי המזרחי השתתפה רק בחלק מההקמת היישוב והמדינה, אבל בהקמת הניסים האגודה פעלה עצמא לא עוזר כלל, ולזאת הקמת הניסים כתבה על שם האגודה בלבד.

אבל מה הי אל כל הדיעו לכל העולם שאגודה ישראל נוסדה רק בשבייל להלחמת עם זרם הציוני, מפני מה לא נשמע עד הנה שאין שום חילוק מוחותי בין המזרחי ובין אגודות ישראל מתי התחיל הפירוש הזה על כל דברי גדולי ישראל שהשתתפו במלחמה נגד הציונות ונגד הציונים במוגמות אגודה ישראל, מתי התחיל כל הויכוח הזה שעדיין לא נתברר,, מהו ההבדל בין שני מפלגות דתיות הללו", ומדובר פתאום נחוץ הי לשפטן כי די על ההבדל הרק מן הדק הזה, שבכל פעם הולכים ומתemannים היהודים ומבינים את דקות הזה שהוא כבר ללא הבדל כלל, ומדובר מתאמצים אנשי האגודה להסביר מלבד את כל זה, שכבר נעשה להם להרפה, בגדיר זכרו מעשיך הראשונים, אוננאת דברים, שאסור להוציאם ולהעלותם על הלב, מהו ההסביר לכל זה, האגודאים מסבירים זאת וכותבים:

„העמדה שנתקטה אגודות ישראל עם הקמת המדינה. אנשי הציונות הדתית רואים וחושבים שהחלתה של אגודות ישראל כהודאה,, בטעות" שעשתה אגודות ישראל בא השתתפות בהסתדרות הציונית, כי רואים במדינה המשך של הציונות המדינה, וatoms נתפסו לטעות זה רבם משלומי אמוני ישראל אשר יש בעיניהם שאינם יכולים להשלים עם החלטתה של אגודה ישראל על השתתפות במשלה".

„אולם ההש>((פה האגודאות היסודית היא, כי הקמת המדינה היא אחת מפלאי השגחה עליונה והיא יצירה בפני עצמה ללא קשר עם הציונות חוליניות מטעם זה אין אגודות ישראל רואות במדינה עניין ציוני אלא ישראלי כליל המחייב כל יהודי לעוזר לקיומה ולבצורה. ו מבחינה זו אפשר להגיד שדווקא אגודות ישראל השמרנית והנרגעת מכל דבר חדש היא היחידה שהבינה מיד את מציאות

, חמיש שנים מלאו לה למדינת ישראל שῆמה תוך סערת המלחמה על קיומו וחיותו של עם ישראל. מלחמה שנזנחה בה לא בגל היותנו חזקים ומחומשים יותר מאוביינו שצרו עליינו באتون הימים, כל הכוחות המלחמתיים היו נגידינו בכל זאת נצחנו המעטים נגד הרבים החלשים נגד הגורמים ומדינת ישראל קמה! ומהשיכה להתקיים ונאבקת עם גלים סוערים וזרדים בכל השטחים המאיימים גם הם ובכל זאת היא קיימת. נס זה כל כך. בולט עד שכל המנסה להעלים עין ממנו ולומר לעצמו כוחיו ועוצם ידי עשו לי נראה. כמוהן.

אילו זכינו היינו רואים את מדינת ישראל בנזיה על יסודות התורה והמסורת כסמל של מלכות ישראל בעבר ובעתיד (ע"ל) הרוחניים אלה מעוררים השבון הנפש ביום העצמאות בהרגשות הטובה של אוורה בישראל אשר ביקש לראות במדינה התגלמות חדשה של מלכות ישראל בדמותה ותרורתה היהודית.

אנו רואים את יום העצמאות כיים אשר נשא ה' אותנו אם נדע לעמוד במבחן הזה יום הניטים שא' עשה אתנו בימיים ההם שהציג אותנו מכף אוביינו האורבים וכו' והנה עתה 5 שנים להקמת המדינה אנו מקבלים כל זה כהופעה טبيعית את המדינה על כל הארץ ומוסדותיה, על צבאה המסלודר לכל אגפיו. עובדות הללו מופיעים בצורה מסוימת לשם הפגנת הגבורה של לוחמי מלחמת השחרור ולא לשם צינום ופירוסם של הניטים שקוינו לנו, יש בזה המעטת הדמות של המאורע ההיסטורי הגדול שאין כדוגמתו בתולדות עמיינו מזו אלפיים שנה בגלות.

הטבעו על כל זה חותם חילוני מובהק, והרי אסור לנו לזלל במאורעות הכבירים והעל טביעים הקשורים ביום זהה. אל נשכח שביהם והקרו עליינו שבעה עמיום וكمנו עליינו לכלותינו. ידוע שישם הכוחות הצבאים שלנו ה' חיל ישראלי אחד מול ארבעים, ולולא הניטים שנתנו לנו עניינו וכוי אין יהודי מאמין שעליינו עברה מלחמת השחרור בארץ שלא ידע לספר על ניסים שראו עניין, עם מי שנודמן לך לשוחח על ימי מלחמת השחרור ידוע לספר נפלאות על כל אורך החזיות מירושים עד גליל העליון עד באר שבע, מקום מקומ עם ניסוי, נקודה ונקודה ופלאותיה". (המודיע ה' איר תש"ג)

"א' לחזור ולהעתיק כל דברי בעל מינות ואפיקורסות זהמת המודיע שכותבים בכל פעם בכל יום בכל שנה ושנה, תפנסנו רק קטעים אחדים מן שנים אחדים מן הזמן שבעה שנתקנו ה' עוד איזה ויכוח מתוווכם עם האגדות ועם אשר עמהם, כתעת הכל הוא כבר שייך אל העבר ברחוק וכדומה שכבר נשתחה. יש אמון לראות הדברים כמו שהם, הדברים שהוילכו שולל אל מהנה האכיפה, את קהיל יהדות החרדיות שהאמינו או רצונו להאמין לדבריהם. אין היהודי מאמין שעליינו עברה מלחמת השחרור שלא ידע לספר על ניסים שראו עניין". ומאייד גיסא מתאונן המודיע, "עובדות הללו מופיעים

באוגודת ישראל ודרך המדינית והציבורית. המטרת הממלכתי כוללת כל בני האומה ללא חבדל השקפה ודעת, הגעה להשתלבותה של אוגודת ישראל במערכות המדינה. המדינה שῆמה בסערת מלחמה ותוך ניטים גלויים איחוד כל חלקו האומה מתוך גilioי התרבות ולהט נפשי, במדה שלא ידענו מיום אכזר עצמאיתנו וישראל גלה מעל אדמתו". (המודיע י"ד תשרי תש"ג). "א' לבב להdagש על הדברים הארטיים הללו, כאילו ה' לנו גם אז את העצמאות הציונית בלבד, הדוגמא הזאת משמשת לכל מלהך המחשבה של המינים הדתיים הללו.

"מדינה ישראל מTHON צירוף של מאורעות מפלאים. קבוץ גליות, אחד מהפלאות אשר דור זה וכזה לו שיבת עם ישראל לארץ מכורתו אחרי גולה אחר גולה ששימר רבו עולם גם הם מהווים נילוים של ניטים מופלאים".

(ט' תמו תש"א)

"עומדים אנו בתחום הפלאים, הפכנו אנו כולם למוצגים חיים המשמשים עדויות להמחזה של נבואה פלונית או אלמנית (ע"ל) זאת היא פרשת עמוקה ש策יך ללמידה אותה. כל פרט הוא פרט של במקצת הגליות, ישנים ניטים אשר הם בבחינת נס מתמיד אשר עליהם נאמר כי הוא הגדל שבניטים, הוא הולך ונמשך כמה שנים מיום הקמת המדינה". (כ"ה בטבת תש"ג).

באוגונ' יום דרש מר לעזון בכבוזו ובצעמו בכנסת על ביאור פרשת הניטים שהוא והכגופיא שלו כ"כ נחוצים להם, הניטים נחוצים לו ביותר אבל גם להראות איזה דתיות איזה דאגה למצב של מצות מעשיות, להראות איזה מלחמה, איזה נציגות של יהדות החרדיות איזה שיוכות שלו עם היהודים נותני הקולות עבورو, ומפני זה תמיד לעזון מרכיב שנייה ביחד, הניטים והמדינה על פי תורה תמיד חולכים צמודים. הניטים בכדי ליקיר את המדינה, וה"על פי תורה" בכדי ליקיר האוגודה בענייני הציבור הזה של שמורי תורה, וככה ה' אומר מר לעזון:

" Moor הסתר פנים וגלה אחד הפלאים הגדולים בהיסטורי שלנו, תקומה מדינת ישראל על אדמת אבות. וכך שוב אורות וצללים גilioי אור והסתור פנים או רוח שמשמים בערבובי", מצד אחד ניטים גלוים במלחמה עם שכינינו, בנין הארץ והפתחות בממדים שלא ה' כמותם. אוגודת ישראל בשעת קום המדינה רצוי לקבל את האחירות ולהכנס לממשלה, מראש ה' ברור בשביבנו שמדינה ישראל יכולה להתקיים לשגשג ולפרוח רק אם התורה והאמונה יהוו את הבסיס היסודי ומהות והתוכן של המדינה". (כ' בטבת תש"ג).

ניסי גליות, הסורה הכוי דרושא, ולעולם לא ימושו הניטים הללו מפיהם של האוגדים ומפרשימים בוזה את יום העצמאות של הציונים בכל שנה וכותבים:

כולם הינה עצם בתוך הציונות ומציגים הינה זאת בכלל האמצעים בכדי שהציינים יראו את נאמנותם ואל יחשדו אותם עוד מתיו ותלאה. אבל גם הקולות בעת הבחירה נחויזים להם לאגודאים הללו ובכחלה להראות להצביע הזה נאמנות לרוח התורה. הנה במכובח מעט אולי יזכיר להם מי שהוא כי הציונות והتورה מתנגדים זה לזו, הנה במצוקה כי אולי יזכיר הימים שתוכנו של אגדות ישראל ה' רק ללחוט במלחמות תנופה נגד הציונות הזאת. מן השעבוד הזה, מן המצוקה הזאת נגלו האגודאים בניסים. השאיפה הציונית נתגשמה באמצעות חיל הציוני, באמצעות התאמנות הצבאי שלמדו אותו האנגלים ועוד גוים אחרים כו' מתקיימת המדינה הזאת באמצעות דבריהם הללו, אמן החירות והשאיפה של האגודאים מותקינה ומוצדקת על ידי ניסים שנוצרו בעתונאים האגודאים, על ידי האגודאים ובעור האגודאים.

וכן נואם אגודאי בדבר ב"ג סיון ואומר בעית פתיות ב"ס ביטו:

„המשנה בברכות אומרת הרואה מקום שנעשו בו ניסים לישראל אומר ברוך שעשה ניסים לאבותינו במקום הזה, אנו חוגגים כיום חנוכת הבית במקום שנעשו ניסים לא לאבותינו אלא לנו (להאגודאים), מקום שנכבש בדם בניינו היקרים וכינו לגורש מכאן העם הרצחני. התקיים והתגשם לעינינו ויגרש מפניהם אויב ויישן באלהיהם שבטי ישראל. למרות זה שיחדות הדתית היא שותפה נאמנה למפעל כביר זה שמו מדינת ישראל, למרות זה שאנו לוקחים חלק פעיל ועירוני בכל שטחי המדינה למרות זה שמיטב בניינו השתחטו בכל החיוויות להגנת ארצינו ותקבנו הרבה קרבנות למען המולדת, למרות זה הוכרה לנו מלחתת תרבות" וכו'.

האגודאים מורי דרכן ליהדות החדרית הנשarra רואים בעניין המדינה „SAMPLE של מלכות ישראל בעבר ובעתיד“, „התגלמות חדשה של מלכות ישראל“, „גilioת תחלבות ולהט נפשי במדיה שלא ידועה מיום אבדן עצמאותנו וישראל גלה מעל אדמותו“. הנה האגודאים מזהמים בזוחמתם את העבר וגם את העתיד בהציגם את מדינה הגוית- הציונית לעניין של תורה וגאולה העתيدة. שחרוי כל עניין של הציונות עצמה היא להודיע ולגשים את הכל, הכפירה הכללית והמוחלטת שר' אין שם עניין שמיימי וחנוכה מיוחדת לנכסת ישראל, שאין גלות וגאולה באופן בלתי טבעי שאין ג寥ת בעונש של חטאיהם ואין גאולה ברוחמי ה' עיי' בית משיח צדקנו ב"ב, הכל טבעי שאין גויה הארץ ביחסו של כל גוי הארץ שוגם עם ישראל אחד עם הגוים הללו. עקייה כללית ואת של כל השגחה בכלל והנאה מיויחدة עברו נכסת ישראל, ואת הרוש והסוף והאמצע של הציונות כולה. הציונים מחייבים כל עניין אמונה בגולי והדתיים מהפכים את ההכחשה זאת לאיזה מין אמונה. הנה הדתיים אינם מחייבים בגאולה העתidea, אמן הנה אומרים שהציונות וההישגים הציוניים זאת היא הענן של גאולה

בצורה מסולפת לשם הגנתה הגבורה של לוחמי מלחתת השחרור ולא לשם פרטום של הניסים שקרו אז". קשה להבין מדוע נדרש יהודיאמין שידע מן הניסיםagalim הלו, וכי ניסים אינם נראים אלא רק באמונה? ומדוע יכולים הבלתי מאמינים לסלפט ולומר שזה רק גבורת לוחמי מלחתת השחרור ולא ניסים? וכי באמות ה' כזאת בזמן הופעתם של הניסים הכתובים במתווה"ק כגון יציאת מצרים, קריית ים סוף, וביאת הארץ, וכי גם אוז נחוץ ה' לגייס לבברים אגודאים בכדי להכריזם ולפרנסם?

האמת הוא אחר לגמר, אם היו בכאן ניסים ונפלאות ה' כל אחד רואם ומכיר בהם אבל שיש כאן רק שקר וכוב וזאת רק האגודאים מכירם ורואים. עוד הפעם רק אגודאים, כי יהודי המאמין באמונה המקובלת לנו מאבותינו כופר הוא בכל הציונות בכל המדינה ובכל היחסים הנמשכים עליהם, נשארו רק אלה המאמנים בהמודיע שיסכימו על הניסים הללו, וזאת רק באמונה כי "א"ה ה' להבין או לראות את הניסים הללו הכל כך נחוצים להפrespmis אולם. אבל אין מנהים את מערכת הניסים ובשנה שאחרי כובים עוד הפעם וכותבים:

„עדין לא נשמעה ההודאה הגדולה לא' על הנם הגדול שקרה לנו בארץ זו את אשר הצילנו מידי שבעה עמיין שסגרו علينا מכל צד. בשעה שcolnנו יודעים שלא ה' לנו לא כח ולא ציוד, לא צבא ולא נשק, ואעפ"כ עמדנו רבים נגד מעתים חלים נגד גברים בדים ריקות נגד האויב העולה עליינו פי כמה בכל הבחינות, האם שכחו כבר ראש המדינה כיצד ה' כל כבושיםנו ונצחונו עד למלך המאורע וידע את אפסות כוחותנו בראשית המלחמה וראה ניסים גלויים הוא רק יצחק למראה של התפארות, האם לא ראו במם עיניהם כי לא צח"ל עשה את הנצחון ולא חיכתם או גבורתם ואומץ לבם של שליטי המדינה הביא את הנצחון והקמת המדינה כי אם אך עורת ה' וניסיםagalim. ובפירוש יום שנה ששית לעצמאות ישראל יש לנו להתפלל כי עצמותה הרוחנית יבוא בד בבד עם התגלות והתרחבות העצמה הצבאית". (המודיע ו' אייר תש"ג).

„חלמנו על מלכות ישראל ושלמות ה' ישראל אמנים בתגשש החלום רק בחלקן. מדינת ישראל כמה באורח פלאי נסי, מלכות ישראל כוננה בה, אנו אפויים רגש ובתחון ונושמים לרווחה האוירה הצחח של חירות ודרור של התפרקות מעול זרים, אנו מתחלכים ברחובותינו זקופי קומה נאפה דודה כיאות לבסוף גורל, אין רבב ושryan ברייטי נע ברחובותינו, גדרות התיל אף הם נעלמו".

(המודיע ט"ו כסלו תש"ב)

הקטעים האחדים הללו הנה דוגמא על ההתבולות של מה שנקרה אגדות ישראל עם הציונים והציונות. כתובים הנה "מדינתנו", "מלחתוננו", "נצחוננו", "חירותוננו",

וחמושג-בעניים הללו הינה כפירה ואפיקורוטות לכל יהודי מאמין. העניין המתחילה עם ההצדקות על עניין המדינה מסתומים בהמסכנות הללו והדומים להם, כי כל זה הוא מהותה התוכן של מדינה וציונות, הcpfירה או האשמה בכל ענינים הגבוהים והחשוואה בין ישראל לאומות העולם, ומה שנקרה גאולה לכל עמי העולם ג"כ נקרא לנו, ומה שנקרה חירות לכל לאום שבעולם ואתה היא המקווה גם לנו וכן מפרשים את המדינה, בקיבוץ גליות, שיבת ציון, וקול פעמי הגאולה.

לקראת הגנטה יום העצמאות הציוני כותבים הדתיים:

„באותן ימים הרומנטיים של החלטת האו"ם ב-30 נובמבר 1947, מלחמת השחרור, הקמת המדינה ופתחת שער הארץ, החל התעוררות עצומה בקרב יהדות הגולה מלאה התלהבות דתית משיחיות שהתקבטה בהתנדבות רבת מדדים באנשיים ואמצעים כספיים גדולים, אשר אפשרה לנו לעמוד על נפשינו ולהגשים התחלת קיבוץ גליות, היהת זאת שעת רצון גדולה של גilioי סולידריות יהודית, מכל חלקיה האומה, כי אנו עומדים בפני תקופת חדשת של שיבת ציון ושיבת העם למקומו ווצר מחצתו. השבנו אז כי הנה מתקרבת התקופה ההיסטורית הגדולה בחיי האומה להדר קול פעמי הגאולה; מזוהמת טומאת העמים ויציאה לחיה חירות ודורר לקראת יצירתיים יהודים עצמאים בארץ אבות המקודשת“. (המודיע ז' איר תש"ג).

אבל מתחוננים הדתיים שלא נתנה להם את התביעות הדתיות להראות לפני בוחריםיהם שהמה משיגים היישגים גדולים, ומפני הדבר הזה העניין צריך תיקון ולהכנס את איטה להמשלה ולהקם עוד הפעם את חזית הדתית לצורך זה וכותבים:

„היהדות הדתית התרבות רואה במועל קיבוץ גליות דברי תורה" ק שבחטיחה לנו ושב ה' אלקי את שבורת ובשב וקבץ מכל העמים וכי תקופתנו זו תקופה גדולה שבה זכינו לקיבוץ גליות לציון ואין לו לול בדברים אלה כל עיקר. ביחור אסור לנו האמינו בהם בשגחה מן השמים לול בדבר הזה, אנו מאמינו כי מדינת ישראל היא קידוש השם אדריך לעיני כל העמים ולכל הדורות, בה בשעה שיהדות הדתית לא ידעה להתגבר על יצרי הפרודים ופדרו את החזיות הדתית, אין ספק כי אף זו תופעת הבלוי משיח של דור זה“. (המודיע ט' ז' סיון תש"ג) וזה ארבעה שנים שהמדינה מקבעת את בני ישראל הנדחים, את אלה שהגיאו: בברשם את טעמי הגלות את אלה שערכו לעצמות באה המדינה וגאלתם ממצוותם. גם העם היושבים עדין בין הגוים גם באזניהם נשמעים צעדי דגאולה גם הם זוקקים למדינה וגם למענם כמה המדינה בכדי להרים קרןם בעניין הגוים. בחקמת המדינה והניטים שקרו לנו ראיינו גילויים השגותים אמרנו לעצמינו כי אלה הם עדים הראשונים לקראת הגאולה“. (י"א איר תש"ג)

„אמנם קיבוץ גליות הריהו כשלעצמיו אחד מפלאים שעל גני נשרים דוגמאו

העתيدة, התייחסים הנוכחים מההראשית והתחלת והתייחסים שיבואו ויתפתחו יגמרו את עניין הזה המקומות.

הפטגם של „אתחלתא דגאולה“ השגור בפי הדתיים היא cpfירה וההגשמה בהגאולה עצמה שהרי א"א להסוף שייה' משונה מן התחלה אלא שזה קטן וזה גדול, וזה הראשית וזה התחלת./non יקרה גדול וסוכום קטן יקרה עשירות קטנה, בנין של כמה קומות יקרה בית גדול ובנין של קומה אחת יקרה בית קטן, אבל מה שייכות יש לאיזה מכאב עם עשריות, ולאיזה עשב שדה עם בנין בית גדול, אם הגאולה העתידה המקווה מובנת ונחתפסה בכללו כמו שהובטה לנו בתה"ק מה שייך עם זה עניין מדינה, אפילו מדינה גדולה מזו כמו המדינה האנגלית או הצרפתי ומה חיבור יש לכל חיכוי וציפוי לביאת המשיח עם מדינה הציונית. אבל המובן הציוני לבטול ר"ל ולשלול מכנסת ישראל כל עניין אלק בליך טבעי ולבכו השתווות של מהותם עם קדושם זאת של כל גוי הארץ מליא כל הגאולה נתרפה מן השקפה הזאת. ההבנה בעניין המדינה שזה עניין של גאולה, אתחלתא דגאולה, קיבוץ גליות ואתחלתא דקיבוץ גליות, היא מפני שמביניהם אח עניין גאולה העתidea באותה הבנה עצמה, כיון שנכנסה אליהם הצעירות בעומק מחשבתם ונחכלה בתוכם הרי שהיא מביטים על ענייני עם ישראל באותה ההבטחה שהצעירות למדתם להביטה, ובמקרים שעניין מדינה עם, צבא, כלכלת, למדיות, ומקומות נכבד בין עמי העולם הנאים זה גם התרבות והקיום של עם סגולת, אלא שיש לפרש איזה פסוקים ומאמרי חז"ל לצורך זה, וללוות אל זה איזה מילים מצצללים ומופרדים ב כדי ליציר חמראה של הלות ודברים בלתי מובנים כ"כ, הנקרה בלשון הכהנים אופידתי. אין לחשוד להבלברים הדתיים של המורchi והאגודה שיש להם איזה שיטה או איזה רעיון מיוחד כי אצלם מכוון היתרונות של הולם המוליך אותם. ביחס להשכירים האגודאים, ההישג של מן ועמידה נכבד בעיני העולם, זאת מהaging אותם ואת דעתם בנאומיהם ובכתבייהם. אבל ס"כ המה מפיצים בדברים הללו באוני יהדות הדרידת ומעבירים אותם מעל דעתם, מאמונתם, ומן כל הקשר עם דברי תורה וקדושה. מתח עיקריים מבאים סרך וקרחה של ארס ארטיסים להבין ולקיים שהתחלת של עם ישראל הוא לרכוש מדינה שהיא קטנה כרגע ושהיה' גדולה בעתיד, ללא שינוי של מהות מדינה הציונית המפותחת והמוגדלת, מן מהות מדינה אחרית בעולם. המדינה הציונית המוגדלת הדתית או הבלתי דתית לא מהי' שונה במתוחה ובתוכנה מן מדינת שוויין, טשעכעלואו אוקיע, גאהנא או ארגענטינה. אם תבנה המדינה הציונית ותכלול בממשלה הדתית ותהי' בזנותם לאמפריה גדולה, הלא לא תשתנה אימפריה זו מן של ענגלאנד וצורת או רוסיה וסין. בה בשעה שקוראים למדינה באיזה בחינה של אתחלתא דגאולה, או קיבוץ גליות המורגל לאחרונה בלשון האגודאים, בה בשעה מפרשים מה מה זאת הגאולה שלמה ומה זאת קיבוץ גליות, והרי אותו הפירוש

„ויתר נאה אם נראה להם לבני אדם החיים את חיים לモפת ולודגמא לפַי הצדק והיוישר המתגמלים בדברי הנביאים. לפני שמונה שנים כל האומות השיבו במדינת ישראל הלהבות היהת גדולה (!) הנה קם עם הנביאים לתחי' בארץ, הנה קם עם ישראל לתחי' בארץ הנביאים. עם קטן שהצליה לבנות את כל רודפיו ומענויהם והם רצו למלמוד מן העם הזה כי מצינוanza תצא תורה וכו'.

כדי להציג האפיקורוטות הנאמרים מדברי נציגים האנוגדים הללו, „חוורתינו לא-ארץ אחורי אלפַים שנה“, קבלנו מיקדמה על חשבון נביות הנחמה. ההשואה שבין המדינה ליציאת מצרים, „דריכינו המוליכה להתגשות נאותנו המובטחת לנו בתורתנו“ הצדק והיוישר המתגמלים בדברי הנביאים, ככלمر בשוש הוא לעוין לדבר מון חוקי תוהה'ך אך „הצדק והיוישר“ של הנביאים, כל הדברים שלשלת אחת של כפירה והגשמה רעל שעינו פוסק. אבל בכדי לראות את ההגשמה שמשמעותם את כל עניינו אמונה ואיך מעמידים צלם בהיכל ה' בכל מה שיאמרו יידברו מסתים ומידחים אנוגדים הללו יש להעתיק עוד דבריהם אחדים מדבריהם. המודיע'ה תשרי תש"ב וו'ל: בניסן גם ההלכה לא נתעלה מהלאומית הישראלית, ואמרה ניסן ר'ה למלכים. מלכות ישראל מונה מנין, מדיניות עם ישראל כל שנמצא בין הגוים צריכה להיות המשך מנין, של יציאת מצרים ושל שאיפת עצמאות (!) כלכלית, כי בנסן גalgoו ובניסן עתדים ליגאל. לפני הגאולה העולמית של ה不让ית הימוט תהי' הגאולה הלאומית של ישראל. עם ישראל לא ייגאל, עיקר גאולתו בתוך גאולה (!) האנושית הכללית, אלא ע'י גאולה הלאומית אשר ניקן מפאל אותה ואח"כ בהשפעת הגאולה הלאומית זו את תוכה גאולה הכללית. (עפרא לפומי!) הכהן האפיקורוס האנוגדי הטעמא זה כותב בהמודיע בעתו של ארגון הגודלים, שחגאולה האחותונה זה גאולה האנושית הכללית. צדק הتسويיל וכדומה, עם ישראל עיקר גאולתו היא גאולה הלאומית של המדינה, תוכה גאולה של אחירות הימים גאולה האנושית וכו', אבל אין זה מקרה בוודד כל דבריהם של האנוגדים מה כפירה בה' אלקינו ישראל, כיון שנלו אל הציוונים ועל הציוונים פגעו בחוכם כל הכפירה המוחלטה ומפעם לפעם מבאצת בגלוי, ואם כי מסתירים ומבלבלים את הסתתם בכל האפשר אבל כן חוותים על כפירתם מפעם לפעם בגלוי וכוחבים:

„בשולשת הרגלים אנו מדגים את המומנט הלאומי, החגים שלנו צריכים להיות חדורים ורשות לאומים. בחג הסוכות scl עיררו בא עקב תופעה הפטורית בדרך תחי' הלאומית“. (המודיע י"ד תשרי תש"ב).

ובידי ניסן תש"ב כתוב על חג הפסח:
„חג החירות בתוכנו הנ אצל, הנה גם כהכרזה גלי' על החירות הتسويיל החרותית, על החירות שביום השבת. זוכרת כי עבד היה בארץ מצרים ויוציאר

נוארבע כנפות הארץ בנים גואלים לארץ אבותיהם. אולם והוא רק אתחלה ראתה הלאה רך פתיחה וצעד ראשון ל夸אות המיטה הסופית אשר עלי ניבאו חזונו ונכspo הדורות במסע הנדייה של עם ישראל“. (ד' איר תש"ב)

לורנג מדבר:

„אין הבדל בין הפסוק כי לך ולזרע את הארץ הזאת שעל יסוד זה דרשנו את הכרת אומות העולם בארץנו במדינת ישראל, בין הפסוק האסור מאכלות אסורות.“

איטשה מדבר:

„מצבינו קשה ומסובך מאד אולם בכל זאת אין לנו להתחבל ולהתייחס אלא לבתו בה, היל' לנו זמינים יותר קשים והרבה ניסים נעשו לנו כאן והוכח כי ה' שוכן בצדון, הון עם לבודד ישכון ובגוי לא יתחשב“. (ע"ל)

ובו' אדר תש"א מדבר איטשה בכנסת המינים וו'ל:

„אנו היהודים הדתיים רואים קשר הדוק בין השמדת המילונים והקמת מדינת ישראל ועלית המוניות, זה דבר נשגב, אך היהדות הדתית רואה בעיקר את הייציאה הרוחנית מן הכלות, יציאת מצרים מכוונת להוציא את עם ישראל מן עבודות זרות שבוחן שקע, לכך חוותינו אחורי אלפַים שנה (ע"ל) לא תועיל אם מבחינה רוחנית נשאר שקוועים בתרבויות זרות.“

איטשה הי'ר, כדרךו מבלב בבלבולם בכדי שלא לחשדו שאינו דתי אבל כן מקרים: „ומפני חטאנו גלינו מארצנו, אריהיב עוז בנצח ואגיד ממש אלפַים שנה גליה (!) שכחנו מה זה ישראל, אנו בונים ומקיים את המדינה במיטב שכולות המודרנים אבל בלי בסיס והמקורות של עם ישראל, לא ציפני אלפַים שנה בגלות (ע"ל) למدينة ירושל'ם בכדי שנחיה בה כל הגוים“. (י"ח חשוון תש"ז בכנסת)

חבריו מינץ כ"ז כסלו תש"ז מדבר:

„גבאי ישראל התופעה חד פערנית שאין דוגמתה בשום עם ולשון הבטיחו לנו עוד מזמן רב לפני צאתנו לגלות הראשונה, על העתיד להתרחש בנו ביום הבואם מיקדמה על חשבון נביות נחמה אלה קבלנו, ראיינו בעינינו וחשנו בברשותנו“. (ע"ל)

ולמן יאנקלעוויטש ב' בטבת תש"ז בכנסת:

„روح התקווה והבטחון ביצור ישראל וגואלו, מורשת הדורות חפעם בקרבנו מתגבר סוף כל סוף על הקושיים והמכשולים ונמצא את דרכינו המוליכה להתגשות יעדנו ההיסטורי ונאלתנו המובטחת בתורתנו ובנביינו שעושם דבר לא נפל ולא יפל ארצה, נצח ישראל לא ישקר“. (ע"ל)

איטשה המלומד ביותר בבלבוליו מוסיף ואומר ט' אדר תש"ז בכנסת:

ה' אלקין ממש. הוא הוסיף חירותנו הלאומית הרוחנית ומישנה מוקף לו
משמעות השתא במדינת ישראל".

אם כי הדברים הללו נדפסו בהמודיע וחווורים ונדפסים שמה לעיני כל רואת, בשנת תש"ב ובשנת תש"ג בשתת תשכ"ב ובשות תשכ"ג וכן בכל השנים ובכל הזמנים, קשה להעתיק כל המיןות והאפקורות של הבלברים המוזהמים הללו כותבים ומפיצים, אבל אין זאת דבר מסוים מן כל הדברים הנראים כי בולטים בעיני אדם פשוט, נראים אחרית בעני מעצמה גלובלית התורה, הגאנונים, הצדיקים, מאורי אור. הנה בדעת תורה הבהיר שיש להם רואים כי העתון האגדאי הזה וכן כל הענין האגדאי זה ובציוור שהוא "חומה הקדושה לעם ישראל" בזכותו של המודיעע, "מושיע בתשועת עולמים". המודיעע היה "נקו מן כל פטולות ומפל דעה מופקפת". המודיעע הוא, "שפורה הנאמן של דעת מודען". אך כתובים הארוגן של גדולים, שחויה לשימושם אליהם ככל אשר יורוך, וכן מפרסמים בסוף שנת תש"ל קודם ר'יה תחת הכותרת:

לכל יהודי שומר תורה ומצוות !

אחרי שבמארים הסכנה של קריית עתונים תלמידים מיניות, וכבר צווחו קמאי על זה וכן הם המועצה הנוכחית הגאנונים והצדיקים שהמה המשר מון הגאנונים והצדיקים הקודמים כתובים בו"ל:

"בואר איפוא, נחזק טבה ונעריר, מה רב החשיבותו של העתון החרדי, "המודיע" אשר זה עשרים שנה עומד על משמרת הגנת קדשי ישראל, ובך בפה הוויתו נקי מכל פטולות ומפל דעה מופקפת, הנה מושמש בשופרה הנאמן של דעת תורה ועומד בפרק ללא רטיעה נגד מגמותיהם של המוחלים ברכס בית ישראל. קיומו של עתון זה תלו בנפ(!) ואלה היהודים שהעמדו אותו בראש דאנטם, כורעים, חי'ו תחת המשא ואנו בורם האמצעים לשבלל ולהחרר מכם גדור כזה, המשבו ועתידו הם בפניהם ר'יל."

למן מתוך דאגה לעתידו של העתון החרדי, "המודיע" אלו פונים לקריאה באמנה, אל כל יהודי חרדי להטוט שכם למיון הצלתו, הרחבותו וביסוסו של "המודיע" במלי שיפול למלאות ייעזרו בשלמותו להנדייל השפעתו בין הקרובים והרחוקים. יתרום כל אחד לפי יכולתו מבלי להחנות לפוניטים אליו, יימנה בין החותמים על "המודיע" ועל אלה המופיעים לו בכל דרך ואמנזע.

נחזק ונבצר חומת הקדושה של עם ישראל, למען נושא בתשועת עולמים וזוכה לראות בגאות ישראל ב"ב".

מועצת גלולי התורה

ההתקולות של הדתים האגדאים במדינה והצינות היא מלאה ושלימה וכן המינות שמספרמים כוללת הכל בהגשמה ארצית וועלמית. גםنبيי ה' מראים בציור זה של מדינה ומדינה וכותבים: „הקו המדיני (ה' שלنبيי ישראלי התבסס על עקרון הפרדה בין המדינה ובין המשטר בין מלכות ישראל לבין השליט), הם פיטולו פאטיריזיות ומפרירות לא גבול המדינה, ובזה בשעה לא מנעו עצם מלחוקיע את מומי המשטר ומלחמות גבול המדינה, נביי ישראלי היו הרדים לקומה של מלכות ישראל ועכמתה, מלחתה הדת. נביי ישראלי היו הרדים לקומה של מלכות ישראל ועכמתה, ורוקא מותוך רגש פאטיריזי (על) נשגב היו לוחמים בשיטים הגולמים בעשיהם לחורבן העם והמדינה. הם מוקיעים בשער את השיטים הטומנים הרס ומכים בשבט לשונם את אלה השמים דינאמית תחת בנין המדינה ותחת תורה". אך כתובים הארוגן של גדולים, שחויה לשימושם מכלי אשר יורוך, וכן למשמעות התורה ואינם מגשים את העקרונות הללו בחים המדינים והצבורים של המדינה והעם". (המודיע ה' חשוון תש"ג)

הרי לך הבנה והרגשה בדברי הנבאים ובנהנבים עצם, והרי לך ר'יל כפירה בנבואה, מפורשת וברורה שאין מילים לתאר זאת ואסור לפרש. כן בהכרה להביא עוד העתקה אחת של מבט הциוני דתי אגדאי בעניין של יציאת מצרים. הצינות והמדינה הם לפי דברי האגדאים ניסים וונפלאות, לא כן יציאת מצרים הנכתבה בתוכה"ק זאת עניין פסיכאלגי ולאומי ע"ל אם כי כל הדברים הללו שרשות אחת של הגשמה משוחררת עם מינות ואפקורות גמורה וחלולות.

„שנתה ישראל מצד עולם הגויי בכל צורה שהיא הולידה תמיד התעוררות לאומיות בפנים העם. כבר בראשית דרכו הלאומית של עמיינו בתגלתה התפעלה הפסיכולוגיה הזאת, כאשר יענו אותו כן ירבה וכן יפרוץ באמצעות חוק הברי של כל בן הילוד היהודי תשליכתו שם נולדה הלאומית שם היהת התגונה הלאומית של ישראל נגד העrizות הגויי, רדיקליות ודינאמית היהת בחיליתה אבל פגעה אחרי שרפתה השנהה ופסקו הנגישות מצד המצרים, וכשנתנה להם לבני ישראל החזרנות לצאת לחירות לאubo להחיות בני חוריון, ביז חזקה ישלחם וביד חזקה יגרשם מארצנו. אחרי ששיעבור מצרים נסקה ששה חדשים לפני יציאת מצרים שכבה רוח הלאומית, כליל התופעה היסטורית הזאת חזרה ונישנית בהיסטורי" הארכוה של עמיינו. גלי הלאומית שהתגונשו בימיינו הגיעו לשיא שלא ידעו עליון דורות הקודמים, קיום העם והמדינה דורש להפנות את הלאומיות הישראלית לאופק החזובי שהיא מולדת בית ושרשים העמוקים בעם ישראל בעבר ובעתידו הלאומית, השואבת מההראה של העבר ומהתקווה של העתיד". (המודיע כ' בטבת תש"ב)

גודל של שומרי תורה ומצוות, זה שקר גמור והסתה יתרה במה שנוגע אל הדתים המאפיינים הגיון הזה כי זה בלתי אפשר כלל, וטעות גדול אצל ההמון המקבלים את הגיון הזה. זה הבלבול יסודי וחסרו ההרגש וההבנה הפחותה של עניין הציונות עצמאית. המסות השטחית של כמה בלבולים לשוניים כמו „אהבת ישראל“, „הצלה ישראל“, „מצוות ישב ארץ ישראל“ שימוש גדול לכל החורבן וההריסה, ומעטם מה שידעו וירגשו פירוש וביאור הנכוון לכל עניין המקיף הזה.

דעותן אלה ודומיהם החווים ונשנים בכל שנה ושנה ובכל יום ויום אינם צריכים פירוש. אבל חוץ מהכפירה והגשתה ר"ל המבצבים מכל שורה ושורה מכל תיבה ותיבה מכלים מהה דברים הללו הפירוש להציגות מה זאת עניין מדינה ומה זאת מדינה על פי תורה, מה הוא התירוץ של מצות ישוב ארץ ישראל שהאגודה אחזה בתירוץ הזה על הציונות בשנות הקדומות, ומה זאת כפירה עיקרי התורה המשך הישר והבולט מעניין מדינה המושחתה זו. רק בכך להבין הפירוש של עניין מדינה בהכרה כי להציג מעט מן הקטעים של לאומי ומאמרי האגדאים, ובלאו הכל אסור לראות הדברים הללו הפגמים לב ונפש ר"ל. אמן הפגם והאפיקורוסות של דברי מיניות הללו אינם מסתויים בהם בלבד, המטרה והתכלית של דברי אפיקורוסות והגשתה הללו היא להביא את יהודים שומרי תורה להتابילות הציונות ועניין המדינה, כי זאת יותר עומקה בטומאתה מן דברי מיניות המוצגים בדבריהם של הדתיים. הציונות אינה מוגבלת אלא כללית, עקירה שרשית הנוגעת בכל העיקרים ויסודות של אמונתנו, הכחשה בכל עניין של עם טgoalה ובחירת ישראל מבין העמים, הכחשה בכל עניינים שמיימים אקלים בישראל, כפירה בכל עניין של גלות וגולה, בגאולה קעטידה, בביית המשיח ותחיית המתים, בנבואה ובתורה מון השמים. זאת ורק זאת היא עצם עניינה של הציונות גם מקודם וגם לאחר שנתשמה בצורת מדינה. למרות שב奢פה השטחית קשה לראות את תוכן המהותי הזה וכמודעה שעניין הציונות באפשר להכיל ולצирו בצורה תורנית, והשאלות הפרטיות הללו נעמדים על הפרק מומן למן על פי רוב מן הדתיים עצמם בכדי להראות דתיהם וכי עוד מדברים מן עניינים תורניים, אבל זה משמש להוסיפה הבלבול וטשטוש על טטרוש כי בשעת הדיון על הפרטיטים העניין הכללי של הציונות איןנו קיימ עוד בספק ידוע כל, הcpfira העיקרית הזאת כבר מוכשרת ומיסדת בסיס חזק ובטוח, מפורסם עניין השיק לעם סgoalה ללא שום היסוס.

הפריקת על תורה באופן הבלתי הנראית והנגלית אצל הציונים ומדינתם, זה ענף ותוואה ישירה מן כפירה הציונית בעצם עניינה, המדינה ועקרות התורה ר"ל אין הדברים נפרדים אלא צמודים, המדינה הציונית א"א לה צורה אחרת מן זאת של פריקת על תורה לגמרי ר"ל, הhilok היא רק שהענין הציונות והhilok המהשבה אשר עלי' בניית הציונות וזה השורש והיסוד ופרקת על תורה במעשהה וזה הגידול המתגדל מן השרש הזה ויוצא לפועל באופן גלה ונראה. לא hei באפשר בכל מין עבודה זרה כמו עשתרות, בעל, מולך, וכדומה לא מהשבת עבודה ורוה, כן א"א להציגות הכוללת כל הטומאות והכפירות להיות נקשר אליו רק במעשהה בלבד, לא מהשבת כפירה אשר לבסוף מתגלית מהשבה זו גם במה שנוגע לשמרות המצאות במעשה. הפתגם של מדינה על פי תורה שהפיצו הדתיים עבור צרכיהם, וכן נתקבל הפתגם הווה אצל חלק

דָּרְלֵי יִשְׂרָאֵל

כח

אי' אפשר לומר כי התמונה של שומרי תורה הנמשכים אחרי הציונים, כבר מהה תחוך עומק מחשבת כפירה ר"ל שהציונות זו מכילה. כן אי' לומר שהיהודים שומרי תורה הללו נמשכו אחרי הציונות מפני עצמה, כפירתה וטומאתה, אם כי לאט לאט הדרך הזה מביא אותם שם נאחים בה ומתאחדים עמה בידיעתם או שלא בידיעתם. רובם של שומרי תורה הנמשכים אחרי הציונות היא משום שאינם יודעים אחריה, המדינה הציונית כבר נתקבלה כ"כ אצלם עד שאינם רוצחים לידע אותה. אינם רוצחים לשמעו עוד דבר של התנגדות לעניין מדינה הציונית, מפני שההתנגדות הזאת היא דבר מוזר לפניהם. אינם רוצחים גם אינם יכולים להתעמק באיזה מידת בעניין הגודל הזה יותר מן השתיות הקבוע אצלם זה זמן ארוך. ישנן רבים שאצלם בעניין המדינה נקבע באופן חובי יותר ולפי ההשפעה שקיבלו בעניין זה, ההתנגדות למדינת היא אצלם החתוגות לתורה, כי מצד דרכי התורה אסור לשמעו ההתנגדות הזאת דרך ובאותה אופן שתהיה. הללו אינם פוקרים ח"ז אלא תמים וגם למרי תורה, קנו להם החודדים הללו את הכרה הזאת וגם יש להם חומות בצוותם המקרים אותן בדעה זו שא"א כמעט לשבור או אפילו לבקו חומות האלה. התמסכה אחרי המדינה הציונית ואחרי כל הנלווה לו, מוצדק אצלם ללא ספק כלל.

התורה יכולה נtabארה בדברי חז"ל בקבילתם איש מפי איש עד מרער"ה ודבריהם המה לנו לתורה שלימה. הביאור אל דברי חז"ל ג"כ אין ביד לאבן עד תחילתם, רק הגאננים, הרשונים והאחרונים, ביארו לנו דבריהם ז"ל לפרש הפירושים ולהתיר הספיקות בהלכה ברורה ודבריהם מתייחסים את כל ישראל להנתגך לפי מה שיאמרו וילמדו אותנו. דור אחד משפיע לדור שאחריו, כן נסורת התורה ממשת להישוע, מן הוקנים לנביים, מהם لأنשי הכנסת הגדולה, מן התנאים הראשונים והוגות לתנאים האחרונים, מן האמוראים לרבען סבראי, מן הגאננים לגדיי הפוסקים וממן הראשונים לאחרונים. כל זה נכלל בהמצאה לשמעו אל חכמי התורה, על פי התורה אשר יורוך ועל המשפט אשר יאמרו לך תעשה. כל ישראל נשמעים לחכמים הגדולים שביהם, קבלו הדורות זה מזה ואין כל הדורות שווים במעלה ובכלה, כי כן סדר הדורות הtolיכים ומתהמעים מן הטעמים הנעלמים מأتינו, ותחימין צדיKi קדם רב פעלה. בידני התורה עצם ונמצאים ג"כ גבולים כמו עשרה קדושים הנמנים בפרק קמא זמס' כלים הנගלים בגבוליהם כפי גודל הקדשות אשר עליהם. זאת המצאה שבכל דור ודור הקטנים חיבים לשמעו אל הגודלים, וכן בדור האחרון הזה, אם כי אין נמצוא בתוכנו הכח של הפסוקים והצדיקים גבורי עולם, אבל גם אין ביד כל אחד להזכיר בכל דבר מדעתו או רצונו, ולא יטוש ה' את עמו, ראה הקב"ה להצדיקים שהם מועטים עמד ושתלם בכל דור ודור.

המפורטים בקדושתם ויראתם שרבים יהנו לאורם, ע"פ הדרך שקבלו מאבותיהם מקדושת או רעלם הבש"ט הק' ותלמידיו הקדושים זי"ע. ירידת הדורות ובפרט דור הקטן הזה מקטין גם גודלי ומונגי הדור, דור עם דורשו מאוחדים זה עם זה ומשתייכים זה עם זה, וכבר אמרו לנו חז"ל לך רד מגודולך כי שחת עמר, ואפיו גודלת משרע"ה חוליו בגדרותן וקדושתן של ישראל שرك עברים באה הנבואה לנכאים וגודלה לרונו ארץ. בדור האחרון הזה הקטן שככל הדורות, לא רק נתקנו מהגי הדור אלא גם נתמעטו במעטם עצום במספר, והמסלה יותר גודלה היא שנחמעטו בעלי הכרה עד שרוב רובם של הדור הזה אינם יודעים להבחין בין גודלי ישראל המתעלם מהותם הנבחרים בהשגה העילונה להנחת הדור, ובין אלה שיש רק לטעות בהם ולכנותם בשם גדולים או צדיקים, לפי התנאים המכינים לטעות זו. הטעות זו לכנות בשם גאננים או צדיקים אל מי שאינו בגדר זה, הביאו לטעאות מזיקות ולסכנה גודלה לכל שארית ישראל. הדבר הזה מכאייב ומצער כי ס"ס הכל, גם הטעות וגם המזיאות מן הטעות זו, נובע מן יסודות אמיתיים ומשורר מן רצונות טובות וטהורות, מן קדושת התורה והחפץ בשימירתה. הנקראים בעת הזאת בשם של גאננים מה רבעים מפוזרים או מגידי שיעור גפ"ת בישיבה, הנקראים בשם של צדיקים מה הנכדים של צדיקים קדושים עליון זי"ע שמתהברים אליהם הנכדים מן החסידים שהתחברו אל זקניהם הצדיקים זי"ע אז. דבר זה כשהוא לעצמו טוב ונכון, הלא בהכרח שייחו ישיבות בעולם ויהי מי שישמש להם לקח בתורה, כן בוודאי טוב שיתקצזו כל אלה המתהגים עם מנהיגים של החסידות אל המרגל בדרך זו, בהתגנות הפרטיות הקרויה אליהם. בזמן הרגל ובתקופה בלתי מיוחדת לא יהיו תועלות בהביקור המדוקדק, לבקר את כל אלה אשר בשם צדיקים יקראו אם ראים מהה לישם ותוර זה של גאנן, ואם כל אלה אשר בשם צדיקים יישלחם חיבור וצירוף אל הבדיקה הזאת של צדיק שכל העולם לא נברא אלא בשביבו. האמת הזאת אם הכנויים הללו נוכנים או לא, גלו לשמים, ומעולם לא נמנה אדם בהתמנות הזאת בתורה מבקר, לחkor אחרி כל מי שיקרא בשם צדיק אם ואת שם מושאל או שם עצם. בזמן זאת השונה מן כל הזמנים הביקור הזה מוכיחה רוגזו וגם שונאת, מביא הייזק מכרייע שאין דמיון אליו.

התואר גאנן או גודל כשהוא במובן השלם, זה עניין נפרד מבחינת שאר אדם מישראל ונעה מהשגת יושבי חלד. רבינו סעד'י גאנן או רבינו האי גאנן לא נכתרו בכתר אחר אלא עם זה של גאנן. היפויים גדולי עולם צופי המרכבה ומדברים ברוח הקודש, נכתרו בשם זה של גודל כמו ר' שמעון הגודל ר' יצחק הגדול וכו'. חואר צדיק זה ג"כ עניין נשגב, שאחרי ביטול הרע הטבעי, הנפש הכללית הזאת הנבחרת,

מן פניו שהחייב הזה כ"כ גדול, מן פניו שהוא לשם עאל החכמים, אל דברי חז"ל, אל הפסקים, אל הקדושים ואל גודלי עולם, השתמשו בעניין הגודל הזה כוחות הרע, בכדי לפשט טומאה הצינויים בעולם בכל חלקו הכנסת ישראל, כמו שהשתמשו בעניין הגודל של ארץ ישראל, בעניין של תכילת המקווה של גאולה העתידה והשלימה. השתמשו בכל עניינים gabohim והטעו בהם רבים, בעניין הזה של גודלי ישראל הטעו את שארית הפליטה של שומרי תורה ומצוות ולומדי תורה, ומהכ הטעות הזה נבערו אל הצינויים כולם ביחד עד כמעט לא השאיר פליט ח"ז. בה שימוש הזה, ההעbara להצינויים נתהפקה בשתיות לחוב, לפעם קוראים להעbara גם מצאות, אם אינם מדברים מן העbara לצינויים אלא מן הדבר המביא לזו, מדברים מהו רק מן המזכה לשם עאל גודלי ישראל, אבל חכלית התתעוררות להמצואה הזאת שכ"כ מדובר ממנה בעת הזאת, הוא הッכלית האחד, האכשיר להעbara אל הצינויים ואל כל המשען ממנה, שהמצואה לשם עאל גודלי ישראל נעהם אל נתיב הזה ע"י המעבירים, והמשתמשים בו שימוש מלא.

הירidea הגדולה והנוראה של דור האחרון הזה כוללת דברים הרבה,edor של עקבתא דמשיחא העקב והסוף באילן הנשומות, נבנה מן נפשות קטנות מאד. מאידך גיסא הנסיניות והבלבולים נתגלו ביוטר וזרוק על הדור הקטן הזה נמשכו הצורות כנהר שוטף בטורם ים של הסתוות וטומאות גודלות וחזקות. קטנות הדעת השורר, הביאו גם סייבור גדול בהענין של גודלי ישראל ובהחוב הפשט והידעו לשם עאל בקהל ולקבל את דבריהם. עצם העניין הזה לא נסתבר ולא נשתנה ח"ז כי זה חוב של תורה, נשתנה רק הכרה במחות הכביד הזה של גודל בישראל, ובתמשך הזמן נמשך שאין להכיר אותם, תחת היחסים gabohim מכל העם שיש להכיר אותם. החילוף הזה הוא תונצאתן מן קטנות הנפשות שבדור הזה, כי רקanganis קצרי הדעת טעות כזה אפשר להמצא ולא הי' אפשר כואת בדורות הקודמים. חז"ז מן הטעות של ההמון המהלייפים, גם זאת לא הי' אפשר בדורות שלפנינו,anganis פשוטים מן סוג הרגיל יהי' להם העוז להתייצב בפניו הצעיר בדור גודל בישראל, שמתהמת העוז הזה יהודים חרדים מביטים עליהם בהעיצה, ועל דבריהם בעל הדרכה נכבד ומכרעפת.

גודלי ישראל מן בחינה העילונה של הפסקים ובבעל רוח"ק נחשלו מתנו זה ומזה רב. העניין הזה הוא מן הנעלמות מאתנו וועונש גדול על חטאינו, מודיע נסתלקו המאורות הגדוליות בשעה שכ"כ נחוצים, להאריך בתוך החשכה הגדולה של אחריות הימים, מודיע הנסיוון כ"כ גדול ומכופל, יצרא דעת' ז' כ"כ תקתי והכח לעמוד נגידו כ"כ חלש ללא הארץ ולא עור מן קדושתם של נפשות הגדולות שבדבירותיהם מהם גבורי כה מיישרים את האדם כתלם. בעשרות שנים האחרונות, מורגל לכנות גודל בישראל, את מי שגדל באיזה בחינה בידיעות התורה לומר זאת התורה לרבים, גם להרבנים

מןני שהחיזב הזה כ"כ גדול, מפני שהוא מן יסודי התורה לשמעו אל החכמים, אל דברי חז"ל, אל הפסוקים, אל הקדושים ואל גודלי עולם, השתמשו בענין הגודל הזה כוחות הרע, כדי לפשט טומאה הציונית בעולם בכל חלקי הארץ, כמו שהשתמשו בענין הגודל של ארץ ישראל, בענין של אהבת ישראל, וגם בענין של חילית המקווה של גאולת העתידה והשלמה. השתמשו בכל עניינים הגבוהים והטעוי בהם רבים, בענין הזה של גודלי ישראל הטעו את שארית הפליטה של שומרי תורה ומצוות ולומדי תורה, ומכח הטעות הזה, נבערו אל הצינות כולם ביחס עד כמעט לא השair פליט חז"ו. בהשימוש הזה, ההעbara להצינות נתהפקה בשתיות לחיבוב, לפעמים קוראים להעbara גם מצות, אם אין מדברים מן העbara לצינות אלא מן הדבר המביא לזה, מדברים מה ריק מן המצוה לשמעו אל גודלי ישראל, אבל חילית ההתעוררות להמצואה הזאת שכ"כ מדובר ממנה בעת הזאת, הוא התכלית האחד, ההקשר להעbara אל הצינות ואל כל המסתעף ממנה, שהמצואה לשמעו אל גודלי ישראל נתקעך אל נתיב הזה ע"י המעבירים, והמשתמשים בו שימוש מלא.

הירidea הגדולה והנוראה של דור האחרון הזה כוללת דברים הרבה, הדור של עקבתא דמשיחא העקב והסוף באילן הנשומות, נבנה מן נפשות קטנות מאד. מיידך גיסא הנטיונות והבלבולם נתגלו ביחסו וזוקא על הדור הקטן הזה ונמשכו הצרות כנהר שוטף בתוך ים של הסמות וטומאות גדולות וחזקות. קטנות הדעת השורר, הביא גם סייבור גדול בהענין של גודלי ישראל ובתחזיב הפשטות והידע לשמעו בຄולם ולבבל את דבריהם. עצם הענן הזה לא נסתבר ולא נשנה ח"ו כי זה חיבוב של תורה, נשנה רק הכרה במתנות הנכבד הזה של גודל בישראל, ובהמשך הזמן נמשך מותה טעות גדול עם תוצאות מהbillות עד מאד, דהיינו להכיר לגדול בישראל את אותן להכיר אותן, תחת היחידים הגבוהים מכל העם שיש להכיר אותן. החילוף הזה הוא תוצאתה מזו קטנות הנפשות שבדור הזה, כי רק באנשים קצרי הדעת טעות כזה אפשר להמציא, ולא כי אפשר>Create כזאת בדורות קודמים. חז"ו מן הטעות של ההמון המתליפים, גם זאת לא כי אפשר>Create כזאת בדורות שלפנינו, שאנשים פשוטים מן סוג הריגל יי"ה להם העוז להתייצב בפני הциיר בדור גודל בישראל, שמחמת העוז היהודים חרדים מביטים עליהם בחערצתה, ועל דבריהם בעל הדרכה נכבדת ומכרעתה.

גודלי ישראל מן בחינה העלונה של הפסוקים ובעליהם רוח"ק נחשלו מתנו זה זמן המאוורות הגדוליות בשעה שכ"כ נחוצים, לתאר בתוך החשכה הגדולה של אחריות הימים, מדוע הנסיוון כ"כ גדול ומכופל, י"א דע"ז כ"כ תקיף והכח לעמוד גדו כ"כ חלש ללא האריה ולא עוז מן קדושתם של נפשות האגדולות שדבריהם מה גבורי כת המיישרים את האדם כתלים. בשירותו של נס אחראות, מרגל לכנותו לגודל בישראל, את מי שగודל באיזה בחינה בידיעות התורה לומר זאת התורה לרבים, גם להרבנים

המפורטים בקדושתם ויראתם שרבים יהנו לאורם, ע"פ הזרך שקבלו מאבותיהם מקדושת או רעלם הבש"ט ה'ק' ותלמידיו הקדושים זי"ע. ירידות הדורות ובפרט דור הקטן הזה מקטין גם גדולי ומנהיגי הדור, דור עם דרשו מאוחדים זה עם זה ומשתיכים וזה עם זה, וכבר אמרו לנו חז"ל לך רד מגודליך כי שחת עמר, ואפילו גודלות מרע"ה תלי בגדותן וקדושתן של ישראל שرك עבורם באה הנבואה לביאים והגדולה לרונו ארץ, בדור האחרון הזה הקטן שככל הדורות, לא רק נתקטו מנהיגי הדור אלא גם נחמעטו במייעוט עצום במספר, והמכשלה היותר גודלה היא שנחמתעטו בעלי הכרה עד שרוב רובם של הדור הזה אינם יודעים להבחין בין גודלי ישאל המתעלים במחות הנבחרים בהשגה העליונה להנagation הדור, ובין אלה שיש רק לטעות בהם ולכנחות בשם גודלים או צדיקים, לפ"י התנאים המכניים לטעות הזה. הטעות הזה לכנות בשם גאנונים או צדיקים אל מי שאינו בגדר זה, הביא לטענות מזוקה ולסכנה גודלה לכל שארית ישראל. הדבר הזה מכאב ומצער כי סכ"ס האכל, גם הטעות וגם התוצאות מן הטעות הזה, נובע מן יסודות אמיתיים ומשורר מן רצונות טובות וטהורות, מן קדושת התורה והחפץ בשמיירתה. הנקראים בעת הזאת בשם של גאנונים מהה ובניים מפורטים או מגידי שיעור גפ"ת בישיבה, הנקראים בשם של צדיקים מהה הנכדים של צדיקים קדושי עליון זי"ע שמתחברים אליהם הנכדים מן החסידים שהתחברו אל זקניהם הצדיקים זי"ע אז. דבר זה כשהוא לעצמו טוב ונכון, לא בהכרח שייהיו ישיבות בעולם וכי"י מי שישמשם להם לך בתורה, כן בודאי טוב שיתקbezו כל אלה המתנהגים עם מנהיגים של החסידות אל המרגל בדרך זה, בהנתגנות הפרטיות הקורובה אל לבם. בזמנם הרגיל ובתקופה בלתי מיחודה לא יהי תועלת בחיבור המדוקדק, לבקר את כל אלה אשר בשם גאנונים יקרו אם ראים מהה לשם ותוואר זה של גאון, ואם כל אלה אשר בשם צדיקים יקרו夷 יש חיבור וצירוף אל הבדיקה הזאת של צדיק שככל העולם לא נברא אלא בשביבו. האמת הזה אם הכנויים הללו נכונים או לא, גליו לשמיים, ומעולם לא נמנה אדם בחינותות הזאת בתורה המתליפים, גם זאת לא כי אפשר>Create כזאת בדורות קודמים. חז"ו מן הטעות של ההמון יי"ה להם העוז להתייצב בפני הциיר בדור גודל בישראל, שמחמת העוז היהודים חרדים מביטים עליהם בחערצתה, ועל דבריהם בעל הדרכה נכבדת ומכרעתה.

הטור או גודל כשהוא במובן השלם, זה עניין נפרד מבחן שאר אדם מישראל ונעלה מהשגת יושבי חיל. רבינו סעד' גאון או רבינו חי גאון לא נכתבו בכתר אחר אלא עם זה של גאון. היפויים גדולי עולם צופי המרכבה ומדברים ברוח הקודש, נכתבו בשם זה של גודל כמו ר' שמעון הגadol ר' יצחק הגדול וכו'. תואר צדיק זה ג"כ עניין נשבג, שאחרי ביטול הרע הטבעי, הנפש הכללית הזאת הנבוארת,

תתעללה ותרבה והריה בוגוף המלבושת בו, עד שכל בחינות הרע שנתקבטו יתעללו ויתהפכו לטוב. הקדושה העלינה שורה בנפש הזאת כאשר מתדבקת בקונה תמיד ומרוב הדביבות והחשראת, מדין צורה ליזקרה וצדיק גוזר והקב"ה מקיים. הבחינות מתחלקות לפי מצב העולם ולפי ההכנה בנפש ועובדותה, והצדיקים הגבויים פועלם בתפלתו בבחינתם שלם ועבדיהם כר' חנינה בן דוסא וחוני המעגל, ממשיכים שפע רב להמקשרים אליהם הם בצריכי הגוף והן בצריכי הנפש, מבואר בדברי חז"ל וכאשר ה"י נראה זאת בהדרות בלתי רוחקים כ"כ מאתנו אצל תלמידי הבуш"ט ז"ע ותלמידי תלמידיהם. משנתמעטו הדורות הללו וחסור, נכתרו בתמורות הללו הנבחרים מעם קירוש שהי' בהם מעין הגדולה הזאת באיזה בחינה שתהיה, לפי ערך החומן והנפשות שבדור הזה הוא אשר כל בחינות הקדושה מתחלקים למדריגות רבים זו על גב זו אבל נכללות זו בזו, וכל מי שהי' בו איזה חלק מן הכתירים הללו הי' נقدس מתוך בני ישראל לכבודו ולשםוע בקולו כיאות למנהיג ישראל, נתקשרו עמו באהבה שהרי כל נפשות ישראל

משתוקות ונמשכות אל מי שהשכינה שרויי בקרבו.

לא כל הבחינות שוות אפלו בקדמאי קדמائي שהעולם עומד עליהם, שהרי זה תלוי בהחינה והערך של גודלה הנפש המקבלת ההשראה לפי שורשהعلילון, וסדר העולם בכללו של כל דור ודור. משיגי הנבואה היו רק בדור שהנבואה מתגלית בו עד סיום קדושת מקדש ראשונן ארון וכפרת אוראים ותומים. בזמן של בית שני שנחנשו ה"י דברים גם הנבואה נסתלקה. לא ה"י באפשר בדור של אמראים להשיג מדריגת תנאים ובדור של האחרונים מדריגת קדושת הראשוניים. ההכרעה בהלכות התורה ה"כ לפיקדונם מקרים ומקרים אחדים לחזק פסקים הללו, בחשובות הגאנונים נמצאו רק פסקים קצרים ומקרים אחדים לחזק פסקים הללו, דבריהם דברי קבלה ללא צורך לראיות רבות, ופסקים הללו מכיריעים בנוגע לגופי התורה במקומות קרת ולאוין מפורשים. כל דבריהם היא תורה שלימה, הם בטלו את האנושיות בביטול גמור וה תורה הייתה נקנית להם במ"ח דברים של קניין התורה. גדולות שורש נשמתם היה גובה כ"כ עד שהتورה נתעכזה בהם בקנין עצמי, ודעתם האנושי המלבושת באדם בעה"ז נהיתה לתורה ממש, וכל ההכרעה באיזה עניין שייהי היוצאה מודיעם בלבד, היא תורה מן השמים כי דעתם איינו עוד אנושי כלל אלא דעת תורה הניתנה לנו מסיני. כן ישנה הוציא תזרע התזאת לכנסת ישראל, שיש בכחם להתעללה במעלה זו כמו שהובטה לנו במתוך תורה, ואsha אתכם על כנפי נשרים ואבוא אתכם אליו.

בדורות האחרונים, נמצאים בתשובות הכרעות בדיני התורה, אבל עם פלפל רבי וראיות מרובות ואין סומכים על שיקול דעתם בהכרעתם. משנתמעו הדורות נתמעטה ההכרעה עוד יותר וסומכין על הפסקים מהדורות הקודמים ואינם אלא מפרשין דבריהם ותורתם. בדורות אחרונים מי שהי' בו איזה האריה מן הבחינות הגדורות הללו הגהיג את ישראל האמתאים אליו ומוהגים במקל גועם ל תורה ועובדת ופרישה מן

מחמדיו עזה"ז. העניין הנעלם של התgelות ביאור ובירור בהלכות התורה הסר כבר לנו, וכן העובודה האבוכה על פי דרכי הגלויות הפנימיים של הבуш"ט ותלמידיו ז"ע, נחלשה, נתקטנה וגם כמעט נחסלה, והחסידות אינה אלא קיום מצות התורה במעשה בלבד, חז' מן איזה ברק קטן לאחדים במספר דרשי ה' בלבד. עם כל זה גдолין ומהגיגי ישראל, אם כי בסדר הדורות הם בלתי שווים בערכם לדורות הקודמים, אבל לא היו חז' מן הבדיקה הזאת של גдолין ישראל. היו קטנים במדרגותם מן הדורות שקדמו להם אבל היו נכללים במדרגותה הזאת של גдолין ישראל, היו גבורים בתורה וקדושה, בטלו את האנושיות לפני ערכם ונתקעמו בקדושת החורה לפני ערך הדור. כל גдолין ישראל באיזה בדיחה שיתו הגם בתוך מסגרת הזאת של ראש העדה, כי מי שדר איפלו על הגבול ממש הריחו נכלל בתושבי הארץ הזאת שבתוך הגבול, וכל מי שיש בו איזה גודלה ובחינה כללית ברגעו, מתקדש בתורתו ותפלתו, אנו אין לנו אלא להכנע מפניו לנשאו ולכבדו.

כל העניין היסודי הזה ניכר בהכרתם של ישראל. רואים ומרגשימים במשמעותו וקדושתו ובכח תורתו של האיש הנבחר והמורם מעם, מתקבצים אליו ונזונים מגודלו, נהנים ממנו עצה ותומי"ה והדרכת בצריכי הנפש. ה"י הרבה גдолין עולם שלא היה להם שום משרה או התמנות מיוحدת שאות תפיסם אותם בענייני הציבור, אבל ישראל בני נביים מכיריים בהם כי מהה ובם של ישראל והוא מתקשרים בהם בנימי הלב והנפש וההתקרשות הזאת היתה מעלה אותם מן רחבי עזה, להיותם מתעוררים לתורה ועובדת. היו גдолין ישראל שהעמידו תלמידים רבים והוא מגלים קדושת ה' ותורתו לעם רב מישראל. היו גдолין ישראל שבבחיניהם היתה לברור הוראה בהלכות התורה, ופסקיהם נתקבלו הלכה למעשה, ומפני זה ובאים מישראל היו תלמידים כי למדו מהם חלק התורה שביררו להלכה. כל חד וחד לפום שיעורי" דיל"י ולפי מקומו בסדר העולם ה"י מנהיג ישראל עם קדושתו ותורתו וכוחו האגדל, רק הוצאותם הללו העמידו את גдолין ישראל לאורם גדולים, להאיר את דרכם ולכלכל צרכיהם של ישראל.

כו

הענין של גдолין ישראל הוא דבר חדש לגמרינו אליו. ההשמדה הנוראה על רוב בניין של ישראל שמויה תורה, הביאה גם יודיה נוראה בוג� לאיכות, בעת החורבן בית המקדש שנחרגו ונשחתו ורבבות לאין מספר נסתם גם החזון ונסתלקו הרבה זכויות נשגבות. אין לנו עוד הקדושה והלימוד התורה במה שנוגע לכל איש ישראל בפרט ואין לנו גдолין עולם במה שנוגע לכנסת ישראל בדרך כלל. נשארו לנו איזה אחדים ממשיכי שלשלת התורה הקוראים ומעוררים בדרך האמת, אבל אין קולם נשמע ונתקבל באוותה בחינה של מנהיגים וגдолין ישראל של דורות הקודמים. חזון משונה עומי לפניו, כי רובם של אלה הנקראים גאנונים או צדיקים אין זאת מחתמת זכאות

וחתקרבותם של הצדיקים הגבויים ז"ע וקבלת דבריהם באמונה יתירה, העלה אותם להתקשרות בשורשם להתقدس בקדושתם כל אחד לפום מדריגתו בעבודה המגיעה להם לפמי וכותם. אמונה צדיקים היותה האותרה המפרוסמת וההכנה למי שנשאו לבו להתקרבות עם הבתינות gabotot הללו. בנוסף על זה הוא ההעלם והכיסוי של הטעות הגדול הזה, הנוקב והיורד ללא גבול, כי הריווח שבין האנשי הנקראים בשמות הללו, ובין מהות האמיתית של גדולי ישראל, בלתי נודע לא להקראים והפרנסים אותם בשמות הללו, וגם לא להקראים עצמם. הנקראים הולכים וטועים, מחשבים השבונות של הצדקה על עצמן על מה ובשביל מה אנשים קוראים להם להганים בשם גאנונים ולצדיקים בשם צדיקים, ואחרי היסוסים קטנים בחשך זמן קצר, הדבר נקבע כבר אצל כי הצדק עם הקוראים. הרצון החזק להציג את עצם בעניינו עצמו, מוציא אותו מן היישר ומבלבל אותו בלבול גדול. הדמיונות הולכים ומתגברים עליהם לאין תקופה שיכירו בשום פעם את מקומו.

דבר זה כשתוא לעצמו לחשוב על איש פשוט שהוא מן הגדולים והקדושים בישראל אין עיקר התפקיד בזמנן הזה שהרבה היזקות כבר מצוים בו, אם כי הטעות הזה נוגע רק לעצם לאיישות הפרט' בלבד והדמיונות היו נסגרים במסגרת הזאת של הקוראים והනקראים ובلتוי נראות ואת החוצה, לא כי לחץ להזדקק לשאלת הזה את כל, כי כבודם במקומות מונח וכל מי שרוצה להסתיר הווה של גדולי ישראל יעשה מה שבבו חפצ'. בהתנאים הבלתי שכיחים שאנו חיים בהם יש בהגומה הזאת סכנה גדולה שא"א לעבור עליו, כי מפני הטעות הזה הנהמה הנקראים גדולים, אומרם דברים מהופכים ומשמעים אותם לרבים, השומעים הרבה מקשייבים אותם דברים, בעל דברים הנארמים מן גדולי ישראל, כסוף הלכה של גדולים ורוח"ק של צדיקים, ובזה גדלה הסכנה להקראים וגם להנקראים בעצם כי לחשוב על דברים הללו ביחסם מאנשים פשוטים בתורם הנארמים מן גדולי ישראל, גורם חזק וחורבן שאין דוגמתו. הניגוד העיקרי אינו להגוזמות של המגוזים אלא לתוצאות של ההגוזות הללו ותקלות המאד גדלות נשתשללו מעין הנכאב הזה.

ההמשכה אחריו הדברים הנשמעים מן הנקראים גדולי ישראל מיסודת על בחינתם והתבטלות, ללא דרישת שום טעם והבנה גם בדברים המיויחדים הללו הנוגעים אמונה והתקפות, של ציונות ומדינה העומדת כי"כ על האפרק ללא הפסק. בחינת אמונה הזאת פועלת ביותר אצל הציבור החרדי הקרובים אל נכי הצדיקים הקדושים ז"ע תלמידי הבуш"ט ז"ע. הצדיקים הקדושים היו כי"כ גבוזים ומענקי חמה בקומתם עד של דבריהם היו רק גלויים מעולם העליון, שהרי כל עניין חסידות הבуш"ט היה מן עולם התקון שאין כלל אדם מגיע לו זה רק לאלה דעתילי ונפקיו מן לבושי הנפש וחומר הגוף, ורק נשמות כלויות gabotot השיבו פנימיות העבודה הגדולה הזאת כմבוואר בסתא". אל הנפשות של רבים הגיע רק חלק קטן מן העבודה הזאת אבל הבדיקה

כל הופעה מועל היא רק לזמן, המשכן שעשה מעדר רק בזמן ואח"כ נגן, משכנן שלילה, מקדש ראשון, מקדש שני, הגבואה, התגאים, אמראים, הגאנונים, הראשונים, והפוסקים האחרונים. כל הבחינות של התגלות מן ימות בריאות העולם עד תיקון השלם ניתנו לזמן מה ואח"כ מתכסים מן העולם הזה, כי הזמן ג"כ נברא עם הבריאה הכללית עד עת התגלות הנצחיות שאו כל המשך הזמן יהי' בטל אליו. גילי העבודה הגובה בפנימיות עיי הבуш"ט ז"ע היא מן הגלומות והפאות עליונות שנשמד ג"כ רק לזמן, צדיקים ה' אמרו שהי' זאת לזמן מאה וחמשים שנה, אח"כ נשאר רק

וגדולם, ואין השמות הללו מצטרפים ומשתייכים להם בעצםם. התנאים השונים והמשונים השולטים בתקופה המשונה הזאת, ממשיכים השמות הללו של גאנונים הצדיקים על איזה ורבנים מפורסמים למורת השמה רחוקים במחותם והכיסוי של הטעות הגדול הזה, הנוקב והיורד ללא גבול, כי הריווח שבין האנשי הנקראים בשמות הללו, ובין מהות האמיתית של גדולי ישראל, בלתי נודע לא להקראים והפרנסים אותם בשמות הללו, וגם לא להקראים עצמם. הנקראים הולכים וטועים, מחשבים השבונות של הצדקה על עצמן על מה ובשביל מה אנשים קוראים להם להганים בשם גאנונים ולצדיקים בשם צדיקים, ואחרי היסוסים קטנים בחשך זמן קצר, הדבר נקבע כבר אצל כי הצדק עם הקוראים. הרצון החזק להציג את עצם בעניינו עצמו, מוציא אותו מן היישר ומבלבל אותו בלבול גדול. הדמיונות הולכים ומתגברים עליהם לאין תקופה שיכירו בשום פעם את מקומו.

דבר זה כשתוא לעצמו לחשוב על איש פשוט שהוא מן הגדולים והקדושים בישראל אין עיקר התפקיד בזמנן הזה שהרבה היזקות כבר מצוים בו, אם כי הטעות הזה נוגע רק לעצם לאיישות הפרט' בלבד והדמיונות היו נסגרים בתחום הזה של הקוראים והනקראים ובلتוי נראות ואת החוצה, לא כי לחץ להזדקק לשאלת הזה את כל, כי כבודם במקומות מונח וכל מי שרוצה להסתיר הווה של גדולי ישראל יעשה מה שבבו חפצ'. בהתנאים הבלתי שכיחים שאנו חיים בהם יש בהגומה הזאת סכנה גדולה שא"א לעבור עליו, כי מפני הטעות הזה הנהמה הנקראים גדולים, אומרם דברים מהופכים ומשמעים אותם לרבים, השומעים הרבה מקשייבים אותם דברים, בעל דברים הנארמים מן גדולי ישראל, כסוף הלכה של גדולים ורוח"ק של צדיקים, ובזה גדלה הסכנה להקראים וגם להנקראים בעצם כי לחשוב על דברים הללו ביחסם מאנשים פשוטים בתורם הנארמים מן גדולי ישראל, גורם חזק וחורבן שאין דוגמתו. הניגוד העיקרי אינו להגוזמות של המגוזים אלא לתוצאות של

ההמשכה אחריו הדברים הנשמעים מן הנקראים גדולי ישראל מיסודת על בחינתם והתבטלות, ללא דרישת שום טעם והבנה גם בדברים המיויחדים הללו הנוגעים אמונה והתקפות, של ציונות ומדינה העומדת כי"כ על האפרק ללא הפסק. בחינת אמונה הזאת פועלת ביותר אצל הציבור החרדי הקרובים אל נכי הצדיקים הקדושים ז"ע תלמידי הבуш"ט ז"ע. הצדיקים הקדושים היו כי"כ גבוזים ומענקי חמה בקומתם עד של דבריהם היו רק גלויים מעולם העליון, שהרי כל עניין חסידות הבуш"ט היה מן עולם התקון שאין כלל אדם מגיע לו זה רק לאלה דעתילי ונפקיו מן לבושי הנפש וחומר הגוף, ורק נשמות כלויות gabotot השיבו פנימיות העבודה הגדולה הזאת כמבוואר בסתא". אל הנפשות של רבים הגיע רק חלק קטן מן העבודה הזאת אבל הבדיקה

מוליכים אל מטרה אחת אל החקלאות בענין הציונות והמדינה וכל המסתעף ממנה. אם כי אין הציבור של הנקראים חסידיים מכרייע כ"כ כמו שהי' קודם ההשמדה הנוראה היל'ד, אבל גם ציבור החרדי בכלל נתקנתן מאד במספר ובאיכות המוצמצם הזה, האדמו"רים היחידים הנמשכים אחורי הסתה של אגודות ישראל, האדמו"רים הללו מכרייעים ומוסיפים לבבל הדעות של הנשארים ביהדותם, ובעיקר מפני שהירושים הללו מסובבים עם אמונה, הדבר וכי נחוץ לאגודאים בעת הפכם יום לילתה ובעת שימושם עבדה זורה הללו פועלם את פעולתם. אין להקשוט עוד קושיות זוין ולספק עוד בספיקות, כי האמונה בצדיקים שוללת את כל השגה והבנה, זה למעלה מהן כל שכל וחפיסט יד אנוש.

הצעיריים הנמשכים אחורי האדמו"רים היורשים, אצליהם מתווסף לחץ לבני עבור המשכה זו. החלשה הנפשית מביא גם בידיות והגדלת הצמאן לחברותה, ואין באפשר להקטין הדרישה והתביעה הגדולה הזאת, שהיא כדי לבסוף באיזה אופן מן המרירות והעצבות. רק לימוד תורה"ק בהתחמדת והשקעה, משמחת نفس ופקודיה"ה ישרים ממשמי לב, אבל נחוץ לצרף ללימוד התורה גם עבודת הלב חמימה עם שפלות רוח אמיתי. רק או אין האדם מבקש הרבה מחי עזה"ז הגופניות וגם לא התפשטות הישות הלכנית, ואיןו נפגע אם איןו מושגים במידת גדרו. איןו מוחצב ואינו מרגיש העדר וריקנות בהחאים אשר אותו שהי' נלחץ לבקש החליף לו זה בשעשועים חלשים ועובריהם כמו רגע. הצדיקים הקדושים שתרשו לבם מכל רע, יש להם גם עונג רב בחיה חייהם בעזה"ז ומתעוגים בתעוגים רוחניים מן תורתם ועובדותם שאין דוגמתם בתעוגי עזה"ז, אבל גם לכל איש ישראל ישנה האפשרות לקבל שמחה ואומץ הנפש מן לימוד תורה"ק בהתחמדת בטහרת הלב, בתהממות הרע הבולט. כמובן כל זאת בדברי חז"ל, וזה עוז לטבעות הזהה שנקרה עוז, ואו ישנה הברכה של שלום והשקט בנפש לאין מפריע. שפלות הדור הזה הביא גם מיעוט התמדת בלימוד התורה ועובדת שבלב זו תפלה. הדברים תלויים ומקשורין זה עם זה, בזמן שינוי התגברות הקדושה בעולם יש ג"כ לימוד התורה ועסוק העבודה, זה מביא עוז והעצמה בנפש להפרש מן מהmedi עזה"ז והתחממות הדכאון מן העדר השגחתם. בזמן החמעות של הקדושה בעולם גם לימוד התזהה נתמעט כי זה עיקר הקדושה בעולם. לעומת זה עצמו גברו כוחות הרע והטומאה, מלאו עולם ומלאו, התפשטו והקיפו כל נפש ונפש, הלב הבשרי רוצה במחותיו, והרי האדמו"ר הזה נין ונכד משפחתי של צדיק זה והאדמו"ר الآخر נין להכיר פנימית וקדושה, מכירם רק את דבר זה של חולדה וגוזע שאין להכחיש במציאות, והרי האדמו"ר הזה נין ונכד משפחתי של צדיק זה והאדמו"ר الآخر נין ונכד למשפחתי אחרה, אני משתייך לשושלת צדיקים הזאת ואני משתייך לשושלת צדיקים אחרת. חוות מזו אין בכוחם של אנשי דורנו להבחין ואין ברצונם לעשות זאת. לפניו מצב מאד מסובך ומסוכן. האדמו"רים היורשים ממשיעים דברים שהם רוצים להשמע, הדברים שהשומעים רוצים לשמע, הדברים שהעוגנים כותבים ושאנשים פשוטים ורגילים מחשבים, ועל הכל נושא העוגן של אמונה, אמונה צדיקים אמונה חכמים, אין לחרה אחריהם וכו', וכל שאר הלשונות המשמשים לסייע כחומה את הירidea והחילוף. מפרסמים הhilok אל הציונות בgentilesities על גdotot, הנפש בטבעה מבקשת

הרשימות בבחינות שוגות. אין המכון כאן לכטוב דברים הנמצאים בספרים החק, אבל בהכרה לבר עניון במה שנוגע להתחפשות הציונות ר"ל על כל ישראל, ואיך יהודים חרדים תמיימי דרך נמשכו לה רצונם וגם מפאת טוותם רבים. טוות בחזינות עצמה וטוות באלה שמספרים טוות זהה, וכ"ס משוחר בוה יקרתו של ישראל וטובות לבם, גאנזותם היתירה, והמשכתן אחורי קדושים עליון זי"ע.

הדורות היו הילוד וחסור והנגעה נסירה לבניון של צדיקים שהי' בהם הקדושה או עכ"פ הירושם של קדושה שקיבלו מאבותיהם החק, וכמעט לא היל' נמצאו עוד למסורת ההנאה לתלמידים הגדולים במעלה. כן היל' העניון בהדרות הקרובים אל דור הזה, וכן זה נשרבב ונשתלשל הדבר להושיב בראש העדה אלה שאין עליהם אלא זכות של הנכבד בלבד, דהיינו שהם מן גוזע זו או אחרת והם נכדים מן צדיקים זי"ע. העבודה הגבואה ע"פ דרך הבעש"ט זי"ע נגינה מן המון בית ישראל, חוות מן היחידים שבדור עזיר שם, נתמטו הלבבות ונחרסה ההכרה וההבהנה אפילו להכיר עם מי ושאר עכ"פ הירושם הזה עם מי לא נמצא זאת למגורי. חסרון ההכרה היבא גם לזאת, שעל הנכבדים הציבור מדברים עליהם עם אותן הלשונות והכתרות שנאמרו על צדיקים הגדולים, ההוקרה המופרזה זוatta מסתמכת על עניין אמונה, להאמין בחנכבדים שהו כמה צדיקים, בל להסתפק בהם שום ספיקות. הנכבדים היורשים האדמו"רים, מחזקם הטוות הזה, מפני שכבר הומה בעצם יש להם האמונה אמונה צדיקים על עצמן, חוזרים שכן זאת האמת ומפעם לפעם מדברים מן העוגן הגדול הזה של אמונה צדיקים, ובאם מרגשים איזה שיש ספק בגודלם מן מי שהוא, מדברים מן העוני הזה כמעט בתרמידות ללא הפסק, כדי להוכיח את מעמדו המת@mail להתרופה ולבטל כל מחשבות זרות המתכבדים סביבם. הדברים פועלים ומשפיעים, כיוון שטכ"ס הטוות הזה נושא מן האמת של תורה"ק למנוחה את בניהם של הגדולים והקדושים שכן זאת הילכת, והרי גם זה אמת שהם בניהם של הגדולים, ואם כי אין ממלאים מקום אבותיהם ואבות אבותיהם בחכמה או ביראה, הרי גם הממנים אותם חסרים ההכרה בעניין זה. בדור הזה אין חכמה ואין תורה באורה המידה שתאפשר להכיר פנימית וקדושה, מכירם רק את דבר זה של חולדה וגוזע שאין להכחיש במציאות, והרי האדמו"ר הזה נין ונכד משפחתי של צדיק זה והאדמו"ר الآخر נין ונכד למשפחתי אחרה, אני משתייך לשושלת צדיקים הזאת ואני משתייך לשושלת צדיקים אחרת. חוות מזו אין בכוחם של אנשי דורנו להבחין ואין ברצונם לעשות זאת. לפניו מצב מאד מסובך ומסוכן. האדמו"רים היורשים ממשיעים דברים שהם רוצים להשמע, הדברים שהשומעים רוצים לשמע, הדברים שהעוגנים כותבים ושאנשים פשוטים ורגילים מחשבים, ועל הכל נושא העוגן של אמונה, אמונה צדיקים אמונה חכמים, אין לחרה אחריהם וכו', וכל שאר הלשונות המשמשים לסייע כחומה את הירidea והחילוף.

משמעותם מהרבי יכולם להשמעו מן איש אחר המORGEL מעת בספר היסודות ומכללה
אייה שנות להעתיק הדברים ולחזור עליהם כמו שהרבי בעצמו עשה. איןנו רוצים
לידע וכבריים את עצם שלא לידע כי כל העצות של הרבי, איש אחר שאינו ננד
ג"כ ביכולתו לעזץ או אפשר בעזה יותר הגונה ונכונה, איש אחר שאינו יורש יכול
ג"כ לשורר את הניגוניט ולהקל את הפשטה בסדר הנחוץ, בודאי הגבאי השנון
ומORGEL יכול לעשות אומנות זו לא היסוס כלל. החסידים איןנו רוצים לחשוב
מחשבות כאלה, כיוון שהמחשבות הללו יבלבל אותם ויגרשו כל הנוחיות שמקבלים מן
הרבי שלהם, הנה רוצים דוקא בעיניהם סגורות ובמסגרת שתכסה את כל הראש בכת
אתה, ואם כי לבם בעם מפני ט██"ס רואים הנה נגד רצונם, אבל רוצים מה
בחזקה שהכבד, "והתקבובות" יהי' דוקא דבר גדול הבא מן אדם גדול, מן האדמו"ר
הממלא מקום אבותינו, מן הצדיק המשיך השלשת וכל אחד רוזח בשלן, גור,
וישונגין, ליבאויטש, ועוד איזה מן השמות של עירות קטנות בפולני וברוסלאנד,
שבאייה פעם ערים הקטנים הללו היו לשם ולתפארת בישראל, ממש יצאה האורה,
הקדושה וגינוי העבודה הטהורה, שם ישבו קדושים עליון רועי ישראל ז"ע, המקומות
הלו נשארו הקרים בזוכרו שאין אפשר לשום שכחה להשיכיהם.

היא זאת לנכון להושיב בראש החברה הציבורית המנתננים במנחים המקובלים להם.
היא זאת ג"כ מן הנכון שראש החברה יהי' בן של צדיקים וקדושים מפני כבוד
אבותינו ז"ל, תהי' זאת ג"כ מצוה לפרטם ולכבדם עם כל היקר. כל זמן שהנכבדים
הלו יהיו בהבחינה הרואית להם, להזהיר על לימוד התורה, להזהיר על הנוגנות
המקובלות, להזכיר על העיון בסה"ק ולהתנהג בדרך הקודש, היו הנכבדים מבאים
ברכה להציבור הקרובים אליהם זה לימודי התורה והן בהתעוררות לדרכי הקודשה
המוחכרים בסה"ק. אבל לא רצוי ואופן זה האזכור החלשי הלב המתפחזים לפגוע
באישיותם של הנכבדים ובעיקר לא רצוי בזה הנכבדים עצמם. רצוי דוקא רבינו מלך,
על הענינים של צדיק קדושי עליון שאין להם להנכבדים שום אחיה בהם. אין כ"כ
מייק אם מביטים באיזה ניר או מהקלים איזה מני מאכל, אבל העניין של פתקאות
ולפעול ישועות, בלבד את כולם, התפשט הרצון של התכבדות באופן ניכר וגט
התפשט הטעות אצל המכבדים באופן עוד יותר גדול כי בהמשך הזמן נמשכו להזכיר
בם בהנכבדים בהכרה, שהביאה להתכללות בעזונות ובמדיניות, שכל זה השתלשל מן
הכרה הבלתי מוצדקת באין יסוד כלל.

החסידים מצאו להם איזה מעשיות שיצקרו את הכלנית הנכבד היורש לרבי עם
פטקוות וחולקות שיריות להעמיד אותו בשורה אחת עם צדיקים וקדושים, מצאו להם
איזה פתגמים חסידיים שיעזרו ג"כ להצדקה הזאת. גם ובעיקר לא רצוי חסידיים לחשוב
שאין להם רבוי גדול כאשר נמצא אצל חסידות אחרת, תה"ז ואט לפחיות הכבוד
עבורם וולול בהשרשתם של החסידות שלהם וכבר א"א לולול בצדיקים הקדמוניים ואל

עונג ובכלה שהדרישה הזאת מתמלא. כן איתא בסה"ק אזהרה על לימוד התורה
ועסק העובדה בשמהה כי אם לא יהיה להנפש העונג מקור הקדשה, בהכרה שתבקש
לה עונג ממקור אחר. הירידה הגדולה של דור התקן הזה, החוסר של שמהה ועונג מזון
תורה ועובדת והתרוקנות הנפש מזון הנצחי, הריקנות הזאת בלב האידילה הנחיצות
של מה שנקרה חסידות בזמן הזה, בו בהרבי מוצאים קורת רוח לפעמים, מתחננים מן
הכבד והתפארות הנקרה התקבוב המתבטא בgentility של שיריים או בשירה מיוחדת עם
עיר זה או אחר. בודאי ישנו העניין של שיריים אצל צדיקים קדושים עליון, שאכליהם
עבדותם לצורך גבורה וכל המאל נתקדש על ידם, המאל הזה מביא קדשה לכל
הטועם ממנו דוגמת אכילת קדשים המקדשים ומתחרים את אוכלייהם. כתע נתהוו עניין
הגבוה הזה אמצעי להנחיות של כבוד, לצרכי הנופה של הרבי הנזון ולארכוי
התפארות של הנחלצים המקבילים. הרבי יודע את תכנית הזאת בדיקות למי ליתן חיים
ולמי לאחר, לפעמים להפסיק הנגינות בכדי שאח"כ תה' זאת יותר חשוב בעיני
המקבב. יודעים הנה עם מי לשוחח היום ומתי להפסיק השיחות הללו, למדזו ואת
במשך שנים בעת עוסקים בדברים הללו, בחשון מזוקדק, ביחסון שהוא העיקר מה
שייש בידם מן עניין החסידות, אלה הנה היסודות של כסאות מלכיהם.

ישנם עוד דברים הלווחים בנפש העצירים, ישנים שאלות בענייני שידוכים שאין
יכולים לחתות עצות בנפשם בוגר לענינו הכללי הזה, הרבי נותן עצות הרבי יודע אך
לדבר ולהשתמש שימוש מלא בלחיצות הללו. כל הדברים יודעים למעקי הלב
בענינים המרים האלה שכן העוני הזה מכיל בתכליתית את המחשבה והחרגש. הרבי
מדבר בענינים הללו והעצירים מתנהמים בראותם שישנו מישמן אוטם ומצוקותיהם.
הרבי מעורר יראת הכבד שהרוי הוא לבוש במלבושים המיוחדים לצדיקים, הפאות
והזקן מגדלים כל צרכן, לוקח פרתקאות ומביתם, אומר תורה ונחתן עצות וגם
ברכות. מתנהג במנהגי אבותיהם ואצלו משוררים הנגנים באופן המתקבלים, המעווררים
רגשים לבבים של חיצונית לב הבשרי, והנעיגנים נוחנים לחתmek ברגשי
המרירות והדלקאון הדופקים והחוובעים. החסידים אינם יודעים יותר ואינם צריכים
יותר, ומדוע להשרות לחשוב מחשبة של איזה ספק שהרבי אינו צדיק וקדוש, כיוון
שצריכים כ"כ למי שהוא להפקידו הלאץ, ולמי שהוא לתלות בו ולהתחבר אליו בעת
עניותם ודעותם של הלב והנפש ביה.

לא בלבד העצירים אלא גם הбанאים בשןים נתבעים על זה. וכברון האחים שעברו,
סיפורו מעשיות של זקנייהם ואבותיהם על זקני הנכבדים הללו, הפחד להשאר בודד
ולעזוב המכירות וכו', הנחיצות להיות בין חברותא, החשך לשוחח שיחת יתרה,
וחלאן הלב, מוביילים להסכים על הנכבד היורש, שהוא אדמו"ר וצדיק אפילו
במקרה שאיזה ספיקות מתעוררים בזה מפעם לפעם. הנחיצות להרבי הוא מיטעם הומית
לבبشر, ואין בנחיצות הזאת שום צירוף לעניין של תורה ועובדת, כי התורות

חשש לנכותם בכניםים הללו. כי להם להמורתי הקודמת הרבה רבנים בפולני, שדייעתם ובקייהם ב תורה עליה פי כמה, מן אותן הרבנים המציגים כהיום להאריגון הנקרא בשם „מוסצת גדולי התורה“, ולא על הדעת לשמעו אליהם. נספה על כל זה היא העובדה המעדיה, כי רוב רובם של חברי מוסצת גדולי התורה האגדאית, אין ידיעתם בתורה מקופה באופן שיש למונחים בין הלומדים הבקאים, שבא עליהם שם גדול בישראל אפיקו בגדר מושאל בלבגן.

הענין הזה של ציונות והודאה במדינה הציונית, אין למצוא בפסקים מפורש לאיסור באופן שכלי מי שהוא בגין מרין או מעט בקי ומגיד שיעור, יש באפשר לראות דברים מפורשים או שיש באפשר לאחריה לו דברים מפורשים הללו ולבירר לו טעותם. הדברים הללו אם כי המה עיקריות ביטווחות האמונה ויסודות כל יהדות כולה, תלויים באבנה דיליבא והרגש עמוק בנפש ולראות הדברים כמו שהם.

או עכ"פ בביטול אחרי גולי ישראל האמתיים שהיו בעולם בעת הופעת
הכפירה והטומאה הציונית, ואמרו המה זיל דברים מפורשים וברורים בעניין הציונות
זו. אדם מישראל שאינו משוחח ואין לו גישה להמשך אחרי רום הזמן, אפשר
לו לראות הדברים ולמשםם בידים, כל מי שהוא מן שומרי תורה וחך לדבר ח'
באפשר לו לפרש מן ברק האlichtה הציונית המסימת העינים. לא כן מי שהוא מחת
השפעת הגודלים השונים, הם מוסרים לו שעיריית היהר על האזנות הטמאה זו ובייחד
עם הרום החזק והסוער, שעיריית היהר הללו, מתכבדים ונפתחים לרוחבה ושומרי תורה
ונ Gangs im Bereich und Wurden ihrer Begründung auf die Kette der Ereignisse.

הגדולים בעצם כיוון שכבר נסמכו בسمיכה זו של גדולים מן העתוגים ומן המון שומריה תורה הנשיכים אחריהם, מביבנים באבנה דלא את הבחנה הנחוצה לעמידתם להמשר אחרי זרם הזמן ואחרי ההתקבדות שהחמשכה זו מביאה להם. הסתיירות של דברי גדולי ישראל האמיטיים בהתגוזותם לצינונות, באפשר لهم לתרוץ בתירוצים שונים וקורוי עכבייש נעשו לקורות בית הבד כיוון שהמה כבר גדולים, ומשפטם ודעתם היא זו של גדולי ישראל. ההמון שומריה תורה סומכים עליהם וגם מה הגדולים סומכים על עצם להחזיק התירוצים הריקים הללו ולעשות אותם כהכרעה ברורה, כיוון שהמה הגדולים מתקבלים בגודלים על לב הקhal וא"כ הרי דעתם והבנתם לבם, דעת של גדולי ישראל. מהה משפיעים על אחרים ועוד יותר נשפיעים מהם, באמצעות חנאי הזמן המשוכים והמבלבלים ויצרא דעת' זה הולך ומתפשט. א"א לומר על דיין מפורש בתורה ליהир' ח'ו, אבל אפשר ואפשר להלך במהלך זה של גט' מן האמת אפילו בדברים הנוגעיםبشرשי השרשים, בעיקרי האמונה, כיוון שהם דברים שבבל והלב נמשך ונפתחה מן המון מים חזוניים שהפיצו עולם ומלואו. בהצטדקות של אנשים פשוטים שאין בלבם אלא רצונות פשוטים, ונסמכים על רצונות ומחשבות הללו כיוון שהם גדולי ישראל.

בשעה שהירוש שלחם אינו בגודלה הנכונה. האחדים בני דעת שלא ה' רוצחים להסכים שאיש פשוט ורגיל יתכתב בטור רבוי וצדיק, לא ה' באפשר להם להמשיך זמן ארך בהבטול. להצדיק החדש הנתחדש, קשה עליהם להיות מבודך, להיות נפרדים מהחברותא, לעומת עלם דעת עצם נגד החולשות השונות הסובבים אותם. היורש המוכתר בראוותו כי כולם מודים בו ומראים לו התכבדות, מתחילה להיות בטוח בעצמו, כל המעשיות והפתגמים שהחטידים משתמשים בהם, היורש משתמש בהם עוד יותר, מתחילה להיות מרוגע, מסביר לעצמו שבזמנן ש齊בור של יהודים אומרים עליו שהוא רביב מן הסתם כן הוא, מתחילה לנ هو נשיאותו ברמה, מאמין הוא כבר בעצמו, פוסק מלחיות רק יורש אלא יש לו זכותים גם ממשלו, רואה זאת בעיליל ואין מי שיכחיש לו ואמר לו אהרטה.

כז

התחליף של יורשי הצדיקים שנקראים בשם צדיקים עצם, איבנו מוגבל לשומרת תורה הנקראים בשם חסידים, תחליף כעין זה הופיע בהמושג של גאנונים אצל שומרי ולומדי תורה, בעת אשר השם היה של גאון ונודל נפוץ על הרבה רבניים שאין הכתיר הזה הולמתם כלל. בודאי מחויב כל אדם מישראל לכבד לומדי תורה ומגדי שיעור בgef"ת, אפליו את הרבניהם הבקאים בהלכה באופן הרגיל, ובפרט להרבנים שיש להם בקיאות בתורה. במידה עוזרת. בזמן זהה הכוורת של הרב הגאון אינה עשויה רושם כלל כי כבר נעשית זאת לשיגרא ודבר יום יומי. בעת הזאת של הגדלת הנסיוון האחרון, החואר של גאון, גדול, ר"מ וכדומה כמו לתחי", נתנה בתהוarium הלו רוח חדש, ואותם הציצים לכר ביארו את התהוarium הלו בביואר מלא, בכדי שהלהו הנקראים בשם של גאון ישפיעו ההשפעה השעית לגאון, וכל אותן הנכללים בתהואר של גודל יהי" בדבריהם הכח של גודלי ישראל האמיתים. כל המילוי החדש הזה בשמות הלו של גאון או גדול, שהשומות הלו היו כמעט מחרוקנים מן כל כוונת, היה רק למטרת היכולת והותמצאות העומדות נגד עינינו, המילוי הזה נתהווה ע"י תעמלות גדולה בכדי להיות לעזר ולטעד, להכניות ולהקלל הרבה מן לומדי תורה אל חיק האיזנות והבראה במגדיהם.

עצם הקדושה בנפש ישראלי זה תורה, רק זאת התורה היהชา הזכות של כל גודליהם ומנהיגיהם ישראלי מיום מתן תורה עד היום הזה. אמנם, אין זאת אומרת כלל מי שיש לו איזה ידיעות בתורה או מגיד שיעור בג'פ"ת לצעריריים, הוא בגדיר זה שדבריו מחייבים ומחייבים, אפילו למדוז, ורב חരיף ובקי יהי' נכלל בהענין הגבואה של גודל בישראל, דבר זה תלוי בנסיבות ואיכות הידיעות, ה Helvetica נפש, הקדושה יתירה שבה מתחזמת התורה בנפש עם המ"ח דברים שהتورה נקנית בהם. לומדים כהלו שבעה נקראים בתהאותיהם של גאון וגדול, היו רבים לפני איזה עשרות שנים, ולא עלה עליהם שום

נחווצים גם הינה להצדקה לאזדקה את עמידתם זו של התבוללות בציונות בעניין הציבור של שומרי תורה, שעדי כה שמעו רק התנגדות לציונים וציונות, מן אותה אגדות ישראל שנמהויה כרגע המעביר את שומרי תורה שמה. צריכים להצדיק עמידתם של התבוללות גם בעניין עצם בכך שיחיו שרין במשלה ונציגים בכנסות שביעית רצון גמורה בכך לסייע כל הספקות, בכך לתרוץ כל הקשיות, בכך להשתיק כל מעורר ובבר על העמידה החדשת הזאת, היישו באיה' העניין של מועצת גдолוי תורה, שהיתה קיימת בפולני גם קודם פרוץ המלחמה העולמית לאחרונה, המועצה המוחדשת זאת שימושה אל המנהיגים שירשו את השם של אגדות ישראל, בשימוש מלא ומספיק, הנכבדים והמגדי שיעור והרבנים המהווים את המועצה, בידיעות או אולי שלא בידיעותם הסירו כל הקשיות מעל המנהיגים של האגדה, אבל גם ערו להשלים את התפשטות הציונות בתחום יהודים שומרי תורה שהיו מובדים עד הנה מן הכפרה הכללית זאת. מהה מועצה לא עקרו بعد חזם הכללי אלא ערו לזרם הרחוב ביישור ובעקיפין, עם כוחם המצויץ גרמו שהציונות עם המדיבת שהיתה לעניין של עם ישראל כולל, דבר של ודאי וקביעות. המועצה הקשירה המעביר שעלינו עברו שאירת ישראל שומרי תורה אל טומאה הציונית עם כל הפגמים חמיטעים מן ההעברה זאת במעשה וגם במחשבת.

מועצת גдолוי תורה של האגדה, אינה שוננה בעניינה מן כל האשא' המתרחש בזמנינו, חיים אנו בתקופה של שמות, שמות שוננות כל אשא' המתרחש הנראת בעניינו בהשם שיחפות בו. מדינת ההפירה נקראת בשם של מדינת ישראל נקאים בשם אגדות ישראל למורות ההפיר המוחלט שבין הארץ ובין ישראל, קומץ קטן של בוגדים ומחריבים גдолוי ישראל שהסכימו על התיסודה של אגדות ישראל. השם של מועצת גдолוי תורה הולך בתלם אחד עם שאר השמות כי אין במועצה זאת אלא השם בלבד. אלה דמתקרים גдолוי ישראל אינם מייעצים אל מנהיגי האגדה אלא לוקחים עצה מהם, אינם מנהיגים אותם אלא מתנגדים על ידיהם, אינם אומרים שום דבר בעצם אלא רק מסכימים עם הדברים הנאמרים כבר מן אלה שכביבול שואלים מהם. הסמכותיהם של הגודלים אינם לטובת חזוק הדת אלא לטובת חזוק מנהיגי האגדה, אינם מתנגדים לציונות אלא מפיצים אותה, לא ערו לשומר על שאירת הנשארה אלא נתנו יד למחרסים ומחריבים, להטעות ולבלבול באותו הבלבולם ובאותן הטעויות שהם הגודלים בעצם מבולבלים בהם.

רוב רובם של חברי מועצת האגדאות זאת, מה הרבניים והנכדים היורשים, שבזמן הרגיל לא עלה על דעת מי שהוא שיחוש עליהם באיזה חשש שהם גдолוי תורה, גאנים, צדיקים, או שאר שמות המצצללים ומתיילים אימה שהם נקרים בהם. האחדים שהיו בין חברי המועצה, שבקייםם בתורה תי' יותר מן הרגיל והשביה גם

הנכדים היורשים, הנקרים כהיום בשם של צדיקים, אין להם רק המלבושים שלבשו בהם אבותיהם ז"ל והשמות של הערים בפולני' שהם נקרים עליהם. הרבניים והמגדי שיעור המוכנים כהיום בשם גאנים אין ידעתם בתורה מkeit' גם בודאי איןו מהפכת את עצמותם של אדם פשוט, ולמרות ידיעות התורה שיש להם באיזה מידת, נשארים מהה אנשים רגילים כמו כל העולם כולו, מחשבים גם מהה באותו המשבות, ומרגשימים באותו הרגשות ששאר אנשים פשוטים מחשבים ומרגשימים בהם. נכון, כי אין לעורר על מי שמכבדם יותר מן ראוי להם ואין להזכיר על מי שרוצה להם בהשומות הנשמעות כמו גאון, גאון הגדול וגאון העצום וכחנה, אין זאת מפיער כלל, ואין להתאמץ לאסיר הכתירים הללו מעל ואשם. אמנם דבר אחד נתהוו בזמנן אחירותימי עולם הללו הדבר שעומד על הפרק כל שעיה ושעה, בהצטרכו העניין הזה אל הרגשות וההפלגות על מגדי שיעור והרבנים המפושרים, דבר חדש נתהוו מן הרגשות וההפלגות הללו, הדבר הזה הוא למכשלה גדולה ואפשר המכשלה יותר גדולה והיוותר עיקרית, بما שנוגע להתפשטות כפירה ציונית בתחום שאירת ישראל שומרי תורה ומצוות.

האנשים הפושים והגסים המזוכרים והלבלים השונים, שירשו את השם של אגדות ישראל חפצם כמו שאר אנשים ממיין זה, בכבוד וממון. חילוק גדול יש אכן באופן ההישג של כבוד וממון לשאר בני אדם הומרים, מן אופן ההישג של כבוד ומן להאנשים הללו שירשו את השם של אגדות ישראל. בזמנן שאר בני אדם משיגת מכך מן תאותיהם ע"י אמצעים הומרים, כמו מסחר ובדומה, הגטים הללו שירשו את השם של אגדות ישראל משיגים חלוקם בכבוד וממון ע"י אלו העניים שאגדות ישראל נוצרה עבורם. הללו אינם משתמשים להשגת מאוייהם באמצעות חומרים אלא באמצעות נפשיים, מהה מצילים את התורה, מהה מייצרים בתיה הינוך, מהה מיישרים את הדעות, מהה לחומם עבור הדת, ורק מן מלחהה עבור הדת והמסתערף מות, השיגו המזוכרים והינוי' את כבודם וממון לפעמים במידה ממזעטה ולפעמים גם במידה גדולה, העולה פי כמה על הכבוד וממון שהשיגו שאר אנשים בעולם ע"י אמצעים והשתדרות אנושי. בכך לרכוש הכבוד והממון שהרכישו החלטתו המנהיגים של אגדות ישראל הללו, שאות רק באפשר לרכוש מן התחרבות והתבולות בחזונות ומידינות. לא טעו המנהיגים בהשערה זאת כי זאת המציאות, נוסף על החמשה הכללית המושכת אחריו ברק הצלחתם של הציונים שגדה המנהיגים של אגדות ישראל גמושכו ונתרוצזו עמה, כמו כל המון כולל כל הרחוב וככל העיתונאים. התבוללות עם הציונים וחדינה של המנהיגים לבדם, בלתי פועלת כלל, הציונים אין להם הרצחה עבור אישים הללו באשר הם לבדם, בהכרח הי' לניהם למשור הциיבור עמהם, בכך להשיג חוקיות בעת הבחירה, מהה צריכים להראות כי מהה בא כח של האציבור שומרי תורה,

הציונות ומטרתה, עודם זוכרים המלחמה הגדולה שמעולם לא פסקה, אבל מצד אחר, הלב הבשרי נוהם ומתרגש מן הישגיהם של הציינים, והלב היהודי מתבלבל מן רגשי הרחמנות על הנשארים מן ההשמדה הי"ד שהעתומלה הציונית משמשת עם רגשים הללו במאזע גדול עד כדי שטיפת המת.

מה מאי שמו יהودים שומר תורתם בסילוק הספיקות הללו הופיעים לבבם ומלבלים אותם, מה מאי נעמו הדברים של מועצת גולי התורה שהמה מסכימים עם דרכיו ונאמנו של מר לעוין הי"ר והכונפי" האגודאית דעימן. מינות דמשכה והמון ים הציוני הסוער ומושך הלב, מבאים להתרצות מאי בדברים הנשמעים ע"י כנופי האגודהית שנתחוו כתעל לפיצוי ציונות, אבל השבויות רצון נשלם בשעה שהכחיש וויסכמה על מפיצוי ציונות הללו בא מן מקור זה הגירה בשם גולי ישראל, שהרי כבר אין זאת הסכמה על כנופי האגודהית אלא הסכמה על הציונות עצמה. מתחננים שהשמי הי"ר מר לעוין בנאומו בכנסת מינימן כהילתו של גולי הציינים. לא זו בלבד שההכלות של מועצת גولي התורה אינה שונה כל דוחו מן החלטות כנופי האגודהית, אלא גם הנගדים על החלטות הללו הם בכיוון מדויק עם ההסבירים של הכנופי" וע"פ רובם של גולים מושך לאו לטענתם מינימן כהילתו של גולי ציונות. רק בזמנם, ככלומר בעית שהעתונאים באו למסקנות הללו אינה חדשם מוקדם, האגודים מסכימים עליהם רק איה זמן אח"כ, ישנה אמונה בין האגודים והעתונאים אחדות מופלאה, בשום פעם לא ייחלו אלה על אלה, לא יגדרו ולא יתפרדו העתונאים מן דעת הרחוב, והגודלים מן דעת העתונאים. כדי לציין כי המתים מספר של גולי ישראל שנשאו גם בדור הזה כמו החוזן אי"ש והగאון מבריסק ז"ל, ולהבהיר"ח כ"ק אדמוי"ר שליט"א מסאטמאיר יאריך ה' ימי עד בית ינון, מועלם לא השתתפו במועצת גולי תורה הללו, מועלם לא הסכימו עמם אלא התנגדו להם, מעולם לא ה"י בין חברי המועצה דומה להם בתורה וקדושה, ומועלם לא נעלמה הידיעה הזאת מן הציבור החרדי, שגולי ישראל הללו אין להם חלק לא בהתייעצותם ולא בהחלותיהם.

בהתחלת תקמת מדינה הציונית, העניין של גולי ישראל אינו יורד מן סדר היום אצל יהודים שומר תורה, הציבור החרדי נלהבים אל הציונות מטענים שגוראים בכל יום, מפני זה ההקשר על החלבות הזאת נוצר בכל יום ודברים מן הגודלים המכשירים מדי יום ביום. למרות כל זה, הספיקות ג"כ מתחדשים בכל יום מן הציונים בעצם המעוררים ספיקות הללו, סכ"ס א"א לשום יהודי שומר תורה להסבירים עם עקרית התורה במעשה, ואם כי יהודים שומר תורה שכחו כמעט עיקרן של דברים הנכללים בכפרה וטומאה הציונית אבל המעשים של חילול ש"ק ואכילת כל טמא, מטילים טעם לפוגם בכל עניין המדינה בהכרותם או מוחיז להכרתם של אנשים פשוטים. בהכרח ה"י לפניו הכנופי" האגודהית ולבליהם להגביה את ההסתמה בגובה הנדרשה עד שההסתמה על הציונות תבוא מן מקור כזה שאין יד אדם יכולה להגעה שמה. חידשו את ענן של מועצת גולי תורה, אבל לא זאת בלבד אלא חידשו את הענן של גאנונים וצדיקים בעצם, אותם שנקרו אגודאים גולי ישראל כהיו נעדמו בתור של בעלי רוח"ק ברורו. אלו ואלו אינם צרכיים ליתן שום טעם לדבריהם ולהסביריהם, אסור להרהר אחרי דבריהם

עמם לא ה"י ההתרומות והגודלה בנפש, לצאת נגד הרים השורר הлокח הכל בעשרות, נסתופף עליהם החולשה להתקטל אל רוב המכريع של נכדים ותרבינימ מגידי שיעור, שעל כולם השם של גדולים וצדיקים נקרא עליהם וזה ה"י גם תירוץ מרגעיע להסבירות שעלה על דעתם מפעם לפעם, השיקטו הספיקות הללו בטענה כלפי עצם, שכ"כ הרבה גדולים וצדיקים מסכימים על הצעות הללו המובאים לפניהם, מן הסתם הצד איהם, למורת שבבחיטה קטנה מעבר להשתחיות, ה"י באפשר להאחדים הללו לראות התוכן האמתי של ההצעות וגם התוכן של הגאנונים והצדיקים המסכימים.

זרם הרוחוב הסוער לקח אותו את המגידי שיעור ביחיד עם היורשים לובשי המדים עם מסקנות של אנשים פשוטים וחשובות בני אדם. המסקנות של מועצת גולי התורה היו ידועים גם קודם הדיוון וקודם החלטת כל קורא בעטוני כנופי האגודהית, מועלם לא ה"י אף פעם שהגודלים יתלווה אחרה מן זאת הנדפס במאמרי "המודיע" ומן זה שהשמי הי"ר מר לעוין בנאומו בכנסת מינימן כהילתו של גולי ציונות. לא זו בלבד שההכלות של מועצת גولي התורה אינה שונה כל דוחו מן החלטות כנופי האגודהית, אלא גם הנගדים על החלטות הללו הם בכיוון מדויק עם ההסבירים של הכנופי" וע"פ רובם של גולים מושך לאו לטענתם מינימן כהילתו של גולי ציונות. רק איה זמן אח"כ, ישנה אמונה בין האגודים והעתונאים אחדות מופלאה, בשום פעם לא ייחלו אלה על אלה, לא יגדרו ולא יתפרדו העתונאים מן דעת הרחוב, והגודלים מן דעת העתונאים. כדי לציין כי המתים מספר של גולי ישראל שנשאו גם בדור הזה כמו החוזן אי"ש והגאון מבריסק ז"ל, ולהבהיר"ח כ"ק אדמוי"ר שליט"א מסאטמאיר יאריך ה' ימי עד בית ינון, מועלם לא השתתפו במועצת גולי תורה הללו, מועלם לא הסכימו עמם אלא התנגדו להם, מעולם לא ה"י בין חברי המועצה דומה להם בתורה וקדושה, ומועלם לא נעלמה הידיעה הזאת מן הציבור החרדי, שגולי ישראל הללו אין להם חלק לא בהתייעצותם ולא בהחלותיהם.

הסכמה מועצת גולי תורה על סטיית האגודה מבני דרך, ובעקב התקשפות בענן הציונות והמדינה שהקימו, הייתה מתקבלת ביותר. ה"י רצון גדול מן שומר תורה להסכמה כעין זאת, הציונות מצלה בכל פעם והמדינה שלם הולכת ומתגברת. בשתיות נראה ג"כ שהמדינה הציונית נתונה הצלחה ומונות ליהודים נודדים, הተבדות מן נצחותם נגד העربים הולך וגודל, אומות העולם מתחילה להתחשב מהם ולהביע על המדינה כעל כח מדיני הולך וגודל, אומות העולם מתחילה להתחשב מהם ולהביע מחדיהם הפתאומי הווה, שגם יהודים מدينיה וכח צבאי, וכולם גושכים אחריםיהם עם רגש חזק ומוחלט. ליהודיים החרדים שומר תורה היתה זאת עמידה בין המצרים, מצד אחד ידעו עד הנה רק מן התנגדות חריפה מן גולי ישראל נגד

למעלה מן הראיה, ובקרוב קדושים מתחילה, בקרבר קדוש ובלתי גראית חוצה ואין לך דבר שלא יהיה אפשר לומר על הנכדים, באמצעות האמונה והבטול אל צדיקים. הרי גם על ז肯יהם הק' זי"ע הדברים הללו היו נאמרים באמנות והתקשרות לצדיקים, היו נתבים ונתהרים נשמות בתחום נשמות עליונות מהם, נתקדשו הנפשות מתוך שלמה, רק החופעה של דברי גאנונים ורבנן סבראי ובבלי רוח"ק, מכילם את הכה להסיר הקשיות הכך נראים ובולטים. הסתירות מן מה שנאמר לנו כל הזמן מיום התפרסמות טומאת הציונות בעולם ומזה שנדאם לנו מן הגודלים דהיום, באפשר לטלם דוקא באופן זה שדבריהם של חברי מועצת גודלי התורה מה חוק גבוה נעלם מפתישת אנושיות, אין לחשוב אחרת! אין לשאול אין להסתפק! הגודלים הגדולים, מה יזדעם, אסור להרהר אחריהם וכו'.

במה שנוגע להעולם שלנו, העולם של שמורי תורה ומצוות שהי' פעם כ"כ גדול וכעת נתכוון ונתקדם למזו"נ כ"כ קטן, بما שנוגע לשארית ישראל האווזים ומתאמצים להתחזק במקור הקדושה ונצחות ישראל, עבורם העניין של גודלים המאורגנים בהאריגון הנקרא מועצת גודלי תורה, הי' האחראי והגורם לסתיטה מן דרך האמת. תה' זאת טעות גדול להזדקק אל דבריהם של הגודלים הללו בלבד, להתווכח עם דבריהם בעזרות הראות הטועות שבhem אבל להשאיר את הגודלים בהמדרגה הגבוהה שנחטלו בה בעזרת לבלי האגודה ומהמת הדיפה של תנאי הזמן. זאת בלתי מספיק כלל, כי אם הגודלים הללו ומה הגודלים של התעלות זו ורוח"ק שורה על הנכדים, או כל טענות והתווכחות לא תביאו מזוהה, כי מה להם לאנשים פשוטים להתווכח על דעת תורה ברור וקדושת צדיקים נשגבם, ההכרה הגמור לברור עצם מהותם של גודלים מסכימים הללו ולמדו אוטם בשיעורם כמו שהם באמת, אורת אין לגרוע או אפילו להיות מספק בדברי גודלי ישראל שהרי גודלי ישראל אומרם דבריהם הגבה מעלה מעל השכל והבנה והחוב לשימושם אליהם בתורת חוק לקבל דבריהם כתחלה האחוונת, ההכרה הגמור ההכרה הבלתי נעים להראות גליו שהמה הגודלים הללו הם רק אנשים פשוטים ורגילים, המשופעים מן השפעת העתונאים והתכבדותם מן כנופי האגודה.

א"א בלאו הכי ואסור לברוח מן המשימה הזאת אם כי זה מעורר התנגדות יותר גדולה מן אנשים חמימי דרך שיש להם קורבה עם הגודלים הללו והמתענגים מן ההגוזמות שכנו"פ' האגודה היא מגוזמת עליהם. בפרט שמורי תורה הבאים מן הסידות זו או חסידות אחרת, המרגלים בעניין של אמונה צדיקים שהאמונה למללה מן תפיסה אנוושיות כ"כ מפורסם אצלם, בודאי יתגndo בכל תקופה על בירור ההכרחי הזאת. מה מאמנים ומה רוצחים להאמין, ובעicker מפני שהם חסידיים מהה יכולם להאמין. אלא הגאונים והגאניות של מגדי שיעור לצעריהם באפשר למדוד את הגודלה הזאת, בין תורה העוסק בלימודו יכול לראות כי בין ובין גאון הוא מרך גודל מאד, אלא שהשעה דורשת שלא לראות זאת. אמנים בנוגע לעניין החסידות הלא האמונה היא תמיד

כח

האמונה בהגדולים והאמונה בדבריהם למרות כל חשבון והבנה, השפיע ג"כ על הגודלים שגם הם התחלו להאמין באמונה זאת בעצמם, הבלתי הגדול מן ההקשר של הגודלים על כפירה הציוונית שבבל שארית הפליטה, בלבד גם אותם עמם. הכתירים אשר נתנו בראשם מן לבלי הכנופי, מעט מעט התחלו לשׁקוּן בתוך מחשבתם להצדיק את מדריכיהם שהשיבו מן העתונאים. מגדי שיעור התחלו לחשוב על עצם מיסותם ומם השם הסכימו על הנשיאות שלהם, התחלו גם לראות כי ראויים הם להיות צדיקים ורוח"ק שורה עליהם שם היורשים מהה, זכות אבותיהם הק' שנונני כבוד זהה מוצאים לנוח ליתן להם. כל מה שגדולים הללו קתנים ביותר, בקהל לפניהם להtblל ביותר בהשוויה של ריקי המה וכבוד מודמות, שנותני כבוד זהה מוצאים לנוח ליתן להם. כל מה שקטנים ביותר מתפעלים מהה מן השטיחות ביותר ונחסר להם אפילו ההבנה של אנשים מן בחינתם להבין מעבר להתפעלות הזאת. הולכים ונשפעים מן המאורעות, מן זרם העולם, מן העתונאים, וביאים להתפעלות הזאת גם אחרים עמהם.

ההולכים ונשפעים לא רק מן הקרים ותנאי הזמן, אלא בעיקר מן מה שנקראים גדולים לא הפסק. הי' אפשר לאחדים מהם להבין כי הכתירים הללו נתנו להם במתחנה ואין השמות הללו הולמתם כלל, אמנם רוצחים מהה מאר בששותם הללו שכ"כ ערבים להם וטועמים בהם טעם גדול. הידיעה הזאת שגאונותם וצדקהם נתנו להם במתחנה אם כי הולכת ומתתקנת ורוצחים לשכוח בידיעה בלתי נעה מה הזאת, אבל כן הידיעה הזאת עושה את שלחה ומכריה אותם, לשלם תשולםן להגדלים אותם ולנתוניהם להם מותנה זו. אין אפשר לפני הגודלים שיתגndo ולא יملאו את רצון המנשאים אותם

להכנסת ולעיריות. כל מפלגה ומפלגה רוכשים להם הקולות מן האזרחים הציונים עבור הרציפות והשיטות המפלגתיות בהנהגת המדינה, בשטח צבאי כלכלי או מדיני. נציגים האגודאים אין להם שום יכולות של איזה פועלות בשטח הצבאי או הכלכלי או איזה שיתוף בתקמת המדינה הציונית. אין להם מעשים וגם לא מחשבות שידמו אותן רצון לגדיליהם ולמנשאותם. יודעים מהה כלא הסכמה על מעשי ודבורי הכנסה האגודאית, שמותם לא יופיעו עוד על הרשימה של גודלים בעת הבחרות או בעת הדיוון באסיפות של המועצה, הցיבור הנוחוצים להסתמאות, מעט מעת תחילו להתרכז מהם, התחלבותם עברו גודלים יתקרר ויתן מקום אל גiley של חולשתם.

חין מן זה שאינם רוצים בסילוק שמותם מן הרשימה של גודלים, גם מה עצם נלקחים עם הורם השוטף מן המאורעות ומן העתונות שקוראים בהם לב בהיותם אנשים פשוטים, הגדלים מתרגשים באותו הרגשות של החמן כולם, מתחילה לראות בחדינה הציונית, הצלחה, ישועה, ודבר גדול בדברי חיים לבני ישראל. נבהלה בהלה זו ונחטמגנו מן הקורות ו גם מן הלשנות היפות ומליצות לוקחי לב הגדושים בעחותנים של הדתים למיניהם, בהיותם גדלים המשיכו על ההתפעלות האנושית הזאת, גם עניין של גדלים, תרגמו המליצות של הלבברים בפסוקי התורה ומאמרי חז"ל, כפי צורך השעה וכי המרגום של המלית אבל נספ על ההמשכה אחרי הדרישה הכללית הנוגע לכל החמן כולם, יש בהם בהגדלים המשכה פרטית הנובעת ממה שנוגע להם עצמם, הרצון היה להיות נשאים גדלים ולהשביע רצוןיהם מושך אותם אל הרים עם יתר מוקף. באפשר לראות אז לכל מי שישמע להם, בעת שדברים על המסקנות של העתונות בלויות איזה פסוק ומאמר חז"ל, ההדגשה היתירה, ההתאמצות להסביר, וגם התחלבותם בעת שמצואים ההבחרים.

גודלי ישראל האמיתים הם בבחינת משפייעים ונוננים, כנסת ישראל היו מקבלים מהם תורה וקדושה בנפשם ושם ברכיה בחים הגשמיים. הללו דמתקרים בשם הזה בזמנם הזה, מה רק מקבלים וЛОוקחים מן הցיבור, ובהכרה שישלמו עבור מה שימושים, גם מתפקידים מהם ואינם בטוחים בעצם ובגדולם, חוותים אוליז ואלא יתמיד, אולי יתחל הցיבור לדין עליהם ועל כתיריהם, זאת מתאמצים עוד יותר לשלם שלום מלא. בכל זאת עודם מוספקים בספקות על כל האמונה שהցיבור מאמנים בהם, יש להם אמונה האמונה בעצם ומכוירים את האמונה הזאת בכל שעיה ספק מתרחש באמונה של הցיבור. זאת מזuirים הגדלים הללו באזהרה גדולה על עצם, שהցיבור מחויב לשמו של דבריהם, כל אחד מחויב לשמו של דברי גודלי הדור, מצוח גודלה לשמו של חמי ישראל וככה הולכים ומהשכבים הכתירים אשר נתנו על ראשם, וגדול המצווה שככל אחד יקיים בעת אשר ישמע ליקום וכן ללא ספק יאמין באמונה שהמה החכמים, גודלי הדור, ומנהיגים.

בכל הזדמנות שתהיה, כי גם זאת ברור שבאם יפסיקו את הסכמתם תופסק גם גודלים וצדקהם, המתפרסת מלבלי כנופי האגודהית ומן הցיבור הרוצים בהסכמתם הללו. באחת שעה שנודיע להם המרוצה של רבים אחריו ברק ה策חת הצעונים ומדינתם, בה בשעה רצים גם הגדלים במוציאת, להסכים על כל זה בהסכם הנדרשת בכדי להשביע רצון לגדיליהם ולמנשאותם. יודעים מהה כי לא הסכמה על מעשי ודבורי הכנסה האגודאית, שמותם לא יופיעו עוד על הרשימה של גודלים בעת הבחרות או בעת הדיוון באסיפות של המועצה, הցיבור הנוחוצים להסתמאות, מעט מעת תחילו להתרכז מהם,

נבהלה זו ונחטמגנו מן הקורות ו גם מן הלשנות היפות ומליצות לוקחי לב הגדושים בעחותנים של הדתים למיניהם, בהיותם גדלים המשיכו על ההתפעלות האנושית הזאת, גם עניין של גדלים, תרגמו המליצות של הלבברים בפסוקי התורה ומאמרי חז"ל, כפי צורך השעה וכי המרגום של המלית אבל נספ על ההמשכה אחרי הדרישה הכללית הנוגע לכל החמן כולם, יש בהם בהגדלים המשכה פרטית הנובעת ממה שנוגע להם עצמם, הרצון היה להיות נשאים גדלים ולהשביע רצוןיהם מושך אותם אל הרים עם יתר מוקף. באפשר לראות אז לכל מי שישמע להם, בעת שדברים על המסקנות של העתונות בלויות איזה פסוק ומאמר חז"ל,

הפעם בעת הבחרות מתראה כוחם של הגדלים במלא המובן, הגדלים גוזרים, יהודים שומרי תורה מקבלים את גזירותיהם ונכנעים לפניהם, הגדלים נעדים בראש, בעורת הכנסי"י המפרסמים בעותניהם דבר יום ובומו את החוב הקדוש לשימושם להם באשר מהם גודלי ישראל, הցיבור נענים להם וזה סימן ברור שמכירם בהם כגדולי ישראל. האגודאים נהנים מן הכרזה זו וגודלים נהנים עמהם, באפשר לציר את הטעות של הגדלים בשעה זו, הולכים לאסיפות ברצינות ובריכוז חי וער, ככל שומיעיהם מושך אותם אל הרים עם יתר מוקף. באפשר לראות אז לכל מי שישמע להם, בעת שדברים על המסקנות של העתונות בלויות איזה פסוק ומאמר חז"ל, גודלי ישראל האמיתים הם בבחינת משפייעים ונוננים, כנסת ישראל היו מקבלים מהם תורה וקדושה בנפשם ושם ברכיה בחים הגשמיים. הללו דמתקרים בשם הזה בזמנם הזה, מה רק מקבלים וLOCKERS מן הցיבור, ובהכרה שישלמו עבור מה שימושים, גם מתפקידים מהם ואינם בטוחים בעצם ובגדולם, חוותים אוליז ואלא יתמיד, אולי יתחל הցיבור לדין עליהם ועל כתיריהם, זאת מתאמצים עוד יותר לשלם שלום מלא. בכל זאת עודם מוספקים בספקות על כל האמונה שהցיבור מאמנים בהם, יש להם אמונה האמונה בעצם ומכוירים את האמונה הזאת בכל שעיה ספק מתרחש באמונה של הցיבור. זאת מזuirים הגדלים הללו באזהרה גדולה על עצם, שהցיבור מחויב לשמו של דבריהם, כל אחד מחויב לשמו של דברי גודלי הדור, מצוח גודלה לשמו של חמי ישראל וככה הולכים ומהשכבים הכתירים אשר נתנו על ראשם, וגדול המצווה שככל אחד יקיים בעת אשר ישמע ליקום וכן ללא ספק יאמין באמונה שהמה החכמים, גודלי הדור, ומנהיגים. הפעלה היותר ניכרת מן הגדלים היא בעת הבחרות למוסדי המדינה הציונית

הגאון אל'י רפואל אומר :

"עכ"ם כיינוס זה הוא מפגן כבר של צוות לגודלי הדור, גודלי ומארוי הדור המה קבועים בכל דרכנה. מורי ורבי מפאניוייעזש זיל נחג לקום ביתם הבחירה בהשכלה ולהיות מעשרה וראשונים (!) גם נחג מורי ורבי לאמר בשעת מעשה הרינו מוכן ומצוון לשם דברי חכם ולקים בזה מצות ככל אשר יורוך".

הגאון טעראצקי בשם הגאון אאמניצקי מראה"ב אומר :

"לכך באה הגזירה של נתוח מתים, כי אם הראשונים כמלאיכים אנו כחמורים ומנני שהווינח הדורך של ראשונים ואין העם שומע לדברי גדולים ומנהיגים שבדור, יפתחה בדורו כשמיון בדורו, לכך באה הצרה של נתוח מתים שאנו ר"ל כחמורים וקברות חמור יCKER.

כדי גם להציג דברים האחדים של הכרז שעליו חתמו הגדולים בעת הבחירה, הנוסח התמידי להגדיל את האגודה בפעם אחת עם הגדולים, ומהמת הגדלת שניהם דורשים מן יהודים חרדים לשם אליהם ולהציגו בעת הבחירה עברו האגודאים שתחת ממשלה לעוין וז"ל הכרז:

"במשך השנים שעברו הוכיחו נציגי ונבחרי אגודות ישראל, כי מאבקם הצרוף למען עיקרי הדת הדור נאמנות תורה, תוך כדי קבלת מרות של גודלי הדור הראשי אף ישראל.

הננו רואים עצמוני שלוחי זרבנן קדמائي גודלי ומארוי הדור, שהרוו לנו הדורך אשר נלך בה בהתאם לצו תורה"ק, לא תסור מן הדבר אשר יגידו לך ימין ושמאל.

בנקל להציג הרגשות של הגדולים בעת ההוא, החתום למן תורה"ק וכי, חוב לשמעו אל גודלי ישראל! צווקים הלברים, ככל אשר יורוך! עוננים אחריהם מקהלת הגדולים. הנה הגדולים מפוארים בעניין כל, אולי לא כי בעניין הלברים וחברי הגדולים. הכהנט האגודאים שהמה מתולצחים מהם. האגודאים שבעיט רצון, הגדולים שואבים רוח חיים, כל אחד מוצאת את מקומו הганונים במקומם והצדיקים במקומם. את מה שנדרש מהם היא רק החתימה, להחותם וליחסים על גדלותם וזאת נוננים בהפץ רב.

כט

יש לראות הטעות הערמומי שמנתק הכל אל הצד בכדי שלא לראות את העניין כמו שהוא. הגדולים מפני רצונם המובן, מדברים רק בעניין של אמונה בהם, שלזה קוראים אמונה חכמים, הצביעו שומעים דברים הללו ובambilנים שرك העניין של אמונה בגודלי ישראל עומד על הפרק, בטעות שرك אמונה בגודלי ישראל הוא המדבר, היכוח הוא מצומצם אל דבר הזה להאמין בדברי גודלי ישראל או בל לשם עלייהם. הצביעו מרגישים בהרצון להמשך אחרי הצעינות והמדינה, מרגישים הנה בהרצון הזה בחזקת, אבל בתגלות מחשבתם יש להם ההצדקה הגמורה שהולכים הנה אל הקפלי הבחירה,

גודלי ישראל. לא ח"ו אל דברי מרן אדמו"ר שליט"א מסאטמאר, הגאון מבריסק ז"ל ושאר חברים שבדור הזה, זה איינו בכלל בהחוב לשימוש, העיקר הוא לשימוש אל הגדולים שבחרשימה, אל המסכנים, אל הגדולים שתנאי הזמן מגדלתם, וזאת המצוה שבכל המצאות כי השמייה הזאת הוא הדבר שכל העניין תלוי בו ואין לוותר כלל על זה, מפני שכל עניינים של הגדולים היא המדינה, לכטס אל הממשלה בעת שמר לעוין מזא"ה שעת הקשר ליכנס, או לצאת מן הממשלה בשעה שמוכרה לעשות גם זאת. עניינים הנה הבחירה לצינוגות, שכל מעמדו של האגודאים תלוי בו. הי' זאת פעם אשנשי פא", נכנסו לממשלה ולא מר לעוין, ובזה השמיתו הקרע מתחת לעוין, הגדולים וחכמינו וערכו דרישות בבני ברק, בהטעוררות לחשובה על חטא זה, אמרו תהלים והתפללו על הצרה הזאת, ועקו מרה על פריקת על הוה, כי היהת זאת בגדידה במר לעוין וזה ג"כ בגין הגדולים, לעוין תלוי בהם והם תלויים בו, ואין לך ר"ל חילול התורה גדול מזה.

הגדולים עומדים על משמרתם ובזהירות יתרה מזהירים שעיקר הדת תלוי לשימוש להם ולהזכיר בהם. בעת הבחירה האחרון חשווון תש"ל, עשו הכנופי מפגן גדול עבורם ובעור הגדולים, באולם של "בנני האומה" השם והמקום היו מותחים למלך המשבבה שבאסיפה הזאת. הי' שמה במה ארוכה עם גדולים לעשרות, וככון להציג חלק מן ההכרזה שהגדולים עצמם מקרים והתועלת מנה שמשמעותם מן השתתפות בהבחירה. והאדמו"ר מסלאנים אומר:

"הרכזת גודלי התורה היא, כי מצוה להציגו بعد רשות אגודות ישראל, ובזה מתחפן דבר הרשות לדבר מצוה, לקיים מה שכתוב ככל אשר יורוך".

האדמו"ר מאושרוב אומר :

"עicker החתונות של היכח"ר היא בעניין אמונה חכמים, והעicker שהאמונה הזאת צריכה להיות תמיד, לא פנוי כלל. ישנים רבים מהם מאמינים באמונות חכמים אבל איןם עושים מאמונה להקנית אמונה זו לאחרים, והחוב לעשות הכל לפעול אצל אחרים להיות מושמעים לדעת תורה".

הגאון שמולביזן אומר :

"העicker לשמעו אל הגדולים, ובשם מועצת גודלי התורה אני נותן לכם ברכה של ויעשו כולם אמונה אחת וכו'".

הרבי פנחים אלתר נציג של אדמו"ר מגור :

"וקמת ועלית וכו' כאשר אדם מבטל דעתו מפני דעת תורה, וסר למשמעות גודלי התורה, מקרים בעצמו וקמת ועלית אל השופט אשר יהיו בימים ההם, הרי זאת קימה ועלי' ומטعلا ומרתומים. גם בימנו החוב לקיים וקמת ועלית וכו' לשימוש ולהאזין להקהל אשר יורו גודלי הדור, הרבנאים הצדיקים גודלי התורה, ולקיים כל שמצווה עליינו מן דעת תורה".

לעווין ידע את אשר לפניו, ידע את הגודלים שלו, ידע מהלך רוחם, ידע את ההסברים ובעיקר כי ידע את המענה בבירור גמור.

נשאלה השאלה לפני מועצת גdotsי התורה, אם ליסד את חינוך העצמאי שבמיטים הלו הי' נקרא בשם „זום הרבייעי“. החינוך הזה הקיים על כספי המדינה הציונית, וגם על דרך החינוך של מדינה הציונית. גם הפעם ההסתברות היו רביט, כי רק באופן זה של השגת תמיינה מן כיס הציוני יהי באפשר ליתן חינוך חרדי לכמה אלפיים מן דור השני, בעת שא"א לפי ההסבירים הלו למצוא הממון הזה באופן אחר. מועצת גdotsי התורה של האגודה הסכימו גם על זה והחינוך הזה נתפס בתוצאות מבהילות על כל דור העתיד המתהנכים בחינוך הזה מן כספי המדינה הציונית ומן הרוח הציוני השורר שמתה. הגודלים הסכימו גם על השתתפות בחזית דתית מאוחדת לבחוור בהנציגים האגודאים, הגודלים הסכימו גם על השתתפות בחזית דתית מאוחדת עם המזרחי והפועל המזרחי, הסכומות הלו של הגודלים לא היו על הציונות אלא על הצלחה, הצלחת הדת, הצלת הדור היהודי, הצלת המצב בכלל. ההסכומות היו רק על האגודאים ולא על הציונות, כן הי' ההסביר ועל ההסביר הזה בלבד באה ההסכם. השאלות הנעמדות על סדר היום הם רק שאלות של הקשר על פרט זה ופרט אחר ובהסכם על הפרטים הלו בתי ניכר כלל ההיפך אל התורה והאמונה עצמה, אדרבה כל, כלומר השאלות וההסכנות ביהה, נובעים מן הדאגה להצלת התורה והצלחת הדת ויישם שורה ארוכה של הצדקהות שאפשר לשומם מבלי שייעורו אל השומעים עצם עניין המהפקת הגדולה, שצדדים הלו הביאו לתוך שארית ישראל.

„אין עצה“, „נחיצות השעה“, „מעולם לא נאשו הדברים הלו“, אדרבה בזה לוחמים נגד החפשיים ורק בדרכים הלו יש לקוות לנצחון, להכריח שיתנו סוף עברו החינוך חרדי, ללחום בכנסת בנאים חזקים ובוקיפת קומה, ללחום נגד פרצויות בדת לתקן תיקונים האפשרים. ההסכם מן הגודלים הבאה רק על הפרטים הלו ולא על עצם עניין הציונות בכלל. בשתיות נראתה בזה רק המשך מן העבר, המשך מן גdotsי ישראל דאו שהסכימו על בנינה ומעשי של אגודה ישראל וגdem הגודלים דהיום אומרים ג"כ כזאת ללא שינוי ניכר. גם מה שנוגע להגודלים בעצם המשך זה מועיל להם ומהזקם, שהרי מה המשך מן הגודלים הקודמים להם שהיה ג"כ בתחום המסגרת של השם של מועצת גdotsי התורה והשם הזה של מועצת גdotsי עברו ציבור חרדי ורק בנסיבות בעליה כה של יהדות הארץ באפשר לקוות על תוכאות הנדרשות כמו שהסביר מר לעווין שכבר הי' שם בתחום הממשל הארץית בתואר שר הסעד. ההסבירים היו רביט אבל בעלי ההסבירים ובלי ההסכמות של הגודלים, לא הי' ביד מי שהוא להוציאו משם. לפני מר לעווין הי' זאת ה시설 הגודל שבסותם פעם לא חלם אפילו להיות שר מדינה עם כל הכבוד וההשפעה הנקשר עמו מושה שר של אדם כמו זה הוא הפסגה של חיים. הגודלים נשאלו, אבל הסכםם לא הייתה בספק כלל, אם הי' איזה ספק על מענתם השאלה לא היה נשאלה לפניהם לעולם. מר

לא מפני שבוהם מהה בציונות, אלא שמנני זה בוחרים מהה לשמעו אל דברי גdotsי ישראל ומקיימים את המצווה לכל אשר יורוך. אין רוצחים להעתיק ולראות הרצון שבתווך מוכחות לבבם וגם אין רוצחים להבט מעריך להשתחיות ולראות שאין בהגודלים הללו איזה ממש, לא בדבריהם ולא בהגודלים עצם. אין רוצחים בוז, רוצחים מהה בהפתאת וחשון הדעת כיוון שرك זה מביא להם ההצדקה הדרושה.

הסתמ הגודלים לציונות מעולם לא בא באופן ברור ובולט אלא בעורוון של ערמיות יתרה ובצלחה שטנית, שמנני הצלחה זאת נעשו כל מעקשים למשור. מהה הגודלים לא אמרו בפירוש שמסכימים עם הציונות והמדינה, אם כי נורקו גם דברים הלו בתוך הכרזים שהגודלים חתמו עליהם ושהונוסה של הכרזים הלו נכתבים, או מן מר לעווין הי'ו", או מן לבLER אגודה אחר. הסכמה ישירה מן הגודלים על המדינה והציונות לא נישמע מהם, כל הומן נתעקם העניין לצדדים, ההסכם בא על עניין אחר, על פרט זה ועל פרט אחר הדומה לו, ההסכם והסתמ להציונות באה מהם בודאי, אבל במוחתרת, בהשאי, ללא הדוע בפירוש ובגלווי, רק מכללה איתמר, ההסכם זו על הציונות השקתה והבלתי נראית כהסכם, פעולה והשפעה ביותה. היתה זאת ערמיות מן לעווין עם המכופף דיל"י הלוקחים ההסכם והצריכים זהה, לא יצאת אל שומרה תורה מהפה שהפכו יום ללילה בפעם אחת ובאופן ישיר, אולי זאת לא תביא את התוצאה הנדרשה אצל הקהיל גם אולי גם הגודלים לא יתרצו באופן באותו רצון שהוא מתרצים לחותם על הכל, בעת שהסכםם על המדינה היא באופן בלתי נראה כ"כ ושבודח גdotsי משתמע גם לתרי אני. הזמן של התחלת ימי המדינה הי' נחוץ לוה והכופף הבינה ואתה.

הסכם הגודלים על הציונות הייתה מוסלשת ומקופית, לא הי' באפשר להם לומר בפירוש שמסכימים עם הציונות ומדינתם, כיוון שגדולי ישראל מהה בדיםinos ורוצחים להשאר עם השם הזה, והרי גdotsי ישראל מעולם התנגדו לציונות בניגוד כ"כ חריף ועצום. השאלות המוגשות לפנייהם הם אגודיות בלבד, כלומר מה שנוגע רק לאגודות ישראל ופעולותיהם. בתחילת היתה השאלה רק אם להשתתף במוסדי המדינה בכדי שייהו שמה נציגים אגודאים וילחמו מלחמת הדת, יראו לתקן תיקונים יראו להציג הוכיותם עברו ציבור חרדי ורק בנסיבות בעליה כה של יהדות הארץ באפשר לקוות על תוכאות הנדרשות כמו שהסביר הי' שם בתחום הממשל הארץית בתואר שר הסעד. ההסבירים היו רביט אבל בעלי ההסבירים ובלי ההסכמות של הגודלים, לא הי' ביד מי שהוא להוציאו משם. לפני מר לעווין הי' זאת ה시설 הגודל שבסותם פעם לא חלם אפילו להיות שר מדינה עם כל הכבוד וההשפעה הנקשר עמו מושה שר של אדם כמו זה הוא הפסגה של חיים. הגודלים נשאלו, אבל הסכםם לא הייתה בספק כלל, אם הי' איזה ספק על מענתם השאלה לא היה נשאלה לפניהם לעולם. מר

אותה וידעו מוקדם שתבואו. זוקק הוא לאישור זה של גודלים בכך שתיאפשר לו לחשוב שהגדולים מסכימים, תה"י ואת שקר שטחי אבל הוא אינו מבחין בין שקר לאמת בכל פעם, ותהי' זאת כאחד מן מהשבותיו הרבים. זוקק הוא ג"כ להסכם מועצת גודלי התורה כיון שגיסו הרב מגור בראש ומראשון במעצתה זו זאת וכל שאר המועצים הם תחת הנהגתו ונזקקים לדבריו. האגודה נהיתה בשנים האחרונות קודם פרוץ המלחמה لكنין של חסידות גור ויצחק מאיר לעוין הי"ר החדרי ובעל הבית הייחידי להשם הזה של אגודה, גיסו הרב מגור ברצונו ג"כ להכריע בהדבירים הנוגעים להקנין הזה של האגודה וגם עוזר בכל האמצעים שהקנין הזה יהיה קיים, והי' זאת מן הנכון שהאגודה תה"י תחת הי"ר והמועצה תחת גיסו הרב מגור, למרות כל ואת הי"ר יש לו הספקה באיזה מידת שהשם הזה של מועצת גודלי התורה הולכת בתלם אחד עמו.

הסכם המועצה של אריגון הגודלים, היה על הפרטים של חינוך נתמך מכספ של המדינה והשתתפות בה ממשה וכמוסדי' בצד של ידי זה תנהלה המלחמה עם האויבים וע"י זה ישנו האגודאים הלוויים את החסיגים הרבים הנוחים לשמרות הדת, אבל עם ההסכם זו על הדברים הנעמיד לפני הגודלים, נסכם ג"כ שהקנין הזה יתנהל ע"י חברי האגודה והמלחמה עם חסידים בכנסת תנהל ג"כ ע"י חברי האגודה הללו, ובעת הוצאה לפועל את הסכימות הגודלים יצאה לפועל ג"כ את ההתקבליות הגמורה בציונות ובכפירה, והתרסומות של כפירות מוחלטת זו בתוך לבוט ישראל שמלבדם מפרסמים הללו בייחוד, הי' אפשר שדעתו היו מובדים מהם בהבדל רוחוק. הגודלים לא הסכימו בהסכם על פירוטם של דעות הללו כי שאלת זאת לא הובא לפניהם, מהה הסכימו רק על מעשים של השתתפות עם הציונים, היו שמחים ליתן הסכמתם על מעשים הללו כיון שהיו נשאלים עליהם, הי' להם התירוצים השטחים שבהם לוחמים עבור הדת, אבל המלחמה הזאת ע"י האגודאים עלתה לשארית ישראל שומרת תורה במחירות גבוהה, האגודאים הלוויים הללו בהסכם הגודלים, העבירו את ישראל מעדותם, טמאו והשחיתו את כרם בית ישראל.

לא הי' אפשר להתווכח עמהם הרבה גם לא ללחום עם המשחיתים הללו, כי על הכל מרוחף ההקשר של גודלי ישראל, השקר הכח חזק ביד האגודאים להשתיק ולבטל את כל מי שייתנגד להם ולמעשייהם. על כל השאלות על כל הקושיות על כל הטענות הפשוטות וכ"כ בולטות הי' להם התירוץ המסתוק ביזotor, אנחנו עושים הכל ע"פ הראות של גודלי ישראל ואנחנו סרים למשמעתם, דברי גודלי ישראל הם דברי תורה וכל מי שמסופק בדבריהם הרי הוא עובר על פסק של הגוננים ופוגם באמונה צדיקים. הגוננים והצדיקים אמרו שיש לנו ללחום בכנסת ואנחנו נלחמים, אנחנו באמצעות המלחמה ואנחנו משגינים השגים. מהה אמרו לנו לייסד בתיה חינוך והרי יש לנו ילדים רבים לאלפים בלע"ה. וכי אין זה אמת שהגדולים תומכים באגודה? וכי אין זה אמת

הסכנות הללו מן אלה דמתקרים מועצת גודלי התורה, הי' מאי נחוץ עבור המכונפי האגודאות בעת תחילת המדינה, ורק באופן זה של הסכמה על הפרטים בלבד ולא על הציונות בכלל, כדי שבאופן זה אפשר לבלב ולטשטש הכל. בשעה הזאת בעת ההתחלה הי' עוד ניגוד עצום באח"ק להציונים ולכל הנוגדים אחריהם, הי' עוד ציבור גדול שלא נתרצו בוה וגם הי' עוד הганון מבריטיך וצ"ל חי בתוככי עיר הקודש שהציבור החדרי שמעו את דבריו בהערכתה גדולה. הי' עוד ויכוח ער בתוקף גדול על כל הנעשה מן האגודאים, הי' זאת רק ומוקב מן התקופה של מלחמה בציגנות שעוד לא השולטה בשליטה גמורה וככלית, כמו בזמן הזה היירוד והחשוד מן כל הזמנים שהוא מימות עולם. הי' נחוץ לפני הי"ר החדרי מר לעוין והמכונפי' דיליה, תירוצים ואمثالות על כל דבר וודרך המאד מוצלח הי' הדרך הות, למנוע הוויכוח הכללי על התקבליות הגמורה בתוך מינות וכפירה הציונות ולדבר רק על פרט זה ופרט אחר, ועל הפרטים הללו יש להם מה לדבר ומה לעונת, ובעיקר שהצדדים הללו מה מה מלחמה נגד החפשיים ותיקונים נחוצים של חובת השעה.

בעת הזאת בתחילת ההתקבליות, גם המכונפי האגודאות לא רצתה כ"כ בהסכם מפורשת על הציונות בכלל אלא בכלל המובלבל המובלבל זהה. המכונפי' הזאת עם הי"ר מהה אנשים קטנים מאי ובכך נפשם לצאת בפעם אחת בגילוי ובבירור להחבול בציונות לאמרי, בשעה שעיקר מוגמתם לא היה ציונות או ניגוד לציונות אלא בסוף וכבוד מן הציונות. מהה אינם חושבים במחשבה כי זאת אין בכוחם לעשות, מהה רק רוצים ברצון, ונדחפים מרצונם הזה כל הזמן. התקבליות גמורה בציונות אינם רק מזאה מן הדחיפה הזאת המתפתחת אצלם שלבים קטנים וגדולים עד שקשה בהםדרון להיות נטפלים במחשבותיהם ובדבריהם אל המזרחי הקודמת ללא הבדל כל דהו, אבל בתחילת לא היו בטוחים בעצם, מהטסם, אמרו ולא אמרו, צעדו הלאה וגמ' נסגו מעט, עד שהרגילו את עצם ואת שומיעיהם בהקשר של ציונות והמדינה ונעשו ממשי עבודה זהה להסית ולהדיח שarity ישראל שומר תורה כמו שאנו רואים היום הזה.

לא יפלא ג"כ כי ההקשרים של המועצות היו מרגיעים גם להם לאגודאים עצמם. בודאי הי"ר יודע מוקדם בבטוחות כי הגודלים יסכו על כל מה שהוא ישאל אותם, בתנאי שהכל ייחי בדרך שאלת והשאלות הללו יבואו לנימיהם, לפני הגודלים, לפני האגונים והצדיקים, לפני מועצת גודלי התורה, עברו הכרעה בדעת תורה אשר להם. בודאי גיחך הי"ר על כל המשחק הזה, בודאי מתלויצ' הוא עליהם ועל דבריהם כי הוא מכיר אותם ביזotor, הוא דין לפניהם והוא שואל אותם והוא משיג מענותיהם. אבל כל זה חלושים מהה גם הי"ר וגם המכונפי' הקטנה דעתיה, החלשים ומוציאים מהה מאי עד כדי כך שאיפילו הסכמה זו מן הגודלים הללו ג"כ מרגע ואותם באיזה מידת. זוקק הוא הי"ר מר לעוין לאיזה תמייה תה"י איפילו תמייה זו שהוא בעצמו מייצר

ה민יות הנולוה זו. בפרט אשר כבר נמצא על האגודה ההכשר המצלצל בשם גדולי ישראל, המורדים ואוכלים את האפיקורוסות אשר בהעתונאים ומאלים זאת גם לחולמידיהם, והכל במרゴע בשביעה רצון, ובמנוחה שקטה.

מה היי עם ההסכמה וההכשר השני של הגודלים? דהיינו ללחום עבור הדת בהשתתפות בhammadah, בהשתתפות במוסדי המדינה, להלחם עבור התורה בכנסת המינים, וכל זאת ע"י נציגים האגודאים העומדים תחת רשותו של מר לעוזין, ולא אגודאים ודתיים אחרים כמו פאי' וכדומה, הנה אינם עושים זאת בהצלחה, אינם הנציגים שדעת תורה מסכמת עמהם, אינם בתוך המסגרת של פסק האגונים והוראת של הצדיקים, רק אלה שהמה הוטים בצל לעוזין מה יעדו הדת על תלו כי מה הנציגים הידועים ליראי ה', כמו שנתפרנסם בכורוזים שונים הנכתבים ע"י לעוזין ונחתמים בחותם מלכי ובני הגאנונים והצדיקים. מה היי עם המלחמה הזאת? עם מה נסתימה? קשה להסביר על השאלה הללו אבל מה שנודע לנו, כי כל מה שעשו הנציגים של הגודלים בכנסת המינים, ה' רק לפרסם נאמנותם למדינת הציונית, לפרסם את הציונות עצמה, להנוף לאדוניהם הציוניים נתני פשתם וצמרם, ובהילוך זהה במהלך המלחמה הזאת קבעו את הכפירה והמיןות שהש銅יעו בכנסת גם בתוך לבם של שאירת הפלטה שמורי תורה ומצוות.

ההשיגים עבור הדת מן הנציגים הלחוחמים שמה בכנסת המינים עם הסכמת הגאנונים והצדיקים, רבים מהם לפי מה שנעשה מן תעמולת האגודאים, המודיעים ואת לנו בעתוניהם ובנאומיהם. בכל המשך זמן של קיום מדינת הציונית חוקים חדשים מתחדשים ע"י מנגים החפשיים שהמינים הדתיים לחוחמים נגדם בנאומיהם בכנסת, שאין אחד מן חברי הכנסת שומע להם או נשפע מהם. חזורים על דבריהם מן סוג אחד פעמים רבות ואין מן השומעים זוכר מה שאמרו בפעם הראשונה ונדרשו מדבריהם על החזרות בפעם שני' או בפעם העשירית. הדתיים האגודאים מדברים בלשונות של שמיירת התורה, תיקונים עבור הדת, אבל אין זאת נשמע ונדרשו מדבריהם כלל, מה שנשמעו מדבריהם הוא החגופה וההתבוללות הגמורה בתוך הציונות שמשמעותם בכל פעם בתוך גאומיה מלחמה עבור הדת. האגודאים אינם מרגיזים אלא משביעים רצון חברים הציוניים, בהראותם איך נחסל כל העניין של אגודה ישראל בעצם עניינה, ואיך המדינה והציונות יכולות להיות כהוים את כל ישראל לרבות יהדות החדרית. במא שוגע לשמיירת מצות במעשה, החלול שבת בפרהסיא לא נתמעת מהנאומים הללו אלא הולך ומתרגדל בכל שנה ושנה, כן بما שוגע לכל שאר קיום המורה במעשה כל עבירות שבועלם הולכים ומתרבים, הולכים ונבקעים בקביעות ובשווון נפש ר"ל כאילו אין תורה בישראל ואין עוד בית מיחוש כלל. המסתה השטחית שהאגודאים יש להם אייה השיגים של קיום מצות מעשיות מה שנקרה בלשונם „מדינה על פי תורה“.

שהמה כabei כה מון הגודלים הללו? לזאת אין אפשר להתנגד למעשייהם וגם לא לדבריהם הנאמרים בכל יום, הגודלים יודעים מה שאמרו, הגודלים יודעים מן המעשים של האגודה, הגודלים אמרו, ואין אחרי דברי הגודלים כלום, המה מקרים את כל הדברים בדעת תורה ברורה הגאנונים בגאנונים והצדיקים בקדושתם וכל מי שמהרהור אחריהם הרינו פוקר ר"ל ואסור לשמעו לדבריו.

ל

מה זה החינוך שבתי ספר הללו של „זרם הרביעי“ או הנקרא כתע „חינוך ציוני“, חינוך שלמדו שמה לימודי קודש באיזה שעת ביום, והשאר הוא חינוך ציוני כפי הנוהג בשאר בתיה ספר שבמדינה הציונית. למדו של מינות ציוני, הערכה לציווית, הערכת המדינה הציונית ולמנהיגים הציוניים, עם כל הדעות הכווצות והעקריה הכלילית הנכללת בטומאה ציונית זו. לא זו בלבד אלא גם למדו של שאר אפיקורוסות העולמיות הנולדות בשאר בתיה ספר של מדינה נלמדים ג"כ בבתי חינוך הללו של חינוך עצמאי הנוסף בהסכמה הגודלים של מעשי הצלחה של אגודות ישראל, ב כדי להוכיח על גודלות מעשייהם מראים בכל פעם את מספר הילדים בעלי"ה ורוב הבנינים שהוחזקים בתיה ספר הללו אם כי כל הבנינים נבנים מן כסף המדינה או העירייה, והספקת החינוך בעצמו הוא בתשעים אחוזים מן כספי המדינה חוות מן העשרה האחוזים הנשאים המשמשים האפשרות של קיבוץ ממון הרבה בכל עולם כולם, וגם משמש להראות את ההשיגים של האגודה כי הלא ממצואים חינוך וגם ממון עבור יהדות החדרית. החינוך האgodאי היה הקים דור ציוני דתי ללא השאיר רושם מן איזה ניגוד לטומאה זו, כל דעות כזובות והางשה נזוקים אל דעתם של הצעריהם ללא עיכוב כלל, והדעות כזובות הללו העוקרים גם במעשה בהמשך הזמן הזה מון התלמידים והן מן המורים. עם חינוך זה הביאו האגודאים את רעל המנות במידה שקשה למודדה ההן בהבניהם והן בההורם, מן כל הרעות הרעו לנו הכנופי האגודאות בחינוך שלהם ביותר, אם כי זאת ה' לפי דבריהם הצלחה הגודלה ביותר.

ההכשר של מועצת גודלי התורה על החינוך הנתמך מן כספי המדינה הציונית, לא ה' בדקוק ובכיוון שלמדו בחינוך זה מיניות ואפיקורוסות במלת ומפורשת, ההכשר ה' רק סתם על חינוך אgodאי אבל החינוך האgodאי בעצמו התהנך מן התמייכה הציונית שהמתמקדים, המורדים והמורות נתחנכו בחינוך האgodאי הנשמע בכל יום בעיתוניהם שליהם ובנאומיהם של נציגי האגודאים בכנסת המינים. נפתח פניהם הפתח להתבול עם כל עולם הציוני אשר סביבם ולהיות בין אנשים, להיותם מורים אגודאים אבל ללא הבדל עקרוני מן שאר המורים אשר במדינה. אין אפשר לדרשן מן המורים והמורים יותר מן אשר שומעים מן הנציגים האגודאים בכנסת, ואין לדרשן מהם דעתות אחרות מן אשר נמצא בעיתונים אשר להאגודה, המלאים רעל ציוני עם כל

כלומר קיומ מouston ע"פ כפירה, אינה בעולם, מעולם לא הייתה קיימת, ובلتיאפשר שיהי' דבר כזה.

בתוך מהלך המלחמה עבר הדת שהאגודאים לוחמים בכנסת, נפתחה כל ההתבולות בחזינות וכל ההמשכה אחריה המדינה והכפירה בעיקרי האמונה שהחזינות והמדינה מציגים. כל נאום בכנסת הי' מוכחה להיות שזרע בחיפוש טובת המדינה, כדי להסיר הפגם מן העבר הקרוב, בזמן שאגודת ישראל' היה לחמת נגד החזינים בעיקר עניינה. הנואמים האגודאים הרוגשו החולשה הזאת ובכל פעם הי' נראה להם כי צריכים להdagש עוד הפעם ועוד הפעם בהשרה מן הדתים האחרים הבלתי שחת האגודאים נאמנים הנה להמדינה אולי עוד יותר מן הדתים האחרים הבלתי צריכים להודעה זאת, כי לא הי' להם איזה התנגדות בעבר אלא תמיד היו חזינים גלחבים מן תחלה הופעה של הטומאה הזאת. נחוצים היו הנציגים האגודאים להראות התחרותם עם החזינים בכל דיבריהם ולא הששו כלל לחור על דבריהם הללו פעמים אין מספר לומר, כי התקיונים עברו הדת שדרושים הם בעיקר לטובת המדינה וקיומה כי שמירת התורה תהיה זכות יותר גדול לעמידה ושגשוגה של המדינה החזינית.

בהתחלת בעת שדברים הללו היו עוד מוזרים להלך ניכר מן שומרי תורה, נשאלה הקושי' החזקה של הסטירה הגמורה בין דיבריהם בכנסת לבין עמידה של אגודה ישראל' כל הזמן של קיומה, המפהcla ה'כ' גודלה לא הי' באפשר להכילה בפעם אחת. על כל הקושיות ועל כל הסטריות הבולטות התירוץ היהור מפורסם הי', מדינה שאני! אגודות ישראל' התנגדה לציונות אבל כתה ישנה מדינה והשינוי הזה של שם מדינה תחת שם ציונות, מכריע לשנות גם העמידה מן התנגדות אל התבולות, ובעיקר הי' התירוץ המוכן והמפורסם של גולי ישראל': הגודלים תומכים באגודה הגודלים ומה מועצים להאגודה, וא"כ הכל מה שעושים ובעיקר מה שמדוברים הוא תחת חסותו של הגודלים. בהכרז האמין באגדות באמונה של מעלה מן השכל המושג, החסידים מאמנים בהאדמו"רים שלהם גם מכבר, והאמונה הזאת היתה כוללת גם את האגונים מגדי שיעור כי כן נתפסם הפתוגם, "הגודלים פסק" די גודלים האבען, "געפנסקטן"! אין זאת עוד אמרה והכרעה הניצרת לראיות אלא פסק! פסק הלכת, זאת גם האגונים נכללים באמונה כמו האדיקים כי אמונה צדיקים נתשטה גם על האגונים, האגונים פסקו הלכה ואין אחורי פסק הלכה כלום.

חורו האגודאים בנאותם בכנסת המינים על החלבותם למדינה פעם אחריו פעם וחוטיפו דברי כפירה ללא הפסק, חוות ג'כ' על האמונה בחזידקים והאגונים הממציאים הקשר לכל תועבותם ווזען להם. הדברים של הודהה בכפירה החזינית אם כי נאמרים בכנסת המינים, אבל אין נשמעים שמה ואין מי שיקשיב אליהם בבית הוז, הדברים נשמעים רק מהוז לכנסת בין יהודים שומרי תורה, הדברים הללו בלבלו

לאט לאט את כל שומרי תורה ומוצאה לתמישים אל כפירה וחלאה. המינים הבלתי דתיים אשר בכנסת אין להם שום קשר מחשבתי עם המינים הדתיים אשר שם, העסוק עם הדת אשר להדרתיהם איןנו מעוניין להציגים הדתיים כי להם אין שום יתרון מן המסורה הדתית הזאת ואין אחד מהם רוצה לידע מזה. יהודים שומרי תורה בלבד מקשיים אל דבריהם של נציגיהם, הנה העוסקים בהם מה בחרו בהם וכל דיעותיהם נספגים מן שומרי תורה הללו.

המאיץ של המינים הדתיים להביא בכנסת איזה חוק של שמירת הדת, מכוון בעיקר עבורי יהודים שומרי תורה להראות להם שהם פועלים עבורי שמירת התורה ולזאת יבחרו בהם שנייה בבחירה הבאות, ויתנו להם לבדוק והערצת בין בחירותם לבחירות. הלא זאת ידוע ו גם יודעים זאת האגודאים בעצמם, שהחזינים לא יותר מאומה על חפשיהם אפילו יותר כל דחו ולולם לא יצא איזה חוק לפועל כל זמן שאיזה לבוש דתי נ麝 עליו. יודעים המת ג'כ' שאיפלו אם יצא איזה חוק כגון זה העובר על החוק הזה אל בית המשפט החזיני ע"מ לקובנו בהקנס של המשים או מהו לירוט. כן אין לחוש באיזה חשש כל דחו שהנציגים האגודאים דואגים עבורי קיומ הדת, להביא את אורתיה מדינה ציונית אל שמירת התורה, חוץ מ מה שנונע להם להנציגים בעצמם. מה שהם מודאגים ומה שהם מעריכים הוא רק מן התכבדות בעיני שומרי תורה המצביעים עבורה בעת הבחירה. עבורים הנה מציעים הצעות הללו בכנסת כדי להראות להם את דתויהם וחרידותם, עבורים הנה משמעיים דבריהם מעלה במת הכנסת ורק היהודים החדרדים שומעים באיזה מידת דבריהם. מפני השמיעה והקשבה הזאת יהודים שומרי תורה מקשיים ג'כ' אל האפיקורות וההגשמה של הנימוקים שלהם, שבאותם מוחקים המינים האגודאים את הצעות שלהם שמק', המינים הדתיים פועלים רק על השטח של שומרי תורה בלבד ופוגמים אותם בכל הפגמים ומלבלים אותם בכל הבלתיים. הכנופי הקטנה הזאת של הי"ר ומשמשיו משתלחים בשילוחו של השטן עצמו ר'יל לעקר ולשרש הכל, להביא כל בית ישראל תחת כנפי הציונות ולהכנס בתוכם כל הכפירה שהמה כבר משוקעים בה. האגודאים לא פועלו כלל ככל חוץ אלא לפני פנים, הצליחו בשטח וזה יותר מאשר חשבו בעצמם.

בתוך מהלך הכפירה והזהמה שהציגות מצגת אולי טוב יותר שלא הצליחו המינים הדתיים להוציא לפועל איזה תחוקה דתית ואיזה חוק שיתאים למטרות הנקרה אצלם, "מדינה על פי תורה" הכנופי לשמרות איזה מוצאה מעשית על פי כפירה. אם למשיל יתקף מן כנסת המינים שיש לשמר שבת במדינה תהיה זאת ר'יל שמרות שבת על פי כפירה, כי חוק הזה של שמירת שבת ינתק את שומרו מן כל שמירת ש'ק כתוב בתוה"ק מפני הנගורה. בכל האמור מן חוק השבת, המינים הדתיים מביאים נימוקים

עם הגודלים איבנה עומדת עוד על הפרק אלא זעיר שם בעת הבחירות בעת חוץ הסתה שאנו הגודלים קמים מעט לתוך אבל בכלל כבר נשכח כיון שההעbara מן יהדות הצרופה אל ציונות הטמאה אינה עומדת עוד על הפרק, המהלך הזה כמעט גנשלם.

המעשה עם הגודלים הי' רק צורך השעה להعبر לציונות את היהודים הללו שرك באופן הסטה זו נבערו שמה, ובשעה שענין הזה כמעט נגמר כי אין עוד יהודים שייעברו אל עניין הציונות והמדינה באמצעות השק הזה של גודלים, הללו שנשארו מעבר הזה ולא נבערו אינם חשובים לגודלים הללו ואינם חשובים לדבריהם, בשעה זאת נגמר גם סיוף המעשה של גודלים, נגמר המעשה עם דעת תורה, המעשה עם כל אשר יורוך, גודלים הכריעו, דעת תורה, אמונה צדיקים וכל שאר הפרטים של המעשה הזאת. אין צורך עוד אל המעשה ואין צורך עוד להסתות, המוחות כבר מובלבים כל צרכם ולבבות נמשכים להצינות שלא ע"י אמצעי רק ישן מן ברק הצלחתם של הציונים עצם, מן הנצחותם בשטח הצבאי, מן התגבשותם בשטח הכלכלי ומן ההערכה על המדינה הציונית מן עמי העולם כולו. המדינה נתגללה ונתרחבה ובלעה בתוכה שטחים גדולים ביחד עם כל ישראל כמעט של גודלים והקשריהם ג"כ נבעל ונטמן ואין מי שיזכר אותם, נשכח מלך ואין אחד שידבר מהם, אין עוד צורך בהם, שייכים מה הגודלים לאיזה עבר רחוק כחלום מועף.

מעולם לא הי' שום צורך לישראל שומר תורה באירגון הזה של מועצת גודלי התורה, כי מעולם לא השמיע האירגון הזה איזה דבר שישיך לישראל לשמור התורה, מעולם לא זכינו לשמו מן האירגון הזה שום דבר הנוגע לאיזה מצוה מן התורה, תיקון בענין ערובין, בענין תפילין, איזה בירור הלכה בענייני עגנות המסבכות בזמנו הזה, איזה תיקון בענייני טהרה ומקוואות שרבה המכשלה בזמן הזה, לא שמענו מן הגודלים הללו בעת שנתפסו באירגון הזה שום דבר של תורה אלא מה שישיך להקשר הדעות ולבבות להסכים עם הי"ר התדרי מר לעוזין ואיזה אנשים דעתית שואה נקרה בשם אגדות ישראל. בשעה שאין עוד מתנגדים ללוועין אין עוד צורך בהם אלא פעם אחת בארבעה שנים, שאנו מוציאין האגדאים את הגודלים מחדריהם ומוציאים להקהל את המעשה הנשחתה הזאת, מعتبرין מהם החולודה, מיפים אותם וככבים אותם מעת, מציבים אותם על הבימה ומלמדים עם הקהל איזה סעיפים מן המעשה של, ככל אשר יורוך, "דעת תורה", "גודלי ישראל". זאת חולף ועובד עם איזה רגעים, הגודלים שבם למנוחתם ולהשכחה השקטה, הדעת תורה שובט בשבייה ארוכה ואינו פועל עוד עד שתגיע השעה להושיב עוד הפעם את הארבעה הידועים בכנסת המינים.

בשעה אבחירות נראת עוד איזה צורך באירגון של הגודלים כי בשעת הבחירות

המנתקים הנפש מן זיק של אמונה, נימוקים הנובעים מן מחשבות של כפירה ומינות. בהתאם להצינות עצמה כלמר ההשוואה של עם ישראל להמות של כל גוי הארץ, עם טبعי אנושי וארצתי, התכחשות לכל עניין אליו אשר לעם סגולה. גם הדתיים הנלויים אל הציונים בהכרה שיחשבו הללו אפילו בשעה שעוסקים כביכול בדתיהם, מפני זה לא יוכירו בשום איזה דבר שיצא מן גבול אנושי הגוי. הנימוקים על חוק השבת שלהם הולכים במלם אחד עם שאר מחשבות ציונות השליטים על נפשם, מזכירים את געימת השביתה, את הטראדיציג, את הירושה הלאומית, גאון הלאומי, היופי של שולחן המשפחתי וכן שאר הדברים הבלתי מזורים אל המינים הפוקדים וכן לא אל המינים הדתיים. אם יחקק חוק השבת בכנסת המינים תהי' ואת חוק כוח חמץ האורחים לשמר חוק הציוני האנושי ארכטי וגוי, בהתאם להצינות עצמה, אולי יהודים החדרים השומרים ש"ק לא יהיה" באפשרות להנקות מן מחשبة הטמאה הזאת למגרי, מעת מעת ימשכו הציונים את מחשבות לשימירת תורה על יסודות הפומביים והחוקים ובככליהם יטמאו את הכל ר"ל.

לא בלבד באיכות ובמחשבה אלא גם במעשה, כי החוק השבת זה חוק של חילול שבת בפרהסיא ובחרות חוק ולא בדרך ארעי ושגגי. וכי אפשר להשוב שכנסת המינים יחקקו חוק שיאסור מלאכת הוצאה ? מון בורע מוק ? טפחים אל שפטו מן עמוד בריה' בגביה ? למטה לארץ ? וכי יאסרו מלאכת בורר ? וכי יאסרו שאר אבות מלאכות ? או וכי באמת יאסרו מאכלות אסורות, בשער הבלתי מנוקה מן חלב ודם, טהרת המשפה, או שאר הילכות התורה כחרדים בתורה ? אם נחשוב כרגע שהחටים עם השפעה שלהם יהיה אפשרות ללחוץ את הכנסת שיחקקו חוקים דתיים, תה' ? ואת רק מה שהאנושיות גוינית ציווית תראה ? ואת לנכון והגוף יתרצה וישכום עם החוקים הללו אבל ללא רושם של תורה"ק חז"ל ופוסקים, בודאי יש לשמה שלא עליה ביד המינים הדתיים לחזק הנראת כדמת משה וייד ר'ל, בנסיבות נספות אל נקודות הלב של שומר תורה במעשה, להנתיקם ולפוגם ולהתיל בהם ארס הכפירה בעומק עוד יותר.

היתה זאת התפתחות, המינות נפתחה יותר וייתר, הדתיים האגדאים ממשיעים את דעות כזובות שלהם בכל פעם באופן יותר מORGEL וייתר בטוח, התפתחו מהה עצם בהמשך הזמן התפתחו עתוניהם ולבקרים, התפתחו המורים והמורים בחינוך הציוני שלהם הנקרא חינוך עצמאי, התפתחו גם הגודלים עמהם עד שהדברים אם היו נשמעים רק עשרים שנים מקודם היו מרים אוני שומיעיהם, כרגע הכל שותקים, הכל מבנים הכל מסכנים. התפתחה כפירה הציונית וגם התעמקה ונתחילה ובולעת את הכל ר'ל, התפתחו ההצעירים ונתרבו לא מספר, אפשר למצוא את ההצעירים לא טורח כלל עד שבמשך הזמן אין עוד מי שי"ה זוקק להם ולדבר מהם. גם המעשה

הטעותים ביה, אפשר לטעות בציונות שאינה שمد וכפירה, אלא דבר המשתקף לישראל. הטומאה העזה הזאת ירדה לעולם באחרית הימים בדרך האחרון בזמן של מיעוט הדעת וקטנות הנפשות, נוסף על רבות התלאות והצרות המושכים כנרת, וההשתחוויה לע"ז זאת שעבדתה בכך לאסדים עם המינות והᾳיקוריות והחנופה שהנציגים מטיפים שמה בכנסת המינים. בהודאה הכללית זאת בולמוס אוחזם ומשעסם. אפשר לראות זאת בשעה שהולכים לקלפי הבחרות, איןם הולכים אלא רצים, לא ברצון אלא בתלהבות, הלוא וחינגן מלאים את האירר, הניסוך והקיטור וגם הע"ז בעצמה ערכיה להם, מבונשתם להם, גם שאר עבריות בפועל מתחווים עטם להגדיל בחתה רוח להשען המושכם והמוליכם המבלבלים בשכרון של תאوة ונזחון, יצרא דע"ז שנחדר ע"י ציונות זו.

גם המינים הדתיים מתחדשים ומתעצמים במינות אחרי כל בחירות ובחרויות. שתרי הישיבה הראשונה של הכנסת המחדשה מחייבת לשבועה, הנציגים נשבעים שבועות אימון להמדינה ולהחוקים הגויים המתחוקקים שם. יוצאים מהה מרשות התורה ונוכנסים לרשوت הגויה האזרית וכל זאת בשבועה ובכבה מפורסמת, מקבלים עליהם בשבועה על ציוני וחוקותיהם שאין בהם שום חיבור לתורה^ק ולפעמים התנגדות גמורה גם במעשה. כל זאת נמשך מן האפשרות שהודים שומרו תורה נותנים להם בהסכמה הגדולים, שקוראים לעצמן גדולי התורה. האשמה אין כי' גדולה بما שהגדולים הללו נMSCים אחרי הצינוות וטוועים בה, שתרי מה ככל שאר אנשים פשוטים קוראים את העתנוגים וממן מקור העתנוגי נובע החלטותיהם ובלבוליהם. האשמה כי' גדולה היא מה שיש להם העוו להתקרא בשם גדולי התורה, האשמה אינה כי' بما שטוועים מה אלה אלא במה שהם קטנים אלא במה שמופיעים בשם גדולים, לא במה שיש להם דעת עתנוגי אלא במה שקוראים להදעת הזה בשם דעת תורה.

בכל זמן של התפשטות הטומאה בעולם, ראשית הגט^ל היא מלחמת טוות שהנגרירים אחרי הטומאה טועים בה, שהרי גם בחתא הקדום hei טוות. הנחש השני ואוכל. מפני קדושתו וקרתו של ישראל א"א להם להתריד מקודשתם אם לא שיבוא השטן ויבבל אותם ויראה להם על השקר שהוא אמר, או שייעור אריה התעוררות המיוסד על הטוב הגמר שבלבם מפני זה יש באפשר להבלבול להאזו בהם ולהוטיף טוות על טוות עד שmagiy אל מקום שmagiy עד ר"ל כדי עזיבת התורה לגמרי. הציונות הטומאה הגדולה והעמוקה שבטומאות, התאהזה והשתמשה בכל הטעותים ובכל הבלבולם בכדי להשראות כפירה عمוקה זו בתוך לבות ישראל. התאהזה בארץ ישראל, ברחמנות על ישראל, באמנות צדיקים, ובאמונה הכללית של גאולה העתידה. הציונות בלבלה את כל העניים והטעו את ישראל בכל הטעותים כי רק אחרי כל

אשליית הণיסים

לא

המהות לעולם לא יתחלף, מתחלפים רק הלובשים באופנים שונים לפי שעה. הציונות השפיעה באמצעות לבושים הללו, בלבלה ולקחת לחלק כמעט כל היהודים בעולם הרחב, זאת היא רק השפעה הציונית, אבל עצם מהות של הציונות נשarra במקומה. נשarra גם היהדות במקומה ומהות העצמי של יהדות מתנגד לתוקף גדול מול הכפירה החלוטה, מהות של ציונות זו, כן צווחה תוה"ק "א"א להחליפם או לעקрем למרות ההשפעה הציונית היכי חזקה, השולטת במלוא ממשלה. ההכרמים הרבים ללא מספר, הראות הגדלות המצדיקים את ההכרמים הללו, הקביעות של העובדה שמדינה הציונית קיימת ופורה, כל זאת לא הביא סילוק הספיקות על כל הענין של מדינה זאת.

הספיקות הללו טמונה מהה קרוגע ואין בכוחם להכריע בגלוי, כי מעולם לא הרשו המבלבלים שהספיקות ישארו בלבד איזה ומן ארוך, ההכרמים והצדיקות אשר עליהם, ממעטם ומכניעים את הספיקות במושג רגע. אמנם נמצאים הספיקות הללו, ובזמן שהם מתבטלים ספיקות אחרות מתניצצים וגם הם מתבטלים, אבל מעולם לא הייתה עוד מרוגע שלימה לחבקיעות של עניין הציוני בלב שלם ובבטוח. "א"א באחרות, מהות נפש ישראל גועל ופולטת את מהות הכפירה והטומאה, תהיה" ואט באופן ברור, באופן דק ובלתי בולט, או אפילו באופן בלתי מוחש כלל. גם כהיום עוד מתחשים אחרי הcessרים על עניין המדינה הציונית, אם כי אין זאת עוד בזרחה תמידית כמו שהיו מתחילה, אבל עניין של החיפורן אחורי ההכרמים עומד גם כהיום על הפרק אצל יהודים שומריו תורה. אין לראות זאת אצל שאר מדינות תבל, מעולם לא התווכח אדם על נחיצות מדינה האנגלית עבור האנגלים, או הזרפתית עבור הזרפתים, אפילו במדינות חדשות באסיה ואפריקה אין שם אדם הושב על הצדקה קיים מדינות הללו, אבל עודם מדברים כל הזמן בעניין קיום מדינה הציונית, ספיקות רבות ישן עוד על עניין הזה. עניין מדינה הציונית זה דבר מסוים, משחו שלא בסדר, דבר זר וחידש, הספיקות הללו הנובעות מעצם קדושת נפש ישראל, לעולם לא יתבטלו וא"א בשום אופן להכחישם.

תוקף השפעה של טומאה הציונית היא מפני שתאהזה הטומאה הזאת במעשה. המעשים הנראים והמוחשיים, מדינה קיימת עם כל הפהר והחזק אשר לה, הגבורה והאמיצות הצבאית יותר מן הרגיל והחשבון האוכלוסי של מדינה אחרת במידה זו,

העומלה הרחבה בכל קצו' תבל על הדברים העומדים על הפרק בוגע למדינה הציונית, כל זה לווח על רעיון האנושי מדי יום בימיו לא הרף. המאורעות סביבה למדיינת הציונית בלתי עוזבים את סדר היום אף הולכים וმתרבים, אצל כל היהודים מתעורר בכל פעם הדרישה לידע מן המתרחש סביבה, כיוון שהעתונאים מעמידים החדשות האלה בעותניהם בכותרות גדולות ובולטות. חזק מן השפעת העובדות הללו בחשבון אנושי, ישנו בו עוד עניין פנימי שאין גראה ומורגן כי לבני אדם. כיוון שהטומאה הזאת העומקה וחאה בפועל ובמעשה נתגאל בוה כח תוקפת וחזקה. כן מבאר הרמב"ן זיל על מעשי הנבאים שנצטו לעשות כמו בליך'ת אзор ושתר כתוב אצל יחזקאל וירמי, ב כדי שתצא לפעול הנבואה שניבאו עליו, שככל דבר המתחזר במקומו. נשarra גם היהדות במקומה ומהות העצמי של יהדות מתנגד לתוקף גדול מול הכפירה החלוטה, מהות של ציונות זו, ההרגשות הללו בנפש עמוק עוקב "א"א להחליפם או לעקרם למרות ההשפעה הציונית היכי חזקה, השולטת במלוא ממשלה. ההכרמים הרבים ללא מספר, הראות הגדלות המצדיקים את ההכרמים הללו, הקביעות של העובדה שמדינה הציונית קיימת ופורה, כל זאת לא הביא לבחינת התאחותה בזמן שהציונות היתה מחשבתית בלבד.

אין לייהודים מאמנים להשבנות פוליטיים או שום קשר אל דבר המלחמות שבין הציונים והערבים, חזק מן הדיעה שורה אסור ע"פ תורה וחיל', וכאב הלב על שפוד דם של ישראל על מזבח זה של עובדה וורה הציונית. אבל מפני שהטומאה הציונית נתאהה במעשה בהקמת מדינתם, נכון לציין כי גם בעניין המעשייה הזה של עובדא קיימת, נראה ג"כ החולשה המרחפת מידי פעם בפעם ג"כ בבחינה מעשית באופנים שונים וחדים. העירעור על עצם קיומה של מדינה הציונית מתוקום ג"כ בתוקף ומטייל ספק חזק בקיומה ולא נסתלק עוד כלום מהספק הזה אחרי כל הנזחות והצבאים, עוד לא נשמע כי העירעור על קיומם המדינתי נפסק או נחלש וכי מהיום והלאה המדינה הציונית אין לה עוד לחוש חששות על קיומה כמו שאמר מדינות שעבעולם.

הציונים רוצים מאד שהערבים ידברו עם פא"פ בהשיחות של "שלום" והערבים אינם רוצים בזה بعد כל מחיר. אין זאת סתם עקשנות או שאלה של כבוד מן שני הצדדים, אבל יודעים הציונים את מה שרצו ונודעים בבירור את מה שהערבים אינם רוצים. יודעים שובה כולם בהוכחה הישר על הפרטים, בעת הוויכוח על שטר זה או אחר, להזכיר להערבים את כל המדבר או רק חלק מן המדבר או רק סביבה תחעלת סועץ, והויכוח בינויהם על נסיגה גדולה מן הציונים או נסיגת קטנה, על פרט קטן או פרט גדול, כל זה יאשר את הودאת והסכמה הערבים על עצם קיומה של מדינה הציונית בדרך כלל, והויכוח ישאר רק על פרט פלוני ואלמוני. הציונים מציגים זאת בכלל פעם לדבר עם הערבים באופן ישיר, מוכניםemma לא יותרם לוויוחים

הציונים. יוצרים המשכה חדשה אל האזינוות, מוסיפים לפשט דעתו כזובות בעולם, מהווים את ההפירות היישנות וגם מוסיפים עליהם חדש, למען תפוש בני ישראל בלבותם, למען לשקע ואת עוד יותר עמוק לבב, למען עשות זאת בדבר פשוט, למען לא השאיר שריד.

לעומת זה, ההתחמזה על ההקשרים זה בעצם מעיד כי ישנו עוד ספיקות הנחוצים לפתרו אחותם, ולזאת המאמץ הוא עוד יותר גדול. אם אחרי שנים ושתים שנה של נצחונות, של עובדות ושל הCESSרים נמצאים עוד ספיקות או אפילו ספק ספיקות בעניין המדינה, הרי זה אומר שהספקות המה דברים גדולים הנוגעים בעצם העניין הזה. המאמץ הוא ממש ענקי בכך לחתperf הפעם מן כל הספיקות המתארות כתע' כיב' חלשות וקטנות ושחן לאמתן גדלות ועמוקות. המאמץ האחרון על הקשר סופי על המדינה ועל הכפירה, על הציונים ועל האזינוות היא זה של ניסים, ניסים גדולים, ניסים גלויים, ניסים נוראים, ניסים נפלאים, ניסים מושיעים, ניסים המחוירים בתשובה, ניסים על כל הניסים, ניסים שלעולם לא ישכו ויספרו בהם לדורות.

היא וזה בקיי תשכ"ג. הציונים התקיפו את העربים וניצחו אותם בימים קצרים, הנצחון של הציונים היא גדול, ולהאנשים הבלתי יודעים את משטר כה צבא המודרני הייתה זאת נצחון מפתיע ו גם מדහים. בתחילת העת הנצחון היתה הפעלתות גדולה מאד, ביחס אצל הציבור החדרי הבלתי יודעים סדר ותוכן כשרון הצבאי, הציבור הזה בתהלהות וערות דמיונם דברו על ניסים שמיימיים. זאת אפשר לתרץ וגם להבין ממן הבחנה של בלתי ידיעה וגם הפעלתות הפתאומיות, או סתם שיגרא דילשנא של ניסים על כל דבר שהאדם אין חושב עליו מוקדם. אמנים הדתיים וביחס הדתיים האגודאים עשו מזה דבר עמוד וקיים, והסבירו הסברה על גבי הסברה, העמולה בתוך תעומלה, שדווא ניסים אירעו כאן, ניסים של פורים, ניסים של יציאת מצרים, ניסים עם ליה פסוקים ומאמריו חז"ל עם דברים מוגדים ונפלאים מעלה מן כל דרך הטבע. בחמשה חומו הרבו לספר מאורעות ומעשיות, שקרים על גבי שקרים וכוכבים הפיחו לאין קץ, לא מפני שרצו לספר שקרים הללו בדוקא אלא מפני שרצו לחזק עם שקרים הרבה הללו את השק היחידי הכללי והעיקרי, דוקא ניסים היו בכך דוקא נפלאות שא"א להשיגם ולהבינם בשום מבוא טבעי, ניסים מן השמים אמרו לנו או וכן מוסיפים לפרסם עד הנה, קול גדול ולא ישט.

מפני מה כל ההתחמזה הגדולה הזאת? מפני מה רוצים הדתיים דוקא בניסים, מפני מה אוחזים בשקר הזה דוקא? לאמתו של דבר אין זאת שאלה גדולה כי' כי' ואית רק המשך מן הכרה הציונית לעצם ובעיקר בעניין ציבור שומר תורה ומצוות. הציבור הזהagma הימה המתירה היהודית אל חיציהם, מן הציבור הזה שוואבים האגודאים כל הכח הקטן שיש להם, ואצל הציבור הזה צריכים המה להצדיק את האזינוות ומדינתם בכל ההזדמנויות ובזה מצדיים המה גם את עצם ועמדתם. אצל הציבור של שומריו

בעניין השלטים, בעניין הפליטים וגם בכל העניינים, בתנאי שהשיות יהיו באופן ישיר כמו בין שתי מדינות אחרות שהי' פעם מלחמה בינויהם וועלכיו רוצים שתי המדינות הללו להתפרק ולעשות שלום. העربים אינם מסכימים לתנאי זהה בשם אופן ואין מסכימים לההודה גליי ומופוטמת מצדיהם על הכרה בקיומה של מדינה הציונית, הדבר העיקרי מה שהציונים רוצים להשיג.

העירעור מבחינת מעשה על קיום מדינה הציונית, הולך ומתחדש בכל שנה ומעט בכל יום באפשר לראותו פרטם קטנים מן העירעור הכללי הזה. עם כל כה הצבאי העודף אשר להציונים, ביבשת, בים, ובפרט בארץ, כה צבא מכך מכך בתמודדות צבא הציוני נגד צבא הארץ, עם כל זה האבוי על קיומה של מדינה הציונית לא נפשתה עוד. יודעים הציונים את חוץ וכשרון הצבאי שלהם, יודעים ג'כ' את חולשת העربים הבלתי מפותחים ובחלטי מאורגנים, אבל אינם בטוחים אם החולשה זו של העARBים תהיה כמו היום, אחורי עבר עשר או שנים שנות, ואם יהיה תמיד תוצאות בשדה הקרב כמו שהיה עד הנה. יהודים מאמנים מצפים לישועה ה' והגאולה הנצחית ע"י משליך צדקו, שככל עניין הציונות והמדינה היא היפך גמור לאמונה העיקרית והטהורה, הציונים אין להם רק חשבונות גוית ארציות, ומפני זה מודאגים מן התנאים הללו ויודעים כי העירעור מבהינה מעשית על קיום מדינתם וזה עובדא שאי אפשר להתעלם ממנו. העירעור הזה אינו מוצמצם למדינה ציונית גדולה או קטנה אלא שככל העניין של מדינה ציונית אין קיים בבטוחות ומלחמות בין הציונים והערבים עודם לא פסקו, אחורי התנקשות אחת מתחילה תיכף ומיד ההכנות להתקשות הבא, והתקשחות בחתיד בלתי ידועים.

הכפירה הציונית שכבר נחכשה עם כיב' הCESSרים רבים ובלבולים שונים, העירעור המשעי מכיר להמשיכים להביא ראות והצדקות נספוח על יצירת הציונות הנקראית מדינת ישראל. כל נצחון ציוני מתרחש ע"י הממשיכים לנצחון של שיטותיהם הדתיות-לאומיות או תורנית-ציוניות. בשעה שהציונים מגיסים כוחותיהם לשדה הקרב, הדתיים וביחס האגודאים מגיסים כוחותיהם לשדה ההCESSרים, להמציא עוד הCESSרים גדולים מחודשים על עניין הציוני למגרר המשימה העיקרית שלהם להפיץ את הציונות עמוקם של שומריו תורה. וזאת הדבר הגדול ביותר, על זה דוקא לוטש השטן את עיניו להביא חלק הזה דוקא תחת כנפיו ותחת השפעתו בשלימות. על יהודים שומריו תורה כל המדבר, על התחפשות הציונות חלק זה עובדים האגודאים שלוחוי השטן בחעומלה גדולה מן עת הקמת המדינה, וכן ממשיכים עד היום הזה. מאץ מיוחד יוצא לפועל בעת שהציונים מצלחים ע"י האמצעים העומדים לרשותם כי נצחונם הזה מביא ג'כ' נצחון מחשבתי לסלק הספיקות בהצינות. כה הבלבול החדש הזה נמדד לפי כה הנצחון של הציונים, לפי גודל הנצחון של הציונים כו' הוא כה הנצחון של הציונות ומדובר לא גמינו שלוחוי השטן המבלבלים, מלחשתם עם הצלחות נצחונם של

הקטן הזה של שומרי תורה, ללא שום מהאה כלל. א"א לבב רבר מעת את הבירור הווה הכה"כ ברור ושלא להחליש מעט את הטישוטש הכה"כ מטוושטש. אסור להשאיר את השקיר הגמור הזה לדורות ללא תגובה קתנה גדור, אולי גם כעת נמצאים עוד אחים ועוקרתם. רוצים מהה אגודאים ושאר הדתיים לאמת את השקר הצעוני עם השקיר הגדול שבקרירים בראש גלי לעני העולם כולם, וזה היא ההסתה הזדונית שלהם עם סדר ותוכנית לטשטש הכל יותר ויתר להשתמש עם האמונה שעוזה נשאה בלב בכדי ליסד ולשביל הכפירה הציונית ולשטוות את מה עם מים הזדונים מים שאין להם סוף. כל זאת עושים הדתיים מה ולבביריהם רבניים ומנהיגיהם בודזון ובערמה,

או אין עותם הטעות המשמשת לפי שעת, סתם פתאית והגומה והטעורות הרדיין, אבל יש כאן הסתה והדחה זדונית להסביר את הציונות וגם את המכנים עצם בהקשר סופי, הניסים שמספרמים יולידו הקשר ניסי, הקשר למעלה מן כל של מושכל, הקשר שמן השמים מעלי, שהרי ניסים נעשו להמדינה והציונות, וזאת הסכמה שמיימת המבטלת בביטול גמור את כל ספק וספק ספיקה שיש לו למי שהוא על הציונות והמדינה, או על האגודאים המתלוים אליהם.

הגדולים, והnisים, עניין אחד להם. כל העניין של גדולי ישראל, דעת תורה, גאנונים וצדיקים, ככל אשר יירוח, הנאמר ונשנה פעמיים כה הרבה ע"י האגודאים בכל פעם ופעם, כל זאת הי' לכונה אחת, כלומר לבטל כל הטענות אשר לרבים על החבולות של האגודאים בציונות והמדינה. בשעה שהשיגו הסכמה מן אלה דמתקרים גדולים, או גאנונים וצדיקים, הלא השיגו הסכמה זו שיאין אפשר עוד להרהר אחריהם, הסכמה הסוגרת כל פתחון פה, המשתקת כל קטרוג עליהם, המסלחת כל שמי מהם ומכבשת כל רבם מבגדיהם. הסכמה זו את מחללת כל ויכול כי אין זאת הסכמה אונשויה שהיא אפשר לשאר אנשים לדון על זה, הסכמה זו ניתנה מאת גדולי ישראל! מאת הגאנונים והצדיקים שדבריהם הם מעלה מבחן הגיאון אנושי ואין לשום אדם רשות לבוא אחרי חדרי מצפוניהם. התפרנסות של הניסים היא בכונה ורצוין זה עצמוני, דהיינו להסביר את הציונות בהקשר נשגב מכל רעיון אנושי, הקשר ניסי למעלה מן עולם הטבוי הזה מרוחף על מעשי אגודאים הללו, מן השמים בונם את המדינה ומשבליהם אותה, ורק זאת נספר לבני אדם כלומר לאגודאים לגמור את העניין ע"פ תורה. הנה עושים גם את המוטל עליהם ומעוררים בכל פעם ללמידה מן הניסים הללו ולהחזרה בתשובה, הן הנציגים האגודאים בכנסת, והן הגדולים והעתוניות חזקה לה.

האיבור הרחב של שומרי תורה שכבר נשקרו בעניין הציונות והמדינה, רוצים בהקשר הזה מאד ומקבלים אותו בחפות לב. אין אפשרות להוכיח עם אלה הרוצים להסביר ולא עם אלה הרוצים בהקשר ואין בכוחם של הסברים לעkor או לשנות החפש העז אפיו בדים היותר נגלים ובלתיים. אמנם אי אפשר לעבור על כל זה בשוויו נפש ולחישות שהשקר הגדול הזה של הניסים יתמיד ויתבסס אצל האיבור

„הובטה לנו להיות עם נצחי עם קדוש, לעומת בסבל יותר מכל עם אחר עלי,

תורה שעוזם מאמנים בענייני שמיימים רוצים מהה להסביר את הציונות הגדית הטעבית המכחשת בכל ענייני שמיימים ואלקים, רוצים מהה להסביר את ההפира העומקה של עם לאומי וענין מדינה, דока בענייני שמיימים שהמדינה מכחשתם הגדול שבקרירים בראש גלי לעני העולם כולם, וזה היא ההסתה הזדונית שלהם עם סדר ותוכנית לטשטש הכל יותר ויתר להשתמש עם האמונה שעוזה נשאה בלב בכדי ליסד ולשביל הכפירה הציונית ולשטוות את מה עם מים הזדונים מים שאין להם סוף. כל זאת עושים הדתיים מה ולבביריהם רבניים ומנהיגיהם בודזון ובערמה,

אין כאן עותם הטעות המשמשת לפי שעת, סתם פתאית והגומה והטעורות הרדיין, אבל יש כאן הסתה והדחה זדונית להסביר את הציונות וגם את המכנים עצם בהקשר סופי, הניסים שמספרמים יולידו הקשר ניסי, הקשר למעלה מן כל של מושכל, הקשר שמן השמים מעלי, שהרי ניסים נעשו להמדינה והציונות, וזאת הסכמה שמיימת המבטלת ביטול גמור את כל ספק וספק ספיקה שיש לו מי שהוא על הציונות והמדינה, או על האגודאים המתלוים אליהם.

הגדולים, והnisים, עניין אחד להם. כל העניין של גדולי ישראל, דעת תורה, גאנונים וצדיקים, ככל אשר יירוח, הנאמר ונשנה פעמיים כה הרבה ע"י האגודאים בכל פעם ופעם, כל זאת הי' לכונה אחת, כלומר לבטל כל הטענות אשר לרבים על החבולות של האגודאים בציונות והמדינה. בשעה שהשיגו הסכמה מן אלה דמתקרים גדולים, או גאנונים וצדיקים, הלא השיגו הסכמה זו שיאין אפשר עוד להרהר אחריהם, הסכמה הסוגרת כל פתחון פה, המשתקת כל קטרוג עליהם, המסלחת כל שמי מהם ומכבשת כל רבם מבגדיהם. הסכמה זו את מחללת כל ויכול כי אין זאת הסכמה אונשויה שהיא אפשר לשאר אנשים לדון על זה, הסכמה זו ניתנה מאת גדולי ישראל! מאת הגאנונים והצדיקים שדבריהם הם מעלה מבחן הגיאון אנושי ואין לשום אדם רשות לבוא אחרי חדרי מצפוניהם. התפרנסות של הניסים היא בכונה ורצוין זה עצמוני, דהיינו להסביר את הציונות בהקשר נשגב מכל רעיון אנושי, הקשר ניסי למעלה מן עולם הטבוי הזה מרוחף על מעשי אגודאים הללו, מן השמים בונם את המדינה ומשבליהם אותה, ורק זאת נספר לבני אדם כלומר לאגודאים לגמור את העניין ע"פ תורה. הנה עושים גם את המוטל עליהם ומעוררים בכל פעם ללמידה מן הניסים הללו ולהחזרה בתשובה, הן הנציגים האגודאים בכנסת, והן הגדולים והעתוניות חזקה לה.

האיבור הרחב של שומרי תורה שכבר נשקרו בעניין הציונות והמדינה, רוצים בהקשר הזה מאד ומקבלים אותו בחפות לב. אין אפשרות להוכיח עם אלה הרוצים להסביר ולא עם אלה הרוצים בהקשר ואין בכוחם של הסברים לעkor או לשנות החפש העז אפיו בדים היותר נגלים ובלתיים. אמנם אי אפשר לעבור על כל זה בשוויו נפש ולחישות שהשקר הגדול הזה של הניסים יתמיד ויתבסס אצל האיבור

במלחמות ששת הימים, אין להלאידתיים מה לענות... הרי הדברים מוכחים עד היכן הגיעה ההכרה של יתגדר ויתקדש שמייה רבבה.

“**אנו רואים בההתגשות הרעיון של אגדות ישראל** (!) שעמננו הוא עם ייחוד של עבר עם נצח, מי מתנו לא ישתחם לмерאה הטעוריות ליד כותל המערבי, הכותל המערבי זה אחד מאربע כותלים ואנו מצפים לשאר שלושת הכותלים. גם אחורי הנצחותן שנצחנו והשיגים הגדולים שהשגבנו לנו מצפים לגאותה השלים בהשלמת שאר שלושת הכותלים בבניין בית מקדשנו.”

הרי לך המשך בין זרובבל ובין המדינה, يتגדר ויתקדש שמייה רבבה והגדלת שכם של הדתים שיש להם מה לדבר, לפי העתקת דבריו של איש מפ”ס ע”י פרוש הרב, דורות אחורי דורות יהלו שם של הבחרים מן הצה”ל, יתגדר ויתקדש... התקות לגאותה שלימה עם שאר שלושת הכתלים המתחלת עם „הכותל המשוחר” ע”י צהיל והמדינה, וכן מוסף הנציג הזה שאנו רואים בחוש „bahatgeshot ha’reu’on shel agudot israel”, והניסיונות והנצחות של הציונים, שהם „למעלה מהഷגת מה אנוש”. בכך להסביר הדבר בהסביר הנדרש איך נצחו הדתים במלחמה ואיך מתיחס הנצחון הזה במלחמות ששת הימים אל האגדות, ולא אל חיל הציוני המאורגן בקשרו הנכון, מוסיפים האגדאים לפטוף דברים ולעשות החשבון הזה ע”י עתוניהם ונציגיהם. מסבירים כי אפילו לחמו החילילים בשדה הקרב אבל זאת هي רק עניין אדריכלי או עניין גסוף על העיקר, כי רק הדתים ודתוותם הם הארכיעו ההכרעה הנוכחאה ולימוד בישיבותiao ואותה תפלות הביאו את הישועה והניסיונות הנדרשים.

מעולם לא למדו בני ישראל תורה בעולם חזק מזו שלמדו בארץ ישראל מן הקמת המדינה הציונית. לא למדו ישראל תורה ולא התפללו תפלה בפולני ברומעניא, ובכל ארץות אירופה מקום החורבן וההשמדה הנוראה הגדת לענינו, לא למדו ישראלי תורה ולא הערכו תפלה בכל מקומות פוריהם בימי צרפת וצוקה, לא למדו ישראלי תורה באלו החמיישי בכל הצרות שעברו עליהם אז, וגם לא בזמן בעלי תוס' בארכוז ארטף ואשכנז, לא למדו ישראלי תורה ולא תחודה ששת הימים חזינו גמורות נעות, אשר דורות אחורי דורות יהלו וישבחו עוז גבורתם של צבא ישראל. הערים המהולמים המבורכים במידה שאין למעלתה ממנה, במשמעות נפשם למן אחים ולמן ערי אלוקינו”.

„**אולם** כולם מודים מסווג העולם עד סופו יתגדר ויתקדש שמייה רבבה. בסינויים עם חברי הכנסת בשטחים שנכבשו במלחמות ששת הימים, בלחצנו משותומים למראה הפלאות מן המלחמה, השיגנו ונצחינו שהם לעלה מהഷגת מה אנו שכי השגנו זאת. שאלתי איש מפ”ס שיגדר זאת והוא ענה ואמר: אחורי ההשמדה של שלישי עמנו ע”י היטלער לא هي להdatim מה לענות, בעת אחר השיגנו

אדמות שלא יקום עוד עם אחר כעמננו, לא יקום ולא יהיה. גם עכשו מבקשים מתנו משחו ואף אחד אינו מבין, כי מתנו אי אפשר לקחת מאותה אם אין לנו רוצחים ליתן. רבותנו (מוועגה”ח) דאו את הניסים עוד בטטרם יבואו, קטני אמנה ראו את הניסים זמן רב אחרי שיתרחשו”.

„והנה התנשך הרוח והרצין להיות שונה מכל העמים הכה שאין מבנים אותו, כח עליון, כי לא הייתה זאת מלחמה בין מצרים לבין ישראל, זו הייתה מלחמה של מלך נגד יהדות התורה (!) של היהודי הנצחי, ומישתולה הנצחון בטבעות, מי שגורס כי הבחרים שלנו הם יותר גברים, יותר מсорים, חיילים יותר טובים, משום שהכיבו בכל המלחמות יותר מאשר חילו האויב, מי שמעלה על דעתו אף לרגע כי הודות לאימון הצבאי המועל התגברו היילנו על האויבים, הרי הוא פונג בעזיפור נפשו של האמונה (!) כי מי פתי לא יאמין לכל המאורעות הגדולות, מי לא יראה היד הגדולה שעשתה כל הניסים הללו. (המודיע ז' סיון תשכ”ז)

כח מדברים הדוחים האגדאים הללו וכח מסבירים, שלא הייתה זאת מלחמה בין מצרים ומדינת ישראל, אלא מלחמה בין מלך ובין יהדות התורה, כולם: מלחמה בין מצרים ואנורת ישראל, ואם כזאת מי שמעלה על דעתו כי הנצחון הי’ הודות לאימון הצבאי המועל ה הוא פונג בעזיפור נפשו של כל האמונה האגדאית, כי מהיכן הי’ להם להאגדאים אימון צבאי מעולה, וכי פתי לא יאמין לכל המאורעות הגדולות והיד הגדולה שעשתה כל הניסים האלה. הנציג של האגדה והגדולות, הרב מנחם פרוש, מדבר בכנסת המינים ומעוררים בתשובה וגם הוא חזר על הדברים הללו כי הנצחון נגד העربים הי’ הנצחון של האגדה, וכידו עשו הגדולים חוב קדוש לבוחר בנציג הזה ואת אשר עמו, וכן החוב הקדוש הזה כולל ג”כ לשמו לדבריו, ואחרי הניסים הוא הי’ אומר:

„**גחמי** הוא זרובבל מכיריו לדרכו ולדורות, בכיבושים ובכיבוש ירושלים; לא כוח ועוצם ידי אלה יתגדר ויתקדש שמייה רבבה. כן בכיבושים האלה במלחמות ששת הימים חזינו גמורות נעות, אשר דורות אחורי דורות יהלו וישבחו עוז גבורתם של צבא ישראל. הערים המהולמים המבורכים במידה שאין למעלתה ממנה, במשמעות נפשם למן אחים ולמן ערי אלוקינו”.

„**אולם** כולם מודים מסווג העולם עד סופו יתגדר ויתקדש שמייה רבבה. בסינויים עם חברי הכנסת בשטחים שנכבשו במלחמות ששת הימים, בלחצנו משותומים למראה הפלאות מן המלחמה, השיגנו ונצחינו שהם לעלה מה�גת מה אנו שכי השגנו זאת. שאלתי איש מפ”ס שיגדר זאת והוא ענה ואמר: אחורי ההשמדה של שלישי עמנו ע”י היטלער לא هي להdatim מה לענות, בעת אחר השיגנו

האלף השלישי של תפלת הקדים לצאת לערוכה הוא בדרבי מלחמה שלו באמצעות ודרפים שבידו. חיללים אלו אי אפשר להגדיר אותם, והוא בקולו יורה למרחוק, בוקע שערים ומגיע עד שמי שמים מזמר ערים בחרב פיפות שבידו, כן חיללים כאלה שאינם מודרכים לפני פקודות אין כפופים למפקדים, נקראיים אל הדגל בקריה הרישית פנימית היוצאת מן הלב. בכך האמונה המקובלת באומה כי כוחם של התפלות לפעול ישועה הם שאימנו חיללים אלה, להציגם במערכת נגד המטטרגים ולהלחם נגד האויב".

, כמו תמיד נעה דמותו של בן הישיבה מעל דפי הגמara, אך הפעם הייתה בה תנועה מסוימת היא נעשית בוריות יותר, והגמורא, נראה כי הבינה מה לה ולתנועה זו דומה כי אף היא, אוטוותה ומולתה הסוגיות שבת, חשו היטב את משמעותה של תנועה זו ואף סייעו לה בכך, כי היום טעם מיוחד להם ריח שונה נודף מהם, ריח אבק שריפה חולף מעליין עשו מלחמה מלא את אוירנו". , כמו החיל אשר שר לכת בצדעו אל שדה הקרב, והשיר ייחי לו למשען והמלחים תלהתנה בתוכו ותרדכנה אותו אל מול האויב, כך ישב לו בן הישיבה נחפס בכל נשקו ומגינה מתמלטה מפיו, מתחלפת הפעם לפי התמורות שבימים הללו. שנתה עתה את צבעה וכח רב עמה עולה ומקיימת שעריהם שעירים מהלך שעריו אויב. ישב לו תלומד בישיבה וכולו שלחתת, מארש מלחמה ותחושת המאבק רחפה סביבו כי עתה הרגש במוחש כי חיל הוא (א), חיל הנלחם בכל רגע ורגע את מלחמת הקיום, הפעם בירת עוז וביתר מרצו אכן חיל הוא; ככל נשקו המה בכוחם מסוגלים להבקיע כל מצור".

, נזכר באחיו שלוחוי מצוחה (א) שיצאו אל שדה הקרב לאחיזה באמצעות גשמיים וידיעה זו הוסיפה לו כח למענם, למען נלכד כוחות הגוף עם כוחות הנפש למען ילחם העם עם אוצרות הרוח והענק ייחודי, שוב נעה דמותו מעל דפי הגמרא וכו'".

כך מסבירים האגודאים את הדרד להנצחו, את לימוד החוראה, את בן הישיבה של הישיבות אשר במדינתה הציונית, "עתה הרגש במוחש כי חיל הוא", גם תות"ק הגמורא בעצמה אוטוותה והסוגיות שבת, "היום טעם מיוחד להם ריח שונה נודף מהם ריח אבק שריפה חולף מעליין". הכל נمشך אל המדינה הציונית, כי מבחינה מעשית ומי מבינה רוחנית". הכל מסיעים לה למדינה והכל מאמצים את כוחה. מביאים גם מדרש חז"ל וה庫רא בין היתר שיחק למדינה, ולזאת אין פלא שניסים היו כאן, והדתיים נצחו. בני ישיבה המה היילים נאמנים, "הנקראים אל הדגל בקריה הרישית היוצאת מן הלב ובכח האמונה", והוא, "חיל הנלחם בכל רגע ורגע וכל נשקו בכוחם להבקיע כל מצור" וכן עשו וכך היה.

אין לחשב שדברים הללו הם רק מיפוי המליצה וכולם רואים את ההגונה ואת

לא הפסיק. האגודאים מרגשים באיוזה חולשה נגד מפרנסיהם ומכבדיהם בעניין הזה שהצעירים בישיבות אינם מתגייסים לצבא הציוני כי ישנה באין התגייסות הזאת איוזה רושם מן התנגדות לציונות ולמדינתם. הן אמרת שהאגדי שיעור אינם רוצים בגין כי אינם רוצים שכוחתי הישיבה יתרוקנו מן תלמידים, אבל כן מפוני שרצו לתקראות בשם גדולי ישראל, אינם יכולים להתנער כליל ובפרטם מן איוז בחינה של התנגדות לציונים, אשר התנגדות זאת היתה מפורסמת לכל גדולי ישראל בדור הקודם כ"כ חזק וידיוע. אינם הושבים על זה בתקלות מחשבתם מתרצים את המוניות מעבודת הצבעה בכל התירוצים ב כדי שזאת תחאים עם הכהרת מדינה ותהי השיחורו של בני הישיבה כדוגמת השיחור של הסטודנטין או אחרים הפטורים, אבל א"א להכחיש זאת לגמרי כי דווקא הבלתי התגייסות של בני הישיבה מקשור באיזה אופן עם הבלתי הכרה במדינתה, כמו שנראה זאת בחוש כי בשעה שההקשר על הציונות הולך ומתגדל, הרבה מן בני הישיבה מתגייסים לצבא הציוני בעצם וברצונם. האגודאים מתיעגים להסביר זאת בתוך ההסבר הכללי על תוקפם וכוחם של הדתיים והדתיות במה שוגע לקיים ושכלול המדינה הציונית. מבארים מהה כי לימוד התורה בישיבות אשר במדינתה הציונית מביא את הישועה והניטים הנוחצים, ובצירוף התפלות והדתיות של הדתיים הניטים מהה חוקים וענקיים ביותר, וא"כ הישיבות אשר במדינה הציונית נצרכים מהה עבור קיום המדינה לא פחות מן החילים בהחזית ותטיסים במירашון ובהפאנטום. החלילים והטיסים אינם נוצחים אלא ניטים והתלמידים והדתאים מהה מבאים את הניטים פרי התקפות והלמוד של בני הישיבות, החלילים והתלמידים מהה חטיבת המבאה ישועה והגנה למדינה, התלמידים וגם המתפללים חילים מהה; כי עיקר התקפה והتورה מכוונים למדינה ולהניטים הנעשים עברום, הדתיים מהה העיקר במלחמה ובנצחון וגם קודם פרוץ המלחמה hei כל זה ידוע וברור להאגודאים, ניטים יהיו כאן, נצחון יהיה כאן, גדול כוחם של הדתיים האחראים עבור כל הנ"ל. בימים המתוים קודם הניטים אשר ידעו האגודאים כי בטח יבואו, כתובים מהה:

"הימים מלויים בהרהורם מעורבים של הריגשת פחד ותקוה, אימה ובטחון, זוז"ל המדרש על הפסוק אלף למטה י"ב אלף חולצי צבע, י"ב אלף לשמר את הכלים, וו"ב אלף לחשפה ע"ש. וא"כ נראה שצבא הוא מרכיב שלושה סוגים, אחד להנלחמים בני יעקב על הכלים, והשלישי העומדים ומתחפלים. גם במלחמה בני יעקב על הפסוק בחרבי ובקשתי, רשי"י הפרשן הגדיל מניה פרושן המקורי של המילים בחרבי ובקשתי המבטים לנכון את הכליל זיין של הימים ההם, ונזקק לפירושו של אונקלוס, "צלותי ובכוותי".

"ימים של הרהורם ומתחבבם להתקונות ולהתעוררויות, מי מבחינה מעשיתomi מבחן רוחנית, התארגנות הספונטנית של שלומי אמוני ישראל כולם.

„באחד העתונים בשוויין כתוב, כמה משונה אומה זו חיללים מנצחם בכל אומה ולשון (?) עורכים הוללות וחגנות בוזזים ומשתקרים, ואילו חיללים יהודים לאחר נצחונות רצים אל הבוטל ובוכרים...“. אין אלו יודעים לבדוק אם כולן רצוי אל הכותל „הכותל המשוחזר“. ואם כולן היו בוכרים, אולי רובם היו חוגנים וגם משתקרים, אין אלו יודעים כמה מהן היו בוזזים, אבל במה שכותב כי גם חילילי הגוים מצטיניגים בגבורה וכשרון. קרבני בזה צודק למאד. גם בהכרח להודאות לדברי המגיד שיעור, כי דור הזה חלש באמונה מאד ומגידי שיעור הלו בדברים כהלו אין מחזקים את האמונה אלא מחלישים וגם מסלקים את האמונה בלב. האמונה בניסים הציוניים ובמדינה-הציונית היא להיפך מן הי"ג עיקרים ישראל עם קדוש מאמנים בהם, יהי' נא בטוח כי אם לא נעשה ניסים לדורות הקודמים שהם היו גאנטס וצדיקים גם בדור הזה שמגיד שיעור כמוותו ועתונים כמו עתונים אגדאים נמצאים בו, ניסים לא יתראו וכל המדבר על ניסים זה תהיון אתם הנוטים והנמשכים אחריה המדינה באיזה צורה שתהיה, לשוחק ללעג ולקלט. תבשו מהשקרים אשר בחרתם לילך אחורי התבבל והתהוו ודילחיכמא.

לב

לכל דבר יש מרכז ונקודת אמצעית שמה השאר מסובב ומתפשט. המרכז של התפשטות הכפירה הציונית על שארית ישראל שומר תורה היא האירוגן הנקרא בשם אגודות ישראל. עד הין צודק שם הזה של אגודות ישראל על סוכני הכפירה והמנוגות אין אחד יודע, כי סכ"ס העניין של אגודות ישראל נתיסד ע"י הרבה מן גדולי ישראל זי"ע, לכוון ההיפוך ללחום עם האפיקורוסות והמנוגות ועם האפיקוריות הציונית בעיקר ובפרט. אבל למרכו הזה שנקרא אגודות ישראל ישנו עוד מרכז וגם עוד מרכז בתוך מרכז, הכלים שעל ידם מבוצעת התפרשות והחפתשות הכפירה הציונית, הנה העתונים והעתונאים הדתיים האגודאים. חיים אלו בתוך תקופה של התפתחות כוחות הטבע והתחבורת, הערמותיו הלשונית, הcovב והשקר והגבניה דעת, הטפשות והרשעות, מסיעים זה לזו, להמשיך חוט של חז וחד על כל נאלח וטמא. שטויות המחשבה וקטנות הנפשות עלולים מה לקל את כל הנקתב בהעתונים ע"י עתונאים מוזהמים ומוגשים, בשעה שאפילו הציבור היהודי שומר תורה במעשה, נתרחקו מלמוד תורה קומיין בספריה הנפש הנאמרים והנכתבם מן בעלי רוח"ק שיטודם דברי תורה תועל הניתנו לנו מסיני, המיישרים הלבבות ולהתמים הנפשות עם רוח טהרתה ואמונה אלקית שהנפש עם הגוף נקשרים ע"י זה במקור הקדושה הנצחית.

במקומות ספרים הקדושים ודברי חז"ל המתפרשים מתוכם, במקומות דברי צדיקים ומגליי מסירת נפש של הלוחמים, מוכננותם של רבים להפקיר היהם למען הוללה, ואת גחלת הבלתי של בני אברהם יצחק ויוסף".

הטפשות, השק והמנוגות אשר משורר בכל שורה ושורה. לדאגינו הגדול בדבר אין כך, העניין של הכשר האזינוות ע"י הניסים הוכה שרשים בלב שומר תורה, הנזונים במחשבתן מן המזון והארס הוז שלבלברי האgodאים משימים לפניהם. הערים אשר הם בישיבה ביחד עם המגיד שיעור שואבים עידוד מן הדברים הללו הנכתבים אודותם ומבינים כי הדברים הללו צודקים ומכוונים. המשך של הסחה הולך ונמשך וגם מגיד שיעור אחד כותב ב„דגלנו“ אמרו תשכ"ז מענין זהה, ובתיו מגיד שיעור הרי כל דבריו מתובלים עם פסוקים ודברי תורה כיאות למשמעותו וכיאות לעתון אגודה העומדת כאן לפירטם דברים אלה ולאה הם דבריו:

„דורנו זכה לראות ניסים גולים במדה שלא היו לך בדורות הקודמים. הדורות שהיו בתחום גאנטס וצדיקים לא וכו' לראות בעיניהם מה שדורנו זכה לראות. אמרים בשם אדרמור אחד אן ימלא שחוק פינו וכו' כי הגנת דורות הקודמים מלאים גאנטס וצדיקים ממש לא בא ולדור הזה כן בא! ועל זה יהי השחוק, כן אני אומר על הניסים והנפלאות שאנו ראיינו,DOI להחכמא".

אבל בעצם אפשר להבין מדוע נעשו הניסים הללו דока לדורנו ולא לדורות הקודמים וכו', דורנו החלש באמונה שאילו ח"ז לא היו רואים ניסים ונפלאות הללו או מתחולח חורבן עולם היהודי, וכן נראו לנו ניסים ונפלאות וכמו שהראה הקב"ה ניסים ונפלאות ביציאת מצרים מפני שעם ישראל היו אז עובדי עבודה זרה ורצה הקב"ה להשריש האמונה בלבם, גם אצלנו בששת הימים הבינו כולם כי ח' איש מלחה ומישוא מאמין בעצם נשאר אצלו הרושם לتمיד, הוא מתעללה מזה ומזהה כי בדרך שנעשו לנו ניסים בששת הימים כן יעשה לנו הלהאה".

„בשבט שלפני מלחתה ששת הימים אמר לי אחד, איך יכולים לחשב שאנו נציג מאה מיליון ערבים? אמרתי לו את דברי הפסוק הלא כל הגוים כמו מר מדוי נוחשים, אם אחד נושא דלי מים וגוטפם מהදלי כמה טפות, וכי יש לו חשבות כלשהו בעיניו, כן כל הגוים נגד עם ישראל".

עד כאן דעת תורה של מגיד שיעור בדגלנו. ובאותו הרגע העניין של הסחה לציונות ולמדינה שלהם נמשך הלאה וכותבים: „עלינו העולם הופיע שומר ישראל לגונן ביד חזקה על שארית ישראל, אצעב אלקים היא. המוני בית ישראל בארץ ובתפוצות על אחת כמה וכמה שראו את היד הגדולה אשר עשה ויאמינו בה, הייתה זאת חווית התגלות וכו'. וזה ועוד אחרות, החיללים, נודה על האמת, לא הדיחמו אותנו בעיקר גבורותם ואומץ לבם גם חילילי הגוים מצטיניגים בגבורה וכשרון קרבני, היחדות החרדית נפעמה מגליי מסירת נפש של הלוחמים, מוכננותם של רבים להפקיר היהם למען הוללה, ואת גחלת הבלתי של בני אברהם יצחק ויוסף".

במקום קדושים בעזה"ר נassis חורבן ואבדון, העתונאים המוזהמים הן המה המפרנסים את ישראל בשקייהם ובלהטיהם, בזוהמתן וטומאתן כתובים את מה שרצו את מה שלחו ונגנו מ הרחוב. את מה שמכבד אותם עיני לביראים אחרים בהיות כתובים כמותם ומחשבים אותן תמחשבות כמותם, שואת מתהף לדעת תורה ורוח ישראלי סבא בעת שמשיכים על המחשבות הללו אותה הערומיות הלשונית עם בטויים מדברי תורה פסוקים ומאמרי חז"ל. התפתחות הדפוס ותחרורה של מקומות ע"י המכוגנות ונסעה באוויר וביבשה באופן כ"כ מהיר ללא עיכוב, הביא את האפשרותשמי שיש לו האמצעים הכספיים להשתמש בהפתחות זו, באפשר ג"כ להשפיע מזון מחשבתי בכל קצווי תבל. העתונאים והפירוטים האגודאים מפיצים מחשבות של מינותן הן בא"ק והן לרוב היהודים שומרו תורה החיים במקומות וחוקים, שהמקומות הללו נתקרו וכמעט נתחדו בתקופה זאת ע"י תחבולות אניות ופיתוחה הטבע שעוזר לא היה כזאת בעולם. העתונאים האגודאים הקיימים בהכסף שמקבלים מן הציונים באופן ישר, משמשים באמצעותם מלא ונתקוו למרי דרך לשארית ישראל.

הלבברים הללו המינים האגודאים הללו עם הנציגים תחת חסות גודלייהם, הרעו לשארית ישראל יותר מן כל מיניהם אחרים. מהם בלבד טרפו והרסו את המחשבות והדעות מהפתחו את השער מול שאלת תחתיות, מהם הביאו את הטומאה והמה מיפויים אותה, מהם מהפכים יומם ללילה בכל מיני ערמה מקפת ומסודרת. מהם הקוצחים והחוחים שעולים קטנים המשימים כליה ושית בכרמננו, דוקריםCMDקירות, לשונם חרבי חזדה ההורגת והטורפת לא הרף. מהם הסבירו את האזינוות בהסבירים שונים בכל ההזדמנויות והמה הולכים ומוסיפים הסבירים חדשים בשעה שהישנים פגו, מהם שפרסמו את השקר והadol של הגיסים ומוסיפים לפרסם את הגיסים הללו עד שכולם עונבים אחריםם, אין מתייגים בעבודתם אלא שוקדים על תועבתם ומציגים את הכל כדי של תורה, הצלחה וישועה, חפילה ובקשת רחמים, ובעיקר הסכמה מן השמים על הצינות והמדינה שלהם שניהם למעשה ניסים והשגה מיוודה.

עם כל קטעות הנפשות בדור הזה, עם כל תנאי הזמן המשונים ועם כל התפתחות הטבע והתפתחות הרע והזומה באופן מבהיל, לא הי' אפשר להלבברים המגושמים לשולט כמעט גמורה כמו ששולטים בעת על מחשבות יהודים שומרו תורה, אם לא הי' כה אחר הבא מן מרכזו אחר מעורב ומחוק את דברי הלבברים הללו. ההסתכמה מן אלה המכונים גודלי ישראל, נותנת להם אותו דבר פועל ואותו כה הקטן שהי' חסר להם להיותם דוברי דבר ומנהיגי המחשבות של יהודים שומרו תורה ומצוות. המרכזו הזות של הגודלים פועל בכל פעם שהלבברים יוצאים לפועל פעולותיהם ולבלבל מחדש בלבוליהם ולהכשיר עוד הפעם את טומאה הציונית. בה בשעה שהמה מתכוונים להכשיר את הכפירה הציונית, בה בשעה חמיד מתפרסם איזה כרזן מן המרכזו הזות

של הגודלים, בכדי להכשיר את הלבברים ואת דבריהם, ליתן צבע של תורה לפני כל מי שעוזרו בחוץ לצבע הזאת המסmeta את העינים. ישנו עורך מרכזו המגען את המרכזו הזה של הגודלים, המגען את המרכזו של הלבברים. איטה מאיר לעוזין הי"ר התדיiri של אגודת ישראל, מי שאгодת ישראל נוצרה ונתקשרה עבורה, מי שמשתף הסידות גור עם האגודה, מי שטיל איזה אימה באמצאות גור על כל הנගדים אל האגודה, מי שיודיע כל הקללות ועקללות איך לכוב ולרמות, לדבר בתחוםות יתרה ובלשון רכה בעת שנחוץ, ולנקום בנקמה יתרה ולסלק את כל מי שירת הדרך לנגדו, איטה מאיר לעוזין הוא המרכזו המגען את המרכזו של הגודלים המגען והנותן צבע למרכזו של הלבברים, המפיצים כפירה והגשמה וזהמה על פני תבל כולה. נחלש מאד המרכזו של הגודלים וגם נחלש המרכזו של הי"ר, פועל רק המרכזו של הלבברים באמצאות התנאים והנסיבות של הציונים הלווקחים לבبشر, אבל עם כל זה המרכיבים של הי"ר ושל הגודלים משתפים עמם ומהקדים את ידיהם ואנדראוליסי הרשות לא זהה ממקומה.

הי"ר התדיiri כותב כמה כרוזים וחותם אותם בכמה מיניחותם. שהרי שמות שונות יש לו להי"ר, פעם נקרא בשם מרכזו אגודת ישראל הארץ, פעם בשם „הסתדרות אגודת ישראל העולמית“, וגם פעם בשם „מעצת גודלי התורה“. השמות הם שונות אבל הכותב עצמו אינו שונה בשום פעם ולולם לא ירש הי"ר למי שהוא לכתוב הגוסח של הדברים אלא הוא בכבשו ובעצמו כתובם, הוא הי"ר והוא המרכזו אגודת ישראל הארץ, הוא הסתדרות אגודת ישראל העולמית, גם הוא המועצת גודלי התורה. אין זאת אומרת שמעצת גודלי התורה מתנגדים להבריזים הללו המתפרסים תחת שם זה, אפשר שאין מראה להם הכווצים הללו כלל כי זאת לא צורך, הי"ר והגודלים מסכימים כי ידו כידם, יודעים כי כוחם וכוחו כדמותם כדעתם, הוא יצר אותם הוא גידל אותם ואין בין רצונו לרצונם כלום. ידוע כי הוא גדול כמותם והם גדולים כמותו, הוא קורא בעתונאים ומשם מסיק מסkontוי והוא יודע כי גם הגודלים קוראים באותו עתונאים עצם וזה המקור למסkontותיהם.

קודם פרוץ המלחמה בין הציונים והערבים בשנת תשכ"ג, ידע הי"ר כי בכוחם של הציונים והכשרו הצבאי אשר להם تحت תבוסה לערבים כאשר דברו על זאת הציונים מנהיגיהם ועתוניהם. הוא אין רוצה נצחון צבאי של הציונים הוא רוצה דיכוי. בנצחון שלו נצחון של ניסים להכשיר את כל ההתבולות שהביא הוא בתוך מלחמת ישראל הנשארת, ומפני כך גם קודם המלחמה והנצחון הכין את הדרך הזה של ניסים ומפרסם בשם מועצת גודלי התורה שניסים יהיו כאן ולא נצחון. בשבוע קודם המלחמה הוציאו כרוז זה:

"אויבי ישראל ומשנאיו מאימים בהשמדה (!) על שרידי חרב פליטי השואה שתקבצו ובואו למצוא מנוחה ונחלה לנפשם העיפה בארץ אבות הארץ"

שניתנה לאברהם אבינו בברית בין הבתרים. בשעה זו מתחפה חרב בשער הארץ, בה אנו מלאים דאגות וחרדות מפני מה יולד יום. אנו קוראים بكل גדול אל בית ישראל בלשון הכתוב, עם ה' חזק ונתחזק קחו עמכם דברים ושובו אל ה'.

בשעת גדולה כזו נקשר עצמנו להיות רואיים להתגלות עליה של ניסים ונפלאות, שהקב"ה יעשה עמו חן כבמי צאנו הארץ מצרים, לגלנו גאות הרוח וגאות הגוף. (مواצת גודלי התורה) מודיעיך הי"ר בשם האגדות ואולי מודיעים האגדות ג"כ, כי הניסים והנפלאות הולכים ובאים גם כי המדינה הציונית זו היא המנוחה והמנחה והמשך של ברית בין הבתרים ורק נחוץ ההசיר להכשיר עצמנו אל גאות הרוח, כמו שדורש זאת הרבה פעמים מעל הכנסת, להיות מוכנים אל "כבמי צאנו מאם" צ' יראנו נפלאות" כמו שאיטה וחבריו משתמשים עט הפסוק הזה על נצחון הציוני בימים הללו. הי"ר אינו מחשה ומספרת כזו אחר עם שם אחר שיש לו, הפעם הוא נקרא בשם "אגודת ישראל העולמית". בזה הוא מבאר את עניינו הלא כתמי מכוחם של הדתים שהנה העיקר המייצרים את הניסים שהודיעו שיבאו תחת השם של מועצת גודלי התורה, ובשבוע זו של קודם המלחמה הי"ר מפרש: "ארצנו הקדשה שבונתנו במזרח ובמצוק, אויבנו בנפש מסביב נשוא ראש ומכו עליינו. פני, "ישראל" מאז ומתמיד לשולם בשקט לגובליהם ולשכנות טובות, אולם אויבנו מסביב מתרגים בנו ומתנכלים לנו. בימים האחרונים חלו חמורות מפתיעות בגבולות ישראל, סכנת מלחמה ירדה علينا וכי, בשעה חמורה זו עינינו נשואות בתפלה שיחוון פליטתנו שרדי החורבן הנורא, שלא תוצאה ח"ז אש המלחמה בציון".

"אחים יקרים אל בהלה אל פחד ואל יאוש ! כל יהודי וייחודי בארץ ובתפוצות באשר הם על משמרתו עומד, מי בחזית, מי בטורם בתפלה ובתשובה, מי בצדקה ובכל עזרה שתהיה. בזכות מבעלי תורה ה' עוז לעמו יתג, הם כרעו ונפלו ואנחנו קמננו ונחטודד". (אגודת ישראל העולמית)

הי"ר מקדם את פני המצב, יודע הוא כי צבאי של הציונים ויודע הוא ג"כ כמו שאר חברי שבסכנת כי נצחון הוא מובטח, אבל רוצה הוא לבש את כל זה בלבוש הנאות לפניו, וכן רוצה הוא להכפיל ולהודיע כי אין חילוק בין הדתים היושבים בביהם ובין אלה היוצאים לחזית למלחמה, הניסים שיבאו הם חלקי של הדתים ותملחמה בחזיות והחלקים של היהודים אבל כולם נחוצים מהם, מדגיש הי"ר "מי בחזית, מי בתורה ותפלה ובפופות מבעלי תורה". כולם יהיו חילק בנצחון וכולם יהיו נחוצים להיו"ר גם אחר נצחון כמו שיודיע הלאה. הרבה פסוקים יש לו להיו"ר, נחוצים לההיפוך והטשטוש שלו, חלק מהם נתונים להمواצת גודלי התורה גם

לهم נחוצים איזה פסוקים, חלק להסתדרות העולמית של אגודת ישראל, וחלק מצעיעו לעצמו בשעה שיא משלו מעל במת הכנסת המינים להסתה ולהדייח את כל ישראל, ואחר הנצחון בז' בתמוז תשכ"ז בכנסת המינים איטה מדבר :

"אין לנו מוגלים כלל לבטא את אשר קרה, כולנו נדחים הינו כחולמים וכו' המפנה המהפקני בא מלמעלה מן השמים והפנהה כבר בא. נאמר לנו כי צאנו מאם" צ' אראננו נפלאות אנו ראיינו זאת במו עיניין, בכל ערב ובוקר אחרי קריית שמע של ערבית אומר כל הברכה הזאת, הפודנו מיד מלפיכם... הנperfע לנו מצרנו והמשלים גמול לפל אובי נפשינו, העשרה גדולות עד אין חקר ניסים ונפלאות עד אין מספר המדריכנו על במות אויינו וירט קרניינו על כל שונאנו. ברכה זו נאמרת על ידי כל יהודי בכל ערב על גאות מצרים, האם לא ראיינו עכשו רמזים מה ? כי מי צאנו מאם" צ' אראננו נפלאות האם לא ראיינו נפלאות בימים THESE ?

"זה שווים אשר מדינות ערבי סביבותנו מתקנוןות למערכה זו, מעצמה גדולה כמו רוסיה ציידת אותם בנשך ללא גבול וחוץ מהנשך שקבלו מדינות אחרות. כל מדינות הערבות התאחדו נגdone, הם מוגנות מיליונים ואנו מתי מעת והנשך שבodium הי' רב לאין ערוך מה נשך שהיה בידנו, הינו כמעט מבודדים בין העמים, עמים כמו הודי וסינן ורבים אחרים שאין יודעים אפילו מה ואית יהודי התאחדו עמהם. ע"פ דרך הטבע הינו בסכנה גדולה יותר מאשר אי פעם, ומה שקרה במהלך ששת הימים יכול אפילו עוזר לראות בזה את יד ה', והוא כביכול ניהל את המלחמה לא בוחן ועצצת ירי עשו את זאת רק חבל בפרש פרטיטים היו במניבו בנייטים. אותו יום שני בערב שמענו כי בתקע שעות מספר נהרסו ארבע מאות מטוסי אויב, ומאז החלה בריחתם ומנוסתם של אויבינו וידינו כבר הייתה על העלונה".

"ריאננו בולנו נפלאות, שאלנו נא לכל אלה שעמדו בחזיות ודעה יאשׁו במנפורש שرك ניטים היו לנו. מי שירצה לסלף ולעווה את העבדות (!) ויסבר שחכל קרה על פי דרך הטבע, ואיפלו אם יסביר זאת אחד מראשי הצבא שהדבר קרה חזות לאגונותו של איסטראטג זה או הודה לתוכניות המוצלחות, הרי או שמשקר או שהוא פ"פ מושקע בהוויה עד שאינו מסוגל להתבונן בהנעשה סביריו או שהוא מסנוור ואינו יכול לראות את האמת (!)." "יהושע בן נון הי' הראשון שכבש את ארץ ישראל, ונאמר לו חזק ואמן כי אתה תנחיל את העם הזה את הארץ אשר נשבעתי לאבותם לחתם להם, רק חזק ואמן מאר לשמור לעשות ככל התורה וכו' כי אז תצליח דרכך ואנו תשכ"ל. זה אומר לכבות את ארץ ישראל הי' הציו של חזק ואמן, ואילו כדי להחזיק את

הארץ אפשר רק כשהולכים בדרך התורה והמצווה, ומפני שאין זה כ"כ קל נאמר הצעוי רק חזק ואמץ.

הרי פירוש לעניין הניסים, והכיבוש ע"י יהושע בן נון, ואם יעשה את המדינה ע"פ תורה כמו שאיתשה ונמנם פרוש ווצים, הרי יהי הכל על נכוון וזה הפירוש של רק חזק ואמץ, וחיללה לשנות את העבדות שرك ניסים ונפלאות ארעו במלחמות זאת, ובמי צאחנו מאם"צ ארנו נפלאות והם אגודאים ראו זאת בעיניהם ממש. אמנם מרגיש איטשת שכל עניין של ניסים זה קורי עכבר בשני אחים הכנסת ובעניינו עט הצעוני כלו, כואב לו זאת מאד על שלא עלתה זאת בידו לקבוע הניסים בקרוב מוחט של הצעונים היהודים אחרות. קורא עוד הפעם מעל במת הכנסת וחזר על השקרים שלו אבל כן מתאונן ואומר:

„תוכו הדברים שאמרתי ומה שאומר לבבבו כל מי שרוצה לפקוח את עניינו ולראות הדברים כמו שהן, שבמלחמות זו ראיינו את ניסים יותר מאשר כל הומנימם שבתקופתנו הוו במישור הצבאי והן במישור הפליטי. רק עיר או מי שאין לו הרוגשה פנימית יראה בכל התופעות רק טבעיות, אנחנו ראיינו בחוש ניסים ונפלאות לפנינו להוציא כל המפנקנות מוה.“

„אמנם במציאות שת הימים גחרתו גבורות ונפלאות בנפשו של כל יהודי, אבל לדאגונינו כבר מתחילה לשוכות הכל! שוב מתאמצים לראות בהם תחilibים טבעיים ולא חושבים כלל על הסקת המסקנות או על הלחם שאנו צריכים למדוד מהם. לא נפסיק מלתבזבז ולהתריע שהניסיונות הללו אשר קרו לאיכות בין שני מיליוןיהם וחצי, שניצלו ממות אכזרי (!) לחיט, באו בעור...“. חילנו מסרו נפשם להצלחת העם אבל הם וככלנו נשארנו בחיים הודיעות לנויסט“. הי"ר רוזה דוקא בניסים, הכנין סחורה הזאת עד קודם הנצחון ורואה למוכר זאת בתשלום מלא. רוזה שיקבע זאת בלב ולהזכיר ההتابולות בצדונות ומדינתה, להביא שאירת ישראל אותו עמו אל טומאה זו בעוזה הניסים, שהרי מן השמים מסכימים עם הגודלים ועם האגודאים כי נעשה להמדינה ניסים ונפלאות שלמים. מקווה ג"כ הי"ר כי אולי יעלה בידו שαιוז פוקר יניח הכיפה על ראשו על איזה דקota, לעשות פאטאגראפי הנחוצה ולפרטם התיישג הוה של „תשובה“ בעולם כולם, וזה יהי הכל מה שנחוץ לו לאמת השקפה שלו הצדקה. בכל אופן לא יזוחר בשום אופן על הכספי של הניסים, „לא נפסיק מלתבזבז ולהתריע“ אומר הי"ר, ככל מרア לא נפסיק מלחשית ולהדיח את בית ישראל בהסתה זו הנאותה לו ביותר המביאה כ"כ יתרון לו ולהנלוים אליו. גם שאר המטייתים הדתיים עוגנים אחורי הי"ר במקלה, והצעיג השני של הגודלים כבוד ר' מנחם פרוש וזעך בכנסת המינים:

„روح מרים אחים הכנסת! היינו עדים לימי הטעלות והתורומות, כל אחד חש בימים הגדולים אלה ימי הנצחון לצבא ישראל. הניסים והנפלאות הנעשו לעמנו

ונוצרה מעין אוירה של התפשטות הגשמיota, כאשר געלמו מעט מהציבור כל אותן התופעות של קנאה ושנאה, נשמו רוח מרומים! ראיינו עם כשהוא עולה ועולה עד לרקע".

„ששת ימי מלחת נצחון שהיו מלאים ניסים ונפלאות הביאו עם שניינו עריכים שהפיצו בכלנו רוח עידוד, כי הנה באים באמת ימים גדולים מעתערותא דלחתה ואתערותא דלעילה, אולם מה מאי הופענו ומה מאי CAB נו כאשר ראיינו כי ששת ימי הניסים לא הערו על רבם מהיאנו לשומר ביום השבעה ביום השבת. ובבאו يوم השבת כבר בשבת הראשון לשחרורנו (!) ראיינו המשע הגדל של 20 אלף כלי רכב שעלו בשבת קודש לירושלים כדי לטיל בגודה המערבית.“

הצעיג פרוש מתאונן על שלא עלתה להם לאגודאים לנגב דעת כל העולם כלו עם הניסים ועם התשובה שאחרי הניסים, משחו קרה להתחערות התשובה, אתערותא דלחתה" והאגודה לא נצחח כ"כ. התשובה היתה בדוגמה הניסים באחתה מידת היוון ניסים באחתה מידת עצמה היתה כאן תשובה. למעשה יש לציין כי נרבה החילול ש"ק אחרי הניסים הן בירושלים והן בכל הארץ, כן נתרבו עבירות אחרות במעשה, כי בעת שגבר כה הצעוני עם כל הכהירות והטומאה שכח זה מייצג, ביחס עט זה נרבה חילול תורה במעשה שהוא תוצאות המינות והכפירה של ציונות זו. אבל יש לשמעו עוד מעניין הניסים הללו בדרכי האגודאים. באותו פרק פרוש מוסיף מעל במת הכנסת להזכיר על הניסים ואומר:

„בראשית דברי אלמא חובה נעימה המוטלת על כלנו, אני בטוח בכך כי כולם בדעהעמי להזותות ולהלל שהראה לנו ניסים גלויים להדביר שונאנו להציגנו מן השמדה נוראה (!) ולהוציאינו מפלה לאור גדול. מי ימל גבורות...“. שראינו בימים ההם, איך הסופר לחת ביטוי לרוחשי הלבבות בני ישראל, כאן במדינה ובכל התופעות לנוראה הניסים והנפלאות ולמראה הגלויות הדגולות שנתגלו בעם ישראל על כל שכבותיו.“

zechko עליהם המינות בלתי דתים אשר בכנסת על דברי הדתים הללו, יש לציין כי מן הסתם משה דין הוא בעל נים גדול לשימוש דברי הניסים הללו מן האגודאים ולא להשתיקם. כן לו רונן הצעיג של הגודלים השלישי לוכה גם הוא את חלקו וחותם גם הוא על הניסים הללו שנעשו כבר עובר לסתור, ולוראנץ מוסיף מעל במת המינות בכנסת ואומר:

„התרגשות בלתי רגילה ורטט של שמחה וקדושה נתחוללו לבבו של כל יהודי, כאשר שמע הבשורה הטובה היסטוריה על שחרורם של מקומות הקדושים מידי צר ואובי על ידי ניסים ונפלאות על ידי גבורי ישראל. יהודים בעולם כלו ברכו שהחינו על שאנו יכולים לכת שוב לכוטם המערבי ולשאר מקומות

זכינו בדור הזה שנגלה. נתומם קרן ישראל בעולם הינו כחולים עומדים אנו ומשתאים בחולמים מול הניפות והנפלוות שראינו עין בעין שבאו כהורה עין. צבא ישראל (?) גלחמו בגבורה עלאלית, מעתים גנד רפים, הם ראו כי ה' נלחם להם במנצרים, הם קולם ראו והואו שיד ה' היה זה את שלחה עוזתו מקדש ולחציהם בדרכם, כולם ראו והואו שיד ה' היה זה את שלחה עוזתו מקדש למען הצלה העם היושב בציון".

"בלב נשבר אנו מזכירים את גבורי ישראל הקדושים שהרפו נפשם למות על קידוש השם (על) להגן על חי העם ושלומו, העם כולם הפל לחטיבת אחת הוסרו הגבולות בין החיל העומד במלחמה ובין חובש בית המדרש. כולם נרתמו למלחמה מצוח וככל אחד תרם חלקו לנצחון האגדול. זרם גדול של רוח חדשה מרחף על בית ישראל, שם ה' נישא על שפטים. בשבח והודאה על הנס והפלא שעשה עמו, גלי אמונה היהודית פרצו את המסך וכו'".

עוד הפעם בכנסת הנינים היור מוסיף על דבריו במצער הניסים ואומר: "כל מי שרוצה לפקוח את עיניו ולראות הדברים כמו שהם (?) יודה שבמלחמה זו ראיינו את הנינים יותר מכל אשר בתקופתנו, הן במישור הצבאי והן במישור הפליטי ראיינו ממש את נפלאות ה' על כל צעד ושלל, רק עיור יראה בכל המאורעות הללו רק תופעות טבעיות, אנחנו ראיינו בחוש את הנפלאות, נס הנצחון מחייב שיבת אל המקור וכו'".

היור מוסיף לפרטם כרונו אלול שנה זו שנת תשכ"ז, הפעם חותם את עצמו בשם מועצת גdots הتورה. הכרזו הוא התעوروות, "להשובה" אבל בעיקר התעوروות לציונות באמצאות הניסים, ואם אין מדינה עם ניסים אין תשובה ואין עשרה ימי תשובה וגם הגאולה שלימה מקושחת עם הניסים הללו והכרזו החותם בשם מועצת גdots הتورה מカリ ואומר:

"ימים אלו הם ימי תשובה ועשית חשבון בכלל ובפרט, בהם אנו מצוים להפץ דרכנו ולחזור במעשנו כמו שהורו לנו חז"ל דרשו את ה' בהמצאו אלו עשרה ימים שבין ר"ה ליום"כ".

"הבו גודל לאלקנו שברחים גדולים הריאנו ניסים ונפלאות, הצלנו מכף כל אויב אשר אמרו לנו ונכחdim מגוי ולא יזכר שם ישראל עוד. היישוב היהודי בארץ הקודש שאירית הפליטה שוכתה לחון את אבני קודש ניצול מסכה איזומה יצאננו מאפילה לאורה (?) אך עדין לא אנחנו אל המנוחה והנהלה (כגנית הערבבים) נתרפק אל אבני כותל המערבי געה על קברי ישיני חברון, מקומם שם נשפוך שיח לפני שומע תפלה (על פאנטומים חדשים) שייאלנו מכף אויבנו אשר עדין חורצים علينا לשון ושותפים דמים מותך שנאה עזקה נתפלל אל ה' על מליגנים של אחים יקרים בסכנות הגוף והנפש, כಗודל

קדושים. נאלץ ה' הצע"ל מחרך מלאכת מחשבת להגדיל את הסיכון וממילא גם את מספר הקרבנות ובלבך שלא לפגוע במקומות הקדושים בעיר העתיקה. זאת בניגוד לאויבנו אשר ניצלו את מקומות הקדושים למיזמותיהם המלתחתיות בהופכם אותם לא רגש בושה לנקיות התקפה ולמbezרים".

אבל אורחא שכח לורנצ' והודה מעט על עצם עניין הניסים שלא היו ניטים כי כן מזכיר שצח"ל היו להם קרבנות, ומספר הקרבנות הגדיל בעיר העתיקה אמן כדי לציין איך המין האגוני היה, מבלתי בענמה ובלחישת את דברי נאזה שלו בוגר למקומות החקלאות שונגע למצוות הנוצרים השוניים. את הכל קראו לורנצ' "מקומות קדושים", נאלץ ה' הצע"ל להגדיל את הסיכון וממילא גם מספר הקרבנות ובלבך אלפי הבדלות במה שונגע למצוות הנוצרים השוניים. זאת במובן קראו לורנצ' "מקומות קדושים בעיר העתיקה". זאת בניגוד לאויבנו אשר ניצלו את מקומות הקדושים לנקיות התקפה ולמbezרים" זאת במובן אחד עם הבירין המינימ הבלתי דתיים, אשר אצל דתות השונות שווים המה ומקומות "הקדושים" שווים המה, ה' ישמרנו מהם ומדתויהם, מדבריהם וממחשוביהם.

היו"יר התרדר, איינו עוזב את הניסים ביד הבירין הדתים בכנסת הנינים, כי הניסים מהה מפנה הכי גדול בקיומה של הסוטה הקראית אגודה ישראל מן או סטה מגני דרך ונעשה לכינוי של שכיריהם נרצאים משמשי עבודה זורה הציגונית, הינוקים מן עבודה זורה זו, פרנסתם כבודם וקיים, איינו מרשה שהכינוי הקטנה של יטפל ביחסור הכללי הזה בלעדו שאריו כל האגודה שיכת לו לאיטהה בלבד וממילא הניסים שנעשו להאגודה נעשו ג"כ עבורי בעיקר, וא"א לו לעוזב את הרוכש הזה ביד אחרים. איטהה מביא תצהרה לבנסת המינים בקי"ז הזה חמו תשכ"ז אחרי הניסים, כדי לשמר על הדתיות של מקומות הקדושים ואם ישנו ניסים הרי נכוון להיו דתים, ואם כי כבר נתעוררנו בתשובה "באתערותה ולהתא" אבל נחוץ עוד עינא פקיה של איטהה מאיר מעל במת הכנסת, המוקם שמשם יצא דתיה לעולם ואיטהה מצהיר:

"הרדה ורעדת תאחו שארינו לעינינו הניטים והנפלוות, החסד לצבאות ישראל שהגענו לנצחון הזה במלחמה שעבירה עליינו ללא תקדים. בשוב ה' את שיבת ציון היינו בחולמים: מי מאתנו עללה על דעתו רק לפני חודש ימים כי נגייע לריבונות ישראל על כל מרותבי שטחי ארץ הקודש בגבולותיהם, רבעונות "ישראל" על ירושלים עיר הקודש והמקדש, רבעונות ישראל הגיע הפעם אחורי אלפיים שנג'! גלותנו גם על הר הבית, ההר הגדול והקדוש שנקרוא שマー עליו".

איטהה אינו שובת, הוא מפרעם כרונו נידון הניטים והפעם נקרא בשם "מרכז הארץ של אגודה ישראל" כי גם השם הזה מסתופף בכלל הניטים ואיטהה מカリ:

הרכוש הזה של ניסים בידי היור"ר לבדו ובידי הרבנים והגדוליים הנקראים עליו. המודיעע היומי, הדגלנו וירחון בית יעקב החדשים עובדים עבודת פרך הכל בנוסח הכליר ידוע מכפליים הדברים באופנים שונים, מחזיקים את הניטים בראות מחודשת או נראים חדשנות בלשונות מצצלים ופנים מסבירים, התפרצו התרחבו יצאו לחיות בעבורת התופעות השליליות ולהחזר עטרה ליושנה, וזאת זה תעמוד לנו להיות נגאלים בಗאולה שלימה".

חייב צה"ל ומפרשים את התמונות הללו עם פסוקים:

"בזה אמר ה' מגני קולך מפפיו עיניך מדמעה כי יש שבר לפטולך ושבעו הארץ אופין", וויש תקופה לאחרתך נאום ה' ושבי בנים לנגבולם" מה נאנו על ההרים רגלי המפשר משמייע שלום מפישר מוב משמעו ישועה אומר לצווון מלך אלקייד. קול צפיך נשאו קול ייחדיו ירננו כי עז בעין יראו בשוב ה' איזון", "פצחו רגנו יהודיו הרבות ירושלים כי נהם ה' עמו גאל ירושלים, חשב ה' את זרוע קדשי לעיני הגוים וראו אל אפסי ארץ את ישועת אלקינו".

(ירחון בית יעקב תМОו תשכ"ז)
פסוקים על המדינה וצה"ל אין די להם, מציגים הנה גם דברי חז"ל וגם איזה דברים מסה"ק שפט אמרת גור ואגדה וזה עניין משפחתי וא"כ גם ירחה"ק בעל שפט אמרת זי"ע משתח פעללה ר"ל עם המיסיות הללו ומסכים על דבריהם. תחת הקורתה עיר האבות וכבר רחל שנגאלו מבדיותם" כתובים:

"וישא משלו ויאמר או מי יהיה משומו א', אמר ר' יוחנן אויה לה לאומה שתחזא בשעה שהקב"ה עושה פדיון לבני, אויה לה לאומה שתהיה באotton הימים שיעללה על דעתם לעצב את ישראל (פרישתי). ובשפת אמרת פרורים כותב, נראה כי גם הנס דפורים hei הכנה לבית שני כי hei אריך ליתן כה ווען לבני ישראל, ועי' הנס גבה לבם ויכלו לחזור לבית המקדש וכן אפשר שישיה"י כו לעתיד נס קודם הגאולה, כמו"ש חז"ל מעמיד עליהם מלך כהמן וכוי' שוגם זה הכנה לגאולה".

הרי לך הכל, הגאולה האתחלת דגאולה והניסיין, מאמרי חז"ל וגם הסה"ק שפט אמרת כולן מכוונים אל המדינה האזינוית והצה"ל. מסבירים כל זה בהקשר שלם בעת שמציגים עוד תמונות מן נצחון חיל האזינו ועד הפעם מלחלים ומבזים הסה"ק שפט אמרת וכותבים:

"והי בית יעקב אש ובית יוסף להבה ובית עשו לקש. ובעל שפט אמרת שלום לקרוב ולרחוק".
נומה לשפט בארץנו חוק, בשלוטם ושלוחה השקט ובטה לחות בנוועם ה' בשובו לציון לגאלנו בגאולה שלמה ובבנין בית מקדשנו בב"א.
העתונאים אינם שקטים, עובדים על עניין הניטים מדי יום ביום, ואיןם עוזבים את

הניות והגפלאות כדי נרלה החטוער אתערותא דלתתא שובו אליו ואשובה אליכם".

"בימי הרכמים והסילחות כאשר בית ישראל עומד בתחינה ותפלת, הבה ונראה אל העם היושב בזכרון (מדינה) לחשבון הנפש ולפשפש המעשים לעkor התופעות השליליות ולהחזר עטרה ליושנה, וזאת זה תעמוד לנו להיות נגאלים בגאולה שלימה".

ברכת גמר חתימה טוביה (מורצת גדויל התורה)

היור"ר יש לו עוד מוסדות ושםות שימוש בהם, יש לו מוסד הנקרה ועוד הרבנים של אגודה ישראל שאין יוציא כ"ב מה הנה עושים ומה הנה רוצים הרבניים הללו, מה תפקדים חז"ל מן לגונה החדרים בירושלים שלא טו מן הדרך ביחיד עם היור"ר והכונפי" הקטנה אשר עמו. בוגע להקשר המדינה והגדלה בעניין יהודים שומרי תורה כלומר בוגוע להשקר של הניטים השקיר יותר בולט והויתר גדול בן השקרים שפרנסמו סוכני האזינוות והכפירה הנקרהים בשם אגודה ישראל, השם הזה של „וועד הרבנים של אגודה ישראל" ג"כ נתנו את שלו למען לפרט את עניין המדינה בעולם, כיוון שהשם של אגודה ישראל מחלוקת עמו הרי זה כבר חלק מן ההסתה והדחה לצזינות, שאך זאת התפקיד והמטרה של הכנופי" הזאת הנקרה בשם זה. ועוד הפעם ניטים ועוד הפעם נפלאות, עוד הפעם אתחלת דגאולה בלתי מפורשת ועוד הפעם פסוקים ולשוגות של חז"ל ותיכף אחריו הנצחון בקץ תשכ"ז ועוד הרבנים מכריזו:

וראו בגין גבורתו שבחו והוו לשלמו

"הימים האלה ימי זהר ותפארת הם, ימי הדר והדר, בימים הגדולים הללו ופנינו לאות עז בעין נסائم וגפלאות, נסائم גלים אל מבעיים, זכינו לישועה הגדולה והגפלאה ברוב רחמייו וחסדייו להזכיר מהחטנו ולהרחיב נחלתנו וביחוד במלומות הקדושים הכהן המערבי מערת המכפלה קבר רחל הר הזיתים ועוד. בימי זהר ותפארת אלו נגילה ונשמה בישועה ה' הגדולה ונענו כל העם יהודי הוודו לה' כי טוב כי לעולם חסדו".

"בימים גדולים שזכינו לראות כי ה' אלוקנו מתחלך בקרבנו להציגנו ולחת אוביינו בידנו, בימים גדולים אלו נקבל עליו על מלכות שמים, ישמש נא חדש סיון זה חודש קבלת התורה מהר סני, וכי מי מרדי כי ואSTER שמאוד הנס קיימנו וקבלו כן גם עכשו נוכח הנס הגדול נתעורר ונוקם כאיש אחד בלבד לקבל תורתנו הקדושה באחבה ורצון, גם הרוחקים ישמעו ויבואו להתקרב ושלום שלום לקרוב ולרחוק".

"נומה לשפט בארץנו חוק, בשלוטם ושלוחה השקט ובטה לחות בנוועם ה' בשובו לציון לגאלנו בגאולה שלמה ובבנין בית מקדשנו בב"א.
העתונאים אינם שקטים, עובדים על עניין הניטים מדי יום ביום, ואיןם עוזבים את

אשליית הניסים

קסט

ישראל את היד הגדולה אשר עשה ה' במצרים כלומר כשם רבנו ראה שעם ישראל לא חלכו אחריו סילופים ועקבמיהות ולא פירשו את הניסים ונפלאות על דרך הטבע (כמו שעושם האגודאים) ואדרבה ע"י שראו את הניסים והגינו לדרוגה של יראת שמיים אzo ישיר משה ובני ישראל את השירה הזאת". המסתיתים אינם רוצים לסייע את הסעודת השminiota הזאת, ההכשר הגדל על כל האזינוות שהשתן הזמין לזרם, ובירוחו בית יעקב מדי חדש בחודש אוחזים בלחתיהם לבבל את כל העולם כולו וחוזרים על הדברים עוד הפעם:

"דועה היא ההגשה על הפסוק מי יקום במקום קדשו, זאת אומרת שזוכה לאחר של השאייה הכי נעה לזכות לעלות בהר ה', או צפונו המבחן הקשה והmercruiy שללא לסגת ולפול מן מדרגות הנעלות אלא להתמוד בה ולהתבצר בתוכה. הכוונה ברורה ככלנו וכינו לשעה גודלה ועצומה של התעלות נסית שאין לתארה כלל, במלוא ישוטנו חינו את השעה המופלאה בנשימה עצורה עקביינו מקרוב על הניסים ועל הפורקן, בכל רמ"ח אברנו החני את החשעות ואת הנפלאות, ומיום ליום מתחמק בנו ההכרה המעודדת של הנחמות מחוק המלחמות שהחוללו באה"ק".

"כיסופי אמונה והrhoורי תשובה לנוכח מאורעות הפלאים, ליד כותל המערבי נתגלתה ראשית הדרכ שלב שיבת ישראל, החוויה הקדוצה והמרעישה, המפגש ליד כותל המשוחזר בשיא המערה בכח אמונה של חילוי ישראלי".

(ירחון בית יעקב תמו) בודאי הייתה אותן התהעරות לאחר הנצחון הציוני, הנצחון ה' טביע גשמי כא"י וכן היהת התהעരות, כמו השמחה וההתהערות לשאר חילות של אומות אחרות המניצחים במהלך המלחמה. ה' אפשר לראות זאת באנגליה לאחר נצחונם במהלך המלחמות מאות ואלפים רקו ושםחו בחוצאות חבקו ונשכו זה זהה, שתו וגנתנו לשთות בחנים לכל מי שריצה ומתחזק נגינות של נצחון הילכו אל כל מקומות ההיסטרוריות בהמנוניהם. אצל ארmeno המלך רקדן כמעט כל הלילה בחרועה שמה והלול. כן עשו צבא המניצחים במדינות אחרות והמנוני עם ועם לקול תרועת הנצחון, אפשר להבין את זאת ואפשר לתאר את רגשי אנוש התנסאות והתקבצות עמו וארצנו. ה' אפשר לראות זאת במאסקו ופארין, בניו אירק ובעגראד, וכן אפשר לראות זאת בכל פעם בעת משוש לאומי בכל מדינה ומדינה, ההתקבצות אל כל מקום ומקום ואל כל דבר המתאר והמצין הכבוד והפואר של מדינה והלאום. כן אפשר להבין את ההתרgesות של צבא הציוני בעת נצחונם הגדל וההמשכה הלבבית אל כל דבר המצין את העבר ההיסטוריה הנמצאים בשטחים שכבשו מחדש.

בודאי הילכו אל כותל המערבי, אל קבר רחל, אל מערת המכפלת, בודאי רקדן ושםחו מה מודיע לא ? בודאי היו מוכנים להניח כיפה קטנה על ראשם ולשומם אפילו

ארצת וראשו מגיע השמיימה. להט ההתרומות אשר הוא מלט הליכוד הכללי פולנו המומאים ופולנו פולנו ממליליות, ניטים ניטים ע"י, "ודוד הקטן הבודד ומבודד, אשר כל אויבינו מסביב עטו עלי, אלה אשר גראו כאוהבים התחממו לחושיט יד אפילו אצעע קטנה לעורתו — והוא לבש עוז להכירע את כל צוריוו כאחד, לאוון של נס הנצחון".

האגודאים אינם עצלים ופעולים פעולות, עבדו הרבה בדבר הנצחון הציוני במלחמות ששת הימים בדרתיות ותביאו את הניסים הגדולים והנפלאים, כן אחרי הניסים עובדים עבודה קשה בכך לפרסם את הניסים הללו, וכן ערכו מהאה נגד הריסת בתיהם יהודים שבעיר העתיקה בירושלים, אם כי בלתי ידוע כמה בהם נהרסו ע"י העربים ובלתי ידוע מידת הריסת זאת אם כדי לדבר מזה. אבל כן פרטמו הציונים השולטים החדשעים על שטח זה וכן נחמו אחרים ממשיכיהם האגודאים, שהרי במקרה שישיך לעיר העתיקה זה עניין של ירושלים וזה עניין של הדתיים ושל האגודאים בפרט. נוסף על זה העיקר האadol בדבר הראות אטריאוטיזום להמדינה הציונית ולעורר שונאה נגד העربים ועל הכל לדבר עוד הפעם ועוד הפעם מן הניסים ושלא להוניה את השעה קבוע ואת בלב. ערכו עצרת מהאה וואת היהת הקראה של העצמתה זאת:

"בראשות מרנו ורבנן הרבנים הראשיים, האדמור"ים, ראשי היישוב, גדולי התורת, המוני בית ישראל שהחכשו בין חומתיך ירושלים העתיקה לעארה תתייחדות רבתי, נותנים שבח והודיה לאלקין ישראל המוחר מציון וירושלים על הניסים והנפלאות שעשה עמו ועם כל בית ישראל, ברוך שהחינו והגינו לנו הווה. אנו מביעים נחומיים לכל אבל המשפחות השוכנות שיקיריהם מסרו את נפשם על קידוש השם (!) המקום יחם אותם".

המודיע העתון של גדויל ישראל מוסיף:

"ענו במרחוב וכוכי בזוהר הפלאות נצחונות ישראל כי לפניו שרשית של ניטים תשלהות נס בנצח, וראה את הפלא מעל כל פלא כי נחמתה לעת זו ההבטחה הונעלת מכל ויהפוך וכי את הקללה לברכה,安娜 גנטה לגולל במקצת את ירידת הניסים של ימים אלה ונראה עין בעין וכוכי". (המודיע י"ב תמו תשכ"ז) לאחריו זמן מה האגודאים עושים עצרת תג' ואין להם בעניין הגג אלא לפרסם את עניין המדינה הציונית והnisים שלהם, מהה אסורים באיסור גמור לשכוח את השקר הזה כי בכל פעם מפיקים רוח חיים בהnisים ומציגים אותם בפני הקהלلب לבוש מחודש ודורותים מן הצייר השומעים להאמין בהם אמונה תמידית, ומה זאת הג הסכות אם לא לשם דברים הללו ולחשוב בהם ולקבוע אותם בלבד:

"השנה שעברה עמדה ועומדה בסימן הנם שקרה לנו הרחבה גבולנו. הכתוב אומר אzo ישיר משה ובני ישראל את השירה הזאת, סליק לריש פרשה וירא

קע

אשליית חניותים

זה מחסדי ה' שנותנים לנו להרגיש ולטעם מטעמו של הניטם הגודלים והתשועות הגודלות האופיות והሞוגנות לנו, מפני שאנו בני דור מסכן מעודדים אותנו לקראת שעת הגאולה, וא"כ אחיכים יקרים הבת נחוכון לקראת גאולה השלימה. לכן אל תחתמו אחיכים כי לנוכח שפעת הניסים והפלאות שאירעו לעיני כל ישראל נפתחה בכל לב יהודי הכליה הגודלה לאמונה (!) ינתזקה ונתדרה הבטחון בנצח ישראל".

"המוכר לנו להיות קתונאים בשעה גדולה ונשגבת זאת ? אלא נbose ונכלם להישאר בדلت האשיות ובקנות המוחין בתקופה הרת פלאות, כאשרנו מוקפים ממש בניסים ואף עור יכול למשש הניסים בידים".

(ירחון בית יעקב אלול תשכ"ז)

לג

הפעם בהכרח גם להזדקק גם להיוור דתים בין הציונים האגודאים, אבל הכל הולך בתלים אחד לגשם ולזהם ולהתאים את דברי תורה אל הציוויליזציה ולפעמים בטומאה זו את לבות ישראל. חזן מן הניסים מראים ג"כ כי עצם עניין המדינגה זו היא ההבטחה של נתינת הארץ שהובטה בתוה"ק. מפני זה החוב להחזיק בכל השתחמים שכיבש צה"ל עם הניסים והפלאות בכדי לקיים את פסוקי התורה. עמדתם של אנשי "החרות" זאת היא הנכונה לפי פסוקי תורה"ק, והتورה והציוויליזציה עצמה ענינה מתחדים לפי רוח האגודאי. אם כי יש לתקן תקונים מדינגה הציונית אבל זאת גוגע רק לעניין דתית או בלתי דתית אבל דבר הציונות עצמה והדבר פשוט ומוסכם, ואדרבה זאת היא לפי דעת תורה ופסוקים מפורשים, וכל המכחיש בציונות זו דמיינו בציונות עצמה, הריהם מכחיש את תורה"ק ר"ל.

אחרי הפיכת פסוקים במלכים ושאר דברי הנבאים, אחרי החורה עוד הפעם על עניין הניסים ואצבע אקלים, ניסים ונפלאות, בלתי טבעי, וכל שאר הלשונות שכבר נעשו לדבר רגיל ופשוט, מבארים את עצם עניין המדינגה שזאת הבטחה לישראל וכותבים :

"אילו הייתה הנהגתה המדינגה יונקת קצת מהמקורות האמיתיים שלנו, מהתה"ך, לא היו מתחשים אחרי פרטנות איך לפיס הערביים ולא היו מפיגנים נכוונות כלשהו ליותרוים על חלקם מארצנו הקדושה. כל העולם מכיר בזכותו על ארץ ישראל בתור ארץ התגנ"ך שהרי אנחנו עם התגנ"ך".

"זוכחנו על ארץ ישראל הוכרה ע"י כל האומות העולם, אם ניתנה הצהרת בلفור לבנות בית לאומי לעם ישראל הרי זה הזורות לתגנ"ך, ולא בכלל שירותים שעשה ד"ר וייצמן לאנגלי כי אמג'ה הגייטה השעה שעם ישראל יחוור לארכאו. אילו לא היו אומות העולם מושפעים מהתגנ"ך לא היו מועלים

תפילין על ראשם לדגש, בחושבם שגם זה מן הכבוד והפאר אל מקום היסטורי זה. כן עושים שאר אומות העולם כן עשה מר שלlear השיר החוץ של גערמאני בשעה שביקר את הכותל בלווי מר טדי קולק, ושניהם הניחו כיפה קתנה על ראשם וקשה היה לתקיר מי ראש העירייה של ירושלים ומיל הוא שר החוץ הגרמני, וכן קשה זאת לבחין בין רגש הדתי של קולק לבין זה של שלlear, שניהם נראים כאחד, שניהם לובשים כיפה, ושניהם עומדים בדרך לארץ לפני נסיך המשוחרר". וכן היה שמה תיריים אחרים מן אומות העולם וחלקו כבוד למקומות הללו. כדי לציין כי גם האגודאים שוכחים לפעמים וכותבים "כותל המשוחרר" במקום כותל המערבי, בהתאם להמושג הכללי הציוני על מקום הזה, וכבר אין אנו דנים על כותל המערבי שריד בית המקדש והקדושה העלומה שנטולתה לעם סגולת מקום הר הרם אלא, נחלף העניין במושג הציוני הלאומי והלאומי, הכוטל המשוחרר ע"י צה"ל והחמי'הalan האלומית המוקם ההיסטורי מימי קדם המציג הזכות ההיסטורית על הארץ הזאת.

אבל שמא הדבר אינו כן, אלא נתעוררו כולם, "בכוספי אמונה והרהור תשבה נוכחות המאורעות הפלאים" ולידי כותל המערבי מתגלת, "ראשית הדרך של תשבה למופורת ישראל" אבל מה נעשה לכל ההתערות הניסים בשעה שנתעוררו ג"כ לילך בשבת קודש אל הכותל המערבי במכוניות שונות לאלפים, לחיל ש"ק בכל ל"ט מלאכות, מאות כלי רכב ביניהם רכב ממשלטי שעלייהם נסעים יהודים בש"ק להכותל, "המשוחרר" כשטיסירות תקועות בפייהם ומצלמות בידיהם בתלבושת מאד צנעה. וכן על יד רחל רחל מאות נרות הודלקו ביום ש"ק ע"י "המתפללים על קבר רחל" שהגינו שמה במכוונות בעצם יום השבת. היפוך והחלוף שהציוויליזציה כלות ההפכו והחלפו, נחלפו גם המושגים של ארץ ישראל ומקומות הקדושים, הנצחון הצבאי של הציונים הגביר את הציונות ונחפטש עולם התמורה גם על עניין של מקומות החדשניים. מן זמן הניסים של האגודאים, עשו הציונים את הכותל המערבי לעניין לאומי ציוני היסטורי וכן שאר מקומות הקדושים הפכו לחשימי'ה ציוויליזציה והגדלת מדיניהם, הציוויליזציה עוקרת ושוררת ומהפכת הכל, והאגודאים משמשי'ה עבודה זה, ומהפכים את העקירה הזאת לעניין ישראל שומר תורה לדבר השיך לעם ישראל, מיטים ומדיחים הללו מטייעים הרבה בידיעות או שלא בידיעות להרס את כל הנשואר ושיהיה החורבן מלא ושלם.

ההסתה אינה פסקת אך הולכת ומתגברת, וכן בירחון בית יעקב נדפס מאמר אחד מן רב מפורטים בעמידתו, "בציונות ע"פ תורה" וכותב :

"זו שעה גדולה ונדירה, הלשון שלנו דלה ומוגבלת לבטא זאת, מה פשר הניסים והפלאים ? מה מראים לנו ומה מראים לנו מן השמי'ה ? וכעת זכה זורנו זה לשפע כביר ונורא של ניסים גלים ומופלאים כ"כ, הבה ונתבונן הרי זה ולא יתכן הסבר אחר אלא שזאת הפה נרזה מעין תורה פלאות לנאותה חזלאינה,

בדברי חז"ל גם גודלי ישראל מזכירים אגב גרא שתרי במאמר זהו שמו של חזון אייש ויל ג"כ מוזכר, לא שאיווה דבר מדבריו מסכימים עם דבריהם, אלא בכדי לבלב את הקורא ולהראות כי הסילוק שלהם מסתמכים על דברי החזון אייש ויל שהרי שמו מזוכר בתוך דבריהם. אולי אפשר כי כ"כ נפשם קטנה ושכלם קצר, כי"כ משוקעים בציונות ובההקשרים הרבים מן המקשרים השונים, עד שאינם מרגישים עוד יותר את הcpfירה והארסית שบทוקן דבריהם אלא אדרבה מאמנים בו האמונה שלימת.

אולי אין להאשים את אייש עשרה אנסים הנקראים אגדות ישראל, או דתיהם תורניים, שחלק מהם לבברים, חלק מהם נציגים, וחלק מהם נכבדים, אבל ככל מתרפנסים מן העסק הזה של סילוק דברי תורה להאסית ולהדיח כל הנשאר בישראל אחרי עובdot ורתה הציונית. אולי אשמה אינה עוד כי"כ גודלה בשעה שתסילוק אינו כבר סילוק, התסתמה אינה כבר הסטה, והעבודה זורה נתחפה להיות אמונה מפורסתה. יש להם ראות רבות על זה, הסכמות ללא מספר, המוכנים גדולים תומכים בידם, ובעיקר שכבר נשתקע הדבר ללא מעורע עוד כלל עליהם ועל דבריהם. מתגרבים המתה פעם אחריו פעם, הולכים ומוסיפים לשטוות את המהשבות בבטיחות עצמית הנובע מן מינות גודלה הצופה ובוטחה בעצמה עד למאד, הלווקחת מהן אותו המקור המתעלם מענייב בשער, מן כח הטומאה עצמה, מן שורשה, מן זהמה הכללית המשפעת עליהם מיללים, והצלחות המחזקות וממלאות את דבריהם. כח הטומאה הכללי מוליכתם אולי שלא בידיעתם אל התכלית של נחש הקדמוני, לעקור ר'ל כל אמונה קדושה מן העולם ולהיות הארץ שמה למאכל לחית השדה.

אולי אין להאשים את אנשי הכנופי הקטנה הנקראת אגדות ישראל, האנשים הללו מנוגבים בנפשם מכל טוב רוחני ומדווע לא יהיו נמשכים אחרי טערת הזמן והכה חזק והכה אמרץ. מאין להם הכה בנפש לעמוד נגד העובדות וההשיגים המקסימות והמעוררות העיניים, מדווע לא ילכו אחרי הדברים הללו הנראים כי"כ גדולים ומכווים בחים לכל יושבי תבל ומולואת, ומדווע לא יתפעלו מהם בני עמנוא שנטורקו מהקשר הנפשי בתה"ק, כאשר מתפעלים מהם בני עמים אחרים, עתוני העולם, ממשלות לאומיים, וכל שאר אנשים שמחשבותם והגונם הוא אנושי בשורי וארכיזי. מדווע לא ילכו אחרי הציונות האגודאים הללו, בשעה שכבר נעהק מותם ההבדל בין התכלית והעתידי של כנמת ישראל והתקלאות והעתידי של כל גוי הארץ.

האגודאים וכן שאר הדתיים הם פחות או יותר שומרי מצות התורה במעשה, אבל אין זאת מהפך מחשבתם אל עצם עניין קדושת ונצחית ישראל שמחמת זה יתبدل הגיונם מן ההגיון הציוני באותו ההבדל שבין שמיים וארץ ובין יום ללילה. מדווע להאשים לביריות מגושמים או את הנציגים שלהם בעקבית ההבדל בין שאר גויי הארץ ובין ישראל עם חדש, בשעה שגם לומדים, רבנים, גאנונים, צדיקים או שאר השמות הנקראים בהם, המה הגאנונים והצדיקים המה בעצם התאחו בחייבת הרחוב

כל השירותים של ד"ר ויצמן, מתוך מה נבע כל זה אם לא מפני שלמדו האומות בילדותם שארץ ישראל שיכת לנו! ובמכו שנאמר פי לזרעך נתתי את הארץ".

"חיזא מדברנו שבמקרים לטען גבולות בטוחים ולכון אין יכולם להוויל גבולות של לפני ה-5 ביוני, אנו צריכים לומר גלוויות: לא נותר אף על שעיל אדמה! כי שלנו היא. היא הובטה לנו מהקב"ה לאבינו הראשון אברהם. והנה בכל המפלגות בארץ, המפלגה היחידה האומרת זאת בפה מלא היא לא יהדות החרדית, אלא מפלגה חילונית, חרות", ויהודות החרדית לא שומעים את קולה לא בקול גדול ולא בקול חולשת, ובאמת על יהדות החרדית להשמע את קולה ברמה שלא לותר אף שעיל אחד מארצנו הקדושה".

"זאת היהת מלחמת מצוחה הבא להורג השכם להרגו וכמו שuposק הרמב"ם והה' הטוב האziel אותנו מדים והוציאנו מaphael לאור גדול (!) ואם הקב"ה לחם את מלחתנו ונתן את הערכבים בידנו והחויר לנו את הירדן, הגולן וסיני, בכדי שנחזור את כל זה ח'יו בחזרה היתהן? שלום אמת לא יהיה בינו ובין העربים כמו שהז"ל אמרם הלהקה שעשו שונים ליעקב, הערכבים יש להם כביכול נימוק שאנחנו גולנו את ארצם והם צודקים מנקודות מבט שלהם, אבל אנחנו צודקים הרבה יותר מהם, מכיוון שהוא שואת ארצנו, ולוrud גתתי את הארץ הזאת" ואף פעם לא בגדרנו בה ותמיד היינו נאמנים לה.

"יתכן שהקב"ה רוצה לנסות אותנו עד כמה יקרה וחביבה עליינו כל שעיל מאת'ך אם לא נותר על אף שעיל, הקב"ה יקיים בידנו הכל, אבל אם נותר על חלק גדול או חלק קטן נוכיה ע"י קר שארצנו לא חביבה עליינו ואני בקהלות מוכנים לוותר על החלקים נכבדים, ובזה אנו מסכנים גם את החלקים שנמצאו בידנו לפני ה-5 ביוני. זה ברור שהוא נסינו כי מנטה ה' אותנו לדעת היישפט אוחבם את ארצנו הקדושה או איןכם אהבם אותה".

ו

עד כאן פרק קטן מהטומאה הנקראת ציונות דתית דברי נרגן כמתהלים יורדדים חדרי נפש, ציונים דתים מגושמים מחרפים ומגדפים דברי תורה לאמר, כי ה cpfira והעקירה הציונית עם המדינה שבנו להם, ואת היא הבטחת תורה"ק כי לזרעך נתתי את הארץ זו. הרצל וויצמן נורדי וקוק ש"י הן מה השלוחים של עתידנו הנ讚, ועוד יותר מזה כי המדינה הציונית או האגודאות שלנו ולכון אין לוותר על אף שעיל כי בזאת אנו מזוהרים על הבטחת תורה"ק. מסיתים ומדיחים אגודאים הללו מבארים ומסלפים פטקי תורה"ק ואמורים לנו כי עתידנו הוא העתיד של כל גוי הארץ להיות לנו עם מדינה כמו השועודין השווייצרים והכוושים, הcpfירה זאת העקרת כל יטודי אמונה מלבושים שלוחי השטן האגודאים הללו, בפטוקי תנ"ך

תוה"ק על ארץ ישראל ובזה מקיימים מצות התורה ובזה מאמנים בדברי תורה ובדברי הנביאים. הכפירה הזאת, הטומאה הזאת, ההתחששות בה' אלקינו ישראל הזאת, והו קניינם של עם סגולה והישועה לכל ישראל, על זה מתראים ניסים ועל זה שולחים מן השמים אותן גנות וונפלוות, זאת מחויב כל יהודי להאמין בכל לב כי זה דרך של תורה.

אמנם החוב ללחום בציונות כי כן מיסדי אגדות ישראל וכן כל גדולי ישראל הכריזו מלחמת חובה בציונות, אבל מה זאת ציונות ועל מה יש ללחום ? על זה והציונות עוד אייה עשרה אנסים פרטיטים שאניהם מכיריעים במחותם הפרטוי ובלתיו שונים מן השאר. אמנם בזמן שהללו אינם פרטיטים אלא ומה עמודים על הפליטותם, המשפיעים לכל, מה ההורג דעות והמה המנהיגים והמדריכים, מה פועלם את הכל מה מה הריקים, מורים דרך לחק הנקבד והנסאר בישראל, מה המלמדים את הטעותם מפני שעינם שבתים אפילו יום אחד מהעבודה הזאת לשמש את עבודה זרה הציונית בכל מיני שימוש, דבריהם נכפלים וחזריים ונכפלים ללא הפסק, מפני התנאים הללו בחכורה וביע"כ להזדקק אליהם ולא דבריהם, להראות בכל האפשר את האטיות השקלה והכוון שבדבריהם, את הכפירה והמיןות שהගיוניותיהם, להטיר המסתה הדתית החופפת עליהם ולהציגם כמו שהם בלי לבושיםם.

בעולם של שקר וערמות שאנן חיים בו אין לך דבר שהוא, אי אפשר לאמרו, אפשר לומר שזו וכוב ולהראות בו לבוש של אמרת שיסמא את העינים, אפשר לחוי שיכחיש את החיי, להפוך יום ללילה ולהראות שאין זאת דקירת עינים אלא תמיות יתרה ושכנו רואו להאמין בהשקר והcov ואין אפילו לנוטות להכחישו, כי נחכפל השקר בכפיות יתרות בעבותות עגלה עד שנעשה חזק כ"ב שכמעט א"א לנתקו. לבבורי האגודאים ונציגיהם בכנסת המינים שהחליפו כל הצורות והפכו כל היטודות, מתאמצים מדי פעם בפעם גזול את הגויליה האחורה שאפשר להם לגוזל, לשקר עוד שקר אחד שיחפה על כל השקרים שלהם, וmdi פעמי בפעם ממשיעים כי המה אינם ציונים ומישמי עבודה זרה, אלא אדרבה מה לוחמים בציונות ומשמעיהם דברים נגד הציונות וא"כ הילוך מחשבתם וזה תורה, ומה שומרם משמרת הקודש.

עזה עמוקה וגניתת דעת הזאת מסיעת להם, ובפרט בתחלת קום המדינה שהי יכולים גדול עם האגודאים הללו, המראת והמסות הזאת ששמו על פניהם בלבלה את מגדייהם ביויתר. כן ממשיכים עד היום להשריש את עניין כפירת המדינה בלב ישראל ובאותה שעה עצמה להחלב באיזה לבוש של התנגדות לציונות, בכדי שהסתה תהיה בלתי נראית וניכרת כ"כ. חשבו מחשבות ערומות ומצאו להם שביל צר שאח"כ נתרחב השביל הזה לאורח ישר ורחב שרבבים בוקעים בו לאין מעוז. יצרו להן ולצורך יצירה האומرت, שענן המדינה והציונות אינה ציונית כלל אדרבה ואת הבחתת

וחזרים על דברי העתונים שהופיעו בהם. המה הגאנטים והצדיקים מוחפליים מז העובדות באחיזות עיניהם כאשר מוחפלים העתונאים והנaziים ושאר פשוטי העם, וממשיכים עמדתם בבטויים שונים ובמנוי שנות שונות. מוחפים על קטנותם שליהם עם הចהר של גדלות, עם סילופים על ריקות המת, עד שכבר אין מי שираה את החלוק בין האמת והטילה, עם דוגמאות של לשונות חז"ל שאין מי שייעז עוד לחשוב כי אין זאת העתקת דברי חז"ל אלא פטפטוי דברים של איזה בדוחן ומושל משלים.

אולי אין להאיש את הלבלרים המגושמים הללו מה שנוצע לעצםם בטור אנשים פרטיים ו מבחינה זאת אין הצורך לדבר מהם כלל, כי מה נ"מ אם יתוספו על הצעיניות והציונות עוד אייה עשרה אנסים פרטיטים שאניהם מכיריעים במחותם הפרטוי ובלתיו שונים מן השאר. אמנם בזמן שהללו אינם פרטיטים אלא ומה עמודים על הפליטותם, משפיעים לכל, מה ההורג דעות והמה המנהיגים והמדריכים, מה פועלם את הכל מה מה הריקים, מורים דרך לחק הנקבד והנסאר בישראל, מה המלמדים את הטעותם מפני שעינם שבתים אפילו יום אחד מהעבודה הזאת לשמש את עבודה זרה הציונית בכל מיני שימוש, דבריהם נכפלים וחזריים ונכפלים ללא הפסק, מפני התנאים הללו בחכורה וביע"כ להזדקק אליהם ולא דבריהם, להראות בכל האפשר את האטיות השקלה והכוון שבדבריהם, את הכפירה והמיןות שהגיוניותיהם, להטיר המסתה הדתית החופפת עליהם ולהציגם כמו שהם בלי לבושיםם.

לעומת המור של צעירים הנענים היום לפעליל חב"ד ומונחים תפילין בראשי חוצות, או נבין מוה נשנה מאז מלחת ששת הימים".

"ברם למטבע זו יש גם צד שני והשלכות רוח סכנה למאבקים על קדשי ישראל בולט העד, הרצון לפוגם באוירט הפיס הנזהה, ולהחריף מחדש את היחסים עם מחנה החלונים. כתוצאה לכך מתדרדים העניים החווים לקיים של יהדות חתורה, איזמל הפטלגים מונחה ביתר שאות וביתר עז, העברת ילדי העולים החדשים על דחם נושא במלוא התנווה, מנוחת השבת הולכת ומתבטלת והמרחבים החדשניים מספקים הזדמנויות בלתי ידועות מוקדם להרחבות המugal של האמלחלים והחלילים. אנו שותקים באדיות ולא איכפת לנו, סגלונו לעצמנו את הנוהג להתנהג בסносח מן המשמים ייחומו, הגאולה השליליה כבר מtradukt על השערם והוא תחיש כבר את היישועה הרוחנית".
(דgalנו אלול תשכ"ז)

כנראה נצחו הניטים את הליגה האנטית דתית שזה נצחן בציונים, גדלו הרוחני תשובה מון הניטים עד שהliga נחלשה, הניטים מצאו ידיהם של הצעירים העושים את "המצבע" שלהם הנקרה הנחת תפילין עם פאטאגראפיעס הנאותים. לעומת זה נראה איזה פגימות בהrhoורי תשובה הלו וכל חילול תורה במעשה נתגבר במידה ניכרת מון הניטים והrhoורי תשובה והfatagrapus של שלוחי המכונה הרבימיליבאויטש, בעת שעשות את "המצבע תפילין" אבל כן לוחמים האגדאים עם הציונים באותה מלחמה שאינה מוקת להם כלל, ולא להציונים ובעיקר שאינה מוקת להציינות עצמה בעצם עגינה. לחמים מה נגד המזרחי ג"כ ומוצאים בהם מומיים במה שקוראים להניטים ימות המשיח ממש בשעה שהמה האגדאים מסבירים זאת רק לאתחלה. וגם זה בדברים המשתמשים לתרי אנפי ולא בפירוש ממש כיאות לרמות וצביות ברוח אגדאי, כן מתקצפים על המזרחי על שהולכים וכובשים את הקהילות שזה ג"כ ציונות, ומה שהמזרחי כנים מה בהדרה שלהם ודורשים גויס לבני היישבה בפירוש, גם זה ציונות, ועוד שם במאמור זה כמה מיני ציונות שהמזרחי דוגל בהם כגון שימוש ברם-kol בשbat, נגינת עוגב, היכל שלמה וכינוס רבנים אורטודוקסים שזאת הכל היא ציונות, אגדאים בציביאות וברמותם לוחמים נגד המזרחי והציונות שאין מזיך להם ולהסתתר וכותבים:

"חסד והצלחה נתפרש בפי אנשי מזרחי כהסכם לציונות (1) ומובן שראו עצם מחותנים ראשיים בהתשועה והשעת כשרה ומשקה להם לכבות מערכות יהדות הנאהנה כולה ולשם כך נקטו בשני מבצעים, א) השתלטות על קהילות החרדיות ובתי הכנסת בעולם באמצעות אירגון עולמי. ב) חיסול היישבות ע"י גויס של בני היישבות ואברכי הכללים. מעוז יצא מזוק והובלט לעין כל כמה הרחיקו

לראות גדולי התורה שמאו התיסודות המזרחי הערכו אותם כגורם גושא הרס ליהדות הצופה".

"מוראות ביותר המסקנות במלחת שש היהם בקרב המנהת הלאומית דתית, באנשי המped"ל אthon מין טירוף משיחי והתחילה להצטער בעצומם של ימות המשיח במאמרם ובהרצאות זו משמעותם גרמו לאלפי ישראל שיפריצו למקום המקדש ויתחיו באיסור כרת אשר מימות המתוינו לא נתנו יהודים בו מעולם, אל מולא ההתערבות של שלטונם הצבא מהטעמים שלהם, כי עתה הם כבר אויל נצב בבית הכנסת בחור הבית לפוקה ולמכשול לכל בית ישראל".

ע"כ התחנגוות לציונות בכדי לערכ ולבלבל את המחשבות ולהראות כי האגדאים מהו עומדים על משמרם וחידם מהה, אבל במה שנוצע לעצם העניין, לכל התבוללות שלהם ולכל ארץ ההפירה הכללית שמאמרם, לכל התחטה והדרה שלהם לכפרה הציונית עצמה על זה הוורים וכותבים באותו המאמר עצמו של "הנתנגוות" למזרחי.

"אבל מה כווננו המוסרית לשפה בכח את אדמות ורים ? במה עדיפה וכווננו על נתני ובאר שבע מוכנותו על יריחו ושכם ? אין תשובה חילונית להשאלה הצדקות הללו ואין גם מוצא למכונה המצפונית, זולתי המאמר בו פתח רשי' ז'ל את פירשו על התורה „שאמ' יאמרו האומות העולם לישראל ליטיטם אטם שכbastem ארץות שבעת הגויים, הם אומרים להן כל הארץ של הקב"ה היא ברצונו נתנה לאשר ישר בעיניו בראצונו נתנה להם ובראצונו נטלה מהם וגונתת לנו".

"ה中医ים סובלים ממילצות שודפות מסתפקים בסברות כרס ופלפלוי הבל, בהם בקשה הציונות לחפות על טיעון החילוני הטעונה הנוקבת ליטיטם את שחצינו, מאן הכריז על השאייה להקים מדינה יהודית. הנער התחיל לבחוש ולהתעמק בעיטה וכוונתו על הארץ, סופו שלא ימצא מרגע לנפשו עד שייגיע להנחה (האגודאית) אותה קבע געים זמירות ישראל ויתן להם ארץות גוים וועלם לאומים ירשו בעבר ישמרו חוקיו ותורתו ינצורו. אטם עדי נאום ה' בומן מלחת ששת הימים הינו בבחינתם אטם עדי נאום ה', עדים לחסדיו לנפלוותינו גבורותינו ונוראותינו".
(האמר הנק"ל דgalנו אלול תשכ"ז)

אין קץ להשקר והצביות, אין גבול לכל ערומות הלשונית ואין מעוצר לכך הטעמאות השוררת הבולעת את הכל. השטן בעצמו לבש כלי קרב להרים ולאבד את הכל ר'יל ומצא לו משמשים ועוורים נאמנים יום ולילת לא ישבו להփיז האיניות והציונות בישראל. בכל פעם בהתאם נספה ובכל פעם בהתחכמאות יתרה במטרה את סופית להעמיד את העבודה וזה הציונית בצל הניסים, בצל התורה, בהסתמכת מז השם, בצל אהבתה דגולה, בצל היישועה וההבטחה לישראל, לסלף ולטשטש

האמת הכא"כ יקר ובלתי נמצא המכוסה והבלתי נראה, הבלתי נמצא כמעט למשך שעה
וחקיקים לנצח.

٢٧

הכ' אמת שהדברים שעשו הציונים במהלך המלחמות בששת הימים הם ניסים שלא כדרך הטבע? הכ' אמת כי לא ה' שום חוכנות צפוי מראש לנצח את חיל העربים בימים קצרים וספורים? ה' אמת שמדובר לאحسب אדם עלי זה והונצחן נגד העربים בששת ימים הי' למעלה מדרך הטבע וחשבו אנושי? הכ' אמת יש בהדברים כי ככלנו הינו נדחים, הינו כחולים, וכי מי צאתנו ממא"ז ראיינו הפלאות במו עינינו, הכל בפרטם הי' רק ניסים גלויים ומני שאומר נגד זאת הוא מעוזות ומסלול העובדות? מה היו העובדות הללו, נחוץ להביט אליהם נחוץ לירודען, הפעם נחוץ להביט אל העובדות כאשר ידועים במרחבי העולם כולם, אל יודעי דבר צבאים, מה שאמרו הציונים והערבים ביעזרם, אל מה שנחפרם בעולט כללו קודם קודם פרוץ מלחמה זו. הנקרה מלחמת ששת הימים.

האם אין זאת דבר פלא גדול שעם קטן של שני מיליון יכול לחתמוודד נגד עמי ערביים שלמאה מיליון, ושם הם מהומותים ומצוידים ע"י רוסיה, וכי אין זאת פלא שעמם קטן הזה נצח את כל העמים הללו ? אבל בהכרח לודע כי הציונים בעצם היו בטוחים ממד כי היכולת בידם לנצח את העربים וגם בימים קצריים, כו"ן הי' הידיעה אצל מומחים צבאיים עולמיים. אמת הדבר כי תושבי מדינה הציונית הם בערך שניים וחמש מאות אלף יהודים בלבד, לעומתם מיליאון וחמש מאות ערבים, לעומתם כ-150 אלף ערבים בלבד, והוא ברור שאין להם כוחו להילחם ביהודים. בודאי אין מספר האוכלוסייה של מדינה מיצגת את כוח הצבא וכוח הלוחם של מדינה זו, האוכלוסייה של מדינות הווילג'ס ופakistanן הם בערך 550 מיליון, גודלה הרבה בכמותו מן זו של מדינות רוסיה ואנגליה בלבד. ביחס לכך כ-420 מיליון, אבל בודאי אין דוגמא לכך צבאי של אריה"ב או רוסיה אל כח צבאי של הווילג'ס ופakistanן ואולי ממדינות כמו אנגליה" וצרפת בני 50 מיליון יכולים להתגבר במקל על צבא הווילג'ס ופakistanן ביחד.

מדינת סין עם אוכלוסייה של 700 מיליון פי שלושה מן רוסיה הקדומה לה, עם כל המאמץ בשטח הצבאי בעשרים שנים האחרונות, אינה מוכנה עוד להתקנש עם רוסיהיריבתה למורת שrek חלק מן כח צבאי של רוסיה מרוכז במרוחק הרחוק סמוך לגבולות סין. קודם מלחתת העולם האחרון, האפאננים השתלטו על רוב מדינת סין שהיתה גם אז בערך 550 מיליון, ורק 100 אלף חיילים יאפאנים עסקו בכיבוש זה, גרמניה הארורה נצחה כמעט את אירופה במשך מלחמת העולם השנייה, נצחה מודיניות צרפת, בלגיה, הלאנד, פולני, יון, יווגסלאביה בולגריה, אונגארון, טשענסלאוקי, וגם

בucklelkotot shonot ci hanotot vohespekhot shamgi'ut laagudim min meshulat haCavira ainim hanotot shel cabor vommun ala hibna yitorah, hamshacha acharri zem harchov vohatbatbolot bezioniot ainin vatach ala shiyta canah vamitiat bhabaim haCel al unin hazioniot, torah um Zionot, posukim um Zionot, amarri zo'el um Zionot. baafshar lehiyot diti vbelati mesvona min shar haemon baafshar lehiyot yehudi vadoruk beubodah zora, venczon mad lahatprus bikkur vommun min hazioniot ci hazioniot vohadot achdim hamta.

אין לך הוזמנות שלא ישמשו בה מיסתים ומדיחים הללו שלא יהפכו הקURAה על פיה שלא יכובו ולא ישקרו, שלא יגלו פנים בתרזה להיפוך מן האמת ושלא יטלו פטוקים ומארמי חז"ל לרצונם ולזהמתם. אמונה בעת הוזמנות מיוחדת בשעה שהציוינים מתגברים בתגברות עצומה כגון זו של נזחון חיליותיהם נגד חיל העברי, גם התגברות הסילוף הולך ונעיר בערך מיוחד מיחיד, כה הציוינים וככ הבלבול וההסתה לצינונות מתחדים בשעה כזו, שחררי סכ"ס הכל כה אחד הוא. הלבלברים, הנציגים, וכן כל המכופפי של המסייעים מטעוררים לאסית ולהדיח בפעם אחת ובכח גדול למלאות הללו של עולם בזוהמה זו. מעוררים רגשי בשר ומסבירים שהמה רגשי נפש מישראל, את התפתחות חכמת הרציחה והמלחמות של כל הגוים משימים לניטים עברו ישראל, את יצירתו של הארץן ונורדיו שר"י לדבר קדוש וمبرאים שעל זה ניבאו נביי ישראל. דבריהם של המסייעים הללו דוקרים ופוגעים בעומק העמקים אבל כן נשמעים, כיון שכל כוחם של הללו נובע מטומאה הציונית הצלחת, היונקת עמוקק עומקו של הרע הכללי השולט לפני שעה, בעת הסתרה פנים ביום אחורי העולם.

אין רצון להוכיח לאגודאי זה או אחר. לחבר הכנסת זה או לחבר הכנסת אחר
ואין מן הנכון להוציא זמן עליהם לקרוא את דבריהם, לקבלם או לדוחם, תהי' גם
זאת ביטול זמן וביטול הנפש להראות כי לבירור זה או אחר כותב שקר או אמת, אין
כדי לברר ואמיתו של דברים כל הויכוח עם הטעמי האגודה
אינו עומד עוד על הפרק כי כבר עשו את שלהם והוליכו שולל את שארית ישראל,
כרגע הצינות והמדינה פועלים ומשפיעים על המחשבות ללא צורך עוד אל ההכרשים
ותורוצים ואל משלוחים ומיטלים. מה שעומד על פרט היות ותמיד לא יפסיק מלעומוד
ברומו של עולם, הם אנשי בני אברהם יצחק ויעקב שאליהם מஹאות הזרם. והחוב
וההברת לווזי לא הפק להציג אפילו המועטם שבמושעים, אפיקו וחידושים ממושן מן
מי הבודנים השוטפים, אפיקו ללא תוצאות כלל. נחוץ מכך לבירור הדברים שבמעבר הלא
רחוק היו כ"כ פשוטים ומפורטים, ובעתיד הקרוב לא יהיה שום נחיצות לדבר מהם.
תכתב זאת לדור אחרון איך גבר הרע הכללי ואיך הצליחו נתרבו התסתות אליו, החוב
לבירור הדברים באמצעות החלושים והדלים העומדים לרשوت הנשaries באמונתם, אם
כי זאת ללא תקופה כי בירור זה או בירור אחר הוויתר מבורר ישנה את המצב בעת
שליטת החושך והצלמות יהדיין, ישנו הלחץ למעליה מן הגון אנושי לדבר ולפרנסת את

נשק המודרני מיווצר באופן מסובך בכל פעם יותר, בעת שככל מדינה ומדינה מוסיפה תחכחות יתרה למען הגדיל כח האש וההרס המהיר הנדרש במלחמות שבתקופה זו. גודל האוכלוסי של מדינה אינה בא בחשבון מה שונגע לכך הצבאי העומד כאן לרוב. אם כי גודל האוכלוסי יש לאפשרות להשתתף באיזה זמן בעתיד ולהגדיל כח הצבאי לפי מידת האבל במה שמכירע בפועל ולא בכך האפשרי, זה מספר האומנים המזקיעים, מכוננים, מהנדסים עלקטרוניים, טיטים, יודעי מהלך הרادر והתחבורה, וכן שאר צרכי הפארוק הצבאית הגדולה בפרטיה השוגנים שככל פרט ופרט דורש התאמנות יתרה. ללא התאמנות זו וחריצות המודרנית אין לצבא של מיליוןים שום השפעה בשדה מלחמה, בשעה שצד השני מאושר עם יודעים מצועדים לפי מספר הנדרש. גם כל kali מלחמה החדשניים עם הטאנקים העלקטרוניים וגם המטוסים היותר מודרניים, ללא ידיעה והתאמנות יתרה איך להשתמש בהם ברגילות וחrizות, הנה רק גל של מתחכות של כובד גודל הבלתי מקרים כלל. האומנים והמלמדים הנדרשים הנהו ביחיד, הצבא הקטן של דרום ארabiי אין לו שום חיבור עם צבא מדינות אשר בצוות בתנאי התחוורה הבלתי מפותחים כלל. האנגלי הכהן רק השיכים לאומה זו, האנגלים אינם מבאים צרפתים לצבא האנגלי וכן הצרפתים אינם מבאים אמריקאים לצבא הצרפתי, הערבים יכולים רק לגייס ערבים והצבא המצרי בהכרח שהיה אלה האווחים החיים במצרים, והצבא הסורי גבנה רק מן האווחים החיים בסוריה.

מדינות גדולות כמו הודו וסין, מספר חייליהם בלתי מציג כלל את מספר האווחים תושבי מדינות הללו. הרודן של סין מר מאו, הדוגש את זאת ביותר בהשמעו לפניו הקונגرس שנה שעברה, כי רק בערך עוד עשר שנים או יותר מדינת סין יהיה אפשר להעמיד על חזית המלחמה אותן המילيونים הרבים כפי מידת האוכלוסי הענקית של מדינת סין, וזה בזמן שככל האווחים ירכשו להם הידיעות וההתפתחות הנוחוצה לצבא מודרני, וגם בעת שהי באפשר לסין להגדיל תעשיית צרכי מלחמה בכדי להספיק לצבא ענק כזה. עד אז הנה היסינט החרוואים, שותקים ומוטרים על טענותיהם נגד רוסיא וארא"ב, על האיים הקורוביים לאדםם שחתה ממשלה טשאנג ועל טיוואן, האנג קאנג, השתחים הגודלים שתובעים מן רוסיא, ועל הרצון למשול באסיה כולה וחוזה לה. כדי לציין כי גודל צבא של מדינת הודו אינו יותר מן זה של מדינה מפותחת שהאוכלוסי שלח היא רק חמישה אחוזים מן האוכלוסי של הודו, ולזאת מדינה כמו דרום אפריקה הלבנה בערך שלושה מיליון איש אינה מפחדתמן 200 מיליון כושים האווחים במדינות הסביבות ורוצחים להכחידה בכדי להסיר הרפת „אפרידהייט“ מעלהיהם, רוצחים אבל אינם יכולים לעשות שום דבר בתנאים הנוכחים. עוד היום, מספר קטן של צבא אנגלי בערך שלושת אלף איש, מהווים השפעה יתרה „מעבר לסעוז“ במדינות של הרבה מיליוןים הדרים שמה, וכן רוסיא וארא"ב מביעים השפעתם כמעט על כל קו הארץ ולפעמים פי מאות נגד האוכלוסי אשר להם.

את חיל אנגלי וחלק הניכר באוכלוסי מן רוסיא, למרות שהאוכלוסי של מדינות הללו בערך 400 מיליון נגד הגרמנים במספר 65 מיליון בעת ההיא. ממשלה בריטניה הגדולה שלטה על מרחבים גדולים ועל אוכלוסי באפריקה ואסיה בערך 700 מיליון נגד האוכלוסי האנגלי של בת 50 מיליון, וכן צרפת השולטת על שטחים גדולים ומדינות רבות בעולם, וכן כל האימפריע משנים קדמונו לא ח' זוגמא בין האוכלוסי שי המשתלטים על זו של הנשלטים. יש לציין כי אנגליה שלטה במשך מאות שנים על מדינות בת מאות מיליון איש, עם צבא של חמשים אלף ועל מדינות אחרות במספר עוד פחות בערך האוכלוסי של המדינה תחת חסותה ומושלתה.

בנוגע למלחמה שבין הציוונים והערבים ישנו עד דבר מכך. ליפוי הלשון אפשר לדבר במילים מוגזמים כמו „מאה מיליון ערבים נגד עט קטן ובודד“ ועוד מונ הלשונות הללו, אבל העובדה קיימת כי 100 מיליון ערבים, רק חלק מהם מפותחים ומאורגנים והמה נפוצים על שטח באסיה ואפריקה, הגדל בשטחו מן כל איירופה ביחיד, הצבא הקטן של דרום ארabiי אין לו שום חיבור עם צבא מדינות אשר בצוות בתנאי התחוורה הבלתי מפותחים כלל במקומות הללו, אין שום מועלה צבא לעירק מן צבא אלגי, ואין שום מועלה צבא אליו מן סעוד ארביה או תימן לחיל מצרים. הציוונים לחמו נגד מצרים סוריה וירדן לא נגד 30 מיליון מצרים אלא נגד כח הצבא של מצרים, לא לחמו אפילו נגד כוחות הצבא של שלוש מדינות אלו ביחיד ובפעם אחד אלא בזו אחר זו, בכדי לרכו כל הכוחות הנוחוצים אל החזות המוחודה הן בצבא רגלי ובצבא הרסיון, ובעיקר בכוחות האוויר שהי אפשר להם להעביר אל מקומות הנוחז במלחמות במשמעות איזה שעות אחדות. הציוונים התקיפו ולא העבירים, והו זירעים להתחיל בירדן רק אחרי כלות הקרב עם מצרים, ולא להתחיל עם סוריה אלא אחרי גמר מלאתם בירדן, כה צבא הציווני הי' מカリע ביחסם ביחסם שלם נגד צבא של המדינות הללו אחד לאחר, היתרונו הזה הי' בכח האוויר ועם כוחות היבשה.

פיתוח כח הצבאי של מדינה הציוונית עולה לממדים רחוקים מן מספר האוכלוסי הגרים במדינות. באשר יש לה להמדינה הציוונית האפשרות הכספייה ביחיד עם ידיעות של התפתחות הטבעיות שבתקופה זו, זה העיקר המカリע בחום העולמים הבשוריים וגם על שדה הקרב. בזמן זהה כה הלחום של כל מדינה ומדינה נבנה מן יודיעי דבר מקצועים, והחילילם בעצם בהכרח שייחיו מאומנים בכל תחילה הנשק המודרני המסובך ביותר. הצבא של כל מדינה הוא קיבוץ של מיני אפריקין הרבת קטנים וגדולים והמכונות ומה הקובעים אצל כל ענף מן הצבא, הטאנסים קובעים בצבא הרגלי ביחס עם התותחים האלקטרוניים בזמן האחרון, המכוניות היריות וגם המטוסים הם חלק בלתי נפרד מן הצבא הרגלי, צבא רגלי עם רובה או קשת לבד אפילו הרבה מיליוןיהם מהם לא יפעלו כלום במלחמות מודרנית, ויהיו מיליוןים הללו רק לבשר מאכל לפניו טאנק אחד עם איזה מכוניות יריות. הטנקים, המכוניות, המטוסים עם שאר

על זה שהקצינים הנומוכים שהם מוחים את עיקר היכולת אשר לצבא, לא הי בידם החריצות והשליטה העצמית בעת שהתוכנית האכללית של פיקוד הגבורה נתפרק ונתפרורת. ואת הי באיראה לפנֵי שני מאות שנה, חיל מדיניות איראה פה היו מרובים ביותר נתבוססו בפנֵי חיל התקוממות הצרפתית.

(מייקל האוורד וראבערט האגטער צד 28)

„מה שי" פעם עצמו של עם, נבע מגודל שטחו מאופיו של השטה עצמוני מהטרח מביסיסו של האויב האפשרי, מיכולתו לגייס המוני חילילים למערכות. עתה קם מימד עצמה חזש, המחקר המדעי, יכולת התעשייתית, כשהואן ממדיניות גאות באיראה, של חינוך והשכלה, מדינה ימינו יותר מושא את הישגי התקופה ובכמויות, היא גמדת ברמה מדעית וטכנית ובכושר למצות את הישגי התקופה החדש ולחטאימה לארכיטה. להוותה, נקלעה מדינת ישראל בתחיה לפרק של מתייחסות בעולם הערבי, למזהה, היא נולדה בתקופה שתאיכות מפaza במידה ניכרת על הכמה".

איו נולדה מדינת ישראל לפני 100 שנה ואפיו לפני 50 שנה, ואילו היהת איבת העربים אינטנסיבית כמו היום יתכן מאי שהדיספרטציה הנוראה שבין ישראל לבין אויביה, הי' כדי ליאש, הכרעתה ע"י כה פיסי הי' אולי עניין של זמן קצר בלבד. אבל גם עמידה בתנאי התקופה החדשה אינה דבר האמור מאילו, אם אין עם מתאם למלא בכושו את החסר בקרענותו הוא חי בעולם של אהמול. ישראל חיבת איפוא, להשען על פיתוחה המדעי והתעשייתי, בכדי שיעלה שיעור קומתה של מימדי אדמתה. (שמעון פרט צד 90)

אין הקטעים הללו „ראיות" בלבד לחזק את הסברים, אלא אלה הנה העובדות כמו בימים הללו. שהן לאוונות אותם, הבתוות של הקצינים שבאפשר להם לנצח את חיל העربים וכן הידיעה הזאת שהיתה נודעת מן מומחים צבאיים עולמיים, הי' מוסמך על העובדות הללו כי אם שתושבי מדינה הציונית הנה רק בערך שני אחוזות מן תושבי מדיניות ערבית לעומת זה כוחות הצבא של מדינה הציונית מהווים בערך מספר שווה עם כל כוחות צבא העربים של מדינות אשר סביבותם. משיגים זאת מפני ההכרה הגדולה המכricht עבר כל הקיום של מדינה הציונית, כי העربים אינם מעורערים על איום שתח גבול בלבד בלבד, אלא מעורערים על כל הקיום של מדינה הציונית. העירעו הז בלבתי נפסק או נחלש מן עת תקומה המדינה אלא אדרבה הולך ומתהוו באוטה מידת שכוחות הצבאים של מדיניות ערבית הולכים ונגבנים. כן התנאים המיויחדים אשר למדינה הציונית שאין אפשר לモצאים בשום מדינה בעולם, מאפשרים את ההתקונגנות הזאת ותגובהות כוחות הצבאים במידה בלתי רגילה לערך מספר התושבים שמה.

לבד מן חסרון התרבותי אשר בארץ ערבית שתר לחים מலומדים בכל השטחים ומפני וזה ניכר חולשתם הצבאית וקטנות מספר חיל היבשה, חיים והאריך, גורם אחר

חולשה הערבית בכלל וכן המצרית בפרט לעומת כח הצבאי הציוני, נובע בעיקר מיתרונות התפתחות הכללי אשר להציגים מול העربים. הציגים מה מה מלומדים ומפותחים בחרים המודרניים אשר לעם איראפיקי, פחות רק מעט מן זה של אנגלאנד צרפת וגום אירא"ב, המצריים וכן שאר עמי ערב הנה מה מאוחרים נוגדים בערך חמישים מודרניים, ועוד ארבע שנים לאחרונה להתלמד בכל הדברים הנחוצים לחיים לילדיהם, רוב האוכלוסי במצרים מהה אקרים „פאלאחים" שאין להם שם הווש בכל הדברים המודרניים הנחוצים לככללה או לכח צבאי, כמו שיש להם להציגים הבאים ממדיניות גאות באיראה, שלחו ממש אורחה מהם ולמדו מהם ומאמריקה התפתחות הנחוצה כי הי' להם האפשרות והחלה החקואה להשיג זאת, בשעה שהאוכלוסי אשר במדינה הציונית היא כמעט מולדמים בהידיעות של כתיבה וקריאה, עלקטרה, כימי, התכה, וכן בכל שאר הדברים מהווים החיים המפוזרים, עם המצריים וכן העמים של שאר מדינות ערבית, הסרים כל זאת ברוב רובה של האוכלוסי שלהם, וכן אין להמלחאות חלק גדול מן חיל המצרי הנבנה עיקר מן „פאלאחים" איננו יודעים אפיו לקרו ולכתוב בלשונם הערבי.

בנוגע אפילו להמקדים הצבאים אשר בחיל המצרי הי' ניכר החסרון התרבותי המודרני הנחוץ כי' במלחמה מודרנית, חוסר הפיטהה הי' אחראי לכל שאר החולשות המסתובבים ישר ובעקיפין מזו חסרו היסודי הזה השורר בכל ענפי כח הצבאי של מדינות ערבית, ובעיקר היהת החולשה הזאת בולטה בוגעת לכח האויר שהי' מכרע בвойירה במלחמה זו, הדורש ה תלמידות והתאמנות מודרנית לכלכל את המטוסים, וגם להספק מספר הטיסים הנחוצים, עם כל האימון המוסף והמודדק הנדרש לצי אויר בימים הללו.

„ידיעותיהם של הקצינים המצריים בפאטאגרפיהocabית הייתה כמעט אפס, הקצינים הנומוכים לא יכולים אפילו לקרוא צילום אויר ולא הי' אפשר להם לעשות ולהחליט דבר בעצם רק סמכו על פקודות מפורחות מן הקצינים והගובים. המפקדים המקומיים לא התאמנו כלל לעשות דבר על השבון עצמו ומפני כן בעת שהקשר הטלפוני או הטלגרפי נפסק בתחילת ההתקפה, הי' מקרים שהפקדים הנומוכים עמדו כמשתומים והיסטו לעשות שום צעדים, חיכו בכל עת על הוראות מהפיקוד הגבוה ואלה לא באו". (קמחי עמוד 168)

„חלק מן הפקידים היו מקצועיים ומאומנים, אבל לעומת זה הי' חלק ניכר שהווים שחשבונו פוליטיים ממלאים מקום של ידיעות צבאיות. בין הקצינים, ובין החיללים שבודוק גודל יודעים לקרוא או לכתוב, יש פרע גודל המגלה החסרון אשר לאוכלוסי האקרים „פאלאחים" שרוב החיל נלקח מהם. חיילים העربים לחמו עם מאמץ אבל הי' חסר להם האימון והה תלמידות. נוסף

המאפשרת להם רמת חיים גבוהה ותגדלת כח צבאי שלהם, יתרה על כל מדינה אחרת לפִי מספר האוכלוסי שבארה"ב. כן מדינת אングלי, שועודען או שוויין שאין להם הכנסות מן נפט או עשור מקורי אחר, ורמת החיים וכח הצבאי שלהם עולה פי עשרים מאשר בארצות הערביים שיש להם הכנסה ואתה.

בהתאם לאפשרות הכספית כן באפשר ההוצאה לצרכי מלחמה, ואפילו המדינות שיש להם יצור נשך מוצצרת הארץ שלהם מוכרים לצמצם הוצאה זו ולפי כוחם הכספי והכלכלי בעת שורצים להזיק ברמת החיים לתושבים. החומר לייצור הנשק בהכרח להביאו מבחוץ או לשלם העובדים בו וכן עשיית הנשק בעצמו עולה לרבות ו寥מות אלפיים אנשים העוסקים בעבודה זו, וכן ההכרח לפרנסם ולחת צרכיהם בזמן שעורה כלכלית והשיג 350,000 טון חיטים להזין את מצרים, חוות מן הלאוות מדינות ערבי ובוגם בחשתפות רוסיה שעלו בערך 986 מיליון דאלר, ובלא זה היה למצרים רעב וגם פשיטת הרג'ל (העזרה לממלכות חדשות טאנסקי, צד 145) וזה מעיד על החולשה הכלכלית הגדולה אשר למדינה זו.

יש לקחת בחשבון נידון כח הצבאי של כל מדינה ומדינה זהה כח הכספי והכלכלי החוצה האכספית על צבא מודרני היא גדולה ביותר כיון שאין לחמים היום עם סוטים ורוכבים, אלא נחוצים מהה מכונות וה坦קים והטוטסים והתחבורה וההספקה המסוגכת והעליה תון רב גודל האוכלוסי של מדינה אינה מגדלת את האמצעים הכספיים של המדינה ובקרה של מדינת הוודו, בורמה, מצרים, ושאר מדינות הגדלות באוכלוסי ובلتיה מפותחות בתעשי, גודל האוכלוסי" ממעט כח הכספי המרכיב ביותר. יהי זה דבר מוזר להבין לכואלה, כי מדינות ערב מה עניות יותר למראות כל רכוש של נפט וגם פשיטם אשר למצרים המפורסם כ"כ בעולם, רמת החיים בארץ הללו ובפרט של מצרים וירדן הם בין הנמוכות בכל העולם כולל ובמצרים חיים לפחות מיליאן ייד לאפה. בשנת 1966 תנאי ההזנה הכרחיו את נאצ'ר לפנות לרוסיה עבור ערבי וגם בחשתפות רוסיה שעלו בערך 986 מיליון דאלר, ובלא זה היה למצרים רעב וגם פשיטת הרג'ל (העזרה לממלכות חדשות טאנסקי, צד 145) וזה מעיד על החולשה הכלכלית הגדולה אשר למדינה זו.

בשנים האחרונות מדינת מצרים קיימת רק הודות להלאוות מן מקורות שונות והגדלת האוכלוסי" החריפה את מצב הכלכלן בתנאים השורריםῆ שמה כל זמן שהאוכלוסי" אינה יכולה להציג לעמודת הדלה:

"עבדול נאצ'ר הגיע לשולטונו בהיותו עיר למאד בן 34 שנה בשנת 1952, רבים קיוו שהוא יביא רפורמה יסודית במצבה של מצרים, הרושם כי" שיתמסר בעיקר לעניינים הפנימיים של מצרים שנמקה בחולי, בעוני, בבורות ובהתיות. אכן התחיל משטר של נאצ'ר בכמה רפורמות חשובות בפנים: בניית סכר אסואן, הרחבת רשות החינוך, אמנציפצי'ה חלקית לנשים. העם המצרי חייב בודאי חוב של תודה לנאצ'ר על מפעלים אלה, אלא שפיריותם נבלעו בתחום הריבוי הטבעי האגדל. ב-1948 היה מספר תושבי מצרים לא יותר מ-18 מיליון, כהיום מספר תושבי מצרים הוא יותר מ-31 מיליון, 13 מיליון פיות אוכלים חדשים לא יכולו שלא לנגור בסיכוי להשחרר מדלות פיסית". (ש. פ. צד 144)

ההכנסה הגדולה מן תשולם הנפט של ארצות ערב אינו מカリע עצה למצב הכלכלני שמה ביחס למזכרים שאין להם הכנסה זאת במדיה ניכרת, ההכנסה זאת נבלעת בצריכים שונים של האוכלוסי" וגם לשלם עברו היזמות להגדיל וליצור האנדוסטרי בארץות הללו. תשולם הנפט אינם מכריים נגד ההכנסה הלאומית שבארצו המפותחות המיצרים רכוש לפי מספר העובדים, כמו שאין לדמות מי שמקבל מתנות שנות אפללו גודלות למי שיש לו עסק וייצור ורכש של עובדים הרבה, שההכנסה עצלו פי כמה לעומת המקביל מתנות. ארה"ב שאין להם תשולם מן נפט רק משלמים עבור וזה עשירתם גדולה מאד מפני האנדוסטרי" וההכנסה הלאומית הענקית,

שונה היא מדינה הציונית ויחידה היא במינה לאין דוגמא בשאר מדינות תבל. שני מיליון בלבד תושבים מקבלים מכלן מן בערך עשרה מיליון נתוני מכל, הנתונים מהה רק נתונים ואינם מקבלים כלום בחזרה מן המדינה, שבعبارة נתונים את המכשmedi שנה בשנה. בכל מדינה ומדינה הממשלה מוכrichtה להוציא חלק מן המכש עבור צרכים שונים לאלה האוורחים הנתונים, כאן במדינה הציונית, הנתוני מכל אין חימם שם אלא במדינות אחרות שהמדינות שדרים שם מספיקים להם צרכיהם. אין דרישים מואמה תחת שלлом המס שמשלמים חזק ממה שבאים לפעים לראות את הנעשה מן המס הזה, ובשבועה שבאים לראות באים ג"כ לשלם עוד הפעם. בזמן הנוכחי אין כמעט יהודי בכל העולם כולו חזק מן אלה שתחת ממשלת רוסיה שלא ישלם מס שנתי למדינה הציונית, באופנים שונים, במרקם שונים וחתה שמות שונות. אם יש להם להערבים רכוש הנפט במקומות מיוחדים הממציא להם מטבח זר, יש להם להציגנים מקרים לרוכש מטבח זר בכל העולם כולו. כל בית הכנסת בעולם, כל קיבוץ היהודי בעולם הוא מקור למטבח זר והוא בא ללא הרף. ככל פעם תביעות חדשות מפה נימוקים שונים, בכל פעם צרות וסכנות חדשות להמדינה ויהודים נקראים להציג את המדינה, התביעה היא בלתי נפסקה והמענה לتبיעה הזאת היא תמיד בלתי נגנת,

האמצעים הכספיים לушות את. חיל המלואים, כולל חומן יש לה למדינה ציונית היילם פי כמה מן אשר יש לה למדינה אחרית באותו מספר של תושבים, וכן איקות ההתאמנות של זמן ארוך כזה ובחירה נסpta, העולה ג'כ במידת על המשוער, עושים זאת הציונים ויש להם

„ארגוני המילואים של צה"ל הוא בעצם שיטה מרוחיקה לכת, להפוך את העם כולם את כל אלה המשוגלים לשאת נשך, לאבאה לו חום בשעת חירום. ספק אם ישראלי היה יכול לעמוד מול אבאות ערבי אילולא ארגון המילואים. רק מיצוי כזה העולה ברמותו על זה המקובל בעמים אחרים יכול להגדיל את מימדי כח הגבולים של המדינה".

„משך השירות הארוך יחסית של שלוש שנים, מאפשר לאמן את החיליל במקצועות מסווגים כמו טיס, שירות, אגירה, אלילה, שבזבאות אחריותם מוטלים על צבא קבע העולה ביוקר רב. משך השירות הארוך מאפשר גם להפנות את החילילים המציגיןים כבר בשלב ראשון של גיוסם, לקורסים של גזיגנים“. (קלו דוד שמעון פרס צד 13)

לבד מן חיל המילואים המוגדים גם את מספר הנקודות של צבא מדינה הציונית נגזר צבא מדינות העבריים, חיל הנשים עוזרים לתגדלה זו הנקודות. חיל הנשים אינם בעיקר ללחום בפועל ביריות וטנקים אם כי גם הם מתאמנים בונשך, אבל נלחמים לנוגדים, הספקה, טלפונים, צילום צבאי, וכל עבודות הביתנות בעיירה, אבל בזוה ממלאים מקום הגברים שבצדם היו עושים את עבודות הללו, ובאמצעות חיל הנשים אפשר לרכז הגברים לשדה החזות בלבד. בצדו מודרני החיליאם הלחמים בפועל הם רק חלק קטן ממספר הצבא בכללו, ההספקה, הפיקות, התחכורה ועוד דברים. לוקחים הרבה יותר אנשים מן אשר יורים בהטאנקים וטסים במטוסים. לפי ידיעות המתרסחות בהניסים אשר בוועטנו, חיל האמעריקאני לחם רק בחלק שמיini מן מספר החיל אשר שם, השאר משמשים להקל שמיini זה הלחום בפועל על שדה הקרב. חיל הנשים אשר במדינה הציונית עושים הדרבים שהכרה לגברים לעשות במקומם, ומפני זה החל הנשים הם חלק של הצבא כמו חיל הגברים. לפי הדוח של „מכון ללימודים איסטרטגיים בלונדון“ מספר צבא מדינה הציונית לרבות המגויסים בשעת חירום הם לאבאה של מצרים הוא 500 מיליון לירות לשנה, וזה של מדינה הציונית 490 מיליון לירות לשנה. ואת ההוצאה שמתפרסמת ע"י המשלחת הציונית, למעשה התוצאה היא גדולה הרבה יותר מאשר חשבונו הכספי של מגבויות שונות בחו"ל המשמשות הוצאה על אחר לשלם עבור יבוא של נשק, גם עוז אמעריקאני בהלוואות מכל המינים. אגב כדי לציין כי המספר של רביע מיליון חיילים אשר למדינה הציונית מאושר גם ע"ש שמעו פרט במחברתו עמוד 5, אבל לעומת זאת הוא גדול ביותר, המכון לימודים

הפעם כל נדרי, הפעם קניין הבאנדס, הפעם המגבית המאווחת, הפעם קנית צרכים
שונים דתיים, הפעם תייריים, והפעם מגביה מיווחת יוצאת מן הכלל. אפילו אם לנכה
ההוצאה שיש להם על המגבית ועל סידור העולם שלהם, נשארו סכומים ענקיים
לשכל התהעשי וכוחות הצבא.

גם יש לקחת בחשבון הובלות סכומים מאד גודלים חזק מזו המס של יהודים בכל העולם כולם. השילומיים הגרמניים ימ"ש שעלו, בערך עשרה אלף מיליון דולר, וכן תמיינות ממשלתיות והלוואות מזו ארה"ב שעלו בערך חמישה אלף מיליון דולר, סכומים ענקיים אפלו בערך מדיניות גדולות. יש לציין כי התלוואה הגדולה של ארה"ב לאנגליה לאחר כלות המלחמה הייתה רק חמיש אלף מיליון דולר שבועה נוערה אנגלי במצבה הכלכלית מלחמת הוצאה המלחמה העולמית. גורמים כספיים הללו עוזו למדינה הציונית בשני שטחים לייצור אונדוסטרטי וליצור רכוש להתחזחות מודרנית עברו תושביה, וגם לאמן כח צבאי העולה פי כמה מזו אשר למדינה אחרת בעולם, במספר התושבים אשר למדינה הציונית. הסכומים הענקיים מזו היהודי, מן השילומיים, מזו העורזה של ארה"ב בונגנו את המדינה הציונית ועשו אותה למדינה מפותחת, נתנו לה האפשרות לפור סכומים גדולים על נשך הכח חדש, על שירותו רייגל הכח מעוללה, על מרגלים והתקנוגות צבאיות מדרגה של ארה"ב ובמקורה עוז ושם עולמה.

הטאנקים אשר להציגו המה הייעלים ביותר, המתווסים מה החדושים ביותר, וגם האימון והקליטה היא במדרגה רמה מאד. השעות אשר בהם מתלמיד טיס ציוניים הם בערך כפלים אשר בהם מתלמיד טיס באנגלית, או אפילו באמריקת, נחוץ להם ואפשר להם להחליף המתווסים בכל פעע כי משתמשים בהם שימוש רב בכדי לאמן את הטיסים בכשרונן גדול, באפשר להם לאמן וללמוד המגויסים שלהם בלימוד והחאמנות יותר מן הרגיל, ומפני שאפשר להם לפור הוצאה הנדרשה, ואת היא ג'כ' היכולת לגייס חלק גדול מן התושבים בכל שנה ושנה. הגויס מתחילה מנ' גיל של 18 על שלושה, או חמישה שנים צרופים לחיל האוויר, אבל הגויס אינו מסתיים אלא עד אחר הגיל של 50, שכן בכל שנה ושנה נקרא כל תושב לחיל המלואים על ערך ששה שבועות וזאת היא הוצאה גדולה בנוגע למולדינה, כי ממש זמן של המילואים הללו, התושב אינו עובד ואינו מייציררכוש, ובמשך הזמן הוא מתרפנס מן הממשלה ולא מן מעשי ידיו, החזאות הוצאות בכל שנה ושנה לבבד מן החזאה הענקית של הצבא בכלל, זה ג'כ' חלק מן היכולת של מדינה הציונית שאין מדינה אחרת יכולה לעשות דוגמתה באופן תמידי, כמו שהם עושים בכל מושג זמנו קיומה.

הציונים יודעים את תפקידם להיות עופרים בכח הצבאי על ממלכות ערבי הָנָבָא בראויים להתחממות והמקצועית, הן בנשך היותר חדש וחיוור מועיל, והן בנסיבות מסווגר כה אדם, שלכל זה בהכרחה למצות כל אחד הנמצא ולגייס כל אדם שבאפשר לו לישא נשך, לא רק פעם אחד בגיל 18 עד בערך 23, אלא להיות מגויס כל הזמן שווה

איסטרטגיים בלונדון בעת שמספרם מספר כה הצבאי של כל מדינה, בוגר למספר של צבא מדינה הציונית כותב:

„המספרים של מספר אנוש ומיניהם של הנשק, מהה אלה אשר באפשר לאינסטייט לרכש אותם כרגע, א"א להיות אחראי על דיקום וביחוד במה שנוגע לכוחות הצבא של מדינת ישראל. שירות הבטחון של מדינת ישראל היא מצוינה והמידה של כח הצבא שלהם היא מ' הדברים הסודים הנשמרין בקפדנות יתרה".

(אינסטייט סטרטגייק סטאדיעס ספלימנט, האווארד והאנטער עמוד 47)

גם לפיה המספרים המתפרטים יש לראות כי מספיה של האוכלוסי' הגדולה במדינות ערביינה בחשבון בוגר לצבא הלוחם בחזית, וגם המספר של האוכלוסי' אינה משפיעה על יכולות התלחמות וחריצות של החיל, ובודאי בני עמו באפשרות לרכוש את החריצות והتلמידות הצבאית לא פחות מעם הצבא האנגלי או הרוסי. אין לבקר את הציונים עבור ההתרכחות של הכוחות בbattlefront הצבאית, לפי עניינם שהמדינה הציונית העתיד של עם ישראל, בודאי עושים עבר עם כאשר שליטי עמים אחרים במצב כזה עבר בני אומתם. ההשקבת הציונית אינה מתאחדה עם השקפת התורה והאמונה אלא מתנגדת בניגוד גמור ומוחלט, יותר רוחק ויוטר מובלט מבין שנים וארץ. הרצון אינו לבאר הילוך הציוני של המדינה והצבא, אלא לבאר את מעשי ניסים ונפלאות שהתחפשטו ע"י טוענים ומשיתים שונים, אישור על עניין הכפירה הציונית ע"י ניסים ונפלאות מסוים למא, ובברכה להזדקק לפריטים שונים מן מלחתת „ששת הימים" וגם לההכנות והוגרים בנצחון זה.

לה

כח העורף של צבא הציוני מול צבא מדינות הערביים לא נוצר בין יום ולילה, אלא בעבודה וחריצות וההשתמשות בכל ההזדמנויות במשך כל זמן קיומה של המדינה, הסיבוכים הרבים וההאמצות הורורה להשיג הנשק וgam הממון הנדרש לה, השתמשות בכל מצב פוליטי שאפשר להשתמש בו בזמן הנאות, ועל הכל כה הדוחף ולהזח לבל להזניח טיפה האחרונה מן היכולת מפני הסכנה לקיום המדינה מן העربים שכיניהם. מן זמן התקומות המדינה עד היום הטרדה היותר מטרדה, העומדת תמיד על סדר היום, העמדת שאר הטרדות באצל, הדופקת על כל החושים של מנהיגי הציונים, היא כל התישג הציוני בכלל, המדינה שהקימו הנקריאת מדינת ישראל. הדבר העיקרי בכל הדאגה הזאת היא התכוונות הצבאית וההספקת נשק החדש ביותר שבברכה שיבוא מהו", ובכל זמן הומנו היבוא הזה עומדת תחת בקורות מן המדינות אשר מייצרים הזה מן שיוני היחסים שביניהם ובין מדינות הערביים. הציונים ידעו איך למצוין את כל ההזדמנויות בשטח זה, ידעו איך להשתמש עם הרגשים אשר בצרפת

בעת מלחמתה הארוכה עם אליזיר ששאר מדינות הערביים תמכו ביד המתקוממים נגד צרפת, ובפרט מצרים שהיתה מספקת הרבה NSK לאמתקוממים, ובקרה נגד הבטחה מפורשת לארפה שמצרים חימנו NSK משך זהה.

גערמאני הארורה, רצוי להראות את מיטב מידות אנושיות שלהם ואיך מתחרטים על השמדה הנוראה של רוב בנין של כלל ישראל, קבוע שלום ענקים, הציונים והמדינה לקחו כמעט את הכל וזה היה מפנה גדול בהסיכון הכספי ו גם הטעני אל המדינה הציונית, אבל ממש הזמן שימוש גערמאני בעקביפין את הספקת NSK המודרני, הנחוון כ"ב והזכיר בהחלט. אריה"ב נסחה לתמוך בתzionים מפני התנאים המקוריים של בחירות תמידים אשר באלה"ב. אין שם מפלגה שתהי' יהודו המוקומים של בחירות תמידים ברקישת הקולות, ומפני זה תלמיד מתחלפים הרעפובליקאים והדעםארטאים בהשגת השליתה, וכמעט בכל בחירות ובחירות הן המקומות והם הכללית הדבר עומד במסקל השווה מי ינצח בחירות הללו. היהודים החיים בגויאירק ברכיו גדול בלאה, יש להם הרבה פעמים ההכרעה בשינוי המשקל הזה, ולזאת כל ראשי המפלגות בחירות שהמדינה הציונית העתיד של עם ישראל, בודאי עושים עבר עם כאשר שליטי עמים אחרים עושים כזה עבר בני אומתם. ההשקבת הציונית אינה מתאחדה עם השקפת התורה והאמונה אלא מתנגדת בניגוד גמור ומוחלט, יותר רוחק ויוטר מובלט מבין שנים וארץ. הרצון אינו לבאר הילוך הציוני של המדינה והצבא, אלא לבאר את מעשי ניסים ונפלאות שהתחפשטו ע"י טוענים ומשיתים שונים, אישור על עניין הכפירה הציונית ע"י ניסים ונפלאות מסוים למא, ובברכה להזדקק לפריטים שונים מן מלחתת „ששת הימים" וגם לההכנות והוגרים בנצחון זה.

כרע אריה"ב תומכת למדינה הציונית באופן גלי, כבר לא מפני שלה מדינת מצרים. כרגע אריה"ב תומכת למדינה הציונית באופן גלי, כבר לא מפני שיקול הבחירה אלא כתוצאות מן הגלגל שהתחילה להתגלגל מן שיקול זה, כי כבר יש להפאותון עניין סטרטגי בתמיכת זהה, והבית הלבן בוואשינגטון לזכה את מדינת ישראל לקליינט שלה, והנצחון של המדינה נגד NSK של אריה"ב נגד רוסיה.

הספקת NSK מן מקורות הללו, הן של רוסיה והן של אמריקה, הן של גערמאני והן של צרפת, הולכים ומחלפים מפני גורמים שונים, אישים, פוליטים, וככלים. אמנים הדאגה לקיום של מדינה הציונית בלתי מתחלה ובבלתי עובה אפילו זמן מן הזמן. עוד בתחילת ההישג של מדינה הכריה הדאגה הזאת לעשות כל המאמצים בכדי לייצר תחמושת מדינה עצמה, ובלייה להיות נמלת ברצו של התומכים המתחלפים. ראש ממשלה הcliffe דוד בן גוריון שיגר את האלוף הציוני יעקב דורי עם יעקב סלビין לאלה"ב, לא רק עבור רכישת NSK מודרני, אלא עבור רכישת האמצעים לייצרו. למעשה עוד תחת שלטונו המאנדרט הבריטי הייתה ל„ההגנה"

תשויות נשק במחתרת במקומות שונים, בארץ, בקנה מידה מוגבלת כגון רמוני יד, מרגמות קלות ותחמושת לרוביים ולמקלעים. עם כל היקף המוגבל, היהת הייצור הזה מוקול חשוב להספקת הנשק של „הגנה“ ולהניסים שפרשו האגדאים אז.

משלחת אורה"ב, מיד עם תום המלחמה השניה החליט הנשיא טה'אן, לפרק ייצור הנשק במחתר גמוך. הциונים השתמשו בהזדמנות זו בכל האפשר ועוד קודם הכרות המדינה הגיעו לידי ארגונים גדולים מאד ובתוכם ציוד כבד מאד. הארגונים נשלחו בתלבושת מסוימת למוקומות שונים בארץ ואח"כ במשך השנים הרכבו המכונות מחדש ונתפתחה התעשייה של נשק במדינה הציונית. צעד אחר צעד גדלה התעשייה זו והשתפרה ונתקדרלה. כהיום מדינת הציונית יוצרת הרבה מן הנשק החדש ביותר, בתכליות נוספות על זה שקנו מן אחרים, וגם נתקדרו יותר בהשתח של יצירות המוטסים שיש בענף זה בערך 11 אלפי עובדים וועשים גם מטוס דשעט עבור צרכיהם ועbor מכירה לאחרים. עוד ביולי 1960 יצרו מטוס דשעט 'פוגה' עבור צרכי התאמנות של צי האויר.

הציונים יש להם מבוא כספי מון כל העולם כולל המאפשר את כל ההתקדמות הזאת, גם יש להם רגשי הכרה הבא מן העולם כולו, שהרי ההתעוררות רגשי רחמנות וחרטה על השואה הגדולה, תיכף אחרי הפרסום על הפרטים המועווים על אוושוויך וטרבלינקה, הצללו הциונים עבור צרכיהם, שאלו עליהם וניתנו להם. גורם אחר מאד מכריע מישגים הциוניים וזה של ידיעה טכנית המובא אליו מן העולם כולו. הטיסים שהתלמדו בצבאו האoir האנגלי לי בתוכם הרבת יהודים, כן אלה שהتلמדו בצבא האoir הצלפט, וביעיר אלה שהتلמדו בצבא האoir של אורה"ב. הטיסים היהודיים הללו התנדבו ובאו לעזר אל מדינה הציונית שלפי דעתם זאת העתיד של עם ישראל והחוב עליהם לעזרם ולארצם. מלבד טיסים ומלוויי הצבאה השוניים. רכשו הциונים בעלי מדע טכניים מקרים יהודים, מן כל מרחבי העולם ומן אורה"ב בפרט, שבאו ווערו לכל ההתקדמות הטכנית העודפת על מדינות הערבים במידה גודשה. שעה שיש להם להיות נחכים על אנשי משולם, להתקדם בתאמנות מודרנית לאט לאט בהמשך שנים, השיגו זאת הциונים באופן מהיר מאד, כי נלמדים מה מה מדינות המפותחות ברוחבי העולם כולם.

העורה הזאת מן כוחות היהודיים אשר בעולם, הן בראשית כסף והן ברכישת ידיעות טכניות, ההתקדמות והਮירה של מדינה הציונית באונדוסטרי הכלכלי ובמה שנוגע לייצור הנשק המודרני, בלתי מספיק עוד להמדינה הציונית שתהיה בלתי תלוי מן יבוא הנשק החדש ביותר, הן בנוגע לחיל הקרקע ובפרט מה שנוגע לחיל האויר, אם כי מטרות היא לרכש מדרגה זאת, להיות בלתי תלות באחרים כלל. לפני שנים, הנשק המודרני המכרייע היא מובא מן מדינות שונות, לזו גדרה התאמצות של השליטים

הציוניים להביא כמוות מספקת עבור החיל שלהם, שככל פעם יהיה כוחם הצבאי עודף על זה של הערבים. כן השיגו העודף הזה ללא ספק אבל רבו המאמצים לשככל מצב הזה, שמעון פרס הי' המוציא והמ比亚 בענין של הספקת הנשק המודרני, הי' איש טודו ובעל בריתו של בן גוריון, בעל מרצ' ובעל הבחנה בעניינים הללו ויוריד עד סופם של הדברים, הוא כותב במחברתו:

„לגרמני הגענו לאחר נסעה שהי' בה מן החרפתקה, יצאונו מפארים לפנות ערְבָּוֹת ווְגַעֲנוּ לְשִׁטְרָאַסְבּוֹרָגֶל גַּבּוֹל גַּרְמָנִי אַחֲרַ הַצּוֹתָה הַחֲרוּךְ הַלִּי בְּעֵצָמוֹ, הַדָּרָךְ הַיְתָה מִכּוֹסָה שְׁלָגָה וְהַאוֹוִיר מְלָא עַרְפָּלָן. נְסִיעָה זו פָּתַחַ פַּרְקָה בִּיהְטָסִי יִשְׂרָאֵל-גַּרְמָנִי, הַיְרָבוּ לְתָאָרוֹן וְלַנְּתָחֹזְוּ אַבָּל הַהְבָּדָל בֵּין תִּיאָוִרִי הַעֲתוֹנוֹת לְבֵין הַמִּתְרָחָשׁ בְּמִצְיאוֹת הַי' לְפָעָמִים נִיכְרָ מָאָד. הַגַּעַנוּ לְמַקּוֹם מַגְוִירִי שֶׁפְּרָאנְץ יַאֲוּעָף שְׁטְרָאָוֹס, הַשְּׁרָגְרָמָנִי, סְמוֹךְ לְמִן הַצְּהָרִים, הַגְּבָרָת שְׁטְרָאָוֹס הַגִּישָׁה סְעוֹדָת הַצְּהָרִים, וּשְׁקַעְנוּ בַּשִּׁיחָה יוֹתֵר מַחְמָשׁ שְׁעוֹת. מֶרֶטְרָאָוֹס הַתְּעִנִּין הַרְבָּה בְּמִבְּצָעָ קְדָשׁ וְהַרְבָּה לְשָׁאָוּל עַל יִחְשִׁי צְרָפָת-יִשְׂרָאֵל, בִּסְיוֹמָה שֶׁל הַשִּׁיחָה שָׁאָלָנוּ אָוֹתָוּ אָמָן מָוֹכוֹן לְבָדְוק את האפשרות שְׁגַּרְמָנִי תשתחף בְּקָבּוֹצָת הַעֲמִים הַמּוֹכָנָה לְעֹזֶר אֶת יִשְׂרָאֵל בְּשִׁמְרָה עַל אַיוֹן הַחִימָוָשׁ. אָמְרָנוּ שְׁאָמְרִיקָה עַזְוָרָת לְנוּ בְּכָסֶף, צְרָפָת עַזְוָרָת לְנוּ בְּנַשְׁקָא אַבָּל לְאַבְּ כָּסֶף, גַּרְמָנִי הַיְתָה עַזְוָה צָעָד מְרַחֵק לְכַת בְּבִנְהִת גְּשָׁרִים עַל פִּנְיֵן הַעֲבָרָה, אַיְלוּ עַזְוָה לְנוּ בְּנַשְׁקָא בְּלִי תָּמוֹרָה כְּסִיפָּת אוֹחֶרֶת".

„הַגַּעַנוּ שִׁיחָה בְּיַגְנִינוּ יְחִיסִים בְּדוּמִים לִיהִסִּים עַם צְרָפָת, קְשָׁרִים שְׁבִיסְטוּדָם אָמְןָן פְּרָסְפְּקִיטִיבָה רְחַבָּה וּמְגַעַּ יְשִׁיר. גִּשְׁתָנוּ נְרָאתָה אֶל מֶרֶטְרָאָוֹס וְהַוָּא הַבְּטִיחָה לְעַשְׂתָה לְבִיאָוָה בְּהַקְדָּם, חִשְׁנוּ שָׁאָמְנָן הַוְנָחָה יְסֻודָׁת לִיהִסִּים מִיוֹחָדִים בּוּנְיָה בְּנִתְרָוָת וּבּוּנְיָה שְׁנִי מִשְׁרָדִי הַבְּטָחוֹן, לֹא טַעַינוּ, מָאוּ נְגַגְנוּ לְהִיפְגַּשׁ לְעַתִּים מְזֻמָּנוֹת לְשִׁיחָה מְמוֹשָׁכָות עַשְׁיָנוּ זָאת שָׁלָא בְּפּוֹמְבִּי, הַרְחָק מְעִיני הַעֲתָנוֹת".
הַפְּגִישָׁות נְשָׂאוּ פָּרִי, כָּעָבָרָו זָמָן לֹא רַב לְאַחֲרַ פְּגִישָׁתֵנוּ בְּרָאָשָׁונה, הַתְּחִילָה לְהִגְעָה לִישְׂרָאֵל צִיּוֹד שְׁהִי בָּעֵל עַרְךָ רַב לְצָה"ל, וְשָׁהִי" בְּבִחְנוֹת עַודְפִּים שֶׁל צָבָא הַגְּרָמָנִי וְצִיּוֹד שְׁנוֹצֵר בְּמִפְעָלִים גַּרְמָנִים. כֵּן הַי' בָּאַבְּשָׁר לְצִיּוֹד אֶת צָהָל בְּלִי מְעַמָּה תְּקִצְבִּית מִיוֹחָדָה. קְבָלָנוּ חַלְקִי חִילָקָת, תְּחִמָוֹת, אַבְּיוֹרִי אִימָוֹן, מְסֻוּקִים וּפְרִיטִים רַבִּים אַחֲרִים. רְשִׁוּוֹת גַּרְמָנִים עַזְוָה לְנוּ בְּאָרוֹת הַצִּיּוֹד וּבְשִׁלְחוֹתָו, הַצִּיּוֹד עַצְמָוּ נְשָׁלָח בְּמִצְבָּה טַכְנִי טֻוב, הוּא הַי' מְצֻוֵּן גַּם בְּאִיכָּה וְגַם בְּכָמֹות". (שמעון פרס קלע דוד עמוד 55-57).

וזאת בְּנוֹגָעַ הַנַּשְׁקָא שְׁהַגִּינוּ יְשָׁרָ מִן הַגְּרָמָנִים. הַי' לְמִדְיָנָה הַצִּיּוֹנִית גַּם נַשְׁקָא רָק דָּרָךְ גַּרְמָנִי, זֶהוּ הַנַּשְׁקָא שְׁהַגִּינוּ מִאַרְהָבָה הַטְּאָנְקִים הַמְעוּלִים בְּיוֹתָר, וְגַם הַמְטוּסִים הַאֲמְרִיקָנִים הַחֲדִישִׁים בְּיוֹתָר. חָלֵק מִן הַנַּשְׁקָא הַכָּבָד הַזָּה בְּאַמְسְטְרִים וְלֹא בְּגַלְוִי, בְּכָדי שָׁלָא לְהִרְגִּיז אֶת מִדְיָנָה הַעֲרָבִיָּה שְׁבָשְׁנִים הַלְלוּ הַי' לָהֶם קָשָׁר יִחְשִׁי עַם אַרְהָבָה.

הספרקה נשך ומטושים מדרגת הראשונות. במשך שנים פורו שמה סכומים ענקיים וקיבלו נשך במידה גדושה ובუיקר המיראשווין שהכריעו בכשרונם את כל מהלך המלחמה בששת הימים. אדמוריאל מרדכי לימון בא כת של מדינה הציונית בצרפת, אחרי שהוכיחו לצאת משם מפני השתתפותו בהבריהה של חמשה אגניות הקטנות אמר ב-2 ינואר 1970 בפאריז:

„משלחת ישראל קנתה מן צרפת במשך שנים האחרונות נשך ערך 625 מיליון שטרלינג, אני מצטער על ההפסק של יחס ידידות שבין מדינת ישראל ובין צרפת.“ (דילוי טולעגראף 3 ינואר 1970)

סכום ענקי כזה פורו רק בצרפת, החשבון הכללי מן מה שקבעו המדינות אחרות, מה שהשיגו במוגנה, מה שקבעו ע"י „הلوאה“ מן אריה"ב החשבון הזה אפשר כי לעולם לא יודע. החשבון הזה אינו מעניין בעצם אלא במתה שנוגע להראות מה הצבאי הציונישתיי מן דרגה ראשונה הן בנסיבות והן באירועו. הדאגה עבור איזון „באלאנס“ של הכוחות" הציונים והערביים תמיד עומדת על הפרק. גם כהוים מדברים הציונים והאמריקאים על נחיצות של הבאלנס הזה כדי להבטיח בטוחנה של המדינה הציונית. מה זאת ה„באלאנס" הזה? בלתי נודע לרבים, אבל מן העובדות של שנים האחרונות נראה בעליל כי ה„באלאנס" הזה כוונתו לכך עודף של הציונים מן זה של העربים. מתאמים לקבוע ה„באלאנס" הזה ככל הרודף הוא בכל פעם שי"ה עדיף יותר גדול ומכריע.

ממשלה אריה"ב מפרסמת בכל עת כי האינטראס שלה המדייני, דורך את הבאלנס הזה שי"ה לטובת מדינת הציונים, כיוון שנתקבר העניין עם המדיניות הבין לאומי העולמי ומידור הכוחות שבין רוסיא ואריה"ב, גם התנאים המקומיים דהינו הקולות בבחירות והכבד של אריה"ב דורך זאת מכיוון שמדינה הציונית נתהוויה לקלינט של אריה"ב, מספיקים כבר את הנشك החדש באופן גלי ובפריטום. אין זאת בכך שיתהוו ניסים ונפלאות גדולים, אלא שי"ה כה הצבאי יותר גדול ואמיין, הציונים וגם האמריקאים יודעים זאת, וכדי שהיהודים שומריו תורה ומצוות ידעו זאת, כדי להעמיד את העניין של המדינה הציונית על מקומה, מדינה טבעית גויה עולמית, ככל הגוים וככל המדינות, ולהסירו המסווה של ניסים ושמיינית שתוטועים והמסתומים שמו על המדינה הזאת, החלוף והעקריה של כל עניין נסיי ושמיימי, החלוף והעקריה של כל העניין האלקי של הכנסת ישראל.

לן

האמצעים הכספיים העומדים לרשותם של הציונים, מתבטה בכל הדברים המהווים את המדינה שלהם ובუיקר כה הצבאי היחיד במינו למדינה עם מספר תושבים כאשר למדינה הציונית. כה הריגול החשי (שירות הבטחון ש.ב.) שעור כ"כ בהחכונות

הבית הלבן כי עושה כל האפשר כדי להראות את האובייקטיביות שלהם, ושכנ דואגת אמריקה לטובותם של העربים כמו עבר מדינה הציונית. הבלתי-צדדיות הוואת, הכריהה לפעמים את בית הלבן לנוקוט בצדדים בלתי נאותים לממלכה אדרית הוואת, אבל בצד לפיס, בצד שלא להרגין, הצדדים הללו באו בחשבון, ומ"מ הציונים לא הפסיקו הרבה מן התנאים הללו ושמוען פרס כותב:

„במאי 1964 לוי אשכול ראש ממשלת ישראל לוואשינגטון. הנשיא (דשאנסן) הודה בקיים פער במאון חימוש של ישראל והסבירו שיש לסתום פער זה, ובכל זאת הם העדיפו שהדבר יעשה שלא במישרין אלא בעקיפין, דרך מדינה אחרת ורק ככל עלה הנסינו זה יפה, החליט הנשיא לשגר לישראל שני שלוחין את מר ארוויל הארימאן שהי' או סגן שר החוץ, ואת מר רוברט קומאר עוזר של הנשיא לענייני בטחון, בצד לנהל מומ' על משלוחי השק יישרים מאריה"ב לישראל, מומ' זה נסתהים כדיועז בהסתמם על אספקת טנקים מסווג פטון, ומטושים מסווג סקיהוק לישראל.“

„בمارس 1964 החילהו מתרומות בעותני אмерיקה ידיעות על „עיסוקות נשק סודיות" בין גרענאנி לבין ישראל, דמיון ומציאות שימושו בהן בערבובי. פירסום זה גרם מבוכה לא מעצמה לממשלה הגרמנית, ניתוק הקשרים הדיפלומטיים עם גרמניה המזרחית. הודיעו לנו הגרמנים שהגיעה העת להימנע מהמשך היחסים המיוחדים, הם יקימו הบทוחות שניתנו, ואולם הם מתקשים מאד בбиוץ עסקת הטנקים, הפעם אין מדובר בטנקים גרמניים אלא בטנקים מתחוצצת אריה"ב, אם אכן הסכימו האמריקאים שישפכו לנו טנקים מודוע צrisk הדבר להישות דока באמצעות גרמניה, יתר על כן אם יש לאמיקאנים נזקים שלא לספקם במשרדים הרי שלגרמניה יש נזקים כפולים שלא יעשה דока באמצעותם.“

„לוי אשכול עמד על כך שאסע לגרמניה לראות מה שאפשר לעשות בצד לצל את הסיכוי שנוחר להציג הטנקים הדרושים. יצאתי איפוא כשבראשי מבצע רעיון וחניתי בארץ אירופאית אחרת אשר סבלה באותה שעה מאבטלה ניכרת ובפועל תעשייתי הצבאי. נפגשתי עם האחראים והסמכנו שהטנקים מגרמני יעברו דרך ארצם ויישפכו במפעלים שלהם, והוא ייקל علينا שכן הטנקים לא יישלו במישרין מגרמני לישראל, והוא ניתן לא מעט עבודה למפעלים מקומיים בשעה שהם זקנים לך. המשכתי את דרכי לגרמניה למעשה קיבלנו מגרמני במהלך השנים נשך בעלי תמורה, נשך וזה מילא תפקיד חשוב בהגנת ישראל ובמערכותיה לרבות מלחמת ששת הימים.“

(קטעים מדברי שמעון פרס צד 63—67)
איןamoto להאריך בהיחסים שבין מדינת הציונית ובין מדינת צרפת, שהרי צרפת

הצבאים למידוד הכוחות, לקבוע מקומות התקפה חן באוויר והן ביבשה, לידע הכל בדיקוד עצום את המטרך להנחות, זה תוצאה ישירה מן האמצעים הכספיים אשר להם, שהרי כוחות הריגול אינם תלולים כלל עם גודל האוכלוסי או קטנותה, עט איווה מאות או אפילו אלפיים איש המוכשרים באפשרות למלאות כל כח אדם הנדרש לשירות זה. מה שנחוץ הוא הערמומיות והתחכחות, פיזור כסף באופן בלתי מושן וההתעסקות בויה באומץ הלב. אין ספק שבאפשר להם להציגו למצוא אנשים מושגים לזה לא פחות מאשר אפשר להם להציגו למצוא אנשים ונשים עברו „האנטילדרזון טרוריסטי שליהם“, או צ.א. האמריקאי, ושירות הריגול של צרפת ורוסיה. אולי גם נוערים מן שירות הריגול של מדינות אחרות ובכל אופן יש להם הכסף ושאר האמצעים הנדרשים, הציונים הבינו את מועלם הצבאי הגדול הזה והקימו שירות ריגול המפורסם בכשרונו גם בעולם הרחב, ואת המציא להם הידיעות הנוחות שהיו בלחתי ספק מכריעים בהתקפה. המפתחה באוויר ובן בקרקע, העربים בעצם יודעים על זה וכותבים:

„כוחות הריגול של הישראלים פעלו במידה מכרעת, יותר אףלו מן כח האוויר שלהם בהתקפות של מלחמת ששת הימים. האויב ידע מן אשר אתנו, יותר מאשר הי לו לדעת, בעט אשר אנחנו יודעים פחות מאת שעליינו לדעת, אבל אףלו לפוי ידיעתנו המוצמצמת עשינו טעויות שהביאו תוכאות מרות ומכريعות.“ (ד"ר היקל אל אהראם 30 יוני 1968)

לאו דווקא אחריו הנזחון הציוני אלא אףלו קודם לו, ידעו העربים מן כח צבאי אשר להמדינה הציונית, וכי אין עוד בכוחם לנצלם בשעה הזאת, ומפני זה הסתייגו מן מלחמה וממן התקפה על המדינה בכל הזמן. ידעו מהו מן הניטים והונפלאות שבאפשר שיבואו לצבאה הציוני ולא התחלו במלחמה למרות כל הדברים החריפים שאמרו, לא התחלו במלחמה נגד המדינה הציונית לא מפני שהרzon לא משומש שידעו ששחרר להם היכולת אולי לא במידה שנודע להם אחריו הנזחון, אבל כן ידעו השליטים העربים כי הצבא שלהם אין יכולתו לעשות נגד צבא הציוני מה שברצונם לעשות. הודיעו זאת הנשיא נאצר בעצמו בדבר מי הירדן שעמד אז על הפרק, שהציונים הפרידו זרם הנהר ולקחו לזריכיהם חלק גדול מן המים הללו. הי' או טערת גודלה בשנות 1963 בעולם היהודי, גם האו"ם הדגישו מחתם, אבל מדינה הציונית לא נתנו לב זהה וגם לא להחפחות של סוריה ומצרים ביהה, בזודע כי אין בכוחם לעשות מאומה נגדם ואין ממש בחדרים שימושים כמו שנראה בסוף שמדינות ערבי לא הגביהו עצבע קטנה נגדם. בפורט סעד נתקבצו השליטים העربים לטפס עזה, הנשיא נאצר מזוהיר את שומעיו:

„אנחנו נאמר לפניכם האמת, שאין יכולותנו להשתמש נגדם עם כח בשעה ההזאת מפני התנאים השונים אשר אתנו, אני מבקש מכם סבלנות. המערכת עברו

פאלאטהין יושך והמערכה עברו מי הירדן זה חלק מן המערכת עברו פאלטהין. היתי מוביל אתכם אל אסון גדול, אם היתי אומר לכם לחותם בזמן שני שמי ביכולתי לעשות זאת, היתי מוביל את הארץ לתבוסה אם היתי מעמיד לסכנה את עתידנו.“ (נאצ' פורת סעד 1963)

דברים לא זו ממשות ונשמעו מפיו של נשיא מצרים, כן כתבו העתונים אז, כדי לשמעו אל דבריו של נאצ' עד הפעם במקורה ואת. נחת א' בפורט סעד כי סוריה העשה מערכה של נטילת מי הירדן במקורה אשר בסוריה, כדי לצמצם את זרם המים ומן זה יצטמצמו המים עברו מדינה הציונית. הציונים התקיפו את המערה הזאת של נתית מי הירדן אשר בסוריה, והמצרים לא באו לעורם. השגריר הצבאי הסורי של מועצה הצבאית אשר להערבים, הגיב על זה בכל מוקף אבל ללא תוצאות. הנשיא נאצ' דבר גם א' דברים ברורים בעניין זה בנאומו אל הקאנגרס של פאלטהין בחודש מאי.

הערבים מוכרים ליותר על מלחמה עם מדינת ישראל לעת כה, אפשר שנהי מוכרים לאחר באיתור מה את המערה של נתית מי הירדן. אם ההגנה הצבאית היא חולשה בנוגע לאיוזה מדינות ערבי איך אפשר לדבר מן התקפה, ואם בדבר מן מלחמה לעת הזאת אין זה אלא התפארות שוא ושטית עצמית“. נאצ' פונה בדבינו לעומת מגדיו הטורדים: „ישנן בעיות שונות לנגן, וחסר האמון של מדינות ערבי, חסר האחדות, ישנן בעיות בין סוריה ובין עיראק, בין ארabiya ובין מצרים, גם לבנון לא תרצה להעמיד על שטחים כאלו ערבי מן מדינות אחרות. פאלטהין לא תשחרר מן אסיפות כמו אלה אשר כל מדינה ברצונה להאשים את חברתה, הפטורן לבעת פאלטהין תחיה ממושכה ועקובה מדם, יש לנו כח אדם רב, אפשר לנו לגייס מיליון לצבא כי יש לנו מאות אלפי מיליאון תושבים, אבל הכי יש לנו ללחוטם באופן פחוני ללא הכנה הרואית? יש לנו להוכיח את עצמנו ולהתלמד בשימוש נשק המודרני באופן יעיל ואית' להפגש עם הציונים וועוריהם.“

נאצ' פונה ישר אל הטורדים ואומר להם: „הם אומרים לנו לפנות את כח האר"ם מן הגבול! למשל אם נעשה זאת האם אין בהכרח שייהי לנו תוכנית וומרה, האם בשעה שהישראלים מתקיפיםizia מקום בסוריה האם אני אעשה מיד התקפה עליהם? אם כזאת הלא הישראלים יהיו הקובעים את המערכת לפניי, האם זאת דרך מהותם? האם זאת אפשר לפניי לעשות מלחמה בישראל בעת אשר 50 אלפיים מן חיל מצריםῆמה בתמן.“

(נאצ' קונגס פאלטהין, 31 Mai 1965 קאהיר)

הערבים ידעו חולשתם היסודית גם קודם המלחמה בזוני 67 ואח"כ נתלבטו העובדות ללא פשר, ביארו הדברים לעצם בפירוש:

„אולם אין לנו לחשב כי הישראלים לא יעשו שום דבר במשך חמישה שנים הללו, רק במשך איזה ימים מקרים נודע לנו, כי מספר טנקים נכפלו אצלם מאשר הי' להם בעת המלחמה. משום כך אני אומר לכם, כי הסכם פוליטי זה דרך הגבון בשעה הזאת בכדי למנוע אסון בלתי צפוי, אבל כנראה הסכם פוליטי בכל פעם קשה יותר להציגו“. (אפריקאסיא, פאריז ינואר 1970)

החולשה הצבאית והכלכלי של מצרים הי' נודע אל השליטים שמה, כמו כן התוכנות הצבאיות העודפות של הציונים, אולי לא ידעו יתרון מהציוני במלואו אבל כן ידעו זאת באיזה מידת. העובדות של ימים המתוים קודם פרוץ המלחמה הנקרה מלחתת ששת הימים, מעדים בבירור כי נוצר לא הי' בעדו להתקיף את מדינת הציונית כי ידעו כי אין בכוחו לעשות זאת, גם לא הכינו צבאם לעובדה זאת. מאידך גיסא, העתונים העולמיים וכן יודיע דבר הצבאים, ידעו בערך את יתרון מה צבאה הציוני והנצחון במלחמה עם הערבים הי' צפוי מראש:

„בשומם פעם לא האמין פיקוד צבא המצרי, שיש בכך צבא המצרי לפרוץ אל תל-אביב ולכבוש את מדינת ישראל. אמן השבו שם הי' ביכולתם לשמר על מצרי טיראן ולהפסיק הדרכ' לאילת תהיה זאת לנצחון גדול עבור מצרים. זאת תיאץ על מעוצמות המערב להתחפש עם מצרים על חשבון ישראל, מפרק טיראן הי' נשאר סגור וידת העילוגה תהיה של מצרים.“

(קמחי ובאוולי עמוד 163)

אחד ברור למד כי המצרים ידעו שאין אפשרות ללחום נגד הצבא הציוני כרגע, וריכזו חיל מצרים במדבר סיני לא הי' להתקפה על מדינת הציונית. חשבונות אחראות למגורי הביאו את הריכוז הזה ובעיר בקדמי למנוע התקפה מן היל הציוני על מדינת סוריה, שכן חשב נאזר באותה שעה, וכן מסרו לו משלחת רוסיא. נתרבב הדבר שנאזר הי' מוכחה להראות כוחו ואמצו בכספי לפועל מניעה זו, ופינה את כוחות האו"ם מן הגבול וכן סגר את מצרי טיראן. פינוי כוחות הפקוח של האו"ם בא קודם סגירת מצרי טיראן, ואחריו ראותו שמדינה הציונית אינה עושה גדו כלום, ראה בזה השעה המומנת להראות לכל העולם את גודל כוחו שהרי גם הוא סגור את מצרי טיראן ואין מוחה בידו, הציונים מתחדים ממנה, ריכזו הכוחות של צבא מצרים בסיני עשה את של, וכן אפשר לו להראות לכל עמי ערב שהוא מתחווים בו, גם ואות יכול לעשות דהינו לפניו צבא פיקוח של האו"ם מן הגבול ואין מי שירים אצבע קטנה גדו.

אבא אבן השר החוץ של מדינה הציונית, אמר בראין: נאזר פעל כמו מי שמחזיק משחק קלפים, בעת שעולה בידו ריווח אחד, מסכן את הכל בכספי להרוויח עוד הפעם, השכורות של נצחון אחד הביאו לצעד הלאה להראות שהוא האב והפטרון למדינתה ערבית כולם גסוגים מגודל כוחו ואין לו לשלם שום מחיר עבור השפעה האגדולה הזאת,

על מדיניות ערבית לידע ברור, שאין אפשרות לנצח את מדינת ישראל לעת זאת, בעת שהתרבות הכללית אשר אצלנו נمواה הרבה מעת אשר לישראלים, علينا לתקן החסרונו היסודי הזה ולהגדיל מועד הטעני בין עם הערבי, וכן כל דבר הנוגע במקצוע ידיעות התרבותית.“

(מוחמד היקל אל אהרם 20 אוקטובר 67)

„אם לא הייתה התקפה פתאומית מן כוחות הישראלים על שdot הטעופה של מצרים, הי' ג"כ כה האויר המצרי מובס בימים הראשונים של המלחמה מפני התנאים שהי' אצלנו בעת תחילת המלחמה. חוסר הטיסים הי' כ"כ גדול שם נחסרו הטיסים באותו מידה שנטופצטו המטוסים, הי' לוקח עשר שנים למלאות החסרונו הזה, קודם שכח האויר יהיה מוכן להתקنشות.“

(היקל אל אהרם 27 יוני 68)

לאחר נצחון הציוני נתברר למצרים העודף של כח צבאי של מדינה הציונית בבירור יותר בולט, אבל לנו ידעו גם קודם פרוץ המלחמה. תיכף אחר הסכם מצרים להפסקת האש, ביום חמישי 8 ביוני, נאספה אסיפה השאית בקהיר, החכנסו ראי עבא המצרי והתווכחו בדיון על סיבת התבוסה ועל האחראים לזה, ליום מחרת ה策רף אליהם גם נשיא נאזר. קצינים שחזרו מן החזיות הטילו האשמה בראשי פיקוד העליון וביחסו על היגרל הרים עמאר ושדר הגנה שאמס בארדאן. טנו של נאזר זכריא א' דין, אמר „colnנו נושאים באחריות על האסון, עלהנו לשłów בעצמו כדי להציג יהוד בפני המונחים, יש לייזהר מכל תגבות יוש „תסלח לי הגיב בארדאן. הנשיא הוא שתכננו הכל הוא נתן פקודות ועלינו להסביר את המסקנות.“

בתגובה על כך טען נאזר, ששר הגנה בארדאן הבטיח לו שבאפשר לעשות כזאת, בארדאן הבהיר את נאזר כי אפילו אם יתחלו מצרים בתקפת פגע, סופן של צה"ל לנצח! לא יכולתי לתאר לעצמי „אסון נורא יותר מזה שנפל לחalker, הרי אהבתיך הוקרתיך והערצתיך כל השנים, אבל החווים על האחראים להחפתך ולפניך שיית' מאוחר מדי“. (גלבוע עמוד 213).

כנראה שנאזר וייעציו הבינו את הניסים והגפלוות בכל אופן קודם התרחשם, לאחר מכן מסביר זאת נאזר עוד הפעם בהסביר אנושי הגינוי לפי הפעולות הקימיות שא"א להכחישם. שבועון סוציאליסטי המיזוח לענייני המורה המתפרס בפראיין, מוסר כי נאזר הסביר אל המתקוממים הערבים אל-פאתח, התמונה הריאלית מזב כוחות של מצרים ומדינה הציונית כמו שהם לפני שעה. שלוש שנים אחרי המלחמה:

„בְּהַאוֹר הַיִשְׂרָאֵלי, אָמַר נָאֶזֶר, יֵשׁ לְוַודַּע גָּדוֹל עַל הַזָּהָר לְמִרְוֹת שִׁישׁ לְמִצְרָיִם מִסְפַּר מִטּוּסִים לְאַפְּהֻת מַאת אֲשֶׁר לָהּ, אָבֵל חָסֵר לְנוּ הַטִּיסִים המלומדים. במשך 5 שנים הבאים יהיו לנו הטייסים הנדרשים בהמספר של הישראלים, ובזה נקה מלהם העודף המכריע הזה“.

וישוב בחיבוק ידיים. נאצ'ר נלחץ לעשות מואמה, לבסס עוד הפעם את העמדה הראשית שלו במדינות ערבי, להראות כי ההסכם ההגנה עם סוריה ב-4 בנובמבר עומדת בתוקף".

"ב-15 למאי, מספר רב של חיילים צעדו בתוכה של קאהיר לדרכם לטוען, בפירותום יותר גדול מן הרadio, העותנים, והטוליויא. באותו היום הי' חגיגת יום העצמאות של מדינת ישראל בתוך ירושלים שהיתה עד הנה שטח בלתי צבאי. למרות שמספר החילים הי' קטן בחגיגת הזאת, אבל זאת הוסיפה רוגנו להערבים, באומרים כי זה מורה באכבע כי צבא ישראלי „מרוכז בשטחים אחרים".

נאצ'ר עצמו בנאום „התפטרות" שלו ב-9 ליוני חזר על הדברים הללו בעצמו: „כלנו יודעים איך התחיל המשבר הזה. בחזי הראשו למאי, הי' אז התוכנית של האויב להתקיף את סוריה בצירוף גילי דעת של ראשי המדינה והמפקדים הצבאים, שהודיעו על זאת בפומבי. עדות על זה הי' די והותרמן המקורות של האחים בסוריה וגם של מצרים, עד שלא הי' לנו ספק בהם".

„הידידים שלנו בבריה" מ-הסובייטים, הודיעו למשחת הפלרלמנט שלנו שביקרו במוסקבה בתחילת מאי כי ההתקפה הזאת מוכנת לבוא, הי' לנו החוב לבב להසכים על זה בשתייה". (נאצ'ר רדיו קאהיר 9 יוני 67)

"ב-12 ספטמבר פירסם השבועון „במחנה" ראיון עם הרמטכ"ל רב אלוף יצחק רabin שבו נאמר, „התגובה על פעולות סוריה צריכה להיות נגד מבצע החבלות ונגד שלטון החטוף אלו ומצצע בעצמו את הטעיה (מי הירדן), פה צריכה להיות המטרה, שינוי החלטת השלטון וסילוק מניעי הפעולות" ליתר הדגשת חזר רabin ואמר, „הבעי" עם סוריה היא איפוא בהחותה, ההתקשות עם השלטון, כאן ניתן אולי למצוא דמיון למצבי יחס ישראל—מצרים, בשנים 55, 56, אם כי אני מיחס ערך להשואות ההיסטוריות".

„ברית המועצות מצאו בדברי הרמטכ"ל אישור רב להאשמהיהם, דברי הרמטכ"ל עוררו ביקורת בעולם ובישראל. ראש הממשלה לוי אשכול והודיע מיד כי בירר השאלה עם הרמטכ"ל וכי אין פירושם של דברים שישראל מתכוונת לפעול להחלפת השלטון או להתערב בעניינים הפנימיים של סוריה". „משלחת מצרים באה לسورיה, ואנשי נאצ'ר צרפו לחמשלה, מצרים חורה וחבטיה עוזרה נגד תוקפנות ישראלית. ב-2 לאוקטובר הודיעו מצרים שהיא לעורת סוריה נגד התקפה עלייה, למחמת ב-3 באוקטובר הודיע פרואודו במוסקבה „шибראל מתכוונת פלישה לכיבוש סוריה ולהפיכת המשטר. אלם בישראל שורה או התקווה לשינוי ביחסה של ברית המועצות לישראל, ראש הממשלה נפגש פעמיים ב-11 ו-12 אוקטובר עם שגריר ברית המועצות מר

כל עליה מן הטלת פחד להוד ומדיניות מוחכמה ביותר. בהכרח לידע את העבודות כמו שהוא, וכן להבין את>tagion הערבי בדרך כלל, שהגומות וחום הלב פועל אצלם אפילו בדברים מכריים, אבל ואת ברור שלא הי' להם להמציאות איזה תוכנית על התקפה ונאצ'ר חשב שהכל יעלה בידו, הודות לחריצות והראות כה צבאי, נתקדרר המצב וסכנות מלחמה נעמדה על הסדר היום, אבל חשב נאצ'ר שהציגו יתקיפו אותו ולזאת יש לו כה צבאי לעמו נגד התקפה שלהם, הודות למכירים החזקים וקויה הגנה שנתבצעו ממש שנים ארוכות.

מר טשרטשיל במחברתו „מלחמות ששת הימים" מספר העובדות: „הכל החיל עם שקר אחד, שקר הרוטי. בתחילת מאי משלחת ברית המועצות סובייטי, חזיתה לקאהיר הסיפורן מרכזו גדול של חיל הישראלים על גבול סוריה. בשני שבועות שאח"כ קאהיר השיגה ממסוקה יותר פרטימן על זה לרבות מספר היחידות הצבאיות אשר כבר שמה, בוגיון להעבות. מפקחי האו"ם שעלה הגבול הפסיכו שאין להם ידיעות על ריכוז צבא הישראלים יותר מן הרגיל, כנראה הרוטים פחדו שישראל תקייף את סוריה בעלי ברים, רצו שמצרים תוביל את כוחותי לסייני כדי למנוע את ישראל מן התקפה הזאת. העליות הללו היו שקר מתחילה".

„אולי המתייחס שבין מדינת ישראל ובין סוריה הייתה מתגברת במשך ששה חודשים האחרוניים. באקטوبر וגואומבר נתרבו התקפות מן אל-פאתח, וב-4 בנובמבר נחתם הסכם ההדידות בין מצרים לסוריה. בمعנה על התקפות של אל-פאתח, התקיף הישראלים את סוריה וגם את ירדן למורות שלא הייתה שנה כ"כ חזקה נגד מדינת ירדן. ב-13 בנובמבר, התקיף צבא ישראלי מעבר לגבול ירדן את סאמא, בעלת אוכלוסייה של 4000 איש, לפי הדוח של יונתנט מז'ר הא"ם, נחרב ע"י התקפה הזאת, 125 בתים, בית הספר, ובית החולים. כן תחילו התקפות של נקמה נגד סוריה. ב-7 אפריל הורידו הישראלים 6 מיג'ים סורים ושליטי ישראל המשינו איוםם בפומבי. הרמטכ"ל מר ר宾 אמר ב-10 למאי, כי חיל ישראל ילכו עד دمشق וייפהו שלטון שמה. ב-14 במאי דבר ראש הממשלה מר אשכול בתל אביב „מלחמות 14 התקפות עלינו מארמת סוריה בחודש העבר, علينו ליקח צעדים ניכרים לא פחות ממה שעשינו ב-7 באפריל".

„המצב הי' הולך ומתחמיר עברו הנשיא נאצ'ר, שלדעתו הוא הי' הדובר דבר והמגן על כל מדינות ערב החולשים ממנה. רבים במדינות הערביות שאלו את השאלה אם נאצ'ר הוושב שקרובה ההתקשות בין ישראל לسورיה, מדוע המצרים אינם עושים מואמה? מדוע פעולות החבלנים כ"כ מצומצמת מן שטח המצרים ביחס לארצאות אחרות כמו סוריה? אין זאת אלא שנאצ'ר מתחפץ מן הישראלים

„העברת צבא המצרי לסיני במאי 67, הובלה לעיני העולם הערבי והמערבי ובוצעה ללא מחשבה תחיליה על משמעות המערך הצבאי, הכוחות עברו עבורי מקרים-agadolot בשואן ובהמולת, בניגוד גמור לכל עקרון של מתקפה מתחננת.“ „לטודנטים המצריים בלונדון, שיגר גמל נאזר מברק ב-15 למאי אמר: „לא ניכנע לפרווקזיות, ולא נסתבר עכשו במלחמה טרם עת“. הוא חשב איפוא שישראל לא תען להתקיף את סוריה והכל תסתומים במפגן.

„נאזר לא הסתפק בכח, بد בבד עם „פקודת הקרב“ הרענשנית, שיגר לדמשק את הרמטכ"ל שלו מוחמד מוחמד פאווי. אין ספק שהלה הסביר או לראשי סוריה יכוונו בראש ובראשונה נגד המשטר הנווכי בסוריה, פעולות אלה מהוות הוכחה לניסיונות הבלתי פוסקים של חזוגים הקצוניים בישראל, להגביר את המבצעים שלהם נגד מדיניות ערביות השכנות, המתקיימות בתור מושטרים עליה עול דעתם כולל שמצרים תסתבר בחוזית נספת בצפון.“

„רב אלוף יצחק רבין הדגיש בראיון אחריו פרישתו מן הצבא, שככל הנזונים בדבר הזוזת הצבא המצרי לטני, העידו שהי' זה מעשה מאולתר: הצד'ן, התהוויה, מנוט המזון שהכוו רק ברגע האחרון, המסע והעירוכות הי' תחילת מאולתרים. מכל הבדיקות אין ספק שהחלה על מפגן הראות בסיני לא נתקבלה במלואה לפני 14 במאי, גם עתה בדיעד אין לדעתו ספק שהי' זה לכתחילה מפגן ראווה בלבד, אולם מן התחלת הרכבו האבאי בסיני הובאה בחשבון האפשרות של הידידות למלחמה.“

(תשארטשיל, בגלבוע, צד 104, 40)

ה חיים בארץ ערב הוולד ומתקבר, התחרויות שבין ירדן וسورיה מצד אחד ובין מצרים שהוא תמיד בלחוי אויבים ול"ז, מצא כizo מקום להבטאות. רדייו עמאן ביראת ירדן, השמיע ב-6 למאי, „אם מצרים חושבת באמת לעשות מה שאמרו, יפנו את כה פיקוח האו"ם מן הגבולות“. כו' העותנים בשאר ארצות ערב כתבו, „המצרים מדברים יותר עז. אולם בשום פעם לא הי' בצבא המרוכז הזה תוכנית להתקפה מעבר לגבול מדינה הציונית, או מלחמת „השמדה“ כמו שפרנסקו הציוני בעולם, כמו שנערכו על זה תפלות מן האגדאים וכך שארשו זאת הגדלים. כדי להביא עוד איזה קטעים לבירור העובדות כמו שהם.“

„יתכן שגאמל נאזר האמין כי מסעו האבאי בצרו מסע האום של ברית המועצות, יספיק למנוע התקפה ישראלית על סוריה, ספק אם נאזר את עצמו מה יעשה, אם תתקיף ישראל את סוריה למטרות האיום“

„DIMITRI Tschabchon.eschcol ביקש כי ברית המועצות תרטן את סוריה, אין לנו מתחייבים במשטר הפנימי של אחרים, אנחנו דוגמים רק לעצמנו, אנחנו משגיחים על הגבולות שלא חהיינה כלולות.“

„באותו היום בא איגרת ממשלה ברית המועצות לממשלה הישראלית ישראל ובה נאמר: „בהתאם למידע שברשותנו אפשר שוב להבחן ברכינו של צבא ישראלי לאורך גבול הסורי. נעשית שם הוכנות למתקפה אוירית על אתרים שבתחומי סוריה. הרמטכ"ל הישראלי היהודי לאחרונה בפרהטי כי הוכנות הצבאיות של ישראל יכוונו בראש ובראשונה נגד המשטר הנווכי בסוריה, פעולות אלה מהוות הוכחה לניסיונות הבלתי פוסקים של חזוגים הקצוניים בישראל, להגביר את המבצעים שלהם נגד מדיניות ערביות השכנות, המתקיימות בתור מושטרים בלתי תלולים וביחוד נגד הקהילה הערבית הסורית.“

(טיים אפלימנט, בגלבוע עמוד 60, 61)

לקראת המצב בצבא מצרים שידע הנשיא נאזר וייעצו בפרטיות, וגם הידיעה מן התוכניות של צבא הציוני ככח צבא להומם ממדרגה הראשונית, כמעט פחותה מן זה של צבא אנגלי או ארה"ב, לא רצו המצרים במלחמה נגד הציונים בשעה הזאת, לא הוכנו לכך או ולא הי' להם תוכנית לזה. על זה מיעדים כמעט כל יודיע דבר שכחטו על המתרחש בימים הללו,/non הציונים והן העולמיים. הניסים היו נודעים כנראה להציונים וגם להמצרים ביחיד, ומפני זה חשב נאזר כי ההפחה על מדינת ישראל בתגובה צבא מצרים במדבר סיני, תביא התוצאות הנדרשות לו באחת שעה. חיל הציוני לא יתקיפו את סוריה שזאת הי' לפי דעתו דבר העומד על הפרק כפי שמסרו לו ידידי הטוביים, ובזה היה אפשר לו להתרכוב בענייני מדינות הערביות כי כח מצרים שומר עליהם מכל סכנה, והשתלטוו על דעתו הערביים במוורה התיכון תמשך הלאה ביותר עז. אולם בשום פעם לא הי' בצבא המרוכז הזה תוכנית להתקפה מעבר לגבול מדינה הציונית, או מלחמת „השמדה“ כמו שפרנסקו הציוני בעולם, כמו שנערכו על זה תפלות מן האגדאים וכך שארשו זאת הגדלים. כדי להביא עוד איזה קטעים לבירור העובדות כמו שהם.“

„יתכן שגאמל נאזר האמין כי מסעו האבאי בצרו מסע האום של ברית המועצות, יספיק למנוע התקפה ישראלית על סוריה, ספק אם נאזר את הבין עצמו מה יעשה, אם תתקיף ישראל את סוריה למטרות האיום“

„באמצע מאי, לא חשב נאזר עדין שלוליה לפrox מלחמה. והוא לא הבין מה פירושה של הצבת המופגנת והקבועה של צבאותיו בסיני, הניתן כי בשנות 67 תחוור על עצמה חמרונו של פברואר 1960, אלא בשנות 67 הוסיף לכך שהוא שיחים את רחוב הערבי בוצרה, שהוא לא יכול כבר לסגת כפי שנטא בسنة 1960.“

להשובה שלישית, בכך שנאוצר יכול להודיעו קובל עמו וועלם הערבי: ראו ידינו כבבולות! אין אנו יכולים ללחום בישראל דתינו ללחום נגד העולם כיוון, עשיית מה שביכולתי ומצפוני נקי".

"מפקד כה החירום לא ענה במשרין אל המברך של גנרל פאווי, הוא הודיע שהחות הכוחות אינו ניתן למסכוונו, הודיע הכל במשפט לזכיר האו"ם ועלה למשכבות. היחיד שלא ישן הי' נשיא מצרים גאמאל עבדול נאצראן: הוא מיהר לשוחה שליח מיוחד למפקד כה האו"ם גנרל ריקייא ההודי. קצין קשר הוה הודיע לריקייא בשם הרמטכ"ל המצרי, שאין מצרים מתכוונת באמת ובתמים היקל איש סודו של נאצראן כותב גלוויות על ההגינוי הזה:

(סיפור של 48 שעות, טשארליס יוסט, רביעון אמריקני פארעון נכנסו למפרץ, וישראל גלה את אולת ידה.)

האו"ם פינו את פקווד כה החירום מן גבולות מצרים-ישראל, למורת תקוותו של נאצראן שלא ישמעו לדרישה הזאת, אבל כן מדינת ישראל אינה עושה מאהמה והכל בשתייה מה ציונים וכל העניין ישתחן בגנץון גמור עבورو:

"הגנץון שלו בשבוע אחרון למאי היתה ניכרת למדי, התעמולת נגדו ברדי עמן ורידיא וגם במקומות אחרים נפסקה ונשתתקה. בכל הבירות של מדינות ערבי העם מעירק מעשוו של גאנמל האגדול", עמדתו הכבודה בענייני כולם נתימה עוד הפעם ללא ספק כלל. אין לנו עוד נאצראן המושל על המזב אלא המזב התחיל למשול בו, ובכל זאת אין מענה להאגר שלו מון צה"ל. במשקל הספיקות שלו דימה כי סגירת מצרי תיראן תעלת בידו ג'יב, וישראל לא תלחום עמו גם על זה".

הנשיא דשואנסאן העביר לראש ממשלה ברית המועצות הרוסית את הדברים שאמר לו אבא אבן בדבר מתקפה מצרית, אחר חזוות העיר השגריר הסובייטי בקהיר את מזוכירו של הנשיא נאצראן, והוא נפגש עם נאצראן בשעה 3.30 בלילה, השגריר מסר להנשיא נאצראן, איגרת מן קוטיגין התובעת ממנו התפקיד, סיפר לו שהסובייטים מרסנים את ישראל.

אך את נאצראן לא הי' צדוק לרסן, הוא לא רצה במלחמה אם כי הי' מידדר אליה בעל כrhoון, עתה בשומו דברי השגריר הסובייטי מה שימושיים לישראל שכונע נאצראן לישראל תשיקוט, וכי גנחונו שלם.

לפיכך זרך נאצראן מלה בחותוקנים שבצבאו לאחר שבר שלא היה מלחמה,

יותר, עת הגיעו התפתחות של מדיניות ערב לנדר ההתקפות במדינה הציונית בכל אופן נאצראן לא הי' מוכן לשעה זו את אלא הי' מפוחד ונסוג מן האפשרות הזאת. לעומת זאת הcola להראות לעולם כלו וביחד למדינות ערב את גודל כוחו הצבאי, שהרי צעדו לסועץ בכל הרוש והעתומלה בניגוד לכל כליל המלחמה והתקפה, וזאת בהכרח להיות בהפתעה וההכנה תהי' סודית ובcheinoo בכל האפשר. מצרים עשתה הכל רק להראות כי מדינת ישראל מתרשת ממנה עמידה זאת ומשימתם לב לכה המצרי בסיני, לא תעשה מאהמה להעמיד ב מבחן את האימומים של נאצראן בימים המתוחים הללו. ד"ר היקל איש סודו של נאצראן כותב גלוויות על ההגינוי הזה:

"האומה הערבית הצליחה זו הפעם הראשונה ביחסה עם הישראלים, לשנות בכח עובדא קיימת מה שנכפתה עליה בכת. נשק האימפריאליזם ולא נשק ישראל, הוא שיציר העובדא שישראל בנתה בטחונה, עתידה וקיומה על כח הזורע. הפילוסופיה של שליטי ישראל היתה שהערבי רק רווד ומרטיע מן הפחד שישראל מסוגלת לכל דבר, והערבים איןinos מסוגלים לשום דבר. חסימת מצרי עקבה בקעה את הפילוסופיה של בטחון הישראלי, כוחות מצרים גדולים נכנסו למפרץ, וישראל גלה את אולת ידה".

(היקל אל-אהראם 26 Mai 67)

בתחלת צעד הנשיא נאצראן את צעדיו במתינות יתרה ובஹירות עצומה, למעשה לא רצתה לפנות את האו"ם מון הגבול אך רצתה להראות שהוא טובע על כד והאו"ם אינם מקשיבים לדרישתו, ידע שכח זה הוא כמו מגן עבورو והי' מפחד מהן סילוקו: "בבוקר ב-16 למאי, שיגר הרמטכ"ל המצרי מוחמד פאווי, מברך, אל מפקד כה האו"ם גנרל היהודי ריקייא, לפנות כה האו"ם מון אורך הגבול המצרי ולרכזם ברצועת עזה. נאצראן הניח, שהמוכר הכספי יו-חתאנט יתנהג בהתאם להחותוכרים של קודמו, וקיים שמקפה כה האו"ם גנרל ריקייא יודיע שאין מזין את הכח זהה הוא, לכל היותר יאות הגנרל ריקייא להזין כוחות רק ממוקם למקום ולא לפניויהם, בהתאם לתחזית זו ניסח גנרל מוחמד פאווי את מברכו".

"גם בא"ם לא ייחסו משחו רציני לתוכן של המברך, ראשית היהתו בו טעות הוא פנה אל מפקד כה החירום, תחת אל מזוכיר הכללי של האו"ם, שנית, חתום עליו הרמטכ"ל המצרי במקום ממשל מצרים, שלישית, הוכרזו בו מלחמה נגד ישראל, "ברגע שבו תוציא לפועל מבצע התקפה על מדינה ערבית". הודעה פומבית כזאת שקבעה מראות באיזה רגע תכירו מצרים מלחמה נגד מדינת ישראל, נראתה כה בלתי רצינית עד שהאו"ם לא ייחסו רציניות אל תוכן המברך הזה".

המברך הזה של גנרל פאווי לימד איפוא את אנשי האו"ם, שהמצרים ציפו

המלחמה והובילו ביותר בימי המלחמה עצמה. לא היה ספק ליוודע דבר שהנצהון הוא דבר ברור לצבאה מדינה הציונית, ידיעת זאת קבעה את הגישה של ברית המועצות הסובייטית וגם את זו של ממשלה ארחה¹⁴⁸, ובודאי מצב הכוח העודף הי' ידוע להציונים עצם שניצלו את הזדמנות הזאת והנהלו חוכמת לחיל מצרים, ירדן, וסוריה יחד. גול, כהיום אני משוכנע בנצחון שלנו כי אני יודע מה שעומד לרשותו של צבא המצרי וככה יום אחר יום הוכיח נאצ'ר לאצ'ר המצרי שצדק במתינותו.

„בהתוותה כי מדינת ישראל לא תעשה דבר שכן גם ב-28 במאי עבר בשלום בערב לאותו היום הופיע במסיבת עתונאים ואמר, „הכביי הוא עצם קיומו התוקפני של ישראל, אין לדבר עתה על חופש שיט המצרי שלנו, אשכול קירב מועד המלחמה באיזמו לכבות את דמשק, שמנואת מזימתו לאל, על כן אנו אומרים לו, אהLEN וסחLEN“.

„קאהיר חשבה אותה שעה שהיא צפויי למדינה הציונית, כיון שלפי ידיעתם נאצ'ר אין רצו להודיע לדבריו שאיזה סכנה צפויי למדינה הציונית, כדי כוחות צבא של מדינה הציונית מספיקים בדעתו כלל לעשות התקפה עליהם, וגם כי כוחות צבא של מדינה הציונית מספיקים לניצחו ללא ספק כלל: „שר החוץ של ישראל התחל לחיות נבו, כאשר שריו החוץ והגנה של ארחה¹⁴⁹ הסבירו לו באזנות ומופתים כי האזעקה הישראלית על מתקפתה קרויה לנצח של קבע, ישראל לא תוכל להחיק במצב של גישס מליא יותר מן אייה ימים, אח'כ יתפזרו, מבלי שיזדק לפתח באש אפילו יירה אחת.“

(קטעים דיליל טעלוגראט, טימס ספלימנט, בגלבוע צד 189, 190)

אולם ביום הבא הרגישי המצריים משהו שלא בסדר, כוחות הציינים עמדו מגויסים והניצחון של מצרים „לא יירה אחת“ עומד עוד בספק, הגמר עוד לא בא. עתונאים מהוויל מודיעים זהה מן קאהיר שנצח החגיגי חולף ועובר, המצרים אינם רוצחים במלחתה זו כי איןם מוכנים לכך, הנוייראק טימס כותב בעמוד הראשון:

„יאוש מאויים כנראה אותו את העיר זאת, קאהיר אינה רוצה במלחמה כי בודאי אינה מוכנה למלחמה, אמן וואה את האפשרות הזאת הולכת לקראתה, כאילו הגורל כבר איןנו ברשותה“.

„הצמרת אשר סביב להנשיא נאצ'ר הם יותר מרטונים מאשר יש לשמען מן הטעםולה שלהם, הם אומרים שאין ברצונם להחריב את מדינת ישראל אלא שיש להם טענות מירובות עליהם ועל התנתנותם. הרושם נשאר שהסכסוךינו סביב למצרי טיראן, אלא נדרש לשרה כוללת וחילוף היחס שבין מדינת ישראל ובין מדינות ערבי“.

(דשועם ריאסטאן עמוד הראשוני ניו יארק טימס 5 יוני 67)

לז

מצב כה המלחמתי של צבא מדינה הציונית מול צבא המצרי הי' ידוע קודם קודם פרוץ

המצרים בסיני, „אתם תנצחו לפני שתצייני השמי יגיע עלייכם“ סיום הבירור הזה גענראל ויעלער“.

(גלבוע עמ' 147, 148)

ידעו את הניסים קודם התרחשות בדיקת גמור, וזאת נתנה ערך נכבד לשירות הריגול בעיני הנשיא דושאנסאן על מיטב ידיעות שרכשו ועל המסקנות מן ידיעות הללו. השבownik האמריקאי "טיימס" המפורסם כותב בעניין זה:

"מайдך גיסא חיו שני אנשים שרכשו להם הוקפה יתרה בעיני חביריהם ובעניינו הנשיא דושאנסאן, גענראל ויעלער יו"ר המפות המאוחדות של ארחה"ב הוא ספק להנשיא ידיעות מכוננות שהראו שכבה מדינת ישראל ינצח את העربים במלחמה משך ימים קצרים. השני הי' ר'יאשארד העלמס הדירעטדור של ,,סוכנות הריגול המצריית" צ.ג.א. שחוושט לגענראל ויעלער הידיעות הדורותות לבוא למסקנה זו. היועצים של הנשיא מר גאלדבערג ואחרים אשר עמו, היו בתבילה מסופיקים בהדר"ח זה, הנשיא דושאנסאן קרא אל ויעלער לחזור עוד הפעם, העובדות נחקרו והערכה זו נחלתה עוד הפעם ע"י ויעלער והעלמס. הצדק של הערכה זו נתרבורה ביותר בעת שכבא חמיורי הי' מבוטט משך ארבעה ימים הומן המדויק הנשמע מנו ויעלער והעלמס, זאת הראה יתרון של צ.ג.א, על שירות הריגול של הרוסים, קנחה לה ערך של כבוד שהי' חסר לה מלחמת גורמים של זמן לא רחוק".

(טיימס, עמוד 58, 5 אוגוסט 67)

בימים הקרובים למלחמת היה שוב התיעוז בין מדינה הציונית ובין וואשינגטון, ממשל ארה"ב הודיעו להם שאין נראה כי בעתיד הקרוב שאר המשלחות ישתחפו בפעולה ממשית לפתח מצרי טיראן, אבל הציונים שיינו עמדתם וכמעט בפירוש הודיעו שזאת כבר איינו עומד על הפרק, מה שרוצים הוא חיל המצרי אשר במדבר סיני בכלל, הפעם דברו אחרית בביטחון עצמית, שבידם לעשות הכל, אמנם ממשל ארה"ב ביחסו מהם המתנה וסבלנות ולא להתחיל במלחמה, הבקשה זו לא הצליחה; האmericאים ראו לפניהם תמורה אחרת של מדינת ישראל מאשר ראו בעת הביקור של אבא אבן, או נראה להם איש שלום עומד ומתהנן בפשיותה יד לעזורה נגד העربים, בעת שיינו הישראלים עמדתם והשלה אינה זו של מפרץ טיראן, אלא של חיל המצרי במדבר סיני. על זה בטוחים הישראלים שיש בכוורת לנצח ללא עזורה מן אמריקה בשעה זאת. גענראל דיין הדגיש זאת בדבריו ב-2 לינוי באמריו,,ישראל אינה רוצה אפילו חיל אחד מארה"ב או מאנגלי' שיחרג לעורתני", דיין קרא להאלופים ועבר על תוכנית הצבאי עוד הפעם עםם, הסכימו על כל הפרטים של ההתקפה שהיתה מכבר בדקdock מלא".

(„סער החול" קמחי ובאוול, עמוד 55, 154)

הערכה זאת של גענראל ויעלער הייתה מכריעה למדיניות ארה"ב, אבל נראה גם הרוסים באו למסקנה שכוחות הציוניים עלולים למגר את כוחות המצרים בשדה הקרב,

ובכל יום ציומ הכרעה זו הייתה מושתלת על הגוון המדיני הרוסי. זה מבאר החילוף של היחסים מן רוסיה אל מדינה הציונית ביום האחרון קודם פרוץ המלחמה. היחס הזה נטהף מן ביטול וחתמה, אל יחס של כבוד וחיכוי נעימים, בהבטחתם אל הציונות שבאפשר לפתור הכל בדרך שלום, שהם הרוסים רוצים רק בשלום ובבטיחות עבר העربים וגם עברו מדינה הציונית:

„חולשת מצרים הי' נודע כבר להרוסים ואחטו בדאגה-בוג�ו לכוחות הצבאים אשר להם. רצונם הי' למנוע התנקשות מפני שהגיעו לידיים התנאים הבלתי מתאימים של התוכנות צבא המצרים. חברה של מפקחים רוסיים שביקרו שודות התעופה המצריים מצאו כי הרבה טיסים לא טיסו כלל במשך הרבה ימים, גם המטוסים עצמם עמדו צופפים והוא"י בנקל ליישרלים למו"ם".
(וואשינגטון פאסט 15 יוני, 67)

הרוסים פחדו מן האפשרות של התקפה מתואמת של חיל הציוני, ועשו כל מאמץ אצל הנשיא דושאנסאן שהוא ישפייע עליהם לבב' יתחלו במלחמה. גם הרוסים עצמם עשו כל מה שביכולתם להשפייע על הציונים למנוע ההתקפה שידעו שהוא מזמנת מכבר. ציר הרוסי ביקר את אשכול פעמיים. פעם הראשון הי' ביום 27 למאי בשעה 3 בבוקר. המזכיר הראשון הסובייטי מר ביקוב, צילצ'אל אביעד יפה מנהל לשכת ראש הממשלה הציונית, ודרש ממנו פגישה תכופת. יפה ביקש ממנו לדוחות הפגישה לשעה „אנושית יותר" אבל ביקוב הרוסי אמר לו,,אנא אל תקבל על עצמן האחריות לדחיתה הפגישה. כנראה הרוסים היו דואגים בויתר על גורלם של המצרים בשדה הקרב ועשויו כל מה שביכולתם למנוע ההתקפה שהיתה הולכת ובאת.

„בלבושليلת קיבל אשכול את שליח הסובייטי מר דימיטרי ס. טשאבחין, עם המזכיר הראשון ולואדייסלאו ביקוב. השתתפו גם מנהל משרד החוץ ארוי' לבבי ואביעד יפה. השיחה היתה ברוסית כי אשכול (שקלאניק) הי' יליד אדעס, הרוסים חזרו לשאול עוד הפעם אם אין בדעת הציונים לפתח באש, שקלאניק ניסה להתעלם מן שאלת זאת,,טשאבחין חזר על השאלה ארבעה פעמים, עד שהמזכיר שלו מר ביקוב העיר לו, האם איןך שם לב שהוא אינו עונה לך זו טיראן, אלא של חיל המצרי במדבר סיני. על זה בטוחים הישראלים שיש בכוורת לנצח לא עזורה מן אמריקה בשעה זאת. גענראל דיין הדגיש זאת בדבריו ב-2 לינוי באמריו,,ישראל אינה רוצה אפילו חיל אחד מארה"ב או מאנגלי' שיחרג לעורתני", דיין קרא להאלופים ועבר על תוכנית הצבאי עוד הפעם עםם, הסכימו על כל הפרטים של ההתקפה שהיתה מכבר בדקdock מלא".

האפשרים".

(„סער החול", קמחי ובאוול, עמוד 119)
הרוסים דאגו ג"כ כי אולי מצרים תעשה את הצעד הבלתי נכון ותתחיל

במלחמה בשעה שהם בלתי מוכנים, לזאת העירו את הנשיה נאצר בשעה 3 בבוקר, ומסרו להנשיה העייף, בקשה מן קאסיגין על ריסון והמתנה".

(תיק אל אהאם 16 יוני, גם נאצר בנאמו ב-23 يولי) הקשר הטעלעפוני היישר „הקו החם" שבין וואשינגטן ומאסקו, פעל בימים ההם, בהשפעת הקראמלין קרא הנשיה דשואנסאן באמצעות מדינת ישראל מאמנת מאטאפה קעמאל ומסר לו הדוח של אבא אבן, שמשלת מדינת ישראל השגיר הצרי שהמצרים רוצים להלחם בסיני ולזאת מציע הנשיה, ריסון והמתנה. גם למשלה ממספר, תזכה ישראל בידיות הדוקה של ארחה"ב, ואולי תפעל מיד, יש להם לחשוב מהירותם והמצוות האפשרית, וכל העניין יהיה זה עסקה של ישראל לבדה באירועים של הרוסים והמצוות האפשרית, וככל העניין יהיה הטאנק לשדה והדבורה, במקורה זה אין לממשלה ישראל לצפות לעורחתה או לעמודה המתונה ועל אחוריותה", במקורה וזה אין לממשלה ישראל לצפות לעורחתה או לעמודה המתונה של אמריקת. הרוסים עשו כל מה שביכולתם והשפיעו על דשואנסאן לרשות הציונים, כי הכיוו בחולשתם של בעלי בריחם.

בישיבת הרויטים הציוניים לא יכולו להכריע להתחל במלחמה מיד, אחר הדברים הנאמרים מן דשואנסאן הקולעים ביותר להמצב של מדינה הציונית, שכמעט תלויה ועומדת בתמיכתם של אמריקת. הקולות בישיבה זו היו כמעט שוקלים ללא הכרעה, אך ביום א' הוחלת להמתין מעט. השר הציוני זלמן ארן אמר על זה „לא פקפקנו מעולם בתוצאות המלחמה גם לאחר המתנה, ואולי חיל אויר הצרי יתחל בהתקפה", על עניין המתנה איזה ימים ב כדי לפיסס את דשואנסאן דבר גם אשכול אה"כ ואמר את הכוונות הן של צה"ל והן של המצרים.

בחכרה להעrik את יושב דעתם וחריצותם של ראשי הציונים, יודעים איך להשתמש עם רגשים עם ישראל לתועלת המדינה שליהם בכל התקף, גם מביטים מעבר להשתחיות ומביבים בהבנה יתרה להבוחין בין העיקר והטפל. יודעים כי סכ"ס גודל כוחם הצבאי והכלכלי והוא גודל ההצלחה של המגבויות השונות והסכנות הענקים הנעמדים לרשותם, הוא מהה כלי אומנותם שביהם בונים ויוצרים את המדינה ואת כוחה. לדאובונינו הרבה הצלicho מעשי שטן ליהודה את ישראל ר"ל והמדינה הציונית נעשתה לנוין גורלי לרוב רובם של ישראל, המשתפסים בה והמשלים עבורה. הציונים באמצעות סכומים כספיים גדולים מבאים למדיניהם כח כביר כלכלי וכן צבאי, ואת עוזה רושם על ישראל המתפעלים מן כח זה, ובאמצעותם רושם זה היהודים נתבעים על יותר ונוגנים יותר. התמיינות ורכות הלב שוה בטבע לכל מי שנולד מזרע ישראל, נודע להציונים ומשתמשים בו שימוש מלא.

בחימים המתוחים הללו אספו שליטי הציונים הוו רב, פירסמו בכל העולם תעמולה

גדולה עברו הצלחה כי המצב חולך „ומחמיר". יהודים תמים האמינו וננתנו, גם יהודים חרדים שענין המדינה עוד לא נתקרב ללבם, הפעם זאת יצאו מגדרם וננתנו, כי הי' מוסבר להם שווה, פיקוח נפשות", נאצר חולך „להציג" ר"ל את כל ישראל הדרים שמה, ובודאי אין להזכיר בשעה כזו על חשיבותו, והחוב על כל אחד מישראל ליתן בכל יחולתו, لكنות נשק בכדי „להציג את עצם". אין כאן עוד העניין של מדינה אך פשוט להציג את ישראל, והקיימים נשפוחות מישראל וכו', כי הלהיבו הלגבות וכל כך חשובו מחשבות להציג הלהב הזה, עד שתדברים הכி פשוטים נעלמו מודיעם, כי אפילו לפי חשבונו זה, כי מן זמן של הנtinyות הללו לא הי' אפשר להם ליתנות אפילו טנק אחד למלחמה זו, כי אם שאל הנtinyות עד שיגיע הטנק לשדה הקרב בהכרח שיקח לכח' פ' ששה חדשים אם לא יותר, לא לחשוב הזמן של הקליטה והידיעה להשתמש בו.

היהודים אמנים נתנו, דימו כי הנtinyה של אל' לירוט היום יורת למלחוק למשך נגד העربים, „הציג נפשות", „رحمנות", „דם ישראלי" וכו'. התעמולת הזאת היתה מוצחת והציונים אספו חמיש מאות מיליון דולר באותו פרק עבור המלחמה הזאת בימיים האחדים הללו, בשעה שככל צרכי המלחמה היו כברῆה שמה באספקה הנכונה. חצי מיליארד דולר, וזה סכום גדול אפילו בערך של מדינות גדולות, אבל במא שישייך למדינה הציונית חולך סכום כזה ללא הכרה יתרה. מגביה אחת עוקבת מגביה אחרת למוספת כח צבאי וככלכלי בערך על מדינות הערבויות, וכך עין הכוונה לבקר את הציונים על זה אבל זה חלק מן ביואר הניסים איך גושים ונוצרם. בנידון הסכום הזה של חמיש מאות מיליון דולר הנאנס בימיים האחדים אלה כותב גלבוע: „הוחלט על השהייה, אך הי' ברור שהמתנה עולה למשק היהודי בהון, ובו ביום הוחלט שר האוצר פנחס ספר, גולדה מאיר, וו"ר הנהלת הסוכנות א. ל. פנקוט, ייצאו להציג כח' מיליארד דולר לרשות ישראל. יהדות התפוצות נחלצה ואספה סכום כזה".

(גלבוע עמוד 157)

25 במא נפגשו אשכול ויגאל אלון עם אלופי צה"ל ישע' גביש, ישראל טל, אריק שרון, וחיים בר לב, כולם דברו על השמדת האויב בביטחון ועל כך ששארם א' שיר, תපול מעצמה אם הפרוץ מלחמה, הפגישה הזאת היזאה החלטה שיש לעשותה ההכנות הדרושים להתקפה אפילו וואשינגטון לא מסכים, שכעת אבא אבן משתחה שם. הנשיה דשואנסאן לא הי' נחפו כי' קיבלו זה הביא מורת רוח מעט להמשלה, אבל אין לחש להיטסים הללו, הנכוון לנצל את ההודנות וציהיל תעשה את שלת. הכה של צה"ל מול חיל מצרים הי' המדובר מדי פעם בפעם בישיבת הממשלה, כי רק הידיעה הברורה הזאת הכרעה להסכים על התקפה למען השמיד את חיל המצרי הגבוש כרגע במדבר סיני והשעה מוכשרת לכך מצד מודיעין העולמי.

"בישיבת השרים ב-3 ביוני, שאל שר יוסף ספיר את חברי יגאל אלון, האם הוא מאמין בודאי בנצחון של צה"ל. אלון ענה שהוא בטוח בכך, וביאר ברוחם באזני חברי המערך ישראלי ערבי. גם משה שפריר שהי' מן ה"יונימ" הנסוגים שינה את דעתו והגיעו לכל הכרעה חיובית באומרו „השפעה עלי במידה מכורעת הפגישה עם האלופים יותר מאשר מישחו אחר. הם היפררו את גידול חפוזות המצרים פסיוני ואת יופלו, של צה"ל וניברו דברי אמת. שמענו מהם את המשמעות של ההסכם בין נאצ"ר לחוסין ומה עלול להתרפה ממנה, השענו בעיקר מהบทוחן של האלופים ומאמונתם בנצחון, ובכל התכניות המוכנות מראש לכל אופן שתהיה".

"עם התחלת המתייחות הקימה מפ"ם ועידה של חמש ועשרים, בצדี้ לדון על מצב החמור שהמדינה נמצאת בה. בפגיעה עם אחד מהעתונאים אמר מאיר יעורי: „ספרתי בועידה כי ידענו אני וחברי חזון כי המצב שנמסר לנו הוא שלא בדיק, כי שמענו שהרמטכ"לים הקודמים של צה"ל סיירו ביחידות וגם משה דיין ערד סיורים מיוחדים בדרום. אה"כ כולם קבעו בצהורה שאינה משתמעת שני פנים כי כוננתו של צה"ל עולה לאין שיעור, על זאת ששרה בו עבר מבצע סיני קודם".

"הרמטכ"ל מר יצחק רבין אמר לאחר הנצחון: „מערכת הבטחון וצה"ל היו מוכנים ומצוידים בתכניות לפעולה מגן נגד כל מתקפה ערבית, בכל שעה ובכל דקה. במלחמה זאת בדומה למלחמותיו של צה"ל בעבר לא נמצא אף יהידה שלא ביצעה את המשימה שהוטלה עליה מראש ולא השינה את ייעודה, תוצאה שאין לה אח ודוגמא בשום צבא".

(గלבוע עמו' 116, 162, 245)

בכל הזמן הוכנו בכך צבא כביר, היהת בידם היכולת לעשות זאת. הרמטכ"ל הציוני מר יצחק רבין דיבר בתל אביב ב-24 למרץ, כמה חדשים פרוץ המלחמה ואמר: „מדינת ישראל תהיה פועלת נגד כל מדינה הנוגנת עוז לעשות חבלות עלינו, למדינת ישראל יש היכולת למנוע את ארצאות ערב מלחמה, אבל במקרה של מלחמה כוחות הצה"ל יגצחו בבטחה". הגויס המלא של צבא הציוני הביא להם עודף לא רק באיכות אלא גם בכמות מספרם מול חיל צבא האויב שלהם נגדי. גויס כזה בחשיבותו של ארבעה אנשים מתוך חמישים, אין אפשר לשום מדינה בעולם למלאות חוץ מן המדינה הציונית, שצורך היישוב והכלכלי אינו בא בחשבון כי יוזמת העולים ימלאו צרכים אלה, מайдן גיסא מדינה אחרת ובפרט מדינה ערבית א"א להם לגיסס כמעט הרוב של האוכלוסי' לחיל לוחם, כיון ששחרר מספר כוחה המכונן לשימוש בנשק מודרני ומסובך. ארגון המילואים עד גיל של המישים שנה, מציג האפשרות הזאת, חיל נשים משלים את החשבון. לעומת זאת המדינות העבריות רוכbam של האזרחים אינם

יודעים אפילו קראו וכותבו, מעולם לא רואו אפילו חותם עלكتروني, והגיויס של מיליוןים יהיה רק לבטלה ולהכחdet.

הgiois הגדל בוצע ביום הששי וביום השבת (?) 19 ו-20 במאי. פורסמו רשמיota שווה רק גויס חלקי ומוגבל, פיקוח הצענזור הפיצ' גוסח זה של גויס חלקי בכל העולם. רוברטס. ס. טאט, השליח של „לאס אנסולעס טייםס" שידר לעתונו מברק כפי פקודת הצענזור כי הגויס רק חלק, אך הוסיף איזה מילים בלשון בלתי מובן כ"כ, לומר כי מבחן הגויס הזה הוא „וז כשותב", באס-אנשלעס יודעים צופי הטעלעויזיא מה הלשון של „שותב" מורה, ככלומר דבר שהוא ב-99 אחוז. משרד החוץ בוואשינגטון היה מודאג מן גויס מלא כזה, והשגריר הציוני אברהאם הערמאן הבטיח לשר החוץ מר ראסתאו, כי מדינת ישראל לא תפעול כלום נגד ריכוזי צבא המצרים אם לא ייחסמו את מפרק אילית.

„מדינת ישראל עם ארבעה אנשיםמן חמיש מגויסים בצבא, לא הי' ביכולתה להשאר אופן זה לזמן ארוך. בסוף לחודש Mai הרבה מן החנויות התחלין להסגר מפני חסרון כח אדם. התעשיי' עבדו באופן מוקטן, גם התובאות בשדה היוו להיות נקצרם. אבל מדינת ישראל לא הייתה יכולה למעט גויס המלא וזה, מפניהם התנאים המשוגנים שהיוו שוררים או והשינוי הפתאומי שהי' באפשר להתחדש".

מר גלבוע מוסיף בעניין המלואים:

„בביקורנו נוכחנו ראשי מערכת הבטחון לדעת שביחדות רבות עליה מספר המתיצבים על מספר הנקראים לדגל ומגנון המילואים פעיל למופת, טוב לאין ערוך מאשר בעבר. אלופים שפרשו מן הצבא, התרשו עומקות ממתקן העיררכות של צה"ל עוד לפני המתייחות בקשר עתה לצרפת למערכה".

„ביום שני ב-2 ליוני נפגשו מרבית השרים עם האלופים של צה"ל, האלופיםتابعו בתוכף לבן לחכות עוד יותר. האלופים דברו בבטחון שהרשימים את הרשימה למעלה מן המשוער, הן לגבי תוכחות העימות והן לגבי הסיכוי להימנע בו מאלפי קרבנות, עד אז הילכו אימים רבים בדבר ריבות נפגעים".

3. ביוני משלחת מדינת ישראל החליטה להתקיף, ב-4 ליוני נסתלקו כל הפסיקות. כל הפרטיטים היו מופנים מפבר אבל הזמן נקבע במושב הממשלה דאז. קצין מדרכי הוד, מפקד כוחות האoir הבטיח כי אין לפחד מן כח האoir המצרי, אם כי הי' קשה להבין איך 400 מטוסים מודרניים שהיו לרשותה של מצרים לא יכולו לבצע מאומה נגד מדינת ישראל. אבל הפל הי' אפילו בתוכנית פרטיט ופרשוי פרטיט.

(ספלימנט סאנדי טעלעגראף 9 يول)

תיכף לאחר החלטה הסופית נרככה הטעי' בכל הפרטיטים. איזה מאות מחיליל צה"ל

וחתנאים הנכנים זה בירור האמת מתווך השק הגדול של ניסים ונפלאות. בירור דבר זה נחוץ מעד לידע כלל דרוש אמת, כי הבירור הזה מבירר את הכוח וההשק, השוא ותלאה, שביהם מבלבלים ומסיתים האגודאים את העולם. טועים ומדיחים הללו מהשיכים עיניהם של ישראל עם השק הזה של ניסים יותר מאשר עשו בשאר שקייהם והבליהם. המכון בבירור זה אינו בכדי להראות שאיזה אוגוד אוומר השק או אמת, הלחץ הלחץ הוא לסתור הבניין של הכלש עבודה וריה הציונות ולהמשיך עלי לבוש שמיימי, ומפני זה בהכרח להזדקק לשקריהם של האוגודאים להבליהם של הגודלים שלהם, להסתה למיניות של העונאים שלהם, יהי הבירור הזה מוכן לכל מי שעוז באפשר לראות האמת כמו שהוא, לכל מי שעוז לבו רד עם אל.

לזה

לפי יודיע דבר צבאים הגויס המלא במדינה הציונית ה比亚 כח אדם לקרב בערך 275,000 איש. רבים היו מן חיל המילאים, אבל לפיו המשך התרגילים עד חמישים שנה, בכל שנה ושנה, ככלם כמעט היו חיללים מדרגה ראשונה. זה ה比亚 עוד כמותי בכח אדם במלחמה זו, בלבד יתרון האיקוטי של התאמנות וגובה תרבותית העולמית אשר לחיל המדינה הציונית מול חיל מצרי וארצות העבריות הסמוכות. בית מספר התושבים אשר במדינות ערב אינה באה בחשבונו, גם לא היודעים להשתמש בקש את או לירוח בנסיך אשר להערבים, או החומר האנושי הגדול שאפשר ללמדו באיזה פעם אחריו עשרות שנים, אך להשתמש בנסיך המודרני המטובך, ולהתבוח כח חיל האויר והקילע ייחד. מה שבאו בחשבונו הוא רק הצבא המוכשר למלחמה בנוכחה, העומד בשדה הקרב ולא שבאפשר לו באיזה פעם לבוא שמה, המלומד והמאומן בעת ההוא ולא שייהי כן לאחר זמן. גם צבא המלומד בנסיך מודרני אשר להערבים בנסיבות הרוחקות משדה הקרב בסיני איזה מאות מיל, אינם יכולים לבצע שום השפעה מול צבא הציוני, בשעה שהמלחמה נגמרה טרם הייתה אפשרות לחיל הזה לבוא שמה, שטח כביר כזה המרחק את סיני מן ארץ עירק מונע את צבא הארץ הזאת לבוא בחשבונו, בכל אופן אין להם להערבים בכל ארצות שלהם, איזה כח מיוחד שהיה מוכשר בשעה הזאת למלחמה עם צבא מלומד. ומאומן כמו צבא מדינה הציונית, במספר שהוא מכריע במלחמה, אפילו שיבואו שמה.

המכון ללימודים איטרטראטיגים בלונדון פרסם את המספרים שלקו חבל במלחמה זו: „היא רק המהירות של נצחון הזה במלחמה שת הימים שהפתיעו איזה מומחים צבאים אבל רובם כמו כולם שייערו כי בעת פרוץ מלחמה הירון של התאמנות, שירות הריגול, ורמת רוח אשר לישראלים, ישלים כל חסרון מספרי אשר לישראלים נגד כל מדינות העבריות ביחד. מספר השלם של צבא הישראלים אחרי גיוס מלא, הם בערך 275,000 אנשים ונשים יחד, המאורגנים

קבלו חופש בכדי שאיזה מרגל מצרי יודיע לפחות כי הישראלים אינם מכינים מלחמה ואין זאת בדעתם לעשות. משה דין ה策רף להמשלה ובתוור שר הבטחון החדש השמיע ב-3 ליוני לשאלות העתונאים מחול': „ ממשת ישראל נקבע בדרך נסיעה דיפלומטיות וצריך לחתה לוח שאגס. כרגע אנו נמצאים במצב מאוחר מעט מכדי להגיב בשטח הצבאי, ומוקדם מעט בכדי שנוכל להסיק המסקנות לגבי הדרך הדיפלומטי“. הרמטכ"ל יצחק רבין השמיע ב-4 ליוני יומם אחד לפני החתפה: „בשלב הגiros והיררכות ה-י' המבחן העיקרי במהירות והכבה יכולה לעמוד בבחן זה לעמלה מהמצופה, המשימה והבחן שביהם על זה" לעמוד עתה, והוא אולי קשה מבחן התארגנותו והתוכנות שאותם השליטים בהצלחת, הוא קצת סבלנות... אין זה תביעה קלה.“

ההטוי" נושא, נתרפסו החלטות הממשלה בישיבת ההחורה, שהן בדברים מנו מלוה בטחון מון הסכם תרבותי שבין ישראל לבלגיה ועוד דברים כאלה, הכל בחשבונו מודוקדק להראות כי השלום שרים וקיים, בכדי שהחתפה תהיה במלוא הפתעה, וזה אחד מן הנשק המכريع בהופעת הניסים במלחמת בזק, ע"פ סדר הניסים והמלחמה של הגרמנים במלחמות העולם האחרונות.

שעתה תילה המלחמה בסינוי ב-5 ליוני, אחרי איזה שעה שת' או עודليل בואשינגטון, העירו את הנשיא דשואנסון משנתו להודיע לו על כהה. אבל משום שה' אצלו ברור מפה ידיעת יעציו, שהציונים ניצחו, ובזה ינוצח חלק מן כוחות רוסיה. עיקר התענינות של ארה"ב בדבר, לא התרגש דשואנסון מן ידיעתו זו. קרא את „המודיע" וידע שניים הולכים ובאים והי מרוגע ביחס:

„הנשיא גזונסו לא התרגש כשהעירתו ולא הופעת על המלחמה. הוא קם בנחת התגלחת התלבש ונשאר בחדר השינה. הערכת המצב של נציגי המודיעין האמריקני היהה כי ישראל תנצח במהירות, וכי אפשר לחכות 24 שעות עד לחיסולם של חילות האויר הערביים, ועד 40 שעות עד שיובקעו החומי סייני“. (галבוע עמוד 208)

העתון החדש המcobד „ניו-סטטוסטמאן" ב-9 ליוני כתוב, הידיעות על יתרון הצבאי של הישראלים על המצרים היו נכונים מאד, הנשיא גזונסו ידע כי אפשר לו לחיק בנהת רוח ולעוזב את המלחמה ביום משה דין". בניו יארק טיים כתוב וויליאם בעכר ב-7 ליוני: „הרבה יודיע דבר האמין כי ישראל יכולה להגיה את כוחות הצבאים של מצרים בסיני, ממש שבוע אחת או שורה ימים, כוחות הריגול האמריקניים ה比亚 מנוחה להנשיא ג'ונסון".

הבירור שצבא מדינת הציונים היא מוכן לקרב זה, מספר צבאים היא גדול מן זה אשר למצרים שמה, הנשך ה-י' מועל יותר מן וזה אשר למצרים, ההתאמנות והתחכמת היא"ן גדול פי כמה אשר למצרים, הידועה מן מה מכריע זה מול מצרים, היא נודע גם אל אומות העולם, גם להציונים, וגם להמצרים עצמם. בירור דבר זה עם העובדות

האויב במקומות אשר יבחרו המתקפים, ותמיד בעת ההתקפה והמלחתה באותו שעה היל' צבא הציוני המתקיף. ועדף במקומות הנאות שלא היל' כמעט ונשאר ספק בהתחזקות. הנצחון המבטח מוקדם, מאי אלוofi צבא הציוני, מאי מומחים צבאים בעולם הרחב, היל' מוסמך על האיכות הCESARON אבל גם במקומות המספר, כיון של כל המזרחי עמדו הישראלים נגד צבא הירדנים של 50,000 איש, בחזות הצפוני נגד צבא סורייא בערך 50,000 איש, לרבות הטيبة אחת מן עירק שהונחה במורה ירדן בסביבת עמו. המלחמה הייתה כ"כ מהויה שלא היל' הזמן לאפשר את כוחות שאר מדינות ערבי שיבואו לשדה הקרב".

(איסטיטוט טראטיזט טטאדיעס, סאלימען, מיעקל האוואר וראברט האנטוור, צד 27)

יש לחתה בחשבון, כי לא כל הצבא שיש לה למדינה, נלחמים בפעם אחת ובמקום אחד, החזות המיחודה באפשר לה להכיל רק חלק של צבא ונשך ולא במספר בלתי מוגבל. כל הכח של המדינה אין מובה אל חזות אחד אלא מפוזר בכל השטח בלבד מנו מרכו המשומר לצורך הגנה אוili יתקיף צד כשנגן. מרובה איפוא היתרונו להחיל אשר עשויה ההתקפה, שבידו לבחור חזות היאות ולהתקיף בכך מרוכזים שמה להגנה. הגרמנים במלחמה העולמית התקיפו את חיל צרפת ואנגליה רק עם שיו מאות אלף איש, בשעה שהמדינות המאוחדות הי' להם מספר כמוותיהם בערך חמש פעמים מספר זה מרווחו במקומות שונים. רק הפתעה, קלות התנועה, ובחירה החזות בהתהומות איסטראגית הי' אפשר לחיל הגרמני לקבוע את החזות בהתקוממות הנותנות כה האש והירוס למhana האויב, וביחס התמייה מן כוחות האויר הותמן, אשר בחרו להם. בודאי נחוץ לו גם כשרון ואומץ, מספר הטנקים והתחמושת הנותנות כה קראת טטי עצמאית, חיל גדול במספר נגד קראת התהומות' וההפתעה לקראת טטי עצמאית, חיל גדול במספר נגד פחות ממנה.

מדינה הציונית ידעה את אשר לפניה, חלק היותר ניכר רכו במדבר סיני נגד צבא המהרים, וגם מגין על חיל השריון הלוחמים מתחום על הקרקע, הצעדים קידמה בהחלה נרצה.

כח הכספי אשר למדינה הציונית, אפשר לה להניך ולאמן ארבעה אנשים מן חמישה תושבים בימודי הצבאים בכל שנה. חיל המלואים ממלא תפקיד זה לאמן ולהזoor על האימון לככל תושב עד גיל חמישים שנה, ולא עוד אלא הנשך החדש המתthead בכל

מאליות, לא כי שמה מעטים נגד רבים אלה, מספר צבא הציוני היהRob מכריע בכמותו בכלל, בלבד מן הצבא אשר התקיף במקומות מיוחדים שהי' מספר כמותו עוד יותר. הצבא שהתקיף בחזיות המורתי את ירדן, ובחזית הצעוני את סוריה היה חלק מועט מן צה"ל, וגם כי זה לא בוצע אלא אחר שנגמרה חלחמה בסיני, ובידם היה לרכזו את כוח האויר להכريع גם במקומות הללו כמו שהכريع מוקדם בסיני. צה"ל לחם בסדר מסודר ומאוד מודרך, ברכיו הכוחות לפי מיטב צרכי המצב. משה דיין אמר לעוזי נרקיס, "הגיטים מאכער" בירושלים: "אתה תמלא תפקידך כראוי מבלי שיצטרך להוסיף לך אפילו חיל אחד, חורך שניים וזה הוא". אנשי פיקוד המרכזו בחזיות המורתי רצזו לתפוס מקומות מספר בכדי למנוע כיבוש הר הצופים ע"י הירדנים, באומרים שהוא ייה' זעוז נורא להציבור והורפה להציגים. משה דיין ענה להם: "אם אפילו יפול הר הצופים — ואני לא בטוח בדבר — זה לא יהיה סוף העולם, על צה"ל להתרכו בעיקר בסיני, אחריו מצרים יוכלו לטפל בהר הצופים ולא בתה אחות". גם במספר הנשך של הטאנקים היה לצה"ל מספר לא פחות מאת אשר להמצרים ובפרט בשעת ההתקפה המקומית באיזור מיוודה. מאת הדוח'ה הי' לכאורה למצרים עוזר כמותי אבל זאת השערה שטחיחות, בלבד מאשר חלק מהשריון המצרי לא בא לשדה הקרב, גם ההתחסנות של מצרים בתימן בשעה זו לא יש לקחת בחשבון, אבל למעשה היה להציגים הרבה יותר טאנקים מאת המשוער, בלבד מנשך החדש ביוון שהיה עומד לרשותם, על מספר הטאנקים כתוב הרמטכ"ל הציוני יצחק רבין:

"המכון ללימודים אסטרטגיים בלונדון, פירסם על דבר מספר הטאנקים אשר למדיניות ערבי הסמכות לישראל. בערך 1200 טאנקים חדשים וגדולים למצרים, ואילו לישראל רק בערך 800 טאנקים. על מספר האחורי פסק הרמטכ"ל לאחר המלחמה, "הם טועו"! נתברר שהמומחים הבין לאומות הניחו, ישראל השילכה הכלמים מדגם "שרמן" ומדובר, "אי", "עמ", "עקס" שללה, לקרית הפלדה, בכדי להפוך הטאנקים הללו לגורוטאות, הערבבים לא שייערו, ישראל הופכת לטאנקים כלים שהם גורטות לפני מושג מצרים".

בישראל חלה מהפכה בה��תפתחות כוח השריון, מבחינות מסוימות הושגה בתחום זה התקדמות רבה יותר מבאזור חילות אחרות, שהייתה המשך להעוצמות מיימי מבצע קדר. מאו נמשכה ללא הרף המהפכה הבמונית והaicותית בחיל השריון. רמתו של השיריוני הועלתה וננתנה אותהה באמינו בקשר פגיעהתו ודיווקת, כל אלה לו לפि פירסום בחו"ל בהכפלת ציוויל של הגיס בשנים 1965—1967. הודעת מכירת "פאטון" לישראל פורסמה ע"י דובר משרד החוץ של אריה"ב ב-8 פברואר 1966."

(గלבוע עמוד 64)

ביחד עם העודף במספר צבא הלוחם והכשרונו והתחממות של צה"ל מול המצרים,

השפע ג"כ לנוכח התוכנית הצבאית המתאימה ביותר לנצח היגיאוגרפיה של מדינה הציונית והשתה המדברי שם הייתה המלחמה הזאת. התוכנית של צה"ל מיסודה על הנקודות הגרמניות במהלך המלחמה, מטוסים עם טנקים ותחמושת עלקטרונים נעים במנזרות, מלחמה של התקפה ולא של הגנה ב비זירום, מלחמת בוק, "בליטו-קריעג" שבת אליהם הגרמנים לפי שעיה, במהלך העולמית האחרונה. המצרים היו מוכנים במבדרים ומצדיהם שטחי מדבר שם דמו שא"א לעברם היה זהה ואת הדעה הסובייטית בענייני מלחמה, ובפרט שהמצרים לא היו להם תוכנית להתקפה. אבל המבדרים וההגנה של שטחי מדבר בלתי עבירים, לא עמדו נגד זכללי הטנקים המודרניים, צה"ל התקיף את המבדרים באופן ישיר וגם מאחריו הביצורים בדרך השטחים שדיםו המצרים שהם בלתי עבירים, הטנקים עברו דרך מעמקי חול המדבר הללו, ואת הנהיל במהלך המצר שאר שמתה, וביחד עם התקדמות באופן מהיר ומפתיע, המצרים נעשו מוקפים מכל צד.

התוכנית המצליחה הזאת, לדדו הציונים מן הגרמנים וחסיפו איזה הוספה שלמדו מן אירוגן צבא שויזרי, אולי איש אחד באנגליה היה הלומד וממשיר את תוכנית הזאת בשם הי' קפטן, סייר באסיל הארטה, שהעתון אבסטרווער יודע לספר ממוני הרבה, אבל במה שנגע לצייר הניסים יש להעתיק קטעים הללו: "הו, טוב לומר כי הרעיונות הצבאיות של הארטה, עוז להאנגליים לנצח את הגרמנים, אבל הי' זאת להיפך כי הטיאורטיות של באסיל הארטה, עוז להיטילר לנצח את האנגלים ולדוחות אותו אל גבול הים בשנת 1940".

האנגלים לא רצו לקבל שיטתו הצבאית של שריוון מן טנקים ותחמושת קלי התנוועה, והרחיקו את הארטה מן משרד המלחמה מפני שיטות החדשות שלו נגד השמרנית המקובלת. האנגלים לא רצו לקבלם, רק הגנרטאים הגרמנים גארדיין ואחריו רומעל, אכלו ועיכלו דעתו של גישת צדדיות תחת גישה ישירה עם טנקים קלי התנוועה. להתקיף את האויב בהדריך היותר מועיל להעביר אותו ממי שיקול הדעת, לייצור בהלה פסיקולוגית, פעולה המכ' גדולה במהלך בלחמה בוק, "בליטו-קריעג".

הי' לו לבאסיל הארטה חילוף מכתבים הרבה מכל העולם, וכן יש לקבוע כי ייבדו אותו יותר בהעלם הרחב מאנגליה, בתחום הי' ט.ע. לאורגנצע ועוד אישים רבים בשנות ה-1920, וגם לאחרונה חילוף מכתבים עם האלופים הישראלים שם הוו לבאסיל הארטה, כי מלחמת שת הימים נערקה לפי התוכנית שהוא פירסם מכבר, וננוכח הי' עבورو".

אישים צבאים הרבה ביקרו את באסיל הארטה, מעל הכותלים הי' באפשר לראות פטאג'רין שונים, גם גנאל מאנטג'אמרי המפקד הראשי של אנגלי הכיר בגודלו, וכן אחדים מן צמרת הצבאית של בריטניה, אבל רבים מהם היו

מקודם, ידעו ג"כ זאת מומחים צבאים באומות אחרות, חוות מן האגודאים למיניהם שלחם נעשה ניסים גדולים, ניסים נפלאים, ניסים של יציאת מצרים. גביש מבאר שגמ ה-100,000 חיל המצריים בסיני לא היו להם השפעה על מהלך הקרב, צה"ל נלחם בעיר ובראשו נגד כה השရיוון והטנק של חיל המצרי שלעומתם תי' העודף גדול של צה"ל במה שנוגע להחטיבות הלוג. החיל הרגלי של המצריים נמס בעת התמוגנות של החטיבות המשורניות שהי' רק 7,6 חטיבות:

„אולי כאן המקום לגלות כי במלחמה ששתי הימים היו למצרים בחצי האי סיני 20,19 חטיבות חיל רגלים ורק 6,7 חטיבות משוריינות. בסך הכל הותקפו רק 5,4 חטיבות חיל רגלים, אך כל ה-6 חטיבות המשוריינות הותקפו כולם. ומה קרה? החילים הרגלים בהחטיבות שלא הותקפו, נשאו רגלים וברחו בעת שהשရיוון נתחמג ולא הייתה להם שום השפעה בשדה הקרב.“.

„ב-67, ידענו כי כושר העמידה של חיל הרגלים כשלעצמם מול השရיוון הוא נמור מאד. במחצית החדש מי ידענו כוחות שריון גדולים לתיגבור חיל רגלי בהגנה. בסיני 67 לא התעכנו אפילו רגע אחד שלא לצורך, לפחות שיש שהביא בשדה הקרב בצוירוף עם המטוסים הצוללים „דיווע-באמערס“. לאחר איזה זמן למדו האנגלים והאמריקנים איך להוות נגד תוכנית זאת, אבל היה זה את הפתעה עצית בשעה שתבאה הניסים להגרמנים בנחוץ מדהים ומפליא. כן היה לאגרמנים ניסים בתוכנית הזאת ברוסיה, שהביסו את חיל רוסיה של שני מיליון עם חיל לא גדול יותר הרבה, מן המספר שהי' לידם בהתקפה על מדינות השפלה באירופה. סיני זאת החזית המתאימה ביותר למלחמה בזוק, מסביר צ'רצ'יל:

„הה תלמידות של צה"ל וזה של צבא המצרי אין להשוות כלל, איזות כה אדם שלחם עליה פי כמה מן האלפבטים המצריים, אבל גם שטח המדבר סיני מתאים מאד להטיורי הצבאיות הגרמנית של מרכז הארץ לא עיכוב, ואינו מטאים לשיטת הצבאי הרוסית בהגנה והתקפה לאייטה ובתנווה כבידה. צה"ל הראה שכח הצבאי הישראלי הי' מוכן למלחמה בזוק בתנווה חכמתית וכח צבאי כביר וכח אויר הכח במדינות מזרח התיכון, העולה פי כמה מן זה של שכנים הערביים, פרט אולי לתורכי. המלחמה היתה קצרה מאוד לאפשר עוזרת והתרבות מוחז, ברור-איפוא כי היתרונו הצבאי של הישראלים הוא כח מכריע בשטח הזה ללא התערבות של מעצמות הגודלות.“

(צ'רצ'יל עמוד 192)

האלוף הציוני מר ישע"י גביש מבאר את תוכנית הזאת של מלחמת-בזוק הגרמני, שבת אזהה צה"ל והנihilת תבוסה לחיל המצרי שלא היה מוכן לכך. מבאר ג"כ את מהלך הניסים הגרמניים הללו ואיך הכל הי' מוכן בהכנה מדויקת וምורטט, מבאר ג"כ את מהלך הניסים שקרו לאגודאים בשנת 56, ושתפקיד הצבאית דאו היה זהה שונה רק מעט מן התכניות של הניסים בשנת 67, ידעו האלופים הציונים את הכל בדיקות

(אלוף גביש ידיעות אחרונות ל' תשרי תשל"א) המומחים העולמיים מבראים ג"כ בסגנון זה עצמו את מהלך המלחמה ואת התוצאות כיוון שכן היו העובדות, כן הי' המצב הכה מלחמת הגורמים הללו שהיו ידועים בעולם. אולי הי' התוצאות היו צפויות מראש מלחמת הגורמים הללו שהיו ידועים בעולם. ובכל העובדות הללו ידועים יותר מאשר ידוע מכך מלחמתי במלחמות אחרות, בכל

נזהנות צבא אחר, כמו המלחמות בכל העולם כולם, הנזחון הי' ארצי גויי עולמי, הציונים עצמם אינם אומרים אחרת ושותחים לכל השטויות הללו, אינם רוצחים באחרות כי זה אצלם ההישג הנכון, להפוך את עם ישראל לעם גויי ארצי עולמי במתחו ועצמותו. אצל הציונים עניין הניסים הוא שקר של שגוען, אצל יהודים מאמנים, העניין של ניסים זה כוב של מסתים ומידחים, משמשי עובדות ורוח הציונית, החיות ממנה והרזים לעבדה ולכבריה.

„ובינו בדרך הזה שנגלה ידך, תיינו פחדניים, עומדים אנו ומשתאים בחולמים מול הניסים והנפלוות שראינו עין בעין שבאו בהרכע עין“. „אין לנו מיטוגלים כלל לפטע את אשר קרה לנו נדהם מהפנה מהפהני שבא מון השמים והמפנה כבר בא, נאמר לנו פמי צאתנו מאמ"ץ אראנן נפלאות אנו ראיינו זאת במו עינינו“. „האם לא ראיינו נפלאות בימים הדם“. „חרדה ורעדת תאזו אותןנו כשאנו לעינינו הניסים והנפלוות“. „ומי הור וחדר זיכינו לראות עין בעין ניסים ונפלאות, ניסים נגלים אל טבעיים“. „ודוד הקטן הבורד ומבודד אשר כל אויבינו מסביב עטו עלייו והוא לבש עוז להפריע את כל צורדיו לארו של נם, לפניו שרשרת של נם בתוך נם, אנחנו ננעה לגולות מקצת ידיעת הניסים של ימי אלה“. „מה פשר הניסים הנוראים והנפלוים? בעת ופה דורנו לשפע של ניסים גלויים ומופלאים, ולזוכה שפעה הנוסים שאירעו לעניי כל ישראלי, נפתחה בכל לב יהורי הכמה הנדולה לאמונה“. „nisim v'nafloot la'malah min moshavat chen anoush“. „מה שקרה במלחמות שש תיימן יכול אפילו עוזר לראות כי לא כוחו ועزم ידי עשו את זאת רק הפל בפרשי פריטים היו במאנון בניטיב“ ופ"י.

(קטעים מן דברי האגדאים הנ"ל)

„הפעילות הבתוחנית גמשו כל השנהים גם בכל תחומיים אחרים. בספטמבר 1966 ערך צה"ל תמרון שניתי גדול, צה"ל הוכיח עצמו כצבא נקי, משוריין, ממוכן ווחזוק בקצב הסתערות, מהיר ומפותח נגד הדוקטרינה הטובייתית".

(ישעי" גביש אלוף פיקוד הדרום)

„התצומות העיקרית בשנים האחרונות הי' בשരון, אך גם צה"ל בכלו התעצם באיכות ובכמות. הרמה המקצועית של צה"ל עלתה באמצעות אימונים מתמידים וגם בתרגילים גדולים השנתיים, המפקדים למדו בהם להונע עצבות גדולות, כל חיל למד בתמרון את תפקידו במלחמה, זה הי' מבחן לכל הצוותים כאילו רצוי 150 ק"מ.

(יצחק רבין הרמטכ"ל הציוני)

„התצומות תלה גם בתחום התכנון, הוכנו ונלמדו בשיטת תכנונות, כל התרגילים היו גוררים מותך הבויות המשויות והמשויות שעודכנו ללא הרף כך הוכנה האנטי דוקטרינה הטובייתית. צה"ל ידוע בדיקות מי האויב ואיפה ילחם, כמעט

אוף לא הי' ספק למוחמים צבאים למי מן הצדדים יפול הנזחון זהה. התוכנית של מלחת-יבוק הגרמני הי' גורם גדול בהנזהון, ובסגנון זהה כותב המכון ללימודים אסטרטגיים בלונדון:

„להציג המטרות שלהם, חיל הישראלי תחת הפקודה של גנרל גביש, תל, יפה, ואrik שרון, התקיפו בחשבונו מדויק, כח השריון הי' לא פחות מזו אשר למצוות בעת שחצי השירון המצרי, הי' מוטף אל חיל הרגלים, התאנקים הישראלים היו מרכזים בחטיבות משוריינות מיוחדות, וזאת הוסיף כי מרכז בעת התקפה".

הריהוק שבין איגון הצבאי של מצרים ובין זה של ישראל מעין ביותר, צבא הישראלי השתמש בטכnika שהביאה נזהון לגרמנים בשנות 40 במלחמת העולמית וגסם הבריטים השתמשו בו בחווית מדבר המערבי, וגם נגד הגרמנים בגורמנדי בחווית השנייה. אולם המצרים השתמשו בלילה הרוסי, חטיבות מעורבות מן חיל רגלים ביחד עם שריון, זאת היתה הטכnika שהרוסים השתמשו בה באירופה בשנות האחרונות של המלחמה העולמית. השיטה הזאת הייתה אולי צודקת בעת שהמלחמה הייתה בעירות נושבות באירופה, אבל במדבר סיני הטכnika הגרמנית הייתה מסוגלת ביותר. יש להסתפק אם הרוסים שהכינו ואיימו את חיל המצרי הבינו את אופני המלחמה במדבר, המצרים לא התכוונו לטכnika של כספיתה, לתנועה מהירה ללא השקיף על חיבור וההספקה".

„המצרים הינו יסודות על הגנתם בשטחים „בלתי עברים“, הישראלים בתרגילים ווסףם מצאו שטחים בהם מוכנים להילILI התאנקים, התקיפו מן הצדדים ומאהורי המבקרים, התקיפו בהפתעה גמורה בעת שהמצרים דימו שא"א להתקיפם שמה. בעיקר היה העורקה מן המטוסים של צי האoir שהי' לא חופש הגמור לעשותו כרצונו נגד שריון המצרי ונגד תחבורות מנועות".

הנזהון הישראלי היה פרי התוכנות ואימון גם של ריגול חזאי. בין כוחות הריגול שבעולם זה של ישראל הוא מן הדרגה הראשונה, התוצאות של עבודות הללו מדברים לעצם. הגויסים הי' כלילי ועפוקטיבי, ולא פחות מ-250,000 התגיסו גסותם בימים אחדים, הגויס הי' מהיר וכלכלי למרות השיקול הדעת בעולם הרחב שישראל לא תוכל לכלול גויס כזה לזמן ארוך. מהה טעו זהה כמו שטעו במלחמות העולם בשנות 1914-1918 גויס כללי לא הי' לשחות לזמן ארוך, ואחרי איזה שבועות בלבד שייה' בהכרח לעשות שלום בין מדינות הלוחמות".

(סאלימנט מיקל האווארד וראברט האנטער עמוד 31, 32)

הניסים חולכים ומתרפרשים כיצד התרחשו, ועבור מה הי' הנזהון הציוני במלחמות זו הכל הי' לחשבו מודוקדק וידוע בתוכנית מפורטת מקדמת, הנזהון זהה הי' מן סוג של

בין שני המטוסים החלו היותר מודרניים בעולם, אלא בשעה שיש לו למיראשו 3, שטח התעופה בערך 750 מיל, למיג הרוטי אין לו רק 200 מיל, אם כי שניהם מטוסים לוחמים. המיראשו הצרפתי הוא יותר מיוחד גם להיות מטוס של פצצה, מן זה של המיג 21, אבל השטח של תעופה אשר למיראשו 750 מיל ה'י מכרייע בכל התוכנית של הנצחון האורי בשעות הראשונות שתוצאתו ה'י הנצחון הכללי בשדה הקרב. השתמשו הציונים גם עם טיליים צרפתיים יותר מועל ה'י הטיל הצרפתי מאטרה ר. 530, גם יצרו הציונים פצצה מיוחדת משליהם, מיוחדת עבור הירוס של שדות התעופה אשר עשו בשעות הראשונות.

הציונים ידעו את אשר לפניהם ושרו נוכנה מה הם רוצים לעשות. לא ה'י בדעתם בעת הזאת לכבות את מצרים ולילך לאoir, אבל רצוי להשמיד את כח לוחם אשר להמצרים את החיל שלהם והשריון, השלושים מיליון מצריים ישארו במצרים עצמות הגולות, ואולי עוד יותר מהם. השירות בצבא האויר הוא לפחות 5 שנים, מתגייסים בגיל 18 עד גיל 23. רק אחרי התאמנות של שלוש שנים נקבעים הטיסים בחיל האויר, ונשארים בחיל המלואים לזמן אורך. התאמנות הולכת ונמשכת גם אחר השירות של 5 שנים, המטוסים הולכים ונחלפים בכל פעם ליותר מודרניים ויותר יעילים, התפקדים ג'כ' מתחפלים לפני מצב המדייני השורר, והתאמנות בתרגיל המלחמה בהכרה שיהי מכובן לאוות מצב שהמדינה נמצא בו. הנשק האוורי המובה מחויל וכן התכליות הנוספות שהציונים ביצעו מחדשים, בהכרה שיתרגלו הטיסים היישנים וגם החדשניים, ההתרגלות והחיפוש אחריו נשק ותחכליות חדשות הוא כמעט ללא הפסק.

המספר המדויק ביותר לא נודע כ'כ, אבל ה'י להם להערבים בערך חמיש מאות מטוסים מודרניים, 400 למצרים, ו-100 לירדן סוריה ועירק, ולהיל הציוני בערך 2400 מטוסים מודרניים, אבל זאת ודאי כי הציונים התקיפו בכל ה-400 בפעם אחת את שדות התעופה של העربים, השARIO רק 10 מטוסים להגנה לחשש הרחוק מאד, שאינה תגבה ה'י באפשר לבוא מן העربים, מטוסיהם מתחפצים באותו שעה על מקום. ה'י להם להציונים בערך שבעה מיליון של מטוסים כולל תוכרת צרפת, נוסף לזה המיסטער "פוגה" מזכרת הארץ. המטוס האחרון זה, קטן מלהשתמש בהתקפה אוירית על שדות התעופה, אבל אחר שנחסל צי האויר המצרי כליל, המטוס הזה עם הילקופטר הלאטום עשו שימוש גדול בשדה הקרב, כי נתהוו חיל מן היל הקruk והשריון, לא ה'י עוד הצורך לפניוthem ללחום עם המטוסים הללו נגד מטוסים מודרניים ומובחרים, אך לעומת גודל הטנק וחיל הקruk של המצרים, ובזה נתוסף אל כח העודף והמכרייע של חיל הציוני במלחמה.

שלא ה'י קצין בצבא שלו הפיר את ירושלים ואת בעיות הלחימה בה, אף למdry מערכות סיינ, את מערכות פוריא, ואת הביצורים שלהם. זה"ל הוכן כל העת בסיכום, הפער ברמת הקשר האנושי ביןינו לבין העربים תתרחב כל השנהן". (గלבוע עמוד 65)

לט

הנצחון במלחמה זו של חיל הקruk הציוני, ה'י גם תוצאה מן הנצחון של חיל האויר שה'י מכרייע לפחות בכל חלק המלחמה. הנצחון של חיל הקrukלקח איזה ימים, לכבות ולהגיע אל המקומות המעת רוחקים, הנצחון של חיל האויר הובצע ממש איזה שעה בלבד. ממש שעوت האחדות הללו נהרס כל צי האויר של מדינות הערבויות, מצרים, סוריה, ירדן, ועירק. כח האויר הציוני הוא בדרגת הגדולה מעצמות הגולות, ואולי עוד יותר מהם. השירות בצבא האויר הוא לפחות 5 שנים, מתגייסים בגיל 18 עד גיל 23. רק אחרי התאמנות של שלוש שנים נקבעים הטיסים בחיל האויר, ונשארים בחיל המלואים לזמן אורך. התאמנות הולכת ונמשכת גם אחר השירות של 5 שנים, המטוסים הולכים ונחלפים בכל פעם ליותר מודרניים ויותר יעילים, התפקדים ג'כ' מתחפלים לפני מצב המדייני השורר, והתאמנות בתרגיל המלחמה בהכרה שיהי מכובן לאוות מצב שהמדינה נמצא בו. הנשק האוורי המובה מחויל וכן התכליות הנוספות שהציונים ביצעו מחדשים, בהכרה שיתרגלו הטיסים היישנים וגם החדשניים, ההתרגלות והחיפוש אחריו נשק ותחכליות חדשות הוא כמעט ללא הפסק.

המספר המדויק ביותר לא נודע כ'כ, אבל ה'י להם להערבים בערך חמיש מאות מטוסים מודרניים, 400 למצרים, ו-100 לירדן סוריה ועירק, ולהיל הציוני בערך 2400 מטוסים מודרניים, אבל זאת ודאי כי הציונים התקיפו בכל ה-400 בפעם אחת את שדות התעופה של העARBים, השARIO רק 10 מטוסים להגנה לחשש הרחוק מאד, שאינה תגבה ה'י באפשר לבוא מן העARBים, מטוסיהם מתחפצים באותו שעה על מקום. ה'י להם להציונים בערך שבעה מיליון של מטוסים כולל תוכרת צרפת, נוסף לזה המיסטער "פוגה" מזכרת הארץ. המטוס האחרון זה, קטן מלהשתמש בו בהתקפה אוירית על שדות התעופה, אבל אחר שנחסל צי האויר המצרי כליל, המטוס הזה עם הילקופטר הלאטום עשו שימוש גדול בשדה הקרב, כי נתהוו חיל מן היל הקruk והשריון, לא ה'י עוד הצורך לפניוthem ללחום עם המטוסים הללו נגד מטוסים מודרניים ומובחרים, אך לעומת גודל הטנק וחיל הקruk של המצרים, ובזה נתוסף אל כח העודף והמכרייע של חיל הציוני במלחמה.

הMAIN הרשי לצי האויר הציוני ה'י מיראשו 3 סי, המטוס הצרפתי יותר מהיר והיוטר מפותחת, MAIN הרשי ה'י לצי האויר המצרי וזה מיג 21 הרוסי. אין חלק כ'כ

וחתגלו ביהוד לפוצץ את מטלי הטעופה, כדי לכבות על הקruk כל מטושי מצרים לא אפשרות לנעו ולהMRIיא אל על לצאת מן המלכודת. הטיסים הישראלים באו אח"כ עוד הפעם ופגעו בדיקן נמרץ במונעי המטוסים הנכברים על שדות הטעופה והרסו אותם. כוחות הריגול של הישראלים היו משופר מאוד וכמעט לא נגעו במטוסי עז שהיו על שדות הטעופה לשם הטווחה. אפשר כי גם השתמשו בפצצה מגנטית תוצרת צרפת כיוון שפגעו בכל המטוסים במקום מהלך המלחמה. הדוח של אינסיטיטוט פאר סטרטגייק סטאדיעס מבאר את הניסים הללו:

מיג 21 בעת ההירות של מטלי הטעופה.

(אינסיטיטוט פאר סטרטגייק סטאדיעס יולי 67)

מר צ'רצ'יל מסביר ג"כ את הניסים הללו של חירות צי האיר העברי בסגנון זהה עצמו, הצד המכרי בכל המשך הצעוני במהלך המלחמה זו.

„אחרי שהגל הראשון של מטשי ישראלי התקיפו את שדות הטעופה, הגל השני היה כבר בדרכו והשלישי המוריא מן שדות הטעופה הישראלים. הפצצה המיוודה של צי האיר הישראלי הייתה מאד מתאימה לפעולה זו, המטוסים הנמיכו טוס מאד ומן גובה כוה פצחה רגילה לא היהת מוחפצוות כלל. אמנם הפצצה המיוודה הזאת פעולה מפני הרקעט הקטן המצויך לה לפוצץ מיד או אחרי איזה שעה, האיחור הזה בלבב את המצרים לבב יכולות תיקון את מטלי הטעופה, כי בשעה שהתחילה לתקן בקרן זה הפצצה פצחה אחרית בקרן אחר. החרט של שדות הטעופה מן המטוסים הראשונים הישראלים, מנע את המטוסים המצרים להMRIיא מעלה שדות הטעופה, גלים השניים של הישראלים מצאו אותם מוכנים לטוף וחרסו אותם כליל. הישראלים השתמשו גם עם הטיל הצרפתי יוטרמן 30 530 הנמשך אחר חמימות מן אינפרא-ירעד. המטוסים המצרים חמו מאטרא 80 דקוט הכה צי האיר הישראלי ללא הרף שדות הטעופה במצרים,

אפשר היה לאות זאת כי כל המיגים נפגעו במקום מיוחד.‖

„במשך 80 דקות הכה צי האיר הישראלי ללא הרף שדות הטעופה במצרים ואחרי איזה הפסיק, הכו המטוסים הישראלים את צי האיר המצרי הנכבר על שדות הטעופה הנחרטים. במשך 170 דקות הרסו הישראלים 300 מטשי מצרים כמעט כל כת האיר אשר למצרים. לעת עבר חזרו הישראלים אל שדות הטעופה וורקו עוד פצצות הפעולים באיחור, למען הבטיח כי לא יאונה שום סכנה לחיל הישראלי המתפרק בסיני על הקruk. במשך שני ימים הרסו הישראלים 416 מטוסים ערביים מהם 393 על שדות הטעופה והשאר באיר. 23 תחנות רדאר השתמשו בא. סי. מ. לאחר ההתקפה הראשונה בערך בשעה 8, אם כי אין לומר איזה נשק סודי מיוחד אל צי האיר הישראלי, אבל זאת ברור שתהמה התאמנו

התקפה על שדות המטועה של מדינות הערבויות הי' מבוצע גם בהתקפות נגד רשות רדאר ע"י תחבולה האנגלית אי. סי. מ. שזאת מפי בלבול בהראדר ומאין את מכבלי התמונות עם ידיעות של שקר, תחבולה זו השתמשו בו האנגלים במהלך המלחמה בעולם באופן עפוקטיבי יותר. צי האיר הציוני השתמש בכל האמצעים ובכל התקפות הידועים בכך להרים את כח האויר של העربים שזאת היהת מכך בכל מהלך המלחמה. הדוח של אינסיטיטוט פאר סטרטגייק סטאדיעס מבאר את הניסים הללו:

„היתה זאת ההכנה של כמה שנים רצופות וגם הכשרו שהישראלים למדדו מן כוחות האויר העולמיים. לא הי' שמה כ"כ סודות אלא אפשר בפצצת אחת שאם זאת תחת ההתקפות ברוב מדינות שלהם צי אויר מודרני. הפצצת הזאת בעת שנורקתה מן המטוס, רקעט מונע את הפצצה מלידר ישן לארץ ורקעט אחר משקע אותה עמוק באדמה בכדי שתתפוץ רק לאחר זמן מה. המטרה של הפצצה המיוודה הזאת הוא להרים שדות תעופה בשעה שהישראלים הנמיכו טוס בכדי למנוע את פעולות הרדאר לתופסם כיוון שהראדר אין פועל אלא ברום גבוה. שר האויר האנגלי כבר אמר ‐כל צי אויר בעולם דואג איך למצוא את המטוסים החדשניים הנוראים באופן זהה שאפשר להם לטוס נמוך והראדר אינו יכול לתופסם.‖

„המטוסים הישראלים בוגרים של ארבע מצאו דרכם לשדות הטעופה באמצעותם. אל שדות הטעופה סביב לכאיר טסו דרך ים התיכון, ומשמאלי לימהנה לשדות הטעופה באיזור חעלת סועז, וגם בדרך ישר אל שדות הטעופה אשר במצרים העליונה. בסך הכל התקיפו הישראלים בשעות הראשונות 19 שדות תעופה למצרים ואח"כ גם בירדן וירק וסוריה. ככל הנמיכו טוס לעיתים לא יותר מ-30 רוג' בכדי למנוע את רשות הרדאר לראותם, מנעו את פעולות השראדר גם עם אי. סי. מ. שהבריטים היו הראדרים להשתמש עם זה במהלך המלחמה העולמית, למנוע להפר ולהזין את הרדאר בידיעות מטועות על מקום וגובה המטוסים. הבריטים השתמשו בזה הרבה ובוואות שפה גרמנית הודיעו לאויב מה שרצה להודיע. מן אז התפתחה אי. סי. מ. בצדדים ניכרים ולא ספק שהישראלים השתמשו בזה באופן מועל".

„למרות ש-23 תחנות הרדאר המצרי נחרסו על ידי הישראלים בפצצת אבל זאת לא עשו אלא ב-5 ליוני אח"צ. בבורק בעת ההתקפה הראשונה לא רצוי אפלו לפוצץ את תחנות הרדאר בכדי שלא לגלוות להאויב מארמה ולקחת אותו בהתקפה גמורה ובשעה הראשונה שלא ידע מהתרחש סביבו. אמנים בודאיים נשק סודי מיוחד אל צי האיר הישראלי, אבל זאת ברור שתהמה התאמנו

תעופה ערביתם, הרגו שלוש מאות טיסים ערביים. חוץ מן ההפסד של החומר הענקי הזה בהכרח ליקח בחשבון ההפסד של הטיסים הכך מוצמצמים במספר מדינות הללו, כמה שנים יעברו עד אשר יתוקן כח צי האויר של מצרים לכח לוחם". (צרצ'יל עמוד 88)

דבר זה, להרים כח האויר של האויב מוקדם, כי הסדר של כל כח לוחם בעולם, ובעיקר הגרמנים קבעו זאת בכל הנצחות שתי' להם בתקילה במלחמה העולמית, כן שעשו באותו אופן את פולני', כן עשו בצרפת וגם ברוסיה, ההריטה של כח האויר בהתחכחות ובאופן פתאומי היהת התקדמה נוכח כל הנצחות של חילוותם על הקרקע. האומות המאוחdot אングלי' וארא'ב לא תתחילו בהתקפה על גרמניה בשנת 44 עד שהי' להם העודף בכך האויר. הציונים hei' להם עוזר מיוחד בקשרו התאמנות ותחבולות שונות אשר למדו מן צי אויר של מדינות אングלי' וארא'ב, כיוון שהי' להם מלחדים מן מדינות הללו, הן טיסים והן אוניות ממוחם. כן אין לשוכח כי כל האלופים הציונים מן משה דין עד האחרון שרתו בחיל האנגליה במלחמה העולמית לאחרונה, תחת שם „חטיבת יהודית“ שלא הייתה רק להתלם בקשרו צבאי לידע איך לסידר את הניסים אח'כ. התוכנית הזאת להרס שדות התקופה של האויב אין בה שום חדש ידועה זאת לכל צבא בעולם, אבל כן יש להודות כי ההזאה לפועל טاكتיקה זאת, היהת מן מדריגת ראשונה.

„באותה אוף פעללו הישראלים להשיג נצחון מכריע כזה בזמן קצר? אלף מרדיי הוד, מפקד צי האויר הישראלי הסביר זאת לנו: „16 שנה של התאמנות התקבץ אל הד-80 דקוט הילן, היהת זאת תוכנית מסוימת בכל הפרטים, היינו חיים עם התוכנית הזאת, היינו ישנים עם התוכנית הזאת, היינו ואכלים עם התוכנית הזאת, בכל הזמן הוטפנו אל התוכנית הזאת“. הישראלים התאמנו על הדומים אותן של מצרים, והתקיפו את אלה בכל שנה עם אלף פצצות. לכל הפחות פעם אחת בשנה ללח חבל כל צי אויר הישראלי בתרגילים הללו. כתוצאה מכל זה בערך שבעה זמן לתקפה על מצרים עצמה אפילו טיס אחד לא טעה לבב חכיר את המטרת הנרשמת עבורי, אימון ארוד ומדוקדק כזה שיאפשר נצחון המכרייע באוויר במשך זמן קצר". (צרצ'יל עמוד 92)

העתון האנגלי „סאנדיי טולינגראף“ מביא הסיכום של כל נצחון הציוני במהלך מלחמת ששת הימים עם הכוורת «ההכנות של שש עשרה שנה התבצע בשלוש שנות». הכוורת התקפה באויר על שדות התקופה ב-5 ליוני בוקר שזה הכריע בכל מהלך הנצחון. התקפה הייתה מפתיעה בוגז למצרים, אבל במה שנוגע להיזונים

הייתה זאת מוכנת מראש בהכנות רבות מודוקדות בפרטים ובפרטם פרטם. ידעו זאת מושלי מדינה הציונית, כן הודיעו להם ראשי צבאם, ידעו זאת כמה מומחים צבאים בעולם על כשרון צי האויר הציוני לעשות כוות ושהאפשר להם להציגים להציגים אל המטרה שהציגו, ידעו זאת הרושים ומפני זה עשו כל האפשר למנוע מלחמה בעת הזאת בתנאים שבין כוחות מצרים וכוחות הציינים. עוד ענן אחד שבסהו הוגדל כח האויר הציוני גם בכמות. אם כי מספר המטוסים hei' מעט פחות מזה אשר לכל מדינה הערבית ביה, אבל הציונים סדרו חילוף של הספקה למטוסים באופן מהיר מאד, ומשום כך hei' אפשר להם לבוא ולהזור ולבווא בתוך זמן קצר, וזה הגדיל גם את כח המספרי הכספי:

„בתחילת שנת 1967 הוכיח צי האויר הישראלי בפני עצמו כח האויר של מדינות חזק את מהירות החלוף של מטוסים הישראלית. בשודה תעופה סמור לתל אביב חטיבת של מטוסים הלחמים מדגם „וואטרוס“ ירד על הקרקע ונסעוו בזוגות אל התחנה. במשך 7 דקות המטוסים התחמלו שוב עם כל צרכיהם, פצצות, אקסיזון, דלק הנחוץ, התותחים נחמלאו, וגם עשרה פצצות נטלו מתחם לגפיהם. בתוך שמונה דקות פרחו באויר עוד הפעם, שגיר אחד שאל את אלף הוד אחר המלחמה, כמה ומהן לך לדள את המטוסים בצריכיהם בשעת המלחמה? הוד ענה לו הלא ראית בעצמך בתחילת השנה! השגיר אמר לנו, הלא בטה היהת ואת הצגה בלבד, על זה הוד שהנצחון במלחמה ששח הימים הראה כי וזה hei' הזמן למלא את המטוסים בצריכיהם.“.

„דבר זה למלאות כל צרכי המטוסים בזמן קצר ומהיר שאפשר למצוא דוגמתו רק באופןם מיוחדים בתוכחות האויר של העולם, נראה היהות דבר מכריע בנצחון המלחמה של הישראלים.“.

(סאנדיי טולינגראף 9 ביולי 67)

„בשני הימים הראשונים hei' הוכיח האויר הישראלי בערך אלף פעמיים אל המטרה הרובה מן הטיסים טסו בערך שמנה פעמיים באותו היום. הישראלים פעלו במלחמות בוגז להסיכון של מטוסיהם. המקומות אשר סבב לסייע וגעו בכל עשר דקות, בשעה שיחידה אחת פצצו את שדות התקופה שווית היהת כבר על הדרך. החשבון hei' באופן זה: הדרך לך בערך 22 דקות, וזה לטובב את שדה התקופה של המטרה 7 דקות, הדרך בחזרה 20 דקות, הזמן למלאות הצרכים מחדש 8 דקות, בדרך כלל סיובב אחד לפחות 58 דקות וזה אומר כי המטוסים הישראלים חورو באותה שעה למקום המטרה.“.

„זאת מסביר הדברים שנאמרו מן הנשיא נאסר בנאום המתפרות שלו. נאסר קיבל ידיעות מן התקפה על שדות התקופה בכל עשר דקות כמעט ו-19

משמעותן של שש עשרה שנים נתבלטו ביותר בכוח האויר שבו השקיעו הציונים מיטב כוחותיהם.

„בשבתו (ט) ב-20 במאי ביקרו לוי אשכול ויצחק רבין ואחריהם בשנית, ברכזוי צה"ל שעל גבול גבול סיני, הרמטכ"ל אמר באוטו יומם שהצורך היה קודם לחסל את חיל האויר המצרי. השדרין יכובש אח"כ את קדמת סיני ומרצוזו, אח"כ שארם-אל-שייח תפול כפרי מבושל לא כל מאמץ מיותר. הרמטכ"ל הדגיש, הפעם לא כמו בשנת 56. המטרה להשמדת צבאות האויב.

(משה דין יומן מערכת סיני 180)

„מי החתקשות היו קצרים למדי ליתן אפשרות שאיזה צי יקה עוז מדיניות העולם, לעומת זאת שעת שאנו מביטים על ההשע שורה שנה של קיום מדינית ישראל אנו רואים בחוש העובהה הכה"כ פשוטה ומפורסתה, שלא זה בלבד שהישראלים היו אמיצים וモוכנים יותר הרבה מתשכניהם הערבים, אלא גם כי יהדות העולם היו פעילים הרבה יותר הן בסכפים והן בתעומלה, מן העולם היהודי.

(צ'רצ'יל עמוד 90)

אחרי הנצחון הזה באויר, הנצחון של חיל הציוני על הקרקע היה מובטח מוקדם, כי צי האויר הציוני עוזר לחיל הקרקע בסיני, התקיפו המטוסים את חטיבות המצריים ואת מבצרייהם ללא חרף ושברו כח מלוחמי שלהם. הרמטכ"ל הציוני יצחק רבין אמר בראיון עם העתונאים לאחר המלחמה, „התקפות באויר נגד חיל המצרי ה拉斯 התנועה של חיל הזה ומנע מהם האפשרות להשתמש בשינוי שלהם לפי צרכן התקפה הנגדית שהיו בתוכניהם של חיל המצרי לא הי' אפשר לצאת לפועל“. זאת הייתה העובהה המכרצה לא רק בסיני אלא גם בחווית המזרחי ג'ד ירדן ובחוית הצפוני ג'ד סוריה, שהרי לא התקיפו הציונים כל חיל צבאות העربים בנתה אחת אלא בזה אחר זה, בעות שנגמורה המלחמה בסיני התקיפו בmorning את ירדן ואח"כ בצפונה את סוריה, בשעה שהי' אפשר להם לרכזו את צי האויר במקומות הללו כי כח האויר הכספי בכל משך מלחמה זו, כמו שהכריע במלחמות עולם, כמו שהכריע הגדוד הערבי בעות כיבושם של הגרמנים את אירופה, כמו שהכריע אח"כ בעות מפלתם של הגרמנים ע"י האומות המאוחdot, כמו שאנו רואים עד היום שכח צבאי בעולם, משקיע כ"כ מאמץ לשיפור צי האויר שלו.

את ירדן התקיפו לאחר כלה החווית בסיני, בתחילת לא הי' להם להציינים כה עדרף במספר בחווית הזה אבל הי' להם די לעכב על הירדים לבל לצudo של אחד למדינה הציונית. אח"כ הביאו שרין וגמ' גנחים (חיל אויר) מן חזית סיני להתקפת, וביחד עם צי האויר הי' להם כה עדרף הרבה וההכרעה הייתה נראה מראש ללא ספק כלל, ירדן לא חשש עוד מן עוז מצרי, הי' כמו „ארחות הבוקר“ לפני חיל הציוני,

מקומות נפגעו במשך שלוש שעות הראשונות, לואת בא לידי מסקנה ואמר: „אם ראיינו שנפגענו קשה מן אשר דמיינו בהכרח לומר כי האויב הי' חזק הרבה מן אשר ידענו, האויב פגע בפעם אחת בכל שדרות התעופה של מצרים ובוואדי חשב על משחו יותרמן כוחו הרגיל והאמצעים העומדים לרשותו לשמור על האויר שלו מן המטוסים שלנו. באפשר לומר בטוחות כי האויב פעל עם צי אויר גדול פי שלושה מן כוחותיו הרגילים.“

צ'רצ'יל ממשיך: „הדברים מן הנשיא נאצר כי צי האויר הישראלי הי' גדול פי שלושה מן כוחותיו הרגילים, יש להבין באשר הנשיא סמרק על ידיעתו מן זמן הסיבוב של צי האויר המצרי. הישראלים מצאו תוכנית של צי האויר המצרי באלא-עריש וראו כי המצריים בנו יסודותיהם על סיבוב של שלוש שעות תחת סיבוב של שעה אחת כמו שעשה צי האויר הישראלי. בשעה שהמצרים חשו על שתי פגימות ליום מן מטוס אחד, טסו הרבה טיסים ישראלים שמנוה פעמים ביום הראשון של הקרב. החלוק של החשbon שבין של סיבוב של כח האויר המצרי, ושל הישראלי, מדברים לעצם. ללא ספק היתה זאת ההכרעה בנצחון ההתקפה האוירית של ישראל. אין לתמה אולי על נאצר שהאחים את כוחות האויר של בריטניה וארא"ב שעוזרו למדינת ישראל, לפי חשבונו אולי האמין בכך.“

(צ'רצ'יל עמוד 89)

ההפטעה והתחבולת, הקשרון וה坦אמנות לתחבולת זו של התקפת שודות התעופה פטאום, הגובה התרבותית העולמית אשר להצווים שבאפשר להם לאמן טיסים רבים וממושכים מקצועים אל צי האויר, הכח הכספי הגדול להציג מטוסים הכי מודרניים ומוסיפים, החום הלב שבעל יהודי הירוש ממן, לעוזר לבני עמו שזה נתרפס על מדינה הציונית, ההתקבצות של מתנדבים מהעולם לצי הציוני, הן בטיסים בימים הראשונים והן בימים הנאורים, שהביאו למדינת הציונית הקשרון והמדע הנחוצים לבנות כח צבאי מודרני ובעיקר את צי האויר, כל זאת הביא את הנצחון באויר בשעות אחדות שזה הי' הנצחון של כל מלחמה זו. בשעה שכח האויר של העربים נפגע ונתקוץ נחלש ג"כ כל כח הצבאי של העربים. כח צבאי מודרני מייסד על חיל רגלים ושריון למטה, עם צי האויר הלחוטם עמו למעלה, הצבה אפילו הכי חזק עם כל הנשק הנחוץ אין באפשרותו לפעול פועלתו ללא כח אוורי לעוזר לו וגם להגן עליו מן התקפות של האויב תלוחם גדו בקרקע והמפציץ אותו מן האויר. צבא טאנקים ושריון גדול וחזק לא עוזר מן מטוסים הרי הוא כמו אדם הנשען על רגלי אחת, כי גם הטאנקים והשריון ייחלו להיות מכרים בשעה שהאויב יתקוף אותו הון עם טאנקים והן עם מטוסים. דבר זה ידוע לכל צבא בעולם ולא ספק גם להציינים,

„גימוק שלילי אחר (חו"ז מן הפליטי) שחייב האוויר משופשף ומתחום יותר על המידה ואסור כי להמשיך ולמתוחו בקרבות על הרמה. לו אשכל הבין מכך, כי משה דיין מאמין אותו באידאנה למלאי מספיק של חילופים למוטסים ולטיסים. אשכל טילפן באותו לילה לאלה עוז ויצמן ואלו מרדכי הוד ושאל כל אחד מה המצב של חילופים, אולם התשובה שקבל ראש הממשלה היתה שיש מלאי לתקופה ארוכה, בכוחו של חיל האוויר להמשיך להילחם ללא כל קושי גם ברמה הסורית, פרישה זו הייתה מקור למתייחסות מיותרת.“

„מספר הగיחות (באים) בחזית הצפון בסוריה, הי' שקול נגד מספר הפעולות של חיל האוויר בחזית הדרום ובחזית המורה גם יחד.“

(גלוועע עמוד 235)

מספר הగיחות מן האוויר היו רבים במיוחד להרים המבקרים הללו שנבנו בשש שנים בסוריה תחת פיקוח מומחים סובייטים, אבל המוטסים עשו את שלהם לאחיד מן אייה צי אויר שליהם נגדם עוד, עשו את שלהם בחופש גמור והפיצו הנופלות ללא הרף הפיצו גם את מבקרים הללו כמו שנתפוצטו מבקרים אחרים, הי' להם להציגים כבר די כה מרוכז בחזית הזאת בחשבון צבאי בכספי לנצח את הסורים, אבל חיכו על הוספה כה האוויר בכספי שלא להשאיר שום ספק בהניסים הבאים, מר צ'רצ'יל כותב על השבעון הניסים הללו:

„אלוף אליעזר רצה להתקיף את רמת הגולן אפילו ב-6 ביוני, בעת שהسورים תחילה ליראות את מושבות הישראלים. הוא הי' משוכנע כי יש בידו די כה להתקיף ולנצח את חיל הסורי אפילו ללא תוספת כה מן חווית חזמי. החוכנית הזאת נדחת שתי פעמים וכנראה היהota ואת החלטתו של משה דיין, הנימוק הי' שב讹ריה ליתן אפשרות לצי האוויר „לרכך“ את הביצורים הסורים, וגם להחילים מן החווית הדורומי שהובאו לסוריה לפוש מעת מן המאמץ בימים האחרונים. אבל המוטסים עשו את פועלתם ולא הי' עת לחכות ביותר מפני מצב המдинי במושב האו"ם.“.

(צ'רצ'יל עמוד 184)

כנראה אלף אליעזר הי' צודק בהשערהו, שהسورים ביחד עם מבקריםם אפשר לנצח אפילו ללא הוספה ממארץ ביותר. העתונאי מן „סאנדי טיימס“ מר בריאן האינטס כותב על מצב המבקרים הללו:

„מפקד צבאי סורי מר ראייד, שאל אותו מה שאני חשב על חזוק מבצרי سوريا. הצעתי, אם הישראלים היו פורצים מסלול לטאנקים אז הסורים היו נחלשים. אמרתי לו כי מפקד מומחה הי' אפשר לו לעبور דרך המבקרים ולהיות בدمשך בשש 36 שעות. רגש זהה פגע במפקד ראייד ובmesh שעה השגתי פקודה לעזוב את سوريا. הי' זאת בשבוע קודם פרוץ המלחמה בחזית זה, ובעוד

הגדלול והחזק ממנו פי כמה, אבל כן לא טרחו אפילו להביא את מרבית חיליהם לחזית זו, רק צי האוויר הכריע בהחלטת כמו שהוא הכריע בחזית הדורומית: „צי האוויר הישראלי גמר את שdotת התעופה המצריים, והי' באפשר לו להתרכו אל שdotת התעופה במאפראך ועמאן מקום חנייתם של מטוסים הירדנים, ובמשך זמן קצר כל המטוסים הללו נהרסו כליל. על הקrukע התקיפו הישראלים ביחידת אחת מן ירושלים ובריגדה אחת של צנאנטים, וגם עם חיל המשרינו שהי' מוכן עבור סוריה, האבאה שהי' חונה בירושלים כל העת הי' מספיק לשוחב את הירדנים חזרה ביום הראשון של הלחמה, שלא הי' עוד אפשר להישראלים להביא אימוץ נוסף מהחזית אשר בסיני. אולם עיקר הקובע הי' ההשתלטות הבלעדית של צי האוויר הישראלי על חיל הקrukע של ירדן, זה שבר ורצץ עמדתם הוא ביום הראשון והן בהכרעה המוחלטת.“.

(אינסטיטוט פאר טראטגייק סטאדיעס צד 31–32)

„הרבה טעמים ישנן על התובשה של חיל ירדן במשר וכן קרר, אבל כמו בסיני ה�性ה הבלעדית באוויר הי' מן המטוסים הישראלים וזאת היהת העיקר בגזעון. לעומת הרבה של יום הראשון של המלחמה נהרסו כל המטוסים הלחוחמים של צי האוויר הירדני, מטוסים ישראלים הי' להם החופש הגמור לטוס בכל מלכות ירדן לכל חזית אשר יחפכו, התתקפה מן האוויר הביאה מבוהה ונראתה לכל הריוון ולכל התנועה של חיל ירדן, שנתקפו בדריכים הצרים והעמוקלים בההרים אשר שם“.>.

(קמחי ובואולி עמוד 200)

سورיה הייתה מבוצרת ביותר על רמת הגולן, ומ מבקרים הללו פגעו בכל פעם בתישובים אשר סביבותם. הי' להם להציגים תוכנית מדוייקת בפורטרוט להתקיף את המבקרים הללו החורגים והתאמנו בזה כל הזמן גם חיל הקrukע וגם חיל האוויר. עשו זאת רק באחרונה למען הביא שריוון טנקים עם מתחמים יתרומים ולרכבו מטוסים באופן שלא הי' שום ספק בחותצאות. צבא הצינוי אינו עושה דבר עם ספיקות ותקווה ורק בחשבון בריא ובଘיון ברור. קטנות השטח של מדינה הציונית מאפשרת לו זו את השריון ממקום בזמן קרר, גם סייני אין רוח ביותר ובודאי לא ירדן, אבל הי' להם צבא מרוכז על אתר ובאזור המטוסים שלא הי' להם עוד מה לעשות בחזית אחר, התוצאה הייתה מובטחת ללא ספק כלל. אולם השאלה היתה אם הטיסים אינם עייפים מעט מן כל המשך השבוע, ואם ישן חילופים למטוסים וגם לטיסים, אלה שבתו בשני ימים האחרונים לאחר גמר מלאת סיני. התקפה על سوريا לא בוצעה אלא בשני ימים האחרונים, הי' שמה על המבחן כמה היסוסים פוליטיים ובעיקר אם חיל האוויר אינו עיף מעט ואני מוכן כרגע לבצע את המשימה בחזית سوريا, כי כאן המבקרים דרשו פעולות יתרונות מן חיל האוויר לעזרת הטנקים:

(אנדרו טים ספלימנט, „המלחמה הקדושה“ 67)

שבוע עמדתי במקום זה, אבל הפעם עם מפקד ישראלי, הוא שבר את הגנת הסורים רחוק רק 40 מיל מן דמשק, עם רק שירים שבורים מן צבא סורי לפניו. הי' זאת 26 שעות בדיקן מון התקפה הישראלית, בה-10 שעות שנשארו מן הד-36 שערטתי, הייתי יכולليل ברגלים לדמשק".

בזדמנות זו כדי להזכיר, כי רוסיא הציעה למדינת הציונית בעת שראתה את

מפלת המצריים בסיני, כי אם יסכימו לעזוב את סוריה במנוחה, אז רוסיא יסכימו להרשות לצאת לכל היהודי הרוצה לצאת מן רוסיא. הציונים לא הסכימו כי במה שנוצע להמדינה הציונית כל חשבון של טבח ישראל במקום אחר גוף ומובלט. ישנן ספיקות גדולות אם כדי להם ליהודים לצאת מן רוסיא ולבוא למדינה, אם חילול התורה באונס קשה מן חילול המורה ברצון, אם החיים בטוחים במדינה הציונית יותרמן מקום אחר. אבל לפה החשבון של „אהבת ישראל“, לפי חשבון של כל אלה המפרשים „ישועה“ על המדינות הציונית, לפי חשבון הניסים, לפי דברי הגدولים והאגודאים, כדי להעתיק דברי הטים בוגע לעניין זה:

„מתבלת הצעה מן הרוסים, כי אם מדינת ישראל יעוזו את סוריה מן חבל התלוי, אז ברית המועצות הסובייטית ירשו ליטע לישראל את כל אחד מן השלושה מיליון יהודים שייחפכו לשות ואלה. זאת הי' הקרבן, השודד, ממונ-דם, שרוסיה הייתה מוכנה לשלם עבור בן בריתם עבור סוריה, אבל לאחר ויכוח נחלט כי בהכרח להראות להעולם חולשת העربים אפילו עם עוז של רוסיה במנהיגות וגם נשך, הישראלים יכולים לעבור על כל זה.“

(אנדרו טים ספלימנט הנ"ל)
אמנם אין לחשב שהניסיין הי' כ"כ בקהל להשיגם, הניסים של הציונים כמו ניסים של עמים אחרים, ניסים גרים ניסים בשעתם, צרפתים בשעתם, אנגליים בשעתם ורוסים בשעתם עולים במלחיר רב של קרבנות, אפילו בעת שהניצחון נראה מקודם. נצחון חיל הציוני נגד העربים עלה בקרבות רבות, בס"ה הי' המש עשרה אלף הרגלים וזיתר מלחמיים אלף פצועים. לפי דוח'ה הציוני כמעט הכל הי' מצד הערבי אבל החשוב הזה יש בו כמה ספיקות מן יודעי דבר צבאים העולמיים, וכן הציונים עצם מודים שהיתה מלחמה עצומה במקומות שלא היה הפתעה גמורה מן היל הציוני. בפרט בירושלים ובחויטת סוריה, וכן ברפיה, ابو עגילה, וכפי דברי הרמטכ"ל הציוני „ביחוד בגיןדי לחמו המצרים בעקבות ובתחדשות עצמית בלתי רגילה“. האלוף אריך שרון „תניסים מאכער“ בחזיות הדרומי אמר:

„התקדמנו נגד המצרים בנחל מאחריו הבצורים, בין עשרה בבוקר ל-2.30 אחד" צ נחרטו בעיר 50 טנקים של האויב, אנטיטנק, תותחים, ועוד מן 300 מכוניות תחבורת, ונרגנו יותר אלף איש. זאת היה שאל של מות

יצאתי מן המאבק זה כזקן ביתר, מאות נהרגים סביבם טאנקים בוערים, הי' אפשר להרגיש כי חי האדם אינם שווים כלום. הטאנקים הגביהם אבק של חול המדבר המהומת והטערת היתה נוראה, למלחה ברקיע הסערה של מטוסים המציגים עוזה גם מזון ויריות המכ הנמיכו טוס מאד. היריות והמאבק בלתי נפסק כל מכוניות מלאות פצצות נתפוצטו מסביב, סביבם להם המתים הנופלים היהת זאת מהזה מהרידת".

המחזה המחריד שדיבר עליה אריך שרון לא היה בודדת במלחמה זאת, היהת שמה מלחמה אלא שצד נצח, אלא שבמלחמה זו וגם בשנות 56 המצב המלחמתי של הצדדים הי' ידוע כ"כ מוקדם עד שלא הי' ספק מי ינצח. לא הי' שמה דבר יוצא מן הכלל גם קוצר העת של המאבק לא הי' מפותיע כ"כ, במלחמה העולמית עיקר המאבק לא הי' לוקח הרבה יותר, התאחדות המודרנית מובלת את הנשק והכבה ביום אחד למטרתם, המרחק הזה הי' לוקח בזמן הקודם חדש או יותר. כיבוש פולני ע"י הגרמנים בוצע בעשרה ימים, כיבוש הולנד, בלגיה, רוב צרפת, עם חיל אנגלי 14 ימים, יושעה על המדינות הציונית, לפי חשבון הניסים, לפי דברי הגدولים והאגודאים,

בןצחונם וגם בזמן הניצחון:

„שתי המלחמות היו קצורות, קדש (56) 174 שעות, ומלחמת ששת הימים 150 שעות שתיהם הסתיימו במלחמה הצבאיות המוחלטת של מצרים. עבר שניי המלחמות התבטלת מדינת ישראל בקבלה החלטה נכונה ובקביעות מועדת. אין עם יוצא למלחמה רק מפני שיש לו טעם צודקים, עליו לשקל היבט את הסיכוןים הארכולוגים בה ואת התוצאות הצפויות ממנה, גם ב-1956 וגם ב-1967 לא הי' לנו ספק בפוחנו לנצח את צד העברי, אבל גם כאן וגם כאן דאגנו מאי כמה יפגעו, שתי המלחמות נבדלו בתנאים החיצוניים ובשינויי התקופה, הדאגות היו דומות".

(שמעון פרט עמוד 152)

„בראשית הבוקר של חמשה ביוני, תוך שעתים שלוש השמיד חיל האוויר הישראלי את חיל האוויר המצרי. כחמש מאות מטוסים נחרטו על הקרקע או באוויר ורוב שdotות התפעלה המצרים הוציאו מכלל שימוש. היהת זאת האלהות אוירית והיא תוכננה עמוק רב והוכנה בקפדנות מרובה של האלוף עוז ויצמן, והוצאה לפועל בקשרו ובأומץ לב בפיקודו של האלוף מרדכי הודי".

„למעשה קבעה מכיה זו במידה גודלה את גודל המعرקה כולה, מבחינה המרץ התכנו והמרירות, נתנה מכת האוויר תוצאות שהוחיקו לכט' מן תוצאות חיל האוויר וטייסיו המאומנים, המסוגלים לשתחף פעולה כמעט בקריצת עין בהנאה עיליה ונוחותה, לא מולו של קרב אלא חכמתם והכנתם של הלוחמים שהביאה תוצאות זו. עם חיל האוויר החל להסתער חיל השריון שכבר נתנסה במערכות

הישועת, את הנקמה, את הניסים והדברים על טבעים, חושב על זה ואומר במסיבת עתונאים בתל אביב:

„אין סכנה כהיום שמדינות העבריות יצאו למלחמה נגדנו, יודעים העربים שאנו מסוגלים להביסן, אולם בעוד עשר שנים או יותר המצב עלול להשנות, علينا להיות מוכנים להדוף התקפה ערבית באחד הימים. אין להח עלם מהפתחות והתקדמות במדינות הללו שעינם קופאים על שמייהם, גם מצרים השנתה וגם צבא המצרי הולך ומתקדם.“

מר צ'רצ'יל במחברתו „מלחמת ששת הימים“ כותב בסיקום הכללי הדברים דלהלן: „למרות הנצחון המדהים של הישראלים, האומות אשר ווצים בקיומה של מדינת ישראל בהכרח שיעשו הכל למען ביטוס השלום במחו זה. ביטוס זה נראה מאי מסופק כהיום, אולם נצחון ישראלי ישלק הסכנה לקיומה בשנים הקרובות העתידות. אבל אחרי עשרים שנה הרבה דברים יכולם להשנות, 50 שנה זה הכל מה שנוצר. מפני כך המעמדות הגדולות יחויקו במאזן השווה לחזק ולאמץ כל יהודי או ערבי שנתייחסו מכוננים אל שלום, כן ימנעו כל חיזוק מזו אלה הרוצים רק בנצחון וגם מן אלה הרוצים בנקמה.“

(צ'רצ'יל עמוד 218)

אין ביד מי שהוא להכיר בין צ'רצ'יל ובין גוריון, אם ההסתון של התרבות וההתפתחות בארץות העבריות יתמלא במשך עשרה שנים או בעשרים, אם فهو גם מזה או יותר מזה. העניין של התנגדות למדינה הציונית אינה נקשר בנצחונה בהצלחתה, בגבורתה או בחולשתה התנגדות למדינה הציונית היא התנגדות מצד עצם נקודת היהדות ועزم קדושת ישראל הנצחית. התנגדות זו אינה נקשרת בתנאים גשיים כלל ללא התפעלות מזו נצחונה ולא קוות אל כשלונתה.

הואטיקאן מושל על מאות מיליון איש, הקומוניזם מושל על תשעה מאות מיליון איש, אבל אין לדמות שמנינו חוץ ובגורות האקמוניום והואטיקן יתהפכו יהודים ח"ו לדעותיהם ולשיטותיהם. עם ישראל הנדרף והנדוש שנשפר דם כמים בכל זמן הגלות הי נשר באמונתו ובקדושתו ובקשר עם הש"ית וטורתו, למרות החולשה וההשפעה שלא הי' כזאת לשום אומה ולשון. אצל עם סגולה האגורה והחולשה הגופניות האנושיות בלתי משפייע מעצמה שתהיה' זאת הוכחה על המשכת הדעת והנפש. אם הי' הциונים גבורים וחזקים מאר ויתפשטו ממשתם על קצו' תבל, הциונות כשהוא לעצמה תשר כמו שהיא היום, כמו שהיתה לפני חמישים שנה בעבר שהיתה חלה וקטנה. הциונות כשהוא לעצמה היה לנו עם, מדינה, צבא, כח, גאות, לאומית, זה התכחשות גמורה בה'ALKI-YISRAEL. הциונות אינה חילול שבת קדש אם כי יש. הциונות אינה אכילה טריפות אם כי זה אכילת טריפות, הциונות אינה חילול כל התורה כולה, וזאת הכל היא מוצאה מן הциונות, הциונות עצמה היא, מדינה ולאום, צבא וכח,

סני והי' נתן עתה לפיקודו של האלוף תל על עמדות מצרים. הוא שטף את מדבר סיני ביוםיים, התגבר על ריכוזים עדים של שריוון מצרי והוכיח אומץ לב ותשתייה. זו הייתה מלחמת שבת לא היהת יחידה שבת לבסיסה בלב שהבצע את המשימה שהוטלה עליו.

מלחמת ששת הימים הייתה למעשה מרכיבת של מלחמות, כל אחת נשכה ביוםיים, יומיים הראשונים נגד מצרים, יומיים שאחריהם נגד ירדן, יומיים האחרונים המלחמה בסוריה.--> (עמוקון פרט עמוד 201)

העובדות הללו נודעים בעולם כולו שאין אחד מכחישם, הצוינים היו הוקים ביזה, מוכנים ביזה, מאומנים ביזה, ונג'ודלים במנperf מן חיל הערבי שנפגשו עם בחזיות אחר חזיות. היו להם טאנקים ושריון במנperf ביותר מזו אשר פגשו בחזיות אחת בשעתה, וגם מטוסים פועלים ומשופרים ביזה, שהיעוד האיכון עלה הרבה מן איזה מספר קטן של מטוסים שבחם העדיף מספר המטוסים של מצרים על צי האויר הציוני. בין כך ובין כך נהרס צי האויר המצרי, הירדני, הסורי והערקי. הנצחון הציוני הי' נודע ברור מؤكد המלחמה, אם מדברים מן ניסים ודברים על טבעים הי' זה בוגר להערבים כי אם היו הערבים נזחים הי' זה דבר ניסי ועל טبعי, פצצות הציינים לא יחרסו את שדות התעופה, פצצות הציינים לא יפגעו במטוסים, פצצות „נאפלאם“ לא יבערו את הטנקים, לא ינתחו רפיט את מעתים מהם, ולא יפועל כשרון והתקנות נגד חיל הלש ובלתי מארגן. לא היו להם להערבים ניסים על טבעים והציינים נצחו, לא היו להם ניסים להזרפותם והפולניות והגרמנים נצחו, לא היו להם ניסים להגרמנים והאנגלים והאמריקאים נצחו, ומדובר יתרחשו ניסים להערבים דוקא?

אבל האם זאת דבר מתרדי? אם אפילו לפי היגיון הציוני העתיק בטוח כ"כ למدينתם ללא חרדה כלל? הציינים בעצם אינם בטוחים כ"כ, „הuper ברמת כושר האנושי“ בינם ובין הערבים כמו שהוא עתה אין זה דבר קבוע ובלתי משתנה. היאפאניס כבשו את רוב מדינת סין לפניו שלושים שנה עם רק 100,000 חיילים אבל לא יעשו זאת כהיום, גרמני כבשה את כל מדינות אירופה אבל לא יעשו זאת כהיום, בריטני משלה כמעט על כל אסיה ואפריקה אבל לא יעשו זאת כהיום, צרפת משלה על מאות מיליון תושבים עם לגיון קטן אבל לא יעשו זאת כהיום. „הuper ברמת כושר האנושי“ זה דבר החולף וועבר, האפריקנים השווים לא ידעו איך לנוגה מכונה וכחיהם יש להם טיסים מאד מאומנים, הערבים לא ידעו לקרוא ולכתוב אבל תלמידו, ילמדו ג"כ לקרוא את הרמזים העלקטרוניים, גם איך ליצור פצצות אטומיים, וגם איך לכונן צבא מודרני בקרען וגם באוויר.

אין זאת השעה של „שונאי המדינה“ אלא גם בן גוריון המיציר את המדינה, את

אשליית הניסים

רלו

ההטנדות לציונות היתה מטעם בטלה וטפשות כזאת. רואים מהנה נגננים כי סכ"ס כולם מובילים לציונות ולהתnikrotה המדינית בענייני כולם, רואים מהנה נגננים כאדם הרואה ילדים משחקים באגויזם, הילדים נהנים וגם העומדים בונח ומביטים על המשחק הזה. אבל אולי הציונים אינם שמים לב כלל להבדחים שלהם, שכבר עשו את שלחתם ואין עוד צורך בהם.

ירידה גודולה מקפת את רוב רובם של שומרי תורה, בהיותם שושבים מסκנותיהם מן העתונאים ומן העובדות שנגד עיניהם. למרות שהם שומרי תורה במעשה, המכחשה מבולבלת ומתורקנת מן הריגשת הקדושה והאמונה הפועמת בסתר לבם ובפניהם רצונם בלבד, הבלתי מתגלית במחשבתם ובהרגש הלבبشر, עד שכל מעשה דיבור ומחשבה הנראים והנගלים הולכים אחורי התפעלות ממן הדברים שכל באי עולם מתחפעים מהם. ההטנדות וההתחזקות של ציונות בהתייסדות המדינה והנצחנות הצבאים, כבשו לבבותם הללו של קטני הנפשות עד שא"א להם לחשוב אחרת ממה לחושך, בין ישראל לעמים, מצד עצם מהותם ועצם עניינם.

הגבורה הציונית העולמית והగויה, רוצים הנמשכים והטוועים, המסתימים והמדיחים, להפוך לענייןשמי, לעניין ניסי, עושם זאת בטעות גם בוודכו לב. קוראים לההיפך זהה בכל מני שמות, מסבירים זאת בכל מני לשונות של ערומיות חרוצה, בכל מני שקר וכזוב, בכל מני כסם וויפוי שהשתן שם בפייהם. שיטפה מההשפיעה גם על הטועים והמסתים בעצמם, כי מה נשטפו מדבריהם ומתחילהם להאמין בהם באמונה שלימה, יורדים מההירידה יותר עמוקה ומתחילהם הם להסביר לעצם ולאחריהם הביאור של ניסים בכלל, באים למסקנה כי הטענו והטעמו זו מה הניסים שעיליהם מדובר בתורת ה' לעם סגולת, הגשות הניסים של תורה' מtabatzן מן כל מאמריהם ותבליהם, והשירות שמשרתים את העבודה וורה הציונית נוטני צרמים ופשתם. לדבון ה' כי גדול דבריהם מועלם ומשפיעים מפניהם שדריהם מכובדים ליוחדים שומרי תורה, שרוצים בהקשר הציונות ובקשר שיגשר את היהדות והציונות, שני ההפקים הבלתי מגושרים.

היהודים שומרי תורה שאלאיהם המכונת החסתה של ניסים מההם גם תמיינים ובלתי מלומדים בענייני העולם, ואינם שמים לב לדברים כמו שהם מתחת לשתיחות. בטלהות ותמיינות, מביאים לשאלות איך עם קטן של שני מיליון מוגשים עמים ערביים בני מאה מיליון ? בודאי זאת נס גדול שבניטים. איך נצחו השני מיליון את המאה מיליון בשש שנים ים בלבד ? בודאי זאת ניסים גדולים, איך לא יוכל לזרוק פצצות על מדינת ישראל בשעה שהעם הקטן ורק עליהם כמה אלפי פצצות ? בודאי זאת ניסים נפלאים. הציונים רואים את הקאריקטור הזה של הניסים ושותקים, אבל גם שותקים ונגננים. רואים את היחרוץ שלהם שהפכו את עם ישראל לעם מודרני ומפותח תחת הבטלנות והטפשות שהבדחים האגודאים מציגים לפניהם היום, ובודאי כל

עצמאות ושיחרו וכל הדברים שנמשכים אחריה, אמרו לנו שזה ישועה, שזה נחמה, שזה יושב ארץ ישראל, שזה האבת ישראל, שזה הצלחה, שזה אתחלה דגאולה, שזה אתחלה דקיבוץ גליות, שזה ניסים ונפלאות. השחרור הזה, הקיבוץ גליות הזה, היישועה הזאת והחמה הזאת, ופירושם של פסוקים על דברים הללו, זהו כפירה וטומאה גמורה, זהו עבודה ורה הכללת כל עבודות זרות, זאת התחלה, זאת האסון הגדול בבית ישראל. ההטנדות אינה למدينة ציונית וההטנדות הזאת חסולק בשעה שהמדינה תהיה דתית, תורה, מועצת גدولית תוראית, ההטנדות היא לעצם עניינה של המדינה ממדינת ישראל, מצד הקשר הנוצחי שבין ישראל לאביהם שבשמיים, להקשר הציוני עם גויה הארץ, מצד התקווה לנאהלה שמיימת להחילוף האיים של ציונות הטמאה בכל מני טומאות. ההטנדות היא יסודית מוחלטת, החותרת מתחת הארץ והעליה עד שמי שמים, חילוף וההבדל שבין ציונות ליהדות וזה החלוף וההבדל שבין שמי הארץ, בין אור לחושך, בין ישראל לעמים, מצד עצם מהותם ועצם עניינם.

הגבורה הציונית העולמית והגוייה, רוצים הנמשכים והטוועים, המסתימים והמדיחים, להפוך לענייןשמי, לעניין ניסי, עושם זאת בטעות גם בוודכו לב. קוראים לההיפך זהה בכל מני שמות, מסבירים זאת בכל מני לשונות של ערומיות חרוצה, בכל מני שקר וכזוב, בכל מני כסם וויפוי שהשתן שם בפייהם. שיטפה מההשפיעה גם על הטועים והמסתים בעצמם, כי מה נשטפו מדבריהם ומתחילהם להאמין בהם באמונה שלימה, יורדים מההירידה יותר עמוקה ומתחילהם הם להסביר לעצם ולאחריהם הביאור של ניסים בכלל, באים למסקנה כי הטענו והטעמו זו מה הניסים שעיליהם מדובר בתורת ה' לעם סגולת, הגשות הניסים של תורה' מtabatzן מן כל מאמריהם ותבליהם, והשירות שמשרתים את העבודה וורה הציונית נוטני צרמים ופשתם. לדבון ה' כי גדול דבריהם מועלם ומשפיעים מפניהם שדריהם מכובדים ליוחדים שומרי תורה, שרוצים בהקשר הציונות ובקשר שיגשר את היהדות והציונות, שני ההפקים הבלטי מגושרים.

היהודים שומרי תורה שאלאיהם המכונת החסתה של ניסים מההם גם תמיינים ובלתי מלומדים בענייני העולם, ואינם שמים לב לדברים כמו שהם מתחת לשתיחות. בטלהות ותמיונות, מביאים לשאלות איך עם קטן של שני מיליון מוגשים עמים ערביים בני מאה מיליון ? בודאי זאת נס גדול שבניטים. איך נצחו השני מיליון את המאה מיליון בשש שנים ים בלבד ? בודאי זאת ניסים גדולים, איך לא יוכל לזרוק פצצות על מדינת ישראל בשעה שהעם הקטן ורק עליהם כמה אלפי פצצות ? בודאי זאת ניסים נפלאים. הציונים רואים את הקאריקטור הזה של הניסים ושותקים, אבל גם שותקים ונגננים. רואים את היחרוץ שלהם שהפכו את עם ישראל לעם מודרני ומפותח תחת הבטלנות והטפשות שהבדחים האגודאים מציגים לפניהם היום, ובודאי כל

עת נסיוון

ג

מה שלטה בידי הציונים ליסוד מדינתם, לגדל כח הצבאי והכלכלי שלהם, להבנות ולהתפשט, כל זה היא עצם הירידה והסתור פנים, הסטור בתוך הסטור. עוצם הירידה הונאת נוחות מקום ורשות לכוחות הטעמה, שיתפשטו בעולם ויעשו מעשיהם באין מפריע להם בעת שליטתם, אפילו יש במעשים הללו ר"ל העקירה של קדושת ישראל, ההכחשה לגלות וגולה, לביאת משיח וחיה המתים. בהזמנן של אנכי הסטור אסתיר פני ביום ההוא, בעת שהנהגה האלקית מתעלמת ומתכסית, הרשות והטפשות גוברים ומצחחים ושלוי עולם השיגו חיל. הציונות עצמה זאת הירידה שאין למטה ממנה, גברת הרעת הונאת המכחשת בכל עניין אישי של עם טגוליה, ובחרות ישראל מבין העמים, וכפי עומקה של כפירה זאת כן גדו ותתרבו התוצאות של טומאה הציונית לכפור ר"ל גם בכל התורה כולה ולפרק עול כל המצוות בכללם, לא היתה עוד כואתן מתן תורה עד היום הזה.

הכפירה הציונית הרשנית ביחיד עם פריקת עול של כל התורה כולה התוצאה מזו הכפירה הזאת, מושכת עמה גם הסטור פנים גדול בהנאה, כן סיידר יוצר בראשית, בזמן שישראלי עושים רצונו של מקום ומתקוברים אליו בלבבם ונפשם, מוסיפים אוראה וגilioי אלוקות בכל הבריאות, והשיית מתנהג עמו באופן נגלה ובהארת פנים. הגilioי בהנאה גראית זו בקבלת שכרי בעזה"זthon ר"ל בהעונש שמקבלים באופן נגלה, בזמן של גilioי והארת פנים, השפע נ麝ך ונשבע מן שמירת מצות אלוקות, והי אם שמוע תשמעו אל מצוותי אשר אנכי מצוה אתכם היום, וננתתי גשמייכם בעתו יורה ומלךוש ואכלת ושבעתה. כן העונש מתגלה בזמן של הנאה גליה, כמו שהי' בדור של נבואה ובית המקדש, וסתם ועבדתם ולא תשמעו אל מצוותי, ועצר את השמים ולא יהיה מטר בהנשך היישן והמנוסת, הנשך של ניסים ונפלאות עם כל להטיהם וספוריהם, המראה הסכמתה שמיימית על עבודה זרה זו ר"ל. חלק הזה של עם ישראל, החלק של שומרי תורה הוא הנכבד ביותר והעקרני ביותר, השטן וכח הטומאה המקורי הפועל ע"י שלוחיו האגדאים והדתיים למיניהם, לוטש עיניו על חלק הזה ביהודה ובעיר, כיון שהרצוין לבלוע את הכל ללא השair שרייד, כל הכנסת ישראל תה"י נשקעת בכפירה ובתוםאה הרשנית הזאת. לא תשר עוז שום עירעור ושום ספק שהציונות והמדינה זה מנת חלקים של עם ישראל, וכל זמן שאיזה חלק מיישראל אינו מסכים כ"כ עם השמד הרשמי הזה, הלא כל הענין מסוכן למאדר, כי יבוא היום ויתעוררו מן התרדמה ויעוררו גם אחרים עמהם. הענין מבואר בסה"ק כי גם אצל חוטא פרטני עיקרי מגמת הס"א לבלוע את כלו לרבות גם הניצוץ האחרון שבוטשו במששלת כלית, כמו שבאר הרמ"ע מפננו זי"ע ועכ"י על הפסוק חילו הרע, שהגביא מבקש שעכ"פ יחללו מעט להרע ברע ברגע האחרון ועכ"י זה יהי אפשר התקיון והתשובה על כל מה שעשה עד תנת.

כן סדר את העולם אדון כל, בהנאה של גilioי והנאה של הסטור פנים, והכל, בכל הפרטים מאת רצון ה' אין עוד מלבדו ואפס זולתו. בזמן הרואי שיהי' הכל באטגilia מתגלה גם השכר וגם העונש לעוזבי בריתו ועובי מצותיו, ובזמן שאין ישראל זכאים הכל מתחכה בדרך נעלם ונפטר, וככיבול אין משפט בזמן של הסטור פנים עד יקום ה' לשפט הארץ. פגמים רבים נמשכים ומשתלשלים מן ההסתור פנים

ברהטמים, אלקיכם אין רצונו בעבודה זורה אבל אינה מבטלת והשוטים שקלקו עתידיין ליתן את הדין.

כל מין עבודה זורה שהיתה בעולם, هي זאת הסרה מאתה כי בשעה שהנפשה נתדקה בכח חיצון מן כוחות החיצוניים. עובדי עבודה זורה לקחו השפעה מן עובודתם ויצרא דע"ז היא גודל מאד לנוק ולhashig השפעה זוatta עד שבאו אנשי כנסת הגדולה ובטלה. השפעה היהת מיעודה למין עבודה זורה הפרטיה של עובדי' וכן כל חטא ועון פרטיו פוגם ומחשיר את האור הפרטיה של הקדושה, שהחטא והעון מכונן נגדה. העבודה זורה הכללית הציונית מכונת מול העניין הכללי של עם סגולה וכלל עניין אלקוי שהנחיל לנו ה' אלקוי ישראל, ובעיר מקחת העניין כליל של כל הוכחות הגדלות האלקיות זורה מפני מה איבנה מבטלת וכו' ובאה התשובה עולם כמנהגו נוהג ושוטים שקלקו עתידין ליתן את הדין, הרי שגול סאה של חיטים ותכל' וורעה בקרקע דין הוא שלא תצמת, אלא עולם כמנהגו נוהג וחולך ושוטים שקלקו עתידין ליתן את דין וכו' אלא שמטריחין אותו ומהתימן אותו בע"כ וכו' בא לטמא פותחין לו בא לטהר מסיעין אותו ע"ש. ביארו חז"ל שהנenga המסודרת אינה משנתנית, ועובדיה עבודה זורה אם כי עתידין ליתן את דין, העבודה זורה עצמה מתבטלת מן העולם בכדי למנווע קלוקלים של המקלקים והתוציאים. הבחירה נתונה לכל בא עולם כל ימות עות"ז, הרע וכוחותינו נמצאים וקיים בהנהגת טוב ורע, שכיר ועונש, שהעולם מתנתג ומסודר בהם. סדר עולם זה נותן מקום להטועים שיטעו, והבא לטמא פותחין לו, והזוכים יוכו בעומדים בנטיון ובבלתי נשכחים אחורי כוחות הרע המשוכחים בלחם, והבא לטהר מסיעין אותו. עד עת קץ וחתיקון השלם בעת של כל הבריאה תצא מזוהמתה ותחקשת ותתחר לנצח.

הכפירה הציונית המוחלטת, ביחס עם כל העבירות על מצות התורה הנשכחים והמסתערפים מן כפירה זו, הביאו והוסיף ריחוק וירידה עד מאד, כי מירידה זואת הנהמה קיימים, ובכיוון נשפט עליהם בגלי והכל נזוב לגויית וטבעיות בהסתורת פנים גודלה ועשויים מה שלבם חוץ בין מפריע. נלקחו מאתנו בזמן הירידה, גודלי הארץ שיאירו ויזהרו את ישראל לבתני נתות מאתה ומתרתו, כי גם זה חלק מסילוק שכינה והשראה בזמן תוקף החושך הזה ווזל האור החיים הק' הנז"ל, על הפסוק ויאמר ה' לא ידונ רוחי לעולם וכו':

„ונראה שיכוין לומר לחיות שה' מתחנגן עם ברואין להוכחת ולהתדין עמהם בוגלה, ויאמר ה' אל הנחש וכו' ואל האשה אמר, ולאדם אמר וגוי ויאמר ה' אל קין למה וגוי ויאמר אי' חבל אחיך וגוי, וכאשר גדילו להתעיב, אמר ה' לא ידונ באדם פנים בפניהם להשפט עמו יחדר. ופיירוש רוחי היהיא שכינתו ית', שלא יהי עוד נחשב האדם

שגם נחסר הגילוי שכינה המובלשת בגודלי הארץ בעותה זו, לאלה הזכרים לזה במעשייהם וקדושתם ומחצב נשמתם. כי הכל עניין אחד של גילי וחותר, השראת הקדושה בעותה זו וגולי אלקות מתראת בהנהגת העולם בכללן, וגם במה שנגע להgiloi על שםות הגבירות שיאירו עניין כנסת ישראל בהקדושה השוררת עליהם. ובזווה"ק פ' מקץ, מי כה אלקו המגביה לשבת, דאסטלך מעל כרסוי קירה ולא אתגלי לתחא, בשעתה דלא אשתחין זכאי בעלמא, הא יהו אסטלך מנינו ולא אתגלי להו. המשפלי לראות, בשעתה דזוכהין איןון דאשתחכו בעלמא, קב"ה נהית בדרゴי לקליהון דתחא, לאשגח על עלמא לאוטבא להו, ע"כ.

ובמס' ע"ז נ"ד: שאלו פלוטופין את הזקנים ברומי, אם אלקיכם אין רצונו בעבודה זורה מפני מה איבנה מבטלת וכו' ובאה התשובה עולם כמנהגו נוהג ושוטים שקלקו עתידין ליתן את דין, הרי שגול סאה של חיטים ותכל' וורעה בקרקע דין הוא שלא תצמת, אלא עולם כמנהגו נוהג וחולך ושוטים שקלקו עתידין ליתן את דין וכו' אלא שמטריחין אותו ומהתימן אותו בע"כ וכו' בא לטמא פותחין לו בא לטהר מסיעין אותו ע"ש. ביארו חז"ל שהנenga המסודרת אינה משנתנית, ועובדיה עבודה זורה אם כי עתידין ליתן את דין, העבודה זורה עצמה מתבטלת מן העולם בכדי למנווע קלוקלים של המקלקים והתוציאים. הבחירה נתונה לכל בא עולם כל ימות עות"ז, הרע וכוחותינו נמצאים וקיים בהנהגת טוב ורע, שכיר ועונש, שהעולם מתנתג ומסודר בהם. סדר עולם זה נותן מקום להטועים שיטעו, והבא לטמא פותחין לו, והזוכים יוכו בעומדים בנטיון ובבלתי נשכחים אחורי כוחות הרע המשוכחים בלחם, והבא לטהר מסיעין אותו. עד עת קץ וחתיקון השלם בעת של כל הבריאה תצא מזוהמתה ותחקשת ותתחר לנצח.

הכפירה הציונית, זאת היא התגלות כוחות הרע והטומאה עמוק מק. לפי גודל כח הטומאה זו וכן גדלה הצלתת להטייר כמעט לב כל ישראל מן יסודי היסודות, ומראים עם קיום מדיניהם כאילו ח"ז עם ישראל מטודרים על טבעית וארצית כמו כל גוי הארץ וישבי תבל. כל הקיימים של מדינה הציונית, כל גידול שמתגדלת, כל נצחון שמנצחת, מוסיף כח להכחשת של כל עניין שמיימי והבדלת ישראל מן העמים. באחרית הימים בתוך תוקף הסתרת פנים בהאגה אפשר גם להסתירה הכתולדה זואת להיות בעולם, שgom במה שנגע לכליות ישראל החושך שלוט כמעט בשליטה גמורה, הפעולות הטבעיות עם הוכן גויי מן שאר גוי הארץ, מתקיימים ונפעלים גם בישראל, מכחישים הפעולות הללו במה שנגע לשראשי השרשים, מכחישים פמל' ששל מעלה, מכחישים פסוקי תורה מפורשים וכל האמונה בעתידן של ישראל המקובל מהר סיני. הפעולות הללו אינם מתבטלים אלא מתחזקים ומתגדלים לפי שעיה, מלך אסור

ונסתר מן העולם אין המשפט נשא, והארץ נהייתה תהו ובהו והרשעים שליטים בעזות פניהם כחיה רעה שבעיר, ואין דורש ואין מבקש והכל מעוז ומוקלקל, ורק הב"ה מקיים עלמו בכח רצונו הבלתי משופע לשום حق, קיום גרידא, עד שיווציא לאור משפטו כמו"ש ומשפטו לאור עמים ארגיע". עכלת"ק.

בזמן של הסתר פנים וחורבן הרשעים מצליחים במעשייהם, גבנו עשי רשות בחנו אילkim וימלטו, אפילו במה שנוגע לחוטא פרטיה, אינוגע על חטאינו בעזה"ז בהעונש הרואין לבוא עליין, וגם העניין של עונש על חיבבי כרתוות ומיתה ביד"ש אינו מתגלה בעזה"ז והמה חיים יותר מן נ' וס' שנה והמה בריאות והשעה משחתקת להם. ובסה"ק תניא באגרת התשובה פרק י' זולת"ק:

„אמנם זה בזמן שהי ישראלי במדרגה עליונה, כשהיתה השכינה שורה בישראל בית המקדש, אז לא היו מקבלים חיות לגופם רק ע"י נפש אלקית בלבד, מבחינת פנימיות השפע וכוכו, אך לאחר שרידיו מדריגתם וגרמו במשיחים סוד גלות השכינה, כמו"ש ובפשעיכם שלחה אמכם, דתינו שירדה השפעה וכו' ואזיו יכול גם החוטא רמח"ל זי"ע בספר דעתתנו, „כבר זכרנו מאמר הכתוב ואוהבו שחררו מוסר, וכתיב רק אתם ידעתם מכל משפחות האגדה, וכמ"ש חז"ל ובסה"ק בכמה מקומות, זו"ל ריבינו הקדוש מרן מען, שלא ירבה עליהם הרע שיצטרכו להוות מתחמות ח"ו, אלא אדרבה רוצה הוא בתיקונים וכמ"ש. ונמצא שהחומר הבהיר חפץ בעולמו הנה ישוב להנгинו במשפט תמיידי לנוקות ממנה כל רע המתילד בו מעט מעט, והוא נמצא דברי העולם מתחוקנים וمبורכים ומצליחים قولם הצלחה רבה".

הדברים מה מה עמודים בהסדר שסדר הש"ת את עולם, ולא נתגלו בשילוחותם. אבל מותר וחובה علينا להתבונן במה שהרו לנו ספרי בעלי רוח"ק, הן מה הדברים שהאיינו ענייני ישראל באמונה טהורת, שהי הרazon מן השמים שיתגלו על יוזיהם. בפרט בזמן זה בשעה שהחשים עיניהם של ישראל במיניות שונות, בחוספות הבלבולים של המינים הדתיים, ים זועף של דעתות כזובות ר"ל שוטף את כל ישראל בסערה עצומה, ואין האלה למעטם הנשאים אלא מן מקור מים של תוה"ק דברי חז"ל וס"ק, שדבריהם הם בכלל אגדה, ואם רצונך להכיר מי שאמר והי העולם לך אל דברי אגדה כմבוואר בחו"ל, והן מה הדברים שנתקבלו מהר טני ע"י מרע"ה ונמסרו מדור לדור בהארות שונות. הדברים נתגלו ונתרפסו בכל דור ודור אותו החלק שרצו מן השמים שיתגלו באותו הדור דוקא, וגם זה מן סדר העלם וסתורי יוצר בראשית ומילא אחריו המלך. הכל בהשגת פרטיה לתקן את העולם בתיקונים שנשדרו מראש בראשית הכריאת, ודוקא בדורות הקרובים לאחרית הימים נתגלה חלק

להדרגה זו. ותמצא כי כפי מעשו מורתיק הדרגו מטה מטה, שבתחלתה הי' המכיה באדם על פניו ונמצאים הנבראים כולם במדרגת נביים, וכי החל האדם, פירוש נתחל או געשה חולין, הובדל מהדרגת נביה. ובהמשך הזמן הניצנים נראו בארץ הם הצדיקים שהחיוו עטרת ליושנה, ומשחרב המעון נסתם חזון ונשארה בחינת רווח הקודש, וכשנסתמו עיני ישראל אין אנתנו משיג ריח הקודש ואצ"ל רוח הקודש, וזה היא צרת בית ישראל שאין למעלה ממנה, הצלאים להריה ריח אבינו شبשימים ותמי רוחנו. ע"ש בלה"ק.

מה גדלו מעשיך הי' מאדعمקו מחשבותיך, הכל ברא לכבודו ובמידת טובו להטיב לבוראו ולישראל עמו. כן ההנחה שלאנכי הסתר אסתיר את פני ביום ההוא, בודאי לטובת עם סגולתו, אם כי בעת זאת הרע שלט ואין משפט נראת, החטאים מתרבים וכן עוד יותר מוסיפיםכח להחומרה, אבל כן יסד איזון כל, שהעולם מתקיים אפילו בזמן של הסתרת פניהם לפני שעה, עד שיווציא לאור משפטו ויגלה חסדו וממשלתו לעניינו כל. דברים אלו מבואים בדברי חז"ל ובסה"ק בכמה מקומות, זו"ל ריבינו הקדוש מרן רמח"ל זי"ע בספר דעתתנו, „כבר זכרנו מאמר הכתוב ואוהבו שחררו מוסר, וכתיב רק אתם ידעתם מכל משפחות האגדה, וכמ"ש חז"ל שהב"ה נפרע מישראל מעט מען, שלא ירבה עליהם הרע שיצטרכו להוות מתחמות ח"ו, אלא אדרבה רוצה הוא בתיקונים וכמ"ש. ונמצא שהחומר הבהיר חפץ בעולמו הנה ישוב להנгинו במשפט תמיידי לנוקות ממנה כל רע המתילד בו מעט מעט, והוא נמצא דברי העולם מתחוקנים ומבורכים ומצליחים قولם הצלחה רבה".

„אך אם ח"ו אין זכות בעולם והרשע גובר הרבה, הנה הב"ה אומר אסתירה פניה מהם, וכתיב הסתר אסתיר פני ביום ההוא,omid החושר גובר הרשע והסכלות, והחכמה נשפלת, והאמת מושלת ארץ וכל דברי עולם מתקלקלים ונפדים. וכבר אמרו רוז"ל אין לך יום שאין ברכתו וכו' וכן טל אפיקו טעם הפירות, ואין הצלחה לא בדברים הגופניים ולא בדברים הנפשיים וכו'".

„אמנם יש זמן שהב"ה רוצה בקיומו של עולם ואנו מקים אותו רק בכך ממשלו, כי מצד המשפט איינו ראוי להתקיים, ומשתמש מרוממותו, שאינו נפגם ואיןו חסר מעוננות בני אדם, לקיים העולם שלא יאבד. אבל איינו מרובה לו טובה והרוחה אלא אדרבה איינו גותן לו כי אם קיים מצומצם לבב, מה שא"א בלאו היכי בכדי שיתקיעים. כי אין העולם מתחוקן שיתנагה בתבבה הוזת אלא אדרבה לא די שאין הרע סר ממנה אלא שגובר בו יותר. אלא שהב"ה רוצה שלא יאבדו מעשו ובכך ממשלו היהידה מקיימו אפיקו שעדיין גותן שיחרב, אמן רק בצימצום גדול וכו', שלפי שהב"ה נתרחק

גודל מן סתמי התורה, לטהר את העולם בהארה מן עולם לעתיד לבוא, וכן לנטווע בלב ישראל האומץ בפנימיות הנפש, למען יזכה מי שרוצה לזכות לעמוד בניסיון בדרכו של שמד, ועוד הרבה דברים גסתרים ונעלמים מעניין כלبشر.

החלוף המהות מן להיות עם טגולות, אל המהות להיות עם ולאום בין גויי הארץ, מן הכוחות האלקטיות המעוותדים לנו לניצח, לוכנות בהוככי להיות עם קטן על גdots ים התיכון וחבר להאו"ם, עם סדר כלכלי צבאי גויי ארצית, דרך הגרדנים והזרפתים במסטר צבאי והתקפות הכלכליות והמדענית בדרך האמריקאים והשויצרים, כל ההישג הציוני הזה עם הצלחתם ושבוגנום, הוא האסון המכ איום והוואעה הביא עמו לפניו עם ישראל. הניתוק והחלוף הגמור ר"ל, זאת עצם עניין הציונות ועצם עניין המדינה שלהם, ואפילו שיתולה אל הציונות שמירת תורה במעשה, ולא יגزوרו הגזירות שגוררים ולא יעשו הפעולות שפועלות בשטח הדת, זאת לא חשתנה העניין ההפירה העיקרית של הציונות עצמה. אבל א"א באחרת אלא שישמשו הדברים כפירה ממשיעים, השוק והתיחול מן אתה בחורתנו מכל העמים שהסתלים וייעקרו מן הדת בפועל כמו שעורקים. הדברים הללו מהו מוכרים מן עניין הציונות כמו שהוא באמת אמרית, מה הענפים ומה האשרים, כפירה תכליתית במחשבה ופרקית על כל תמורה כולה במעשה, אינם מתפרדים זה מזה, אלא מתלכדים זה עם זה, ומולדים זה את זה.

לא הי' עוד בעולם כפירה תכליתית כמו ההפירה הציונית, גם לא הי' עוד בעולם פריקת עול תורה ומצוות תכליתית עם שבאה כבושה לכל עניין של שמירת התורה במעשה, ביחיד עם הפעלת הפעולות שהציונים עושים להעbir על הדת את כל מי שאפשר לפניהם להעבירו. אין אפשר לשכו מה שעשו הציונים בזדון ובתוכנית מסודרת, לייהודי תימן, יהודי עירק, יהודי טראן, יהודים גרויזים מروسיא, כל התהובלות עם עritzות לא גובל למען העברת ההלן. אין וזה עניין של הרשות שהראו לכל מי שרוצה לעכב מה בפעולות העברת ההלן. אין וזה עניין של מקרה שהיה באפשר לשנות מקרה הזה, אין וזה עניין של יהודים שהיו לא יהודים הילן. למורות רוחם של המיטים ומדיחם הדתיים, האגדאים והמורחים למןיהם, מגלים הציונים הכנים את עניין הציונות כמו שהוא, מפרסמים בכל ההזדמנויות שהציונות אין זאת עניין של ישוב ארץ ישראל, אמחלתא דגאולה, אהבת ישראל, ישועת הנרדפים, אלא הציונות ומדינה ישראל זהו החלוף וההיפך הגמור של כל מין קדושת ישראל, וא"א בשום אוטן לכלכל שני העניים בלבד. העניין של אתה בחורתנו מכל העמים והיווננו לעם טגולה עם סדר אצלי, עם העניין של השוואת והתקלות במאות בין גויי הארץ, שזאת המטרה הפטורית של הציונות והמדינה האם הפקידים המכ גמורים ומוחלטים

בכל הבריאה כולה, התחנכות של אש ומים, של חושך ואור, אינם רק שם מושאל להתחנכות זו שבין ציונות או ציונות דתית, בין ישראל עם טגולת. עניין השנאה וההעברה על הדת במקום שאפשר להם לאציגו להפעיל, זאת תוכאה טבעית והכrichtית מן עניין הציונות והמדינה. אינם יכולים עוד להעביר את כל תושבי המדינה מן שמרית איזה מצות במעשה, אבל מבצעים זאת במידה שאפשר להם ובעיקר אצל העולים החדשים שההמה קנים ורכושים של מצילתם הציונים, יודעים ההמה הציונים של עניין שמירת תורה במעשה יונקת ומשתלשת מן קדושת ישראל והבדלים מן העמים, הציונות מכחשת את זה, הציונות והיהדות מבטלם וזה, וקצר המצע מהשתרע.

מה שלא האצלו כוחות הרע ע"י היוונים בשעתם, נעשה זאת בזמנינו ע"י הציינים. גם היוונים רצו לעקור הכל מן השורש עצמו, והחשיכו עיניהם של ישראל באמրם, כתבו להם קרן השור שאין להם חלק באצלי ישראל, ואו האירה הארץ ע"י הכהנים הקדושים החשמונאים וגנagleה הנס ע"י המגורה, עדות לכל באי עולם שהשכינה שורה בישראל. בעת אחרית ימי עולם הלו ירדה טומאה לעולם גדולה וחזקה יותר, מן הטומאה של היוונים, או מה שהי' בעולם עד היום הזה, ופעולות ועשה ומצלה ע"י הציונים ומדינה. כבר עלתה בידם כמעט לבלע את כל ישראל לחוקם ונפשם שאין להם חלק באצלי ישראל, והסוף התכליתי הוא, להיות עם בין עמי הארץ ולאום בין יושבי תבל, והרי אין לנו הנס חנוכה שיאיר עינינו והטומאה תابتל, תלך המגורה והnger מערבי בהיכל ויתגנו טמאים ביד טהורין, ותשועה גדולה ופורך כיים זה.

נא

דור האחרון הזה המוקף נסיוונות כי"כ גדלות, אין מבין את אשר לפניו, קשה למי שהוא לבאר הדברים בעומק החדש ובודאי כמעט מיריצה לקבלם. אפילו הלו הראים חסרונות בהציונים ובמידותם אינם יורדים לתוכה תוכיות של הענן הזה, ובודאי אלה הנגררים אחורי הציונות מחמת טוותים שונים, אינם מבינים את אשר לפניהם. אפשר שהבלתי ידיעה והבנה הזאת הנובעת מכך קתנות הנפש וקיוצר הדעת, יש בזה גם מן הטוב והצלחה, כי אילו הי' הענן של הציונות והמדינה, העומק ההפירה אשר בה מגולה, ואעפ"כ היו גוררים אחריו, הרי היו מכחשים בינהה שהציונות באmittה ענייה רוצה וזכה שיכחשו, והוא כופרים במה שעצם הציונות אומרת לכפור ר"ל. השטහות והקנות מונעים את הניתוק הגמור והמוחלט וכן הורו לנו חז"ל שעמי הארץ מפני הסرون יודיעיהם הוזנוגות נעשו להם כשוגנות. לעומת זאת, הירידה היא ירידת שאין ירידת

לנו חז"ל, וחושך על פני תהום זה גלות מלכות הרשעה שאין לה חקר כמו תהום, ורוח אלקים מרוחפת, זה רוחו של משיח. אברהם אבינו מפני שהי' התחלת העולם, היו לפניו שני אלףים תהום, וכן עם ישראל קודם שנתחוו לעם סגולה ישבו דוקא במצרים והיו טפלים להם ומשוקעים בתוכם. בכל גלות וגלות קודם התגלות הגואלה, הביטול והחופש ההן בrhoחניות והן בגשמיות קודם להגואלה. ובפרק בתרא דסנהדרין צ"ז, דור שבן דור בא. בו תלמידי חכמים מתמעטין והשאר עיניהם כלות ביגון ואנהה, צרות רבות וגינויות קשות מתחדשות, עד שהראשונה פקודה ועוד לא כלתה, השנאה מההרת לבוא ע"ש.

תניא ר' יהודה אומר דור שבן דור בא וכו' חכמת הספרים תסורת ויראי החטא ימאסו ופני הדור כפני כלב, האמת ונדרת שנעשה עדרים וחולכת לה, וסר מרע משתולל. תניא ר' נחמי אומר דור שבן דור בא העוזת תורה וכו' ונחפה כל המלכות למיניות. ת"ר כי ידוע ה' עמו כי יראה כי אולת יד ואפס עזר ועוז וכו' אין בן דור בא עד שיתיאשו מן הגואלה. אמר ר' יוחנן אם ראית דור שמתמעט והולך חכה לו, שנאמר את עם עני תושיע. אמר ר' יוחנן אם ראית דור שצורות רבות באות עליון כנהה, חכה לו, שנאמר כי יבוא כנחר צר רוח ה' נססה בו.

ובנצח ישראל, לרביינו הגדול מאור הגולה המהיר לפרטג זי"ע, מבאר דברי חז"ל כי כל הוויה חדשה הוא הפסד הויה הירושונה, ולפיכך זאת הגורם שיהי' העדר כללם בכל הדברים, קודם התגלות מלך המשיח. וקדום שיבוא משיח שזאת הויה חדש עולם חדש, ראוי שיהי' הפסד גמור, תבטל צורת עולם הראשון ויהי' העולם יוצא מן הסדר הכללי של זמן הזה. הכפירה הציוונית הפכה כל המחשבות וטמא כל הנפשות וקעקה את כל העולם כולו, קיימת המהפכה הזאת בפועל ביצור מדינה, הממלאת את כל הדיעות במיניות כה עמוקה ומוחלטת, ובתויה עצמה עד למאה. כל הכפירות שהפייצו וכל הפריקת על תורה ומצוות שפרקו, נהיתה לשיטה ולדבר פשוט ללא עוד ספק כל דחו בדבר האיים הזה. כן השפיקות דמים של ישראל מפעם לפעם במספר גדול, ובכל יום ויום במספר קטן, ביחס עם הסכנות האדירות הצפויות בעתיד, מוצדק מן ההפיכת לוגיות וארציות שהציוויל הפהה והשרישה בתוך רוב רובם של נשות ישראל. אסור לנו להיות מן מחשיבי קייזין, ואין אנו יודעים מה שבستر עליון, אנו מאמינים בכל לב בכיאת משיח אדקנו וכו' מותר לנו להאמין כי קרוב יום ה' להגנות וקץ ישום לחושך. מן גודל הכפלת החושך, יש לקות כי זאת ההכנה הקדומה להופעת האור הגדול הנצחי, ממקום מלכנו תופיע ותמלוך עליינו ב מהרה לעולם ועד.

אחריה, נשארו רק בערך שני אחוזות שומריו תורה במעשה, ונכלל בספר זהה גם שמירת תורה במעשה, בבחינת חלווה וחסירה מאה, ורק מספר מאד מועט יש לחושם בגין שומריו תורה ומצוות. נסתלקו ההצלחות ונתבללו המכשבות כמעט אצל כל ישראל. אין תורה ואין אמונה, והתובודה כמעט נשכחת. כל המוסדות וכל היישובים מציגים רק אחוז קטן מן כלל ישראל בנסיבות, ובאיכות המה הסרים ומצומצמים וערירם וחלושים למאד, עד שאין ביכולם להשפיע כלום ולשנות כלום. אין גודלי ישראל וקדושים עליון, רועים ומוגלים, לא מנהל ולא מחזק בידנו, מי יحمل עלייך ירושליםומי יסור לשאול לשולם לך.

וללא השair ה' לנו שריד, מצד כריתת ברית ואני זאת בריתתי אמר ה' רוחי אשר עלייך ודבורי אשר שמתי בפייך לא ימושו מפה ומפי ורעך עד עולם, הציבור בירושלים ת"ז אשר בשם נטורי קורתא יקראו, הציבור אשר בכל העולם בלע"ה, העומדים תחת חסותו קדוש ישראל הaga"k רשכבה"ג מרכז אדמ"ר שליט"א מסאטמאר, יאריך ה' ימייך עד בית הגואל, היחיד המשיך השלשת מהר סיני, מקור של תורה ואמונה לשארית הפליטה, הלוחם מלוחמות ה' ביד רמה פנים אל פנים מול כוחות הרע שהפייצו פני תבל, כבר ה' העולם שם ורין, כבר ה' הכל מובלע בתחום תוכיות של הטומאה והכפירה המוחלטה, ולא ה' מי שזכיר את האמת הבורר והקיים לעד. זה גרעין הנשאר שככל הרוחות שבעלם אין מזין אותו ממקומו, חזק בחוקות שמיים וארץ, המשמע קול ה' בכח לפקו עינים עזונות, לשוט לה' כבוד ותחלתו מבקשת הארץ.

אין לנו לא נביא ולא חזות, אבל כן אפשר לראות בעינינו ההשתנות וההപט החללי של זמן הזה. ה兜ירה הציוונית הפכה כל המחשבות וטמא כל הנפשות וקעקה את כל העולם כולו, קיימת המהפכה הזאת בפועל ביצור מדינה, הממלאת את כל הדיעות במיניות כה עמוקה ומוחלטת, ובתויה עצמה עד למאה. כל ה兜ירות שהפייצו וכל הפריקת על תורה ומצוות שפרקו, נהיתה לשיטה ולדבר פשוט ללא עוד ספק כל דחו בדבר האיים הזה. כן השפיקות דמים של ישראל מפעם לפעם במספר גדול, ובכל יום ויום במספר קטן, ביחס עם הסכנות האדירות הצפויות בעתיד, מוצדק מן ההפיכה לוגיות וארציות שהציוויל הפהה והשרישה בתוך רוב רובם של נשות ישראל. אסור לנו להיות מן מחשיבי קייזין, ואין אנו יודעים מה שבستر עליון, אנו מאמינים בכל לב בכיאת משיח אדקנו וכו' מותר לנו להאמין כי קרוב יום ה' להגנות וקץ ישום לחושך. מן גודל הכפלת החושך, יש לקות כי זאת ההכנה הקדומה להופעת האור הגדול הנצחי, ממקום מלכנו תופיע ותמלוך עליינו ב מהרה לעולם ועד.

סביר באשר בסת"ק כי כל התחלת קודם לה הاعد והחופש קודם לאור, ואמרו

הסתיר פנים, הاعد וההפסד, בעת גסיוון בימי אהירות הימים, מחשיך בכפלים, הון מצד הפעולות שמחוץ לאדם, והן התשחתה בנפש עצמה. גדלה ונבנית הציוויל בפעולות ובעובדות קיימות, הממשיכים הלב ומעוררים עינים, ומביאים התפעולות גדולה וחזקת מן הדברים הללו שהם חז' לנפש, כי הפעולות הללו קיימים רק בועלם, ומשפיעים רק מתחור קיומם לאוזות ולה�ע מפניהם הציוויל שיצרה פעולות הללו, כאשר נראים כהיום, גדולים וחזקים, שכמעט א"א לעבור עליהם מבלי להיות משתוים עליהם

הדברים הללו או שום דברים בעולם, להללו הטועים בזדון ומטעים אחרים עמהם, גם לא אלה המניגים הדתיים וגם לא לרבנייהם המוחזקים את דבריהם, וממשיריהם את הכהירה המוחלתת החיפוך הגמור לכל קדושת ישראל. אבל בהכרח גם להדקק לדבריהם לבב לקבוע את בלבוליהם בקביעות יתרה ולבאר את האפשר לבאר. בתוך שאר שקריםם ולהטיהם, מבאים גם את דברי חז"ל מאן אמר שאין בין עזה"ז לימוט המשיח אלא שיעבוד מלכיות בלבד, נחוץ לבאר ולהכפיל עוד הפעם ועוד הפעם, כי הצינות מוחזקם ומאמיצים את כפירה הכללית של הצינות הנכנסת לבב ובמה, מחמת הלימוד והכפירה שלמדו והפייצו. מתחדים הפעולות שהן מוחזק לאדם עם הלימודים המכוננים לאדם עצמו, ומהזקים זה לה לשרש אחר הכל ולעקור ר"ל את הכל, שזה היא היסוד והתכלית של הצינות כולה, הן מה שנוגע למעשיהם והן מה שנוגע למחשוביהם.

נסيون האגדול העומד נגד עינינו.

בראשית ברא אלקים את השמים ואת הארץ, בשביל ישראלי שנקראו בראשית, ובשביל התורה שנקראה ראשית. זאת היהת תכלית הבריאה כולה, ותתגללה זאת לעתיד בעת שיתחברו ויתדבקו ישראל בקדושה העלונה לאין תכלית, בכלות הזוהמה ובזיכור הבריאה כולה. החיבור הזה שייהי לישראל באפק"ה לעתיד, יקי"ל לנצח ובגilio, ולא יוסר תקש הרזה ולא יתקף כמו שהובטח לנו ע"י נביי האמת, ואראשיתך לי לעולם בדבוקות עולמיות. הගוארה העתידה היא שלימות העולם ומפני זה לא יהיה השתנות לגוארה האחרונה והיא נשארת קיימת לעולם ולעולם עולמיים, שנאמר ישראל גושע בה' חשאות עולמיים. כן תהיה הברכה בארץ כאשר הארץ מוכנה עצמה קודם החטא של אדה"ר, כיון שהעולם יחוור לקדמותו ולתקונו כמו שהיתה הכוונה בבריאת. ובספר, מנין אתה אומר שתהה השדה נורעה ועשה פירות בת יומא, ת"ל זכר עשה לנפלאותיו, ואומר תדא הארץ דשה עשב מזריע זרע, ביום שנזרעה בו עשתה פירות, עז השדה יתנו פריו לא כדרך שעשתה עכשו אלא כדרך שעשתה בימי אדם הראשון, מנין אתה אומר כי יהא האילן גנותה ועשה פירות בת יומא, ת"ל זכר עשה לנפלאותיו, ואומר עז פרי עושה פרי למןבו בו ביום ה' עשה פירות, מנין שאף העז עתיד להיות מאכל, ת"ל עז פרי וכוי מה הפרי מאכל אף העז מאכל, מנין שאף אילני סרק עתידין להוציא פירות, ת"ל ועז השדה יתנו פרי.

רבינו מאור הגולת המהרא"ל מפארג ז"ע מבאר דברים הללו בפרק מ"ה ומ"ט בוגצה ישראל, כי כל זה אפילו למאן דאמר שאין בין עזה"ז לימוט המשיח אלא שיעבוד מלכיות בלבד. וזה"ק: כי בעת אשר יסתלק החטא מבני אדם, האדמה אשר ארלה ה' בשוביל חטא האדם, תחזoor לקדמותה ולברכתה כאשר ה' קודם שחטא אדה"ר.

בשתחים, ומבליל להיות נשפע מהם. אمنם מלבד ההשגים הציוניים שהן מוחזק לאדם, שקיים רק בארץ כורת מדינה וכל הנלווה אליו, ישנה השפעה מצד הציונות המכוננת אך ורק לאדם עצמו, הנכנסת בתחום הלב והנפש של אדם מישראל וזה חלק הנכבד מהציונות שלא יוצרה מדינה וחיל, אלא עשתה נששות, הלך וה לימוד הציוני שהפכה הדעת והחרגש הלב, להכךש את כל ה"ג עיקרים, לכפור בכל תורה משה ובכל עניין אלקיו של עם סגולה, פעולות וההשגים של הציונות שהן מוחזק לאדם, מוחזקים ומאמיצים את כפירה הכללית של הציונות הנכנסת לבב ובמה, מחמת הלימוד והכפירה שלמדו והפייצו. מתחדים הפעולות שהן מוחזק לאדם עם הלימודים המכוננים לאדם עצמו, ומהזקים זה לה לשרש אחר הכל ולעקור ר"ל את הכל, שזה היא היסוד והתכלית של הצינות כולה, הן מה שנוגע למעשיהם והן מה שנוגע למחשוביהם.

תוקף ההיסטוריה פנים הוא מול עוצמות האגלוּי העתידי, שיתגללה בעת עברו ההסתור הזה. הצינות נוגעת בעניין הכללי של ישועה וגאולה העתidea, ומטמאת את הלב והנפש דוקא בדברים הרשתיים, ישועת ישראל והעתולות עד ותיקון העולם בכללו. זה לעומת זה כי האור הגדול הנצחי שיתגללה בעולם ע"י משיח צדקו יתני בCAF, רקתה בCAF ונהמו נחמו בCAF. מכואר בסה"ק, כי בגאות הקדומות נתגלו ניסים ונפלאות בעולם בימי יציאת מצרים, ומשום זה וירא ישראל את היד הגדולה אשר עשה ה' במצרים, וכן בקריעת ים סוף, וזה א-יל' ענו ואמרו, ושירתם, וכן בימי יהושע בעת התגלות הניסים. אבל היהת זאת התגלות בעולם הזה, וממחמת התגלות אלקית שמהזין לנפש נתגלה גם ההתפעלות והשתוקקות בנפשות ישראל, ולפי שעיה ראתה שפהה על הים בנבואה וכולם אמרו שירת. בגאותה העתidea ביב', היו הניסים והנפלאות עוד יותר בגilio מן עת יציאת מצרים, כדאמרין בברכות י"ג, שתהא שיעבוד מלכיות עיקר ויציאת מצרים טפל לו, אבל מלבד הניסים וgioilo אלקיות בעולם מהזין לנפש, יתוסף גם גilio גדול בפנימיות נפש עצמה. כתהוב ובאו במערות צורים ובמחילות עפר מפני חד ה' והדר גאנגו, אשפוך רוחי על כלبشر ונבאו בניכם ובונותיכם, והי' הנשר בציון ותגונת בירושלים קדוש יאמר לו. התתגלות האלקיות תה' בבחינת ראי' ואמר ביום ההוא הנה אלקנו וזה שייה' כל אחד מראה באזבעו וכו' וכן כתוב בשירת האזינו ראו עתה כי אני אני הוא ואין אלחים עמדי, הדרא דלא אפשר למפרט בשפהוא ולא אשטע וחמי, נבואן חזותה, עליה רמי' דין הוא, ברם באמותנותא, שברנא ליה בשבון תקוּת המונotta. בגאותה העתidea עם אוירו של משיח יתגלה גילוי רב בנפש עצמה, כל חד לפום מה שוכת בימי הعبدת והגלות.

אין להעתיק מה שנמצא בסה"ק ובדברי חז"ל, אלא מה שנוגע לבירור עניין הצינות הטעמא והעבודה זורה הכלולת הנקראת בשם מדינת ישראל. לא יועילו

העלונה שיהי' בית המקדש דבר בועלם העליון הנותר, שממנו נשפע ונשתלשל המצויאות וגטיעת העולם, ולפיכך יוצא מן הקודש הפנימי השפע הוא הנהל שיוצא מן מקום העליון, ומורה זה הברכה העליונה בלי קץ. והי' באחרית הימים נכוון היה הר בית הי' בראש הרים וגוי' בא לומר כי בית המקדש דלעתיד יהיה מתרומם על הכל וכל העולם יבואו להמ"ק לעבוד השית', וזה שאמר כתוב והי' באחרית הימים נכוון היה' הר בית הי' בראש הרים ונשא הוא מגבעות ונהרו אליו עמים, שהיה' בית המקדש מתעלת על כל העולם וכו', וכך אמר שבמ"ק דלעתיד יאמר שירות, שכאשר היה' בהמ"ק כולם לעתיד בעת הסתלק החטא, יסולק מהם גם כן החטאון, ויתברכו להוציאו בכל יום ויום, והעז יוציא פירות בכל יום והארץ תוצאה מולדות וארץ מוציאה פירות, אינו קשי' למ"ד דאין בעזה' לימות המשיח אלא שעבוד מלכויות לבך, כאשר ימצא לך, שהרי هي' נמצא דבר זה ג"כ בבריאות העולם, שהוא לדדה ליום, וכן פרי ליום, ולעתיד לפי מדריגת עולם ומעלתו שהיא מתחברך מן הש"י וכו' ויחזרו העולם כמו שהי' בראשונה", עד כאן לשונו לך.

לא זכינו שהגאולה העתידה תבוא על ידנו וכוכנו ולא הי' די בזוכיות ישראל להחיש זמנה קודם קץ המוגבל, היודיע' ליוצר בראשית, הזמן שאמרו עליו חז"ל לבי גלית ומלאי' הרשות לא גליתני. הצופה ובמשית עד סוף כל הדורות מבין ומאין יכולות עמו ישראל, ושם באוצר המנוצץ מתקבצים כל המעשים וכל המצוות וכל הקדושים של כל הדורות, כל הנסיגות והצירופים ולא יפול מהם צורור ארץ. כל השפיקות דמים וכל הקרבנות, כל הצורות וכל החורבות חוקקים בפרופורי' דיליה' ומהם מתקנים התקינים הראים אל קץ הימן, לתקן עולם בתיקונו הנצחי שיתגלח ע"י ביאת משיח צדקנו. אולי זכינו יותר הי' הקץ הזה בא בזמן מוקדם, כמו שאמרו לנו חז"ל על הגלות האחרון זהה וגם על גלות מצרים, שגם זה מן סדר העולם המוסדר שאפשר שיבוא ע"י זכיות ישראל, שייתרבו כ"כ עד שישלמו וימלאו את ההכנות והעטרות, ויאירו כל האורות המארים את האור הגדול והחדש אשר על ציון תair. בעת החושך הזאת, בתוך הנסיגות הגדלות וחכלי' משיח הקשים, שאין אחד יודע עד היכן יגיעו ומתה' יסתהמו, אנו מחייבים לרchromyi שמים שנוכל לעמוד בהם ולחכמתם על גאותנו של ישראל העתidea ללא השקיף על מעשינו וכיוותנו, ע"י רב אונם ואמץ כח לمعنى לمعنىਆה.

גiley' מאד בת ציון הנה מלך יבוא לך צדיק ונושא. כתוב הזה נאמר על גאותה העתidea, ובמדרש אמר ר' ברבי' הכהן, ראה מה שכותב גiley' מאד בת ציון הנה מלך יבוא לך צדיק ונושא, צדיק ומושיע אין כתיב כאן אלא צדיק ונושא וכו'. אמר ר' אבהו, משה מקלס לישראל אשריך ישראל מי מכוך עם נושא בה, לה' אין כתיב כאן אלא בה, משל לאדם שיש לו סאה של מעשר מה הוא עשו נתון מעות ופודה

ולמ"ד אין בין עזה' לימות המשיח אלא שעבוד מלכויות בלבד לא יקשה כאן כי תוצאה פירות בכל יום ויום, כי דבר זה לא נקרא נס שהר'ך בתקילת בריאות העולם אם לא הי' החטא. ובמ"ש שבת ב' במה מדליקין וכו', ותו יתיב ר'ג ודרש עתידין שמצויאן פירות בכל יום, שנאמר ונשא ענה' וכנה ר'ג באר לנו כי כל שלשה חלקיים ואראך דוגמתו בעזה', נפק ואחוי ליה צלף וכנה ר'ג באר לנו כי כל שלשה חלקיים המוציאים חולדות על ידי ברכת הש"י, כי האדם מוציא מולדות והארץ מוציאה פירות, כולם לעתיד בעת הסתלק החטא, יסולק מהם גם כן החטאון, ויתברכו להוציאו בכל יום ויום, והעז יוציא פירות בכל יום והארץ תוצאה מולדות וארץ מוציאה פירות, אינו קשי' למ"ד דאין בעזה' לימות המשיח אלא שעבוד מלכויות לבך, כאשר ימצא לך, שהרי היא' נמצא דבר זה ג"כ בבריאות העולם, שהוא לדדה ליום, וכן פרי ליום, ולעתיד לפי מדריגת עולם ומעלתו שהיא מתחברך מן הש"י וכו' ויחזרו העולם כמו שהי' בראשונה", עד כאן לשונו לך.

ובפרק נ' זלה'ק: "כבר ביארנו, כי אף למ"ד אין בין עזה' לימות המשיח אלא שעבוד מלכויות, שאין דעתו לומר שלא הי' דבר יותר, רק שלא נהי' אנחנו ובנוינו ובנוינו משועבדים ולא יותר, כי דבר זה אין לומר כלל. אבל לא הי' העולם מוטבע בחומריות כאשר הוא עתה, כי ישחק היצר הרע מן האדם והוא לב אחד לעבור את יוצר הכל. כי למ"ד אין בין עזה' לימות המשיח רק שעבוד מלכויות, כי' העולם נוהג על פי טבעו ומנהגו בדברים הטבעיים, ושיהיו הכל צדיקים, וכך לעניין הברכה אין ספק שהי' ברכת הארץ הקדשה בכל שהוא מוכנת לברכה לא חטא גורם, ולעתיד הי' העולם כמו קודם קלוקול, וא"כ בזמנ המשיח תהי' הברכה בארץ כאשר הארץ מוכנת בעצמה, ע"כ. אך הדבר שהוא קדש קדשים היא בית קדשנו ותפארתנו שיהי' לעתיד ובמהרה בימינו, כאמור צדיק' אליעזר מה דכתיב והלכו גוים לרבים לאורך ואמרו לכון געלה אל הר ה' אל בית אלקי יעקב, לא כאברהם שקראו הר, שנאמר בהר ה' יראת, לא כיצחק שקראו שדה שנאמר וישא יצחק לשוח בשדה, אלא כייעקב שקראו בית שנאמר ויקרא יעקב שם המקום ההוא בית אל' וגוי. כי בית המקדש הוא המקום שהש"י יש לו חיבור ודביבות בתחוםים שזה עניין בית המקדש, ומצד מידת יעקב החיבור עם התהותים הוא בעצם ולפיכך לא הי' מי שקראו בית אל' יעקב, כי הבית שם הדירה הוא החיבור בעצם ודבר כזה אין לו הסרת. אבל ההר והשדה אין לך, ואם יש לאחד שם דירה הוא רק לזמן בשביל שהוא חפץ לדור שם, וIOSר דבר זה מה אחר שאין עשי' לזרת כמו הבית שהוא עשי' לדירה ולא יסולק דבר זה, ע"ש ב' נ"ב.

ועוד שם: "ובפ' חלק יתיב ר' ירמי' קמיה דר' זירא וקאמר, עתיד הקב"ה להוציא נחל מבית קדשי הקדשים ועליו כל מיני מגדים וכו', וביאר עניין זה, לפי מעלוינו

רג'ג

עת נסיוון

ואלו הדברים המפורשים בתורה הם כוללים כל הדברים שנאמרו ע"י כל הגיבאים" על כל"ה"ק בפי"א מהלכות מלכים.

ישראל מאמינים בני מאמינים, מכירים ומרגשים בכפירה הציונית, שזאת ר"ל כפירה כללית הנוגעת עד שרש השרשים. אי אפשר בשם אופן בעולם כלל בשניהם, בזכונות וגם ביהדות כי הפסים גמורים הם זה זהה, "א"א לאחוזה בזכונות ולהאמין באמונה טהורה הנ מסורת לנו מՏיניג, "א"א לאחוזה בזכונות אףלו באיזה לבוש וכינוי שהוא וליהות עוד מקשר בקדושת ישראל הנצחית. מפני שהענין המדינה בכללו והיסודות לבניין הזה, ואת היא הניגוד הגמור והתכליתי אל הכל ביהה. לא לעניין בית משה בלבד, לא לעניין תחיית המתים בלבד, לא לעניין גלות וגולה מן השם בלבד, לא לעניין מתן תורה בלבד, אלא לכל הענין האלקי של עם סגולת בכללו, לכל המהות והחכינה לזכויות אלקיות שהנחיל לנו הש"ית, לכל הבחירה של ישראל מבין העמים, לכל הדברים שאנו אומרים בקידוש, לכל הדברים שאנו אומרים בתפלת, לכל ההוראה כולה, לכל כוונת בריאות שמיים וארץ.

אין שום חילוק בהזינות עצמה, אם תחלוה אל הזכונות והמדינה איזה עניין של שימירת מצות במעשה, או הנקרא בלשון השתו, "מדינה על פי תורה" כולם שימירת מצות מעשיות על פי כפירה, על פי רגש אונשי של ירושת אבות ומסורת, על פי צורכי הלב של שמרנות אונשיות ומנהג חברתי, או אףלו למוד התורה ושמירת שבת כחלהנו, או תחכשה זינות זו באיזה לבוש אחר ותתעטף בו. הcpfירה תה"י כפירה תכליתית או כמו עתה בשעה שטומאות הציונות מחרטת מן כל לבושים ומתראה במאה העומדת נגד עינינו, פריקת על תורה כולה וחילול כל המצוח כולם, התוצאה שהבחורה שתצא ממנה הגדול הטבעי שהבחורה שתתגדל מן שורש הציוני הזה. כי הציונות וענין המדינה נוגעת עד עצם המהות של קדושת ישראל, הציונות עוקרת את הכל ומכחשת את הכל. אם בתחילת בעוד שאין הציונות מתגלית בלב בתוקפה אפשר לשמור מצות מעשיות מצד ההרגל, זה שתחיות שבליי אפשר שתתקיים, וסכ"ס הcpfירה התכליתית תעשה את שללה, התבטל הקדושה בראשונה ובסיום גם המשעה. דרך שהלכו בה המורחים השונים שנטלו אל הציונות בתחילת, הולכים בה האוגדים השונים שנטלו אל הציונות בסופה.

הפי תמשיך דירידיה האוומה הזאת? הפי תתקיימן הציונות ויצירתה? הפי יופר חז' תבריות שברת הש"ית עמנו? הפי תחלוף המהות של עט פגולה? הפי עוזב ח' את הארץ ומשרה לחיתו יעד? הפי יהפוך חיט ליפשה? הפי תחשך המשמש וחתופים לא יארדו? הפי ייחרף העולם ומלואו? הפי תתבטל דבריאה פולה ויתמוגנו מופדי תפל? השאלות

אותם, כך ישראל במא נפדים בהקב"ה עם נושא בה. אמר הקב"ה בעזה"ז ע"י שהייתם נושעים ע"י בני אדם, ע"י משה ואחרון, ביום סיטה ע"י דברה וברך, וע"י שהן בשר ודם היותם חזרים ומשתעבים, אבל לעתיד אני בעצמי גואל אתכם ועוד יותר אין אתם משתמשים, שנאמר ישראל נושא בה תשועת עולמים.

ובפ' ס"ב נצח ישראל ביאר רבינו המהרי"ל ז"ע ועכ"י זהה לה"ק: וזה שאמר במדרש כי גאולה הראונה היתה ע"י בני אדם, ולא היהת הגאולה במא שחוות ית' צורה האחורה לישראל, ולכן ח' ה' הפסיק לגאות הלאו, אבל הגאולה האחורה תה' במא שחוות ית' צורה האחורה לישראל, וכך אמר מ"מ כבודם עם נושא בה, ואף כי גאולה האחורה תה' ג"כ ע"י מלך המשיח, חילוק והפרש יש בין גאולה הראונה ובין גאולה האחורה, כי גאולה הראונה היתה מתחייבת מצד ישראל ומצד זכות אבות, וגאולה זאת יש לה הפסיק כי כל דבר שהוא מצד אדם יש לו הפסיק, אבל גאולה האחורה אף כי תה' ג"כ ע"י מלך המשיח, תה' זאת מצד הש"י אשר הוא מעמיד המשיח, ודבר זה נקרא כי הש"י הוא הגואל. וכבר נתבאר על הפסיק ירום ונישא, כי מלך המשיח מעלה על המלאכים וזה מפני שהש"י מעמיד אותו. אבל גאולה הראונה היתה מצד ישראל וזכות מדריגות אבות וכו', וגאולה האחורה אינה מצד האבות רק מצד הש"י אשר ממנו הגאולה וכו', כי גאולה האחורה נזכה במא שהש"י צורה האחורה לישראל ולכך היא נזכה, וכך אמר הכתוב ישראל נושא בה תשועת עולמים". עכליה"ק.

ישראל מאמינים בני מאמינים שעמדו רגלי אבותיהם על הר סיני, מאמינים בגאולה העתידה ע"י מלך המשיח בן דוד גואלנו יבוא אליו הנביא ויבשר על ביאתו, ותהי מדריגתו גבוהה ממלאכי שורת כחוב הגה ישכיל עבדי ירום ונשא וגבוה מאד, יקוץ נדיי ישראל ותבנה בית המקדש של מעלה בארץ החיים על מרים הרים, כי באש הצחה ובאש אתה עתיד לבנותה, כאמור ואני אה' לה נאום ח' חומרת אש סביב ולכבוד אה' בתוכה, ויתוקן העולם במלכות שידי ויקבלו כולם את עול מלכותך ותמלוך עליהם במהרה לעולם ועד. דברים הללו מפורשים בפסוקי תורה ועל זה נבא הנבאים, ונאמר בתורת משה ארנו ולא עתה אשרנו ולא קרוב זה מלך המשיח, דרך כוכב מיעקב וקם שבת מישראל ומה' פאתי מואב וקרקר כל בני שת, ותרגומו כד יקום מלכא מייעקב ויתרבה משיחא מישראל, ויקטו רביבי מואב וישלוט בכל בני אנשה. וברמ"ט ז"ל: וכל מי שאינו בו או מי שאינו מחייב לביאתו, לא בשאר נבאים בלבד הוא כופר אלא בתורה ובמשה רビינו, שהרי התורה העidea עליו שנאמר ושב ח' אלקיך את שבותך ורחמנך ושב וככצך מכל העמים, אם יה' נזחך בקצת השמים וגוי והביאך ח'.

הלו אינט' שאלות אלא מענות, מענות ברורות המבררים אפילו בעת נסיוון, בזמן של הסתר פנים שהדור האחרון מתכסה בו, מענות חזקתו ומצוותו נגד בניינים הקיימים לפיעשה המעריבים את ישראל על עצם, שהן מה הטומאות והקליפות המשוכסם ומעוררים בעת שליטתם, הכה של עבודה זורה המתחלף ומחלב בלבושים שונים, שעלייהם באה האזהרה לא תשתחוה להם ולא תעבדם: כי אנכי ה' אלקיך.

יבוא יום האגדול והנורא, הנה יום לה' על כל גאה וגאון, על כל הרמים הנשאים ועל כל אלוני בשן, על כל אלילי כסף ועל כל אלילי זהב, על כל המצילים ועל כל המשיעים, על כל המשיטים ועל כל המדיחים, על כל הפתאים הנראים כנבוגים ועל כל הקטנים המתארים גדולים, על כל המשקרים ועל כל המכובדים, על כל האומרים לרע טוב, ועל כל השמיים חושך לאור. יתראו ויתבחנו אלה המזידים מן אלה שהיו רק שוגגים, אלה התועים מקוצר דעתם מן אלה המתухים בזדון לבם. יתפרדו אלה הרבים הנזחחים מן אלה המעתים הנשללים, אלה השמחים מן אלה הנכאים. אלה הצדיקים רשב עקב שוחרד מן אלה החולכים קדרונית מפני ה' צבאות, אלה לחרפה ולדראון ואלה לחיי עולם.

בימי הרת עולם הלו בהטוח של אחריות הימים, שאירת ישראל העומדים באמונתם המה מעתים וחולשים, שנואים ונרדפים, לחורפה ולשחוק מן הרבים מן המן כולם, ההולכים בחושך נהוגים מן החווים שוא ותפל. אין לנו הדברים ולא תשובה נצחית, אולת יד לא משען ומשענה נגד סערת הזמן והמן גליון. אין לנוLKות אלה לאבינו שבשמיים, יבוא בעל הכרם ויסקל את כרמו, יבוא הרועה ויחוס על צאנו, יבוא האדון ויתהר את עולמו, יסדר הסיגים ויכבב כל הכתמים, ישמעו חרשיהם ויביטהו העורירים, יתמו הציריים ויכללו החבלים, יתקע בשופר גדול ויבאו האובדים ויחזרו הנדחים, כי יرحم ה' עמו ובחר עוד בישראל, שמהו את ירושלים וגליון בה כל אהבה, ישו אתה משוש כל המתאבלים עליה, רנו שמים כי עשה, הריעו תחתיות ארץ, כי גאל ה' יעקב ובישראל יתפאר.